

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
LAST BACHELOR
DUET

Rachel

THE FINAL BOOKS IN
A DARK & DIRTY SINNERS' MC NJ CHAPTER

SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RACHEL

ON: KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC SERİSİ

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Bu bir kurgu eseridir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

İthaf LÜTFEN

PLAYLISTİ

OKUYUN

1. Rex

2. Rachel

3. Rachel

4. Rex

Metin

Sohbeti

5. Rachel

6. Rex

7. Rex

Metin

Sohbeti

8. Rachel

Metin

Sohbeti

9. Rex

Metin

sohbeti

10. Rex

E-posta Değişimi

11. Rex

12. Rex

13. Rachel

14. Rex

15. Rachel

16. Rachel

17. Rex

Metin

sohbeti

18. Rex

19. Rachel

20. Rachel

21. Rex

22. Rachel

23. Rachel

24. Rex

25. Rex

26. Rachel

27. Lodestar

28. Rachel

29. Rex

30. Rachel

31. Rex

32. Maverick

33. Rachel
34. Yağmur
35. Rachel
36. Rex

37. [Rachel](#)
38. [Rex](#)
39. [Rex](#)
40. [Rachel](#)
41. [Fırtına](#)
42. [Parker](#)
43. [Rex](#)
44. [Rachel](#)
45. [Rex](#)
46. [Rachel](#)
47. [Rex](#)

[Metin](#)
[sohbeti](#)

48. [Lodestar](#)
49. [Harlow](#)
50. [Rachel](#)

[Metin](#)
[Sohbeti](#)
[Metin](#)
[Sohbeti](#)
[Metin](#)
[Sohbeti](#)

51. [Lodestar](#)
- [MAYIS](#)

[Rex](#)

[HAZİRAN](#)

[Rachel](#)
[Metin](#)
[Sohbeti](#)

[TEMMUZ](#)

[Rex](#)
[Metin](#)
[sohbeti](#)

[AĞUSTOS](#)

[Rex](#)
[Priest](#)
[Rachel](#)
[Lodestar](#)
[Avcısı](#)

[EYLÜL](#)

[Rex](#)
[Lodestar](#)

[EKİM](#)

[Rachel](#)
[Metin](#)
[sohbeti](#)

[Bittiği yerden başlasın.](#)

[Lodestar'ın hikayesi geliyor... FILTHY FECK'te!](#)

[YAZAR NOTU](#)

[Günahkarlar ve Sevgililer Ücretsiz Kitabı ile Çapraz Okuma Sırası!](#)
[Serena ile Bağlantı](#)
[Kurun Yazar](#)
[Hakkında](#)

DEDİKASYON

Nanna'ya,
Ben bunu yazarken sen 'My Sweet Lord' ile
sallanıyor olabilirsin. Seni seviyorum,
Jemima Puddleduck <3

LÜTFEN OKUYUN

Sevgili okuyucu,

Sürecimden pek sık bahsetmem, çünkü bir sürecim yok. Ancak Günahkârlar'la birlikte, müthiş bir yolculuk oldu ve bunu mümkün kılan harika bir içerik düzenleme ve redaksiyon ikilisine sahip olduğum için şanslıyım.

Ekibim, yarım kalan tüm işlerin tamamlanmasında, gerçeklerin kontrol edilmesinde, yazım hatalarının düzeltilmesinde ve İngilizcenin takıldığı noktalarda bana yardımcı oldu.

Bu kitap için fedakârlık yaptılar ve onlara minnettarım. Anne, bebeğim, senin kartal gözlerin ve desteğin olmadan bunu yapamazdım. Hastayken bunu başarmış olman ne kadar harika biri olduğunun bir kanıtı. Norma, DM'lerine gelip mucize istediğimde her zaman bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim. Sen bir elmasın. <3

İşte burada, canlarım.

139.000 kelimelik kanım, terim ve gözyaşım.

Bazılarının çok uzun olduğunu söyleyebileceği ama benim mükemmel olduğunu söylediğim bir hikayenin. Pisliğin teki olduğum için değil, her şeyin bir sebebi olduğu için. Bu kibir değil. Bu, küçük bir ayrıntının yeni bir hikâyenin başlangıcı olduğu bir evrende benim kurnaz olmam. Dürt dürt.

REX'in 500 eleştiriye ulaşmasını kutlamak için bazı bonus sahneler olduğunu bilmenizi istedim.

İşte Bear'ın Rachel'a mektubu:

<https://dl.bookfunnel.com/j7bjf5218i>

İşte sizi eğlendirebilecek bir bebek partisi ile ilgili bir Posse grup sohbeti: <https://www.facebook.com/groups/serenaakeroydsteaandspoilersroom/posts/645016969890048/>

Ve RACHEL 500 incelemeye ulaştığında, gruplarımda başka bir bonus sahne olacağını bilmelisiniz, bu yüzden bunun için ve hediyeler için de onlara katıldığınızdan emin olun!

Divalar: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas

Spoiler: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsTeaAndSpoilersRoom

Ayrıca, belediye başkanlığı seçimlerine ilişkin siyasi zaman çizelgesinde bazı değişiklikler yaptığımı da bilmenizi isterim.

Her zamanki gibi tetikleyici uyarılar... Bu kitapta GRAFİK şiddet var, canlarım ve intihara yardım, tecavüz, cinsel saldırı ve aile içi istismara göndermeler var.

Evet, canlarım, buraya kadar geldiniz ve bunun için size teşekkür ediyorum.

Son Bekar düştü. Şimdi sıra First Lady'sine sahip çıkmaya geldi. Bu

bölüm serinin sonu olabilir ama aynı zamanda başlangıcı... Sevgiler ve

mutlu okumalar,

Serena
xoxo

OYUN LİSTESİ

Kitapta yer alan şarkıların yanı sıra kitaba ilham veren şarkıları da içeren seçilmiş bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/6rSOgmKNhPs92ADFepkaI6?si=afd558310b184526>

BİR

REX

SEMISONIC- KAPANIŞ ZAMANI

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327

328

3

"Bu, hakkında bir suikast olduğu anlamına geliyor. Lodestar tetikçiyi geri çekmeye yardımcı olabilir."

"Bir vuruş mu?!" Bir göz kırpma daha. "Lodestar mı?

Bunun arkasında o mu var?" "Hayır. Onu gönderen

kadının arkadaşı."

Rachel'ın dudakları büzüldü. "Bana söylediğinden daha fazlasını biliyorsun."

Onunla tartışacak değildim, bu yüzden telefonuma baktım ve bu gece Burbank'a giden bir uçuş bulmaya çalıştım.

"Havaalanına gitmem gerek," dedim bilet alırken, bir sonraki aktarmasız Burbank uçuşu sabah kalkarken LAX'te karar kıldım.

"Triadların onu fidye için kullanacağını düşünüyor musun?" "Hiç sanmıyorum."

"O zaman oyunları ne?" "Bağlantılar."

Kaşlarını çattı. "Bunu bilemezsiniz."

"Sadece bir tahmin."

Onların iyiliği için, haklı olsam iyi olur.

Wynter'in evlat edinen babasının onlarla boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordum ama bu, ben olay yerinde olduğum için onu koz olarak kullanmaya çalışmayacakları anlamına gelmiyordu.

Benim varlığım -ah, lanet olası ironi- muhtemelen aileyi Triadlar için daha ilginç hale getirmişti.

Ben öyle bir şey demedim.

Spekülasyon yapmanın bir faydası yoktu. Sadece kıcımlı oraya geri götürmem gerekiyordu.

Yanağımı okşadı, bir şekilde beni kendisine geri çekti ve nerede olduğumuzu hatırladım.

Yapmak üzere olduğumuz şeyi.

Ona, yarı çıplak haline, vücudunun çocuklarımızdan birini daha yapmakla meşgul olduğunu söyleyen karnındaki o kakaya baktım ve ona yeniden aşık olduğumu hissettim.

Tekrar ve tekrar.

Bu benim lanetim ve hediyeimdi - sürekli ve tutarlı bir şekilde bu kadına aşık olmak.

"Seni seviyorum, Rex," diye fısıldadı, cümlelerin sonunda ağzı, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğuna dair bir uyarı olduğunu bildiğim bir şekilde büküldü.

"Ben de seni seviyorum Rachel," diye cevap verdim sakince, bunu sadece duymakla kalmayıp hissetmesini sağlamaya çalışarak.

Her iki hamileliği de stresin yüksek olduğu zamanlarda olmuştu, bu yüzden bu seferkini onun için kolaylaştırabilirsem, bunun olmasını sağlamak için dağları yerinden oynatırdım.

"Geri geleceksin, değil mi?" diye

homurdandı. "Ölmeyeceğim-"

"Öyle demek istemedim," diye ağzından kaçırdı kelimeleri benimkilerin üzerine. "Yani önümüzdeki birkaç ay boyunca orada kalmayacak mısın? Onun sana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama bizim de sana ihtiyacımız var. Onu eve getiremez misin?"

Ona baktım. "Bana ihtiyacın var mı?"

Söyleyebileceği milyonlarca şey arasında en son beklediğim şey buydu. Alt dudağı titredi. "İstiyorum."

Daha önce bana hiç ihtiyaç duymamıştı. Sanki önceki yirmi yılın büyük bir kısmı bana tahammül etmesiyle geçmiş gibi hissediyordum ama gözlerindeki ihtiyacı gördüm -anlatılması için kelimelere ihtiyaç duymayan derin bir özlem- beni kendine nasıl bağladığında hissettim. Omuzlarının nasıl kamburlaştığından ve sanki hayat onu sakatlıyormuş gibi yatağa doğru çömelmesinden anladım.

Ben onun erkeğiydim.

Onu bu pislikten korumak benim görevimdi, bu yüzden başımı salladım. "Onu eve getireceğim."

Bu, vermeye hakkım olmayan bir sözdü ama yine de verdim.

Wynter zaten üniversite için buraya taşınmaktan bahsediyordu. Üvey babasının davranışları yüzünden başına gelenlerden sonra, daha erken taşınma fikrine neden burun kıvırdığını anlamıyordum.

Tabii ki Laker kadınları için hiçbir şey basit değildi. Yine de benimle eve dönmesi için yalvarır, çalar ve ödünç alırdım. Rachel'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Ayağa kalktım, ağzımı alnına bastırdım ve mırıldandım: "Üstümü değiştireyim, odana gidelim, sen de üstünü değiştirirsin. Lily'den eşyalarımı toplamasını ve West Orange'a geri götürmesini ister misin?"

Kaşlarını çattı. "Bunu yapacağım."

"Nyx'in kendini kaptırdığı şeyle meşgul olacaksın," dedim acımasızca. "Cinayet," diye mırıldandı, bakışları çenemin hizasına düştü.

Bir nefes üfledim. "Siktir." "Evet."

"Onu çıkarmak için ne gerekiyorsa yap Rachel."

"Yapacağım. Yine de bunu şimdilik gizli tutalım. Nyx polislerin karakola dönene kadar ona Miranda haklarını okumadıklarıyla ilgili bir şeyler söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir dikkatsizlik."

"Kesinlikle *CSI*'ın söylediği kadar büyük bir sorun değil," dedi. "Ama ben daha çok onu dövdüklerini söylemesiyle ilgileniyorum."

"Berbat bir durum. Tutuklanmaya direniyor muydu?"

"Bu olay karakolda oldu. Daha sonra ayrıntıları öğrenirim." "Giulia'ya söyleme."

Rachel'ın cevabı hemen, "Bilmeye hakkı var," oldu.

"Buna itirazım yok, ama bakalım nasıl bir sihir elde edeceksin, ha? Eğer bu gibi küçük ayrıntılar konusunda onu ikna edebilirsen, o zaman onu endişelendirmene hiç gerek kalmaz."

Onaylamadığı belliydi ama söylediklerimin faydasını da görüyordu. "İstasyonda zorlanırdı," diye belirttim, bu da tam isabet oldu.

Rachel ürperdi. "Zor kelimesi doğru değil. Tamam, git ve üstünü değiştir. Lily'ye mesaj atıp eşyalarını toplamasını ve eve götürmesini isteyeceğim."

Başımı bir kez daha sallayarak, dün gece eşyalarımı yerleştirdiğim gardıroba doğru yürüdüm ve bir Henley, birkaç kot pantolon, botlarım, bir sweatshirt ve paltomu alırken, göbeğini açgözlü bakışlarıma göstermek için iki yarısını kenara çektiği elbisesini tekrar bağlarken bana baktığını hissettim.

"Sor," dedim hışımla ona dönerken. "Aklından geçenleri öylece içine atma." "Payınız nerede?"

"Wynter ile. Ona geri döneceğimden emin olmak istedi." Gözleri yuvarlaklaştı. "Oh."

Tek söylediğim "İyi anlaşıyoruz," oldu.

"Öyle görünüyor." Yere bakarken kaşları çatıldı. Bundan sonra ondan ne bekleyeceğimden emin değildim ama onu dürtüklemedim, sadece elini elime aldım ve onu koridorda asansöre doğru sürükledim çünkü harekete geçmemiz gerekiyordu.

Odasına gittiğimizde nihayet şöyle dedi: "Onunla bir ilişki kurmuş olmana sevindim Rex ve onun büyümesini izleyememenin nedeni olduğum için çok üzgünüm. Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın-"

O daha cümlesini bitiremeden ellerim yanaklarını kavırıyordu. Alnımı

ve nefesimi hissedebilmesi için kelimeleri dudaklarına söyledim.

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana yapılan şey senin seçimin değildi. Wynter'la işlerin yolunda gitmemesinin sebebi sen değilsin. Hayatta kaldın Rachel ve senden isteyebileceğim tek şey buydu. Bir şekilde her gün uyanmayı ve hayatına devam etmeyi başardın.

"Wynter, keşke onu büyütebilseydik, beni yanlış anlama. Ama bir ilişki kurmak için asla geç değildir. Yakın olmamız için. Başlangıçta yanında değildik ama hayat çok uzun sürüyor ve şimdi onun yanında olabiliriz, değil mi?"

Dudakları titredi. "Seninle gelmediğim için benden nefret edecek."

"Açıklayacağım." Başparmağımı titreyen ağzına bastırdım, bu titremeyi durdurmam gerekiyordu. "Açıklamakta iyiyimdir ve o da anlayacaktır.

"Nyx hapiste olamaz Rachel. Onu oradan çıkarmanı istiyorum, beni duyuyor musun?" Titreyerek başını salladı.

"Sahip olduğunuz tüm iyilikleri çekmeniz, yasaları çiğnemeniz gerektiği anlamına geliyorsa, bunu yaparsınız. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi fısıltıyla.

"Ancak kendini tehlikeye atma ya da zarar verme Rachel. Anladın mı?" "Anladım."

"Güzel."

Bana bakarken dudakları aralandı. Rachel'in hiçbir özelliğini çözmek kolay değildi ama o anda gözleri, okumam için harf harf yazılmış olabilecek duygularla karardı.

L. O. V. E.

W. A. N. T.

N. E. E. D.

Bunlar onun yüz ifadesinde yıllardır görmediğim duygulardı. En azından aynı anda akmıyordu. İstek ve ihtiyaç bir şeydi, ama aralarında derin bir şekilde iç içe geçmiş olan aşk başka bir şeydi.

Onları burada, *şimdi* görmek bana sahip olduğumu bilmediğim bir güç aşıladı.

Çenesini kavradım ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek, "Sana veda öpücüğü vermeyeceğim," diye fısıldadım. "Payını Wynter'a bıraktın ve beni bir öpücük vaadiyle mi terk ediyorsun?"

Hafifçe sırtarak başımı salladım ve parmaklarımı çenesinin yumuşak çizgisinde gezdirdim.

"İkimizin de yapacak işleri var ve eğer seni öpersem hiçbir yere gitmeyiz."

"Haklısın." İç çekti. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

Alına bir öpücük kondurdum. "Bazen olur böyle şeyler."

İKİ

RACHEL

Emile beni Nyx'in tutulduğu karakola götürürken onun bir taksiyle uzaklaşmasını izlemek cehennemin özel bir türüydü.

Bensiz gitmesini istemedim. Onunla gitmek istedim.

Aşırı anaç biri değildim ama içimdeki her bir annelik içgüdüğü onunla gitmem, Nyx'in birkaç gün hücrede kalmasına izin vermem için bağıırıyordu - bu onu öldürmezdi.

Bir grup Triad savunmasız, reşit olmayan kızımızı öldüremez.

Bu hamilelik sayesinde mide bulantısı ve ben birbirimize yabancı değildik ama kusma ihtiyacı beni soğuk gece havasına karşı bir pencere açmaya ve gaz kokusunun arabanın arka koltuğuna süzülmesine izin vermeye itti.

İçime çektim çünkü ihtiyacım olan son şey kusmaktı.

Nyx'i bu gece çıkarabilirsem, belki yarın uçağa atlayıp Los Angeles'taki Rex ve Wynter'a katılabilirim...

Belki de. Denemek zorundaydım.

Yaklaşık on dakika sonra trafiğe takıldık ve Wynter'ın Triad'larla birlikte kapana kısıldığını düşünmek tam bir işkence olduğu için dikkatimi dağıtmaya karar verdim.

Hunter'a mesajla cevap vermek yerine, cevap verip dikkatimi daha da dağıtmasını umarak bağlantı düğmesine bastım.

Şükürler olsun ki

yaptı. "Hey,

Rach!"

Her zamanki gibi sesi süper zen geliyordu.

Onu sadece Rory'nin kocası Marcus'u öldürdüğü gün soğukkanlı görmemiştim. Kaderin acı bir cilvesiydi ki, arkadaşlığımız yıllar boyunca sürmüş olsa da, onu her düşündüğümde Hunter, o gün kaçınılmaz olarak onu düşündüm.

Aurora'nın da onun için aynı şeyleri hissettiğini hissediyordum ve bu yüzden o kadar çok engel koymuştu ki, bırakın çölde yaşamayı, Avustralya'da bile yaşayabilirdi.

"Hunter, bana gönderdiğin fotoğraf da neyin nesi?"

"Garip, değil mi?" Kıkırdadı. "Sanırım bu aslında bir ölüm tehdidi."

"Öyle mi?" Temkinli bir şekilde sordum, onu telaşlandırmak istemiyordum ama durumu incelemem gerekiyordu. "Ölüm tehdidini hak edecek ne yaptın?"

"Son zamanlarda mı

demek istiyorsun?"

Burnumu çektim.

"Şey, evet."

"Yıllar boyunca pek çok boktan şey yaptım," diye belirtti.

"Biliyorum. Birkaç kez oradaydım," dedim ve bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Suçluluk duygusu uzun zaman önce ölmüştü; benim de devam etmesine yardım ettiğim bir şeydi bu. Marcus'un saldırısından, Wynter'ın doğumundan ve derslerime geri dönme çabamdan sonra Hunter benim sağlam gücüm olmuştu.

"Bu çok doğru," diye kabul etti. "Yine de suikastçı tarafından öldürülmeyi hak edecek bir şey yaptığımı sanmıyorum. Bu genellikle benim boyumu aşar."

İfadesi beni gerdi. "Maaş derecen nedir?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde.

"Eğer ölmeni isteyen kişiyle ilgiliyse, evet," diye homurdanarak karşılık verdim.

"En çok kazanan müşterinizin size ödediği paraya birkaç sıfır ekleyin ve bu doğru olur."

Bunun üzerine gözlerimi kıstım. "Bu ne lan?"

"Şimdi de pantolonuma mı girmek istiyorsun?" "Bu hiç komik değil, Hunter!"

"Bence bu çok komik."

"Yaparsın," diye tersledim. "Bu ciddi bir durum. Biri hayatını tehdit ediyor."

"Gah, birileri bunu her zaman yapıyor; sadece ilk kez hediye paketi yapılıyor. Bunu yapan bir suikastçı hakkında söylentiler duymuştum elbette ama daha önce hiç görmemiştim. Acaba hediyeleri kime göndertiyor-"

"Neden? Düzenleyeceğin bir sonraki partide bunları kullanmak mı istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Parti vermediğimi biliyorsun. Seni bu kadar heyecanlandıran ne? Rory bana FAST galasına tam gaz devam ettiğini söyledi. Bağışım yardım hesaplarında bu arada."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

"Teşekkür ederim Hunter." Mırıldandı. "Çok hoş geldiniz, çok hoş geldiniz."

Çok cömertti ve yardım kuruluşları için çevresindeki herkesten para koparmaya çalışan biri için bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

"Keşke bağış kampanyalarından birine gelseydin..."

"Bunu konuşmuştuk."

Bizde vardı.

"Bağış kampanyalarının amacını anlamıyorum. Biri bir tabak için kırk bin ödüyor, değil mi?"

Ama bu paranın çoğu salon kirasına, yemeğe, eğlenceye harcanıyor-"

"Sübvansiyonlu fiyatlar alıyoruz ve ayrıca pek çok şey bağışlanıyor-"

"Umurumda değil. Sadece aptalca olduğunu düşünüyorum. Ama müzayedelerden birinde güzel bir lotunuz vardı. Telefonla satın aldım."

"Yani partiye onaylamadığınız biri mi geldi?" "Ben geldim."

"Kim?"

"Bunu ben bilirim, sen değil."

Eğlendiğimi itiraf etmem gerekse de gözlerimi devirdim. Hunter'ın en stresli durumlarda bile beni gülümsetmek gibi bir huyu vardı. O tam da böyle bir adamdı.

Link'le iyi anlaşp anlaşamayacakları sorusu üzerine düşünürken, "Konumuza dönelim," diye karşılık verdim.

"Ölüm tehdidini mi kastediyorsun?" Mırıldandı. "Evet, çok ilgi çekici." "İlgi çekici değil," diye homurdandım. "Ne yapacaksınız?"

"Emin değilim," diye içtenlikle karşılık verdi. "Yani, normalde halkıma giderdim, ama bazen

Onların bilgisi olmadan sözleşme yapıyorlar ve eğer bu da onunla ilgiliyse, iki cephede birden mahvoldum demektir." "Başkalarıyla sözleşme yapmak gibi bir alışkanlığınız var mı?"

"Hayır. Sadece Valentini ailesi."

"Bunu sormadan bilmeliydim."

"Gerçekten yapmalısın." Cık cık etti. "Kayıyorsun."

"Hamilelik beni unutkan yapıyor," diye kestirip attım.

"Bu sizi unutkan yapabilir ama aptal yapmaz." "Bu çok sert, değil mi?"

Kıkırdadı. "Özür dileyeyim mi?"

"Evet," diye kestirip attım.

"Üzgünüm, Rach," dedi en pişman haliyle.

Ama Hunter'ın yanında bu pek bir şey ifade etmiyordu. "Rory, Valentini'lere yardım ettiğini biliyor mu?" "Hayır. Sadece Custanzu."

Son altı hafta içinde olan birkaç şey birdenbire anlam kazandı. "Bu yüzden mi Lodestar'ı onların üzerine ittin?"

Rory ile yakından ve kişisel olarak çalışmak istemediği için mi?

"Elbette öyle. Adamlarım şüphelenmeye başlamıştı."

Hmm.

"Sana ölüm tehdidi göndermiş olabilirler mi?" Bir homurtu duyuldu. "Hayır."

"Düşündüğün kadar zeki değilsin Hunter, çünkü biri sana o güzel paketi postayla göndermekle kalmadı, onu gerçekten sana teslim edilecek bir yere gönderdi-"

"Kahretsin, haklısın," diye homurdandı. "Hareket etmem gerek, değil mi?"

"Yapmayacaksın. Bu yapman gereken son şey. Kımıldarsan vurulursun." "Kahretsin. Bu çok rahatsız edici," diye yakındı. "Bir rutinim var, biliyor musun? Ben-"

"Her sabah koşuya çıktıktan sonra hâlâ kahve ve çörek içip içmediğini bilmeme gerek yok," diye homurdandım. "Rex bana potansiyel olarak tetikçiyi geri çekebilecek birini tanıdığını söyledi."

"Ve ilk beni aradın, onları değil?!"

"Önce seni kontrol etmek istedim."

"Ah, henüz ölmediğimi bilmek istiyordun."

Dudaklarım kıkırdadı. "O da var." Önümdeki yola baktım, trafiğin bir kısmının açılmaya başladığını gördüm ve sinirlerimin yeniden gerilmeye başladığını hissettim.

Bu gece tam bir karmaşaydı.

Nefesimi tutarak, "Yoğun bir gece oldu," diye mırıldandım.

"Eminim," dedi biraz sempatik bir şekilde. "Gerçekten minnettar olurum-"

"Sormana gerek yok. Custanzu'nun üzerine ittiğiniz hacker zaten suikastçıyı tanıyan kişi, yani..."

"Lodestar benim için öldüğünü biliyor mu?" "Benim İçin Öldü mü?"

"Bu suikastçının adı. Dürüst olmak gerekirse, onun bir şehir efsanesi olduğunu sanıyordum. Kurbanlarına hediye sepetleri dağıtacak kadar kafayı yemiş bir keskin nişancı olduğunu bilmiyordum ama yaşayıp öğreniyorsunuz."

Duruma rağmen gülümsedim. "Tazı var gibi görünüyor!"

"Aynı fikirde değilim. Lodestar ile temasa geçeceğim. Bana bırak."
"Emin misin? Ölmediğini söylemek için beni arayacak mısın?"

Sesindeki sırtışı duydum. "Beni öldürmek için bir keskin nişancı mermisinden fazlası gerekecek, Rach. Ama eğer bana bir alev makinesi ya da dirgenle gelirse, seni sevdiğimi bil."

Her zamanki gibi, bana mizahı iteledi ve dudaklarım kendiliğinden bir gülümsemeye dönüşse de, sözlerinin *acıttığı* gerçeğini azaltmadı.

"Ben de seni seviyorum. Lütfen Hunter, güvende kal."

"Yapacağım," dedi, sesi şimdi daha ciddiydi. "Söz veriyorum."

Aramayı kesti ve beni birkaç saniye boyunca yavaşça ilerleyen trafiğe bakarken bıraktı.

Savunma avukatı olmakla ilgili berbat olan bir şey de, eğer hayat bir satranç oyunu olsaydı, maçın yarısında maçın içine itilmeniz ve bir şekilde kendi hamlelerinizi yaparken müvekkilinizin hamlelerini korumak zorunda olmanızdı.

Nyx'in çok yapışkan geçmişi etrafında manevra yapmak zorunda kalacağımı bildiğimden, Lodestar'a mesaj atmam çok uzun sürdü:

Hunter adında bir adam bu gece seni arayacak. Sanırım onu tanıyorsun, çünkü o seni tanıyor, ama tanııyorsan unutma, o benim bir arkadaşım. Onun için yapacağın her şeyi hatırlayacağım ve iyiliklerimi her zaman geri öderim.

Cevap alamadığımda, iki tik bana mesajı okuduğunu bildirmek için maviye bile dönmediğinde, çalışmakla meşgul olabileceğini veya hatta uyuyor olabileceğini kabul etmek zorunda kaldım - Lodestar ile her şey mümkündü.

Karakola vardığımızda, son birkaç saatin stres ve gerginliğini bir kenara itmeyi başarmış ve her zaman taktığım Rachel Laker maskesine bürünmüştüm.

Rach değil.

Rachel Laker.

İki isim.

O değil.

İnsanlar ismimle alay etti. Tükürdüler. Duyduklarında yüzlerini buruşturdular. Bu benim yarattığım bir şöhretti; uzun süredir içinde yaşadığım bu suç batağındaki hayatın ateşinde inşa ettiğim ve dövdüğüm bir şöhret.

Rachel Laker kaybetmedi.

Pazarlık yapması gerekebilirdi ama yaptı. Yapmadı. Kaybetmek.

Giulia bu gece İhtiyar'ını yatağına geri alacaktı. Daha sonra değil.

Bu kararlılıkla, kaldırıma yanaştığında arabadan indim, Emile'e aramamı beklemesini söyledim ve gözümü binaya diktim.

Acı soğuğa karşı keskin bir nefes alarak çenemi sıktım ve basamakları çıktım.

Ancak karakolda gördüğüm ilk yüz bir polis değil de bir Five Pointer olunca maskem düştü.

İrlanda Çetesi.

Bir O'Donnelly.

ÜÇ

RACHEL

Aidan O'Donnelly Sr. belirli çevrelerde -benim de içinde bulunduğum çevrelerde- farklı bir üne sahipti.

Bazıları onun deli olduğunu söyledi. Bazıları akli başında *olduğu* için kötülüğünün daha da kötü olduğunu söyledi. Bazıları hayatın onu dönüştürdüğünü söyledi ve dahil olduğu bu kadar çok savaş varken, bunun daha olası bir seçenek olduğunu düşünmek zorundaydım.

Kimse kötü doğmamıştır.

Bunu bilecek kadar pislikle tanışmıştım.

Burada bir tutam çocuk istismarı, orada biraz ihmal ve bir kişinin ergenliği boyunca, herhangi bir potansiyel sonsuza kadar kovuldu.

O'Donnelly Sr. ile ilk kez karşılaşmıyordum -sık sık bağış toplama etkinliklerinde yollarımız kesişirdi- ama ne zaman onunla karşılaşma talihsizliğine uğrasam, bunun hep son olmasını umardım.

Özellikle şimdi, taht odasındaki bir kralın ağırbaşlılığıyla bana bakarken, Doğu Harlem'deki boktan bir polis karakolunda değil de Versailles Sarayı'nda olabileceğimizi fark ettim.

Adam hakkında milyonlarca tutuklama emri olmalıydı, ama işte buradaydı, istediğiniz kadar sakindi ve bu sakinlik havası beni geriordu.

Gençliğinde olduğu kadar şimdi de yakışıklı olan yüzüyle bana gülümsediğinde, sanki örümcekler omurgamda aşağı yukarı geziniyordu.

O gülümsemenin ne olduğunu biliyordum, *bir çağrı*.

Resepsiyondan uzaklaşarak O'Donnelly'ye doğru yürüdüm.

Beni izledi, ürkütücü bir şekilde değil, şahin gibi. Beni ölçüyordu.

Çağrılmaktan hoşlanmadığım için bunu belli etmedim ama sonunda onun önünde durduğumda omuzlarımı dikleştirdim ve omurgamı uzattım.

"Bay O'Donnelly, sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz." Saatimi kontrol etmek için kolumu kaldırdım. "Hem de bu kadar geç bir saatte."

"Burası hiç uyumayan bir şehir Bayan Laker," diye basitçe karşılık verdi. "Uyku vakti çocuklar ve ülkelerinin yolsuzluk üzerine kurulu olmadığını düşünen masum aptallar içindir."

Çok çabuk ağırlaştı.

"Bana iyi bir gece uykusunu bozacak şeylere izin veren bir adam gibi gelmiyorsunuz."

"Belki bir zamanlar, ama şimdi değil." Bana bakarken kaşları çatıldı. "Otuz yıl önce buraya gelseydin, karakoldan gülererek kovulurdun. Bunun yerine, adamın Nyx seni aradığından beri polislerden homurtular duyuyorum." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Senden çok korkuyorlar."

Bu, insanlara nasıl dehşet vereceğini bilen bir canavardı. Gerçek terör. Gerçek terör.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

"Sebep olduğum evrak işlerinden korkuyorlar," diye sertçe düzelttim. "Ne eksik ne fazla."

"Evrak işleri ve işlerini kaybetme potansiyeli."

"Eğer 'adamım' tutuklanırken dövüldüyse, yarın sabah IA soruşturmasına götürüleceklerini garanti edebilirim," diye kabul ettim, ses tonum sakarin tatlıydı.

Yanındaki koltuğu sıvazlarken bana göz kırptı. Muhtemelen yetmişli yıllardan beri güncellenmemiş, yosun yeşili, kasvetli bir Formika'ydı. "Senin hakkında her şeyi okudum, Rachel Laker. Çok zorlu. Çok etkileyici."

"Bana müşteri olarak yaklaşmayı denemediğinize şaşırdım," diye karşılık verdim soğukkanlılıkla, "herkes benden bu kadar övgüyle bahsediyorsa. Yoksa bu bir iş görüşmesi mi? Bir iş görüşmesi mi?"

Gülümsemesi derinleşti. "Bir anlamda. Sadece senin için değil."

Yanına oturup şehrin bu sefil bölgesindeki sefil mahalleye bakarken kaşlarımı kaldırdım. Bu bölgelerde yoksulluk ve umutsuzluk el ele giderdi, bilirdim. Çocukluğumun çoğunu bu gibi bölgelerde geçirmiştım.

Tüm bu 'kötülük yetiştiriliyor' inancı kendimi de dahil ettiğim bir şeydi.

Hayatım boyunca annem tarafından büyütülmüş olsaydım, şüphesiz şimdi ben de parmaklıklar ardında olurdum ama Axel, Günahkârlar ve Rex de gelmişti.

İronik bir şekilde, Günahkârlar'ın bazı kardeşleri çöküşümün katalizörü olmuş olsalar bile onlar benim kurtarıcılarımdı.

"İş görüşmesi bana göre değil..." Bir fahişe yanımdan geçip giderken burnumu kırıştırdım, kelepçelerin kısa süre önce etini ısırdığı bileklerini ovuşturuyordu. Ucuz parfüm, ter ve kustumuk kokuyordu. Harika bir kombinasyon. "Sanırım Nyx için?"

"Dedikodunun nasıl yayıldığını bilseniz

şaşırsınız." "Ne tür dedikodular?"

"Bir sonraki nefeslerini hak etmeyen insanların doğru sonlarını arayan bir adam hakkında. Ailesindeki kadınlar tarafından hadım edilmiş, kendi eğilimlerindeki birinin sonsuza dek kaçınamayacağı bir söz vermeye zorlanmış bir adam hakkında."

Öfke içime yayıldı. "Kimse Nyx'i 'hadım' etmedi."

"O zaman neden burada?" diye yumuşak bir alay geldi. "Eğer hadım edilmediyse, eğer bu söz özgürce verildiyse, neden bugün burada oturuyoruz? Günaha bir adım atar ve düşer."

"Teolojinizi karıştırıyorsunuz Bay O'Donnelly. Erkeğin kurtuluşunu değil, günaha girmesini önerenlerin kadınlar olması gerekmez mi? Erkeğin kendi özgür iradesi olmadığına göre onlar erkeğin çöküşü değil mi?" Alay ettim, çünkü kadın düşmanı saçmalıkları leş gibi kokuyordu.

"Zaman zaman yılan rolünü oynamaya karşı değilim." Gülümsemesi değişti. "Kanunlara karşı güvende."

Alay ettim, "Tabii ki öyle. Ben onun avukatıyım."

"Kendine güvenen kadınları severim. Ne yazık ki bütün erkeklerim kapıldı, yoksa sana onlardan birini ayarlamaya çalışırdım."

Gözlerim faltaşı gibi açılarak, "Affedersiniz?" diye sordum.

"Bu bir testti Rachel Laker," dedi sorumu duymazdan gelerek. "Nyx'in başarısız olduğu bir test. Şimdi onu yargılamıyorum. Aksine, prensipleri olan bir adama saygı duyuyorum ve ona bir teklifim var."

"Özgürlüğüne bağlı olan bir teklif, 'teklif' değildir."

"Sizi mahkemede görmek isterdim," diye düşündü. "Ne yazık ki yasal işlemlerden hiç hoşlanmıyorum. "Özgürlük beceriksizlik ve cehaletle satın alınabilir, Rachel Laker. Böylesine

yetenekli bir hukukçuyla

Temsilci onun tarafında, zaten tüm geceyi burada geçireceğinden şüpheliyim, ama yeteneklerinize gerek kalmayacak-"

"Güzel, çünkü eve, hamile partnerinin yanına dönmesini sağlamaya niyetliyim. *Bu gece.*"

"Çok az insan sözümü keser, Rachel Laker."

Böyle durumlarda yaptığım gibi tam adımı kullanması beni eğlendirdi. "Çünkü sizden korkmuyorum Bay O'Donnelly."

"Hayır mı?" Bana kaşlarını çattı. "Sen neden değilsin?" "Senden daha kötü adamlarla uğraştım ve hayatta kaldım."

Bana baktı, gözleri sanki içimi oyuyor gibiydi. Çatık kaşları yumuşadı ve ağzı gerildi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm Rachel Laker."

Konuşmaya başladığımızdan beri söylediği en dürüst ve içten sözlerin bunlar olması ne tuhaftı.

"Minnettarım," dedim kayıtsızca, gözümü ondan çevirip karakola baktım.

"Öğrendiğim bir şey var, erkeklerin günahlarının bedelini kadınlar öder... oğulları değil." Çenesi sıkıştı. "Tecavüz çok hayalperest bir ceza ama akıllıca, çok akıllıca. O adamlar gerçeği öğrendiklerinde, kadınları için bir savaş başlatacaklar. Oğulları için başlatamayacakları bir savaş."

"Tecavüz bir katalizör olmamalı," diye karşı çıktım.

"Eğer yanınızda doğru adam varsa öyledir."

Onun tonlu sözleri beni gerdi. *Ve* konuyu değiştirdi. "Nyx iyi adamlardan biri değil.

Doğuştan kusurlu ama suçluluk duygusu onu bir kanser gibi kemiriyor.

"Eğer önce kendini öldürtmezse, o zaman utancı işini görecektir. Zaten bir hapishane hücrelerinde çürüyor, ama bu kendi eseri. Onu kilit altında tutmak zalimlik olur."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diye mırıldandı O'Donnelly.

"Hiç sanmıyorum-" Cümlemi tamamlayamadan sözümü kestim. Adam hakkında bildiklerimi düşündüm ve çenemi kapattım.

Karısının Aryanlar tarafından toplu tecavüze uğradığı çok iyi biliniyordu. Sadece Magdalena O'Donnelly olduğu için kaçırılmış ve istismar edilmişti.

Acılarının gizli kalmasından her zaman ne kadar memnun olduğumu düşündüm. Korkunç detayları polisler anlatmak zorunda kalmadığım için. Dekolte giydiğim için tecavüze uğramayı hak ettiğime karar veren bir jürinin önünde oturmak zorunda kalmadığım için.

Acıma beni

doldurmadı.

Saygı doldurdu.

Buna dayanmak için güçlü bir kadın olmak gerekirdi. Topluma karışmak, fısıltılarla yüzleşmek, odadaki herkesin cehennemden kurtulduğunuzu ve hikayeyi anlatmak için geri döndüğünüzü bildiğini bilmek.

Tecavüzün bir katalizör olduğu konusunda yanılmamıştı, onun için de öyle olmamış mıydı? "Dilini kedi mi yuttu?"

Alayları duydum. Görmezden gelmedim. Onun yerine çenemi eğdim. "Karının kaçırılmasının sebebi sensin."

Kendini beğenmiş ifadesi bozulmuştu. "En az on yıldır bana bunu söyleyecek kadar cesur olan tek kişi sensin."

"Gerçeği söylemek cesurca bir şey," dedim bilerek. "Nyx ile anlaşman nedir?"

Gözlerini bana dikti. "Benim isimlerim var ve bir vicdanın ya da 'sözlerin' araya girmesine ihtiyacım yok." "*Silinmesi* gereken isimler mi?" diye tereddüt ettim.

"Evet."

"Kendi isimlerini bulabilir."

"Bunlar önemli adamlar. Önemli adamlar."

"Bunu yapması için birine kolayca para veremez misin?" Alay ettim. "Baba olacak birini dahil etmek zorunda mıydın?"

Yargılayıcı ses tonumdan bir tıslama kaçtı. "Ben de bir babayım Rachel Laker. Omuzlarına binmek üzere olan yükün ağırlığını biliyorum. Ayrıca özgürlüğün sandığınız kadar kolay olmadığını da biliyorum.

"Kendin söyledin, o zaten bir hücrede. Onu hapsetmek için bir hücreye koymama gerek yoktu." Şakağıma bir ağrı saplandı.

Ketum davranıyordu ve bu beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Yani bunu kalbinin iyiliği için mi yapıyorsun?" "Çoğu kişi bir kalbim olmadığını söyler." Ben de dahil.

"Aynı fikirde olduğunuzu görüyorum."

"Eminim kendisi de *isim* bulabilir," diye karşı çıktım. "Bana olan borcunu ödemek için değil."

"Kendi adınıza tahakkuk ettirdiğiniz bir borç," diye karşılık verdim.

"Bu en iyi borç türüdür." Bana gülümsedi, ama gülümsemesi tahta gibiydi ve açık sözlülüğümün hedefi vurduğunu biliyordum.

Gariptir ki, bu başarımdan gurur duymuyordum. Yaşlı bir adamı canının yandığı yerden tekmelemek beni tatmin etmiyordu.

"Oyunun sonu ne, Bay O'Donnelly?"

"Silinmeler."

"Yani bu Nyx'in iyiliği için *değil* mi?"

"Bir anlamda. Cinayet cinayettir. Ama bu adamlar bu kaderi hak etmiyor. Adil bir sonu hak ediyorlar."

"Göze göz mü?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı. "Haklı bir intikam almanın tek yolu bu." Ve eğer bu berbat bir mantık değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

"Nyx olmak zorunda mı?"

Bir saniye beni inceledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Silmeden sorumlu olan kişi o mu olmak zorunda?"

"Bunun yerine bir grup çalışması olmasını mı istiyorsun?" diye alay etti. Omuz silktim. "Olabilir."

Ama ben Harlow'u düşünüyordum.

O'Donnelly'nin henüz bahsetmediği Harlow. Sadece onun da tutuklandığını biliyordum.

Yaşlı adam yüz ifademi -ya da ifadesizliğimi- izledi. "O buz gibi gözlerinin ardında ne planlıyorsun Rachel Laker?"

"Hiçbir şey," diye karşı çıktım. "Plan yok-"

"Saçmalıkları bir kovboydan daha iyi görebilen bir adama yalan söyleme."

"İnek gördüğün tek zaman, bir çiftliğe bir şeyden kurtulmak için gittiğin zamandır..." "Yanlış hayvanı seçmişsiniz. Domuzlar bu tür atıklar için iyidir. İnekler değil. Ama anladığım kadarıyla bununla gidiyorsun. Benim istediğim adil bir cinayet Rachel Laker. Daha azı bana hizmet etmez." Harlow'un hikâyesini bilmediği belliydi.

"Nyx'in tutuklanmasının alışılmışın dışında olmasının sebebi sen misin?" O'Donnelly'nin bu karakolda ne kadar gücü olduğunu merak ederek sordum.

Resepsiyonla görüşmediğim için burada ne olduğunu anlayamadım.

"Polisler benim söylemem üzerine oradaydı, onu alakasız bir suçlamayla tutukladılar ve çocuklarım

ceset daha sonra zavallı kadının eve gitmesini sağladı.

"Bu da demek oluyor ki erkeğiniz bu gece sizin gibi bir avukata tek kuruş ödemeye gerek kalmadan evde olacak. Benim adım dağları yerinden oynatabilir, Rachel Laker." Ayağa kalktı. "Bunu unutmamalısın."

"Bu bir tehdit mi?"

Yüzünü bana döndü ve en lanet şeyi yaptı; elime uzandı ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı.

Parmaklarımın altında, parmaklarındaki en ufak titremeyi bile hissedebiliyordum. Sadece en ufak.

"Tehditler benim bildiğim tek dil türü. Ama onları da akıcı bir şekilde konuşan biriyle konuşuyorum."

"Onu neyle suçladılar?"

"Aşırı hız ve dikkatsiz sürüş." Bana göz kırptı. "Seninle iş yapmak bir zevkti, Rachel Laker."

"Tecavüzün gerçekleşmesini engelleyebilirdin." Ses tonum kasvetliyse, geçmişim düşünüldüğünde nasıl olmasındı ki?

"Her gün masum kanı dökülüyor," dedi ama ilk kez yüz hatlarını kederli bir ifade gölgeledi. Bu yeterli değildi. "Bir daha asla başka bir kurbana zarar veremeyecek. Bu beni rahatlatıyor."

Bu onu rahatlatabilirdi ama bu gece saldırıya uğrayan zavallı kadın için bunun ne faydası vardı? Muhtemelen temizlenmek için vücudunu temizlemeye çalışıyordu? Saldırıdan tecavüzcüyü değil de tecavüz kurbanını sorumlu tutan bir ülkede cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve hamilelik konusunda kim endişeleniyordu?

"Bir daha asla karşılaşmayalım, Aidan O'Donnelly Sr."

"Bu tutabileceğim bir söz. Koştuğunuz yerler benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor. Bununla birlikte, bu akşamki galanızı duydum. Acuiq Corp'tan güzel bir bağış bekliyorum."

Bu sözlerle birlikte, şeytanla yaptığım anlaşmada kaç tane açık kapı bıraktığımı düşünürken beni bırakıp karakoldan çıktı.

DÖRT

Rachel karakolda olanları anlatmayı bitirdiğinde, "Bu kadar basit olamaz," diye mırıldandım. Görüntülü aramada ne kadar yorgun olduğu anlaşılmıştı ve bunu iliklerime kadar hissetmiştim. Geceyi onun yanında bir yatakta geçirmek istemiştim. Los Angeles'a dönmek için lanet bir kırmızı gözde değil.

"Görünüşe göre öyle." Omuz silkti. "Onun istediği göze göz, Nyx de O'Donnelly'nin tanıdığı ve *lex talionis*'i kapısına kadar götürebilecek tek adam."

"Nyx ve Harlow West Orange'a geri mi döndü?"

"Öyleler. Bildiğim kadarıyla gecenin çoğunu nerede geçirdiklerini kimse bilmiyor."

O'Donnelly Sr.'ın neden böyle bir şey yaptığını düşünürken elimi uzattım ve başparmağımın kenarını alt dudağımda gezdirdim.

Biz lanet olası müttefiklerdik.

Müttefikler benim MC'min başkan yardımcısıyla uğraşmadılar ve herifi hapse attırmadılar.

Senior pervasızdı, bunu herkes biliyordu. Aynı zamanda şüphe götürmez biriydi ama bu gece çok ileri gitmişti. "Ne oldu?" Acımasızca sordum, kendimi bu lanet durumdan rahatsız olmuş buldum ama çoğunlukla

Onunla tek başına uğraşmak zorunda kaldığı

için kızgındı. "Nyx tecavüze uğrayan bir kadın buldu."

İçimi çektim, ağzımı ovuşturmayı bıraktım ve onun yerine gözlerimi ovuşturmaya başladım - berbat bir gece olmuştu. En kötüsü de henüz bitmemiş olmasıydı.

Hâlâ Burbank yolundayken, Wynter'ın dairesine varmadan önce yirmi dakikam daha vardı.

Hog'umu LAX'te bırakmıştım ve yine bir araç paylaşımı kullanıyordum. Bu durum itibarım için kötüydü ama bu yolu seçmiştim, bir, çünkü çok yorgundum ve bu bitmek bilmeyen günün benim yere yığılmamla sona ermesine gerek yoktu. İki, çünkü Rachel'la ağız dolusu böcek olmadan konuşmam gerekiyordu ve konuşurken onu görmek istiyordum. Üç, çünkü bisikletimi güvenli park yerinden çıkarmakla kaybedecek zamanım yoktu.

Kendimi silahlandırdıktan sonra başka bir araç bulduğum anda Rachel'la iletişime geçtim ve o da bana işin iç yüzünü anlatmaya başladı.

"Nyx tecavüzü durdurmak için çok mu geç kaldı?"

"Öyleydi," diye onayladı, sesi buzlu su kadar soğuktu.

Bazen onun bölümlere ayırma şeklini kıskanıyordum çünkü bu konuda onun kadar iyi olmadığımdan emindim.

Şoföre bir göz attığımda, yasadışı olmasına rağmen hâlâ kulaklık taktığını gördüm.
Bu geceki olaylarla kıyaslandığında önemsiz gibi görünüyordu.

Mahremiyet için minnettar olarak, "Onu öldürdü mü?" diye sordum.

"Tabii ki yaptı. Bu Nyx. Ancak ülke yasalarına göre ne cinayet işlendi ne de cinsel saldırı.

Zavallı kadın." Sesi ilk kez o zaman kırıldı.

Ellerim onu yakınımına çekip rahatlatmak için kaşınıyordu. Siktiğimin Triadları. "Ne oldu?"

"Nyx için dikkatsiz araç kullanma suçlaması ve aşırı hız cezası. Harlow aylaklıktan tutuklandı."

Bu saçmalığa karışan yozlaşma çılgıncaydı. "Nyx

bir tuzağa doğru yürüdüğünü biliyor muydu?"

"Sanırım öyle," diye düşündü. "Onun domuzuna ve Harlow'un kafesine el konuldu, bu yüzden

Emile bizi eve bıraktı. Dönüş yolunda oldukça sessizdi. Harlem'e gitmeden önce bunun bir tuzak olduğunu düşünmediyse, şimdi düşünmek zorunda."

"O'Donnelly konusunu ona açmadın mı?"

"Hayır. Şehir arabamda bir isyan başlatmak istemedim," dedi kuru

bir sesle. "Olanların herhangi bir yansıması olmadığına emin

misin?"

Dehşet verici olmasaydı etkilenirdim" diye alay etti. Acınacak suçlamalara rağmen O'Donnelly, tutuklanmasının başından beri başarısızlıkla sonuçlanmasını sağladı.

"İkisine de Miranda hakları okunmadı ve Nyx hücrelerine götürülürken dövüldü.

-" İyi olup olmadığını sormak üzereyken beni oyalamak için elini kaldırdı. Görüntülü aramanın içinden uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasına almak istedim ama teknoloji ne kadar iyi olursa olsun, o kadar da iyi değildi. "O iyi. Küçük bir şeydi, sadece tedavisi konusunda kıyameti koparmam ve tahliyesinin daha hızlı gerçekleşmesini sağlamam için yeterliydi. Sonunda başı daha çok belada olan Harlow oldu."

"Peki ya kurban?"

"O'Donnelly onu eve götürdüğünü söyledi."

"Peki ya ceset?"

"Adamları bununla da ilgilendi."

"Yani bana dün gece hiçbir suç işlenmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Yasalara göre öyle değil. Polis kılığına girmiş bir çocuk dün gece Nyx'i tutuklayan memurdan daha iyi bir iş çıkarsaydı bile yine de güvende olurdu."

"Yani O'Donnelly ağırlığını koyuyor muydu?"

"Öyleydi."

"Peki büyü becerileriniz gerekli değil miydi?"

"Hayır."

"O'Donnelly seninle konuşmak istiyor gibi görünüyordu."

Bir saniye beni inceledi, sonra yavaşça başını eğdi. "Sanırım haklısın."

"Şaşırmış gibisin."

"MC ile hiçbir bağlantım yok. Sen benim müşterimsin-"

Aracım ıssız otoyolun bir başka bölümünde ilerlerken, "Sen ailedensin," diye karşı çıktım hışımınla. "Aile, O'Donnelly gibi bir adamın nasıl konuşacağını bildiği tek dildir."

"Bu konuda sizinle aynı fikirde olduğundan şüpheliyim."

Gülümsemesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bu gülümseme de neyin nesi?" "Beklediğimden daha

çekiciydi."

"Büyüleyici mi?" Nefesimin altında tısladım. "Ne oluyor? Adam lanet bir yılanan bile beter."

"Bence bu sıradan yılanların adını kötüye kullanıyor," diye karşılık verdi. "Adamı sevdiğimi

söylemiyorum. Aslında o kadına yaptığı şeyin korkunç olduğunu düşünüyorum. Tecavüzcünün kim olduğunu ve nereye saldıracağını biliyordu ama Nyx'i tuzağa düşürmek istediği için bunun olmasına izin verdi. Ne olursa olsun, ben sadece onun

onun hakkında bir yol var."

Gözlerimi devirdim. "Çok mu abartıyorsun?"

Güldü. "Birini mi kıskanıyorsun, ne? Yetmiş yaşında bir adamı mı?" "Hayır," diye homurdandım.

"Yemin ederim ki güzel olduğunu düşünmem iyi bir şey, yoksa doğandaki bu sahiplenici taraf beni çok kızdırırdı."

"Dün gece Valentini ile flört etmene izin verdim, değil mi?"

Gözlerinde öfke parladı. "Flört mü? Ona gülünç derecede pahalı bir çanta uzattım."

"Ve elleri senin üzerinde olan bir grup başka piçle dans ettim."

"Ne yapmak istiyorsun, Rex? Beni kulüp binasına kilitleyip anahtarı sadece sende olan cam bir kutuda mı tutacaksın?" diye çıkıştı.

"Elimden gelse yapardım," diye cevap verdim suratsızca. "Herkes lanet ellerini senin üzerinde istiyor-" "Bunu değiştirebilecek tek kişi sensin."

Sesindeki mırıltı, daha küçük bir adamı bile durdurabilirdi. "Neyi temsil ettiğini bilmeden marka olmaz," diye sertçe karşılık verdim.

"Bunun neyi temsil ettiğini hayatım boyunca bildim, Rex. Axel'in anneme hiç vermediğini biliyor muydun? Rain'i doğurduktan sonra bile."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu biliyordum."

"Yaptın mı?" Omuz silkti. "Onu suçlamıyorum. Ben de onu damgalamazdım. Kötü niyetli bir serseri olduğu için bunu hak etmiyordu. Yine de, MC'ye *mensup bir* grup çocukla çevrili bir hayır kurumu olmayı dene."

"Sen hayırsever biri değildin," diye karşı çıktım. "Bazen öyle hissediyordum."

"Sana öyleymişsin gibi mi hissettirdim?"

"Hayır. Ama beni ailemden sayması gereken insanlardan korumak için çok fazla savunma yapmak zorunda kaldığımı biliyorum."

"Siz her zaman aileden oldunuz."

"Senin için belki. Şu anki konsey için de aynı olduğunu öğreniyorum. Ama kardeş dediğin o orospu çocuklarının geri kalanı için? Hayır. Beni ancak damgalanırsam kabul edecekler. Neden bununla savaşıyorsun, Rex?"

Sinirlenerek ona bir bakış fırlattım. "Seni on dört yaşındayken damgalamak istemiştin Rachel. O zamandan bu yana geçen yirmi yılı bununla uğraşarak geçiren sen olduğun halde bana bununla mücadele ettiğimi söyleme."

"Çocukken beni damgalamak mı istiyordun?"

"Evet. Sen benimsin. Her zaman benimdin. Her zaman da öyle olacaksın." Şakağını ovuşturdu. "Seni anlamıyorum."

"Zorunda değilsin. Hayatımın büyük bir kısmını birlikte olabilmemiz için çalışarak geçirdiğimi bilmelisin. Bu kadar uzun süre mücadele ettikten sonra birdenbire senin de aynı şeyi istemene şaşırsam..."

"Hiç 'Hediye atın ağzına bakılmaz' diye bir söz duydunuz mu?"

"Evet, 'Kaplani kuyruğundan çekmeyin' diye bir söz duydun mu hiç?" Hemen karşılık verdim. "Damgalandığın an Rachel, seni hiçbir yere bırakmayacağım andır. O an, bana sımsıkı yapıştığın andır. O an, bırak sana dokunmayı, sana bakan her erkeğin ağzını burnunu kırarım. O an sadece

benim Yaşlı Leydim değil, İlk Leydim olacaksın.

"İşte o zaman annemin yaptığı gibi her yeri yönetirsin. Ele geçirmekle ilgilenmediğiniz şeyleri ele geçirdiğinizde. Yan yana durduğumuzda ve aile dediğimiz bir grup kanun kaçağı ve serserinin bir mezarda ya da hapisane hücresinde çürümek yerine bizimle kalmasını sağladığımızda.

"Kaliforniya'da mafyayla bağlantılı seri katiller için açılan süslü davalarla mücadele etmek için ülkenin dört bir yanına uçmayı umursamayı bıraktığınız an, elimizdekilerle savaşmayı bırakıp kendiniz olduğunuzu kabul etmeye başladığınız andır. kabul ettiğin andır. *Benim*.

"Sadece mürekkep almıyorsun Rachel. Beni de alıyorsun. Kulübü alıyorsun. Her şeyi alıyorsun.

"Seni damgalamayarak korkaklık yapmıyorum. Sana zaman veriyorum. Bir çıkış değil. Sadece zaman. Sen her zaman benim damgamı taşıyan tek kadın olacaktın. Bu kadar bekledim. Başına gelecekleri anlamın için biraz daha bekleyebilirim."

"Sen lanet olası bir pisliksin; bunu biliyor musun?" diye tükürdü ve ben onun öfkesine sırtıtmak zorunda kaldım. Bu yetersiz ışıktaki bunu göreceğinden şüpheliydim ama görse bile umurumda değildi.

Bunu alırdım. Bu

Rachel'dı.

Lanet olası orman yangınım.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandım. "Beni seven tek kişi sensin. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

Hayal kırıklığıyla sarmalanmış saf bir bıkkınlık olan bir çığlık attı ve "Wynter'ı oradan çıkardığında bana söyle" diye hırladı.

"Yapacağım."

"Sakın ölmeye cüret etme Rex, beni duyuyor musun?"

Cevap beklemeden aramayı kesti ve ben de onu geri aramaya çalışmadım. Sadece araç paylaşım uygulamasına göre Wynter'ın evinden birkaç dakika uzakta olduğum için değil, aynı zamanda düşünmek için biraz nefes almaya ihtiyacı olduğu için.

O güzel boynunda çok uzun bir tasma olduğunu ilk kez fark etti ve ben hıyar olmadığım için onu hiç çekistirmedim.

Sadece bugün vardı çünkü o ısrar

etmişti. Ben babam gibi değildim.

Ben de asla olmazdım.

Wynter'ın binasına vardığımızda, şoförden bloğun etrafında dolaşmasını istedim ve siyah sedanlarda oturup etrafı gözetleyen Triad'lar olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kızım için bir tuzağa doğru yürümeyi umursamıyordum ama önce bunu bilmek istiyordum.

Telefonum çaldı.

"Araçtaki sen misin?"

Ryder'ın sesini tanıdım. Lanet olası Disciple'ın Nyx'ten bile daha kötü bir tavır sorunu vardı. Beni kafeste gören de bu piç kurusu olmalıydı. Tipik bir durumdu.

"O benim."

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Disney'de bir

atlıkarınca yolculuğu mu?" "Her şeyi kontrol

ediyorum."

"Daha çok bizim izlediğimizi kontrol ediyordunuz. İzliyorduk. Şimdi git ve lanet kızını getir."

"Önce beni vururlarsa o şerefsizlerin bağırsaklarını deşeceğini biliyorum."

"Şu anda kendi başıma yeterince saçmalıkla uğraşıyorum. Bu benim savaşım değil, ama o piçler adil bir şekilde savaşmazlarsa, seni mahvetmelerinin bedelini ödeyeceğim."

"Buna minnettarım."

Gözlerimi özellikle hiçbir şeye dikmedim ama şoföre binanın dışında durmasını söyledim.

Aramayı kestim ve arabadan çıktım.

Buraya gelişim iki aşamada gerçekleşti.

İlk araç beni Westmont'taki bir benzin istasyonuna götürmüştü. Sırtımın alt kısmına sakladığım silahı oradan almıştım. İkinci araba beni buraya getirdi.

Araç trafiğe karıştığında silahı elime aldım ve soğuk ağırlığını kavradığım için kendimi hemen daha iyi hissettim.

Binaya baktım, sadece bir kadın ışıklarının yandığını fark ettim ve girişe doğru ilerleyerek onun dairesine doğru yürümeye başladım.

Merdivenlerde beni sabote etmek için bekleyen kimse yoktu ama bu gardımı düşürmeme neden olmadı.

Kapının tek bir kez çalınması, birinin "Girin" diye seslenmesiyle donup kalan bir hareketliliğin habercisiydi. Wynter beni hiç içeri almamıştı çünkü buranın bir bok çukuru olduğunu ve bunu söyleyeceğimi biliyordu

-Sonra da o lanet yerden taşınmasına yardım etmem için onu ikna etmeye çalışacaktı ve tahminimde yanılmamıştım.

Kapı açıldığında düzgün ve temiz bir oda çıktı ortaya; hakkını vermeliydim. Ama küçük ve kalabalıktı, ana özelliği sadece bir çekyattı.

Lanet olası duvarlarda su izleri, küçük pencerelerin etrafında küf ve siyah küf parçaları ve kızımın solumasını istemediğim küf kokusu vardı.

Ayrıca yatağında üç tane Triad oturuyordu. Bu manzara karşısında dudaklarımı sıktım. "Nerede o?"

"Banyoda."

Adamlardan biri ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Ona zarar vermek istemedik. Arama yapmayı kabul ettiğinden beri onu orada bıraktık. Ona kendiniz sorabilirsiniz."

Gözlerimi kısarak ona baktım, pahalı takım elbisesini ve kaygan saç kesimini inceledim ve banyo kapısını çalmak için geri çekildim.

"Orada kal tatlım, ama bana iyi olup olmadığını söyle. Sana zarar verdiler mi?" "Yaralamadılar," diye seslendi Wynter, sesi titriyordu, korkusu her halinden belliydi. Onun güvencesine rağmen içimi öfke kapladı.

"Burada ne işin var senin?" Hırladım, hıyara ters ters baktım. "Benim adım Charles Xiang."

Üst dudağım kıvrıldı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen Şeytan'ın Günahkarlar MC'sinin liderisin. Ölümcül elleri olduğunu söyledikleri kişi." Temsilciye gözlerimi devirmedim, sadece çenemi kaldırdım ve "Prez" diye düzelttim.

Charles başını sallayarak bunu kabul etti. "Babası Jeremy Kinnock'un benim Mahjong kumar odalarımın birine yüklü bir borcu var.

"Onu bana ödeme olarak teklif etti, ancak ben bir hayvan değilim. Bay Kinnock, ben ona aksini öğretene kadar durumun böyle olduğunu fark etmemiş gibiydi." Charles'ın gözlerinde, karnına saplanmış bir bıçak kadar tehditkâr ipeksi bir parıltı belirdi. "Borcumu ödemek için reşit olmayan bir kızı almak gibi bir niyetim yok.

"Onun biyolojik babası olduğunuzu öğrendiğinde, az önce cebimden para çıkmayacağını

biliyordum." "Bunu nasıl öğrendin?"

Gülümsemesi soğuktu. "Bizim de kendi yöntemlerimiz var."

Bunun müritlerle bir ilgisi olmasa iyi olur. Eğer ağızlarını açsalardı.

Tanrı

yardımcıları

olsun. "Ne

kadar?"

"Doksan bin."

"Telefonuma uzanacağım," diye uyardım onu.

Mandarin dilinde öyle bir şey söyledi ki Wynter'ın koltuğunda oturan adamlar geri çekildi.

"Uyarınız için teşekkür ederim."

"Bugün vurulmaya ya da bıçaklanmaya hiç niyetim yok." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Banka havalesi kabul ediyor musunuz?"

"Seviyorum." Charles gülümsedi. "Ama para

istemiyorum." Hiçbir zaman istemediler.

"Bir iyilik mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Triadların sıralamasını anlıyor musunuz, Bay..."

"Rex," diye araya girdim. "Sadece Rex. Ve belli bir dereceye kadar. En azından dışarıdakilerin bilmesine izin verdiğin kadarıyla." "Akıllı bir adam düşmanını tanır."

"Ben Triadlara düşman değilim, onlar da bana düşman değil. Yollarımız o kadar sık kesişmiyor." "Sen benimle kesiştin ve bunu bilmiyordun bile," diye belirtti.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Jeremy Kinnock'un borç içinde boğulduğunu bilseydim, ona ölmesi için daha iyi bir yer verirdim." "Venice Beach mi?" Charles alay etti.

"Böyle güzel bir yerde, elbette." Bakışlarımızı paylaştık. "Ne istiyorsun?"

"Sizinkine benzer bir rütbeye sahibim. Ben bu bölgenin Ejderha Başkanı."

"New York'un Ejderha Başarı ile tanıştım," dedim ona.

"Biliyorum. Dolayısıyla Başkan'la tanışmış oldunuz. Çok az insan onun her iki görevi de üstlendiğini bilir." 'Başkan' diye bir rütbe olduğunu ilk kez duyuyordum.

"Başkan *nedir*?"

"Siz birden fazla bölümü yöneten Başkansınız, değil mi?"

"Öyleyim."

"Başkan da sizin gibi. ABD'deki tüm Ejderha Başlarının üstünde oturur. Onun gözüne girmek isteyen akıllı bir adamdır. Özellikle de oğlu kaçırılmışsa."

Kaşlarım çatıldı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama tanıdıklarınız arasında Başkan'a şu anki ikileminde yardımcı olabilecek bazı kişiler olduğunu biliyorum." Başını öne eğdi. "Paranızı istemiyorum. Kızınız için bir dileğim yok. Ama bu iyi niyet jestini kabul etmez ve çocuğu bulmak için Lodestar olarak bilinen hacker'ı kullanma nezaketini göstermezseniz onu ve sizi öldüreceğim."

Star'ın Günahkarlar'la birlikte olduğu söylentisi mi yayılmıştı? Bunu takdir edeceğinden emin değildim. Kahretsin, bunu takdir edip *etmediğimi* bilmiyordum.

"Bana bir ton *kötü* niyet gibi geldi," diye alay ettim.

Charles sadece gülümsedi. "Bilgi acısızdır."

"Tanıdığım insanlar..." Star'ın etiketini bilerek kullanmadım. "...cevaplara hemen sahip olamayacak."

Gerçi Star'ı tanıyorsam, belki de biliyordu ve bir şey söylememişi.

"Bunun farkındayım," dedi, ses tonu rahatsız edici derecede *makuldü*. "Çocuk öldürülmeden önce onlara sahip olduğumuz sürece, borcumuzu yerine getirmiş sayacağım."

"Bundan ne çıkarınız var? Başkan'ın oğlunu bulan kişinin sen olduğundan bahsetmemi mi istiyorsun?"

"Başkan'ın gözüne girmek zorunda değilim. Ben bir babayım. Tıpkı sizin gibi. Onun acısını paylaşmak ister misiniz?"

"Hayır," dedim suratımı ekşiterek ama sattığı şeyi yutmuyordum. "Özverili olmak bizim dünyamızın bir parçası değil."

"Ondalık verginin ne olduğunu anlıyor musunuz?"

"Ben aptal değilim." İçimde bir anlayış titreşti. "Fidyeyi ödemek için hepinizin canlı canlı derisini mi yüzüyordu?"

"Kinnock'un bana borçlu olduğu önemsiz doksan binden çok daha fazlası için." Charles çenesini eğdi. "Aramayı yap."

Gözlerimi kısmıştım. "Ona ne yaptın?" Kızımı takas edebileceği bir meta olarak gören o piçin yeri ya da durumu hakkında pek bir şey söylemediğini fark etmiştim.

"O ve karısı güvenli bir yerdeler."

İfadesizliğinden, bunun alabileceğim en fazla güvence olduğunu biliyordum. Kinnock umurumda değildi ama Ally tamamen başka bir konuydu.

Xiang'ın onların güvenliğinden de yararlandığını bilerek Lodestar'ı aradım. Bir dakikadan kısa bir süre sonra telefon kesilince, telefonunun kapalı olduğunu anladım. Sinirlenerek Maverick'i aradım, o da sağ olsun cevap verdi.

"Rex? Ne var ne yok? Dün gece smokin giydiğin doğru mu? Lily Link'e söylemiş, o da bana söyledi ama ben inanmıyorum-"

"Maverick, sana peri masallarını sonra anlatırım.

Yardıma ihtiyacım var." Charles, Maverick'e işin iç yüzünü anlatmamı izledi.

"Lodestar bu iş için benden daha uygun," dedi Mav huzursuzca.

"Telefonuna cevap vermiyor."

"Hayır, eve geç geldi. O zamandan beri üst katta uyuyor."

"Gidip onu uyandırabilir misin?" Ona başarısızlığın sonuçlarını anlattım ve homurdanarak söz verdi: "Uyandıracağım. Yakında irtibata geçerim. Şu Xiang denen adam durumla ilgili parmak izi istiyor mu?"

'Kurtarma' ile hiçbir ilgisi olmadığını teyit etmek için diğer adamın gözlerine baktım ama başını salladı.

"Hayır. Anahtar anonimliktir."

"Anonimlik ve Lodestar bir arada yürümez," diye uyardı Mav homurdanarak. "Bana bırak."

Hattı kapatırken Charles'a, "Kızımı bu işin dışında tut," dedim.

"Artık bana itaat ettiğinize göre, edeceğim. Ama hepinizi izliyor olacağım." Charles, hemen ön kapıya doğru yürümeye başlayan adamlarına parmaklarını şaklatırken bana bir gülümseme attı. Onu takip ederken, kapının eşiğinde, "Senin kadar zengin bir adamın kızı için daha iyi bir konaklama sağlayacağını düşünürdüm," diye mırıldandı.

Cevap beklemedi.

Bunu yapmaması çok iyi oldu, çünkü yüzünün yumruklarımla buluşmasını istiyordum.

Sinirle, piçlerin koridordan merdivenlere doğru ilerleyişini izledim, sonra da banyo kapısına doğru ilerledim. Kapıyı tıklatarak seslendim, "Sorun yok, Wynter. Gittiler."

İki saniyeden kısa bir süre içinde oradan çıktı, kendini bana doğru fırlatırken kapı dönerek açıldı.

Hıçkırıkları beni kıldı, ama bana sarılma şekli bana gelecekte daha derin bir ilişki için umut verdi, tüm bunların Lodestar'ın düşünülemez olanı başarmasına bağlı olduğunu biliyordum - Wynter'in annesinin Triadların elinde acımasız bir ölümle ölmemesi için kaçırılan bir kurban

bulmak.

Böylece çocuğum teknik olarak benim hatam olmayan bir şey için beni suçlamayacaktı. Ama onu Kinnoek'lara veren bendim.

İlk günah benimdi.

METİN SOHBETİ

Bana bir iyilik yapar mısın?

İyilik mi? İyiliğin canı cehenneme, Rex. Wynter nasıl? Onun nesi var?

O iyi. Sanırım şu anda isteyebileceğimiz tek şey bu. Otelimdeki bağlantılı odada uyuyor.

Ona göz kulak ol. Kabus görebilir.

Yapacağım, tatlım. Kapı açık. O öyle bıraktı, ben değil.

Orada olmalıyım.

Hayır, burada işler çok tehlikeli.

Bu yüzden mi sana bir iyilik yapmamı istiyorsun?

Hayır. Emanet anahtarını bir gecede bana vermeni istiyorum.

Gerçekten mi? Şimdi bununla mı uğraşacaksın?

Evet. Bu bir bekleme oyunu. Bir taşla iki kuş vurabiliriz.

İyi misin?

Hayır, ama başka seçeneğim yok.

Uçabilirim, Rex.

Teşekkürler tatlım, ama sorun değil. Burada olacağına evde olmanı tercih ederim.

Ben senin küçük kızın değilim, Rex. O senin yanındaki odada.

Kızlarımdan birine karşı aktif bir tehdit var. Sence ikisinin ve doğmamış çocuğumun risk altında olmasını kaldırabilir miyim?

Jersey'de risk altındayım.

Böyle şeyler söyleme. Bağlantıların seni dokunulmaz yapıyor. Orada güvendesin. Güvende olmana ihtiyacım var. Sana yerde ihtiyacım var. Benim için koşmana ihtiyacım var.

Kardeşlerime hayatım pahasına güvenirim, ama Wynter'a? Hayır. Sadece sana güveniyorum.

Tamam.

Tamam mı?

Evet. Gün bitmeden anahtarı posta kutusuna atarım.

Teşekkür ederim. Hey, seni seviyorum Rachel.

Ben de seni seviyorum. Bazen seni boğmak istesem bile.

BEŞ

RACHEL

"Tamam, bunu sana söylememin çok kötü olduğunu biliyorum ve bu kulak misafiri olmak gibi bir şey ama değil-"

Alnımı ovuşturdum, baş ağrım bir türlü geçmiyordu ve kafatasımın içinde kalıcı bir yer ed i n m e y e karar vermişti. "Ne oldu Lily?"

"Dün gece Rex'in eşyalarını toplarken -bu arada, erkekler nasıl bu kadar hafif toplanabiliyor? Bu bir mucize-"

"Lily, yola devam eder misin lütfen? Öldürücü bir migrenim var."

Dilini gıdıkladı. "Sanırım iyi ilaçlardan hiç alamıyorsun."

"Hayır, Giulia zaten çocuk asetaminofenin keyfini benimle paylaştı," diye homurdandım.

"Benden ne istiyorsun?"

"Rex'in eşyalarını mutfığa koydum ama bunu sana getirmeden duramadım." Bir kutuyu bana doğru itti. Küçük bir kutu. Bir *mücevher* kutusu. "Düşündüğün şey bu," diye fısıldadı.

Ona göz kırptım. "Bunu Rex'in eşyalarının arasında mı buldun?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Çoraplarıyla birlikte. Keşke Link'le aynı çamaşır katlama okuluna gitmiş olsalardı. Hizmetçilerimizin olması iyi bir şey-"

"Lily!" Yarı havladım. "Lütfen tatlım. Migrenim var, unuttun mu?"

"Özür dilerim," dedi yüzünü buruşturarak. "Sadece heyecanlıyım. Aç şunu!" "Açmadın mı?"

"Dikizledim," diye itiraf etti. "Tektaş gördüğüm anda ne olduğunu anladım ve bir daha açmadım. İlk etapta bakmamalıydım ama çok merak ediyordum."

"Rex dün gece evlenme teklif edecekti," diye mırıldandım, bunu gerçekte olanlarla bağdaştırmaya çalışıyordum.

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Öyle görünüyor. Yani, başka biriyle görüşmüyor, değil mi?" Hayır. Görüşmüyordu.

Peki markalar hakkındaki tüm o saçmalıklar neydi?

Kutuyu avuçladım, beynim bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyordu.

"Yaşlı hanımlar eş olmak zorunda değil, değil mi?" Lily sessizce sordu. "Hayır. Zorunda değiller."

Anlaşılan kafamın karıştığı belliydi çünkü "Seni damgalamak istedi mi?" diye sordu.

"Tam tersi."

"Bunun tam tersinin ne olduğundan emin değilim."

"Bunun gerektirdiklerini kabul etmeye hazır olana kadar bu konuda

konuşamayacağımı söylüyor." Dudakları seğirdi. "Sanırım Rex bazen

kendi basınına inanıyor."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?" Alay ettim ama ben de gülümsüyordum. "Rolüne kendini o kadar kaptırıyor ki

ağaçlar için ormanı görmüyor." "Dün gece nereye gitti?" "LOS ANGELES'A."

"Neden?"

"İş" diye geçiştirdim.

"Kulüp işi mi?"

"Kişisel iş." Gerçeği geçiştirdim. "Bear'ın vasiyetiyle ilgili." Gözleri büyüdü. "Oh. Sorduğum için üzgünüm."

"Sorun değil. Kulübe söylemeyeceğim hiçbir şeyi sana söylemedim."

"Belki de yapmamalısın? Şu anda bir sürü mırıldanma olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine geri çekildim, ki bu başım için hiçbir şey yapmadı.

"Mırıldanmalar mı?"

"Nerede olduğu hakkında söylenen adamlar. Ne zaman döneceğini soruyorlar. Link, Nyx'in her şeyi kontrol altında tuttuğunu ama Rex'in inceliğine sahip olmadığını söylüyor."

"Nyx ve incelik yabancı kavramlar. O kafatasına inen bir balyoz, sadece bir yumruk değil."

"Rex kalbe saplanan bir bıçaktır," diye kabul etti. "O yüzden belki de hiçbir şeyden bahsetmemelisin? İnsanların Bear konusunda da gergin olduğunu biliyorum."

"Peki ya o?"

"Cenazesi. Onu dinlendirmek istiyorlar. Ayı popülerdi."

"Bana söylemene gerek yok Lily," dedim ve yanakları kızarınca hemen pişman oldum.

"Üzgünüm, yerimi unuttum."

"Senin yerin mi? Bu bir Dickens romanı değil. Üzgünüm, sinirli bir ruh halindeyim. Sadece gerek yoktu-" İçimi çektim.

Yüzük.

Kulüpteki şu sözde mırıldanmalar. Bu çok fazlaydı.

Çok fazla.

"Anladım. Özür dilerim," diye tekrarladı bir kez daha yüzünü buruşturarak. "Bu sabah Tiffle tüm dedikoduları dinledim ve seni de haberdar etmek istedim."

Sözleri beni derinden etkiledi çünkü Rex beni henüz damgalamamış olsa da ona göre ben First Lady'ydim.

"Teşekkür ederim Lily," dedim çığ bir sesle.

Gülümsemesi samimiydi. "Görünüşe göre Kendra gecenin bir yarısı evi terk etmiş." "O kedi kovuldu mu?"

"Tiff bilmiyor ama Kendra'nın motel odası boş." Omuz silkti. "Tabii Giulia onu öldürüp cesedini tüm dünyevi eşyalarıyla birlikte gömmediyse. Ama şu anki şişlikle bunu yapabileceğini sanmıyorum. O yüzden öylece çekip gittiğini düşünüyorum. Belki de üzerine kusulması bardağı taşıran son damla olmuştur?"

Bunun üzerine kendimi sırtımdan alıkoyamadım ve Lily ile ben de kadın dayanışması göstererek eğlencemizi paylaştık.

Yıllar içinde bazı kulüp fahişelerinin o kadar da kötü olmadığını öğrenmiştim. Sonra, Kendra gibi dünyadaki her türlü pisliğin timsali olan biri çıktı.

Aynı kadının Rex'in üvey kız kardeşi olduğunu kabul etmek daha da zordu. Bear'ın kızı. Lily'ye bunu söyleyemezdim.

Bunu *kimseye* söyleyebileceğimden değil.

Eğer isterse, bu Rex'in paylaşabileceği bir sırdı.

Ben Bear'ın kızının bir kulüp fahişesi olmasına nasıl izin verdiğini düşünürken Lily, "Her neyse, dün gece bahsettiğim fikirler var ya?" diyordu.

"Daha yeni bir bağış kampanyasını bitirdik. Bir sonrakini düşünmeden önce bir molaya ihtiyacım var." Yüzü düştüğünde yorgun bir ifadeyle kaşlarımı ovuşturdum. Hevesi bu şekilde öldürmek benim açımdan aptalca bir hareketti. Miyopça da. "Şuna ne dersin... Bir oyun planı hazırlarsın, bana getirirsin, ben de kontrol ederim ve oradan devam ederiz?"

"Kulağa harika geliyor," dedi bana megawatt gücünde bir gülümsemeyle. "Etkinlik organizatörünüzle irtibata geçeceğim. Sizin bir şey yapmanıza gerek yok!"

Yardım kuruluşları, partiler ve taze çiçeklerin masa dekoru olarak kullanılmasının neden kötü bir çevresel seçim olduğu hakkında konuşmaya devam etti...

Konuşmayı bıraktığında başım çatlayacak gibiydi ve tam gaz devam ederken ofisimden çekilip beni rahat bıraktığında rahatladım.

Uzun süre tadını çıkaramadım.

Kısa bir süre sonra Nyx hışımla içeri girdi ve "Konuşabilir miyiz Rach?" diye sordu. Bu yapmam gereken son konuşmaydı.

İç çekerek çenesindeki morluğa baktım. "Elbette. Dün geceyle ilgili hikâyelerimizi netleştirmeliyiz zaten. Harlow'la bunun üzerinde çalıştın mı?"

Nyx homurdandı. "Evet."

"Kafesi ve bisikletini barınaktan mı aldın?" "Aldım."

"Seninle kim gitti?"

Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve Lily'nin az önce tünediği yere oturdu. Onun aksine, cüssesiyle boşluğu dolduruyor gibiydi - sadece bakışları bile Teksas'tan daha büyüktü.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa geceyi hapiste geçirmişsin."

"Şehre gitmek için bir araç bulduk, tamam mı?" diye tersleyince bu onu hiç rahatlatmadı.

Gülmemeye çalıştım.

Önce Rex, şimdi de

Nyx mi?

Belli ki mutlu bir tavşan değildi -ki bunun izlerini kaybettirmek için bir araç paylaşımı yapmak zorunda kalmalarından mı yoksa dün geceki durumdan mı kaynaklandığından emin olamamam önceliklerinin ne kadar şaşırtıcı olduğunun bir kanıtıydı- Nyx, "O pisliği ben öldürdüm Rachel. Dahası, lanet olası cesedin başında dururken bulundum ve Harlow bunu yaparken beni izlerken yakalandı. Neden yukarı gönderilmiyorum?"

"Bu duyduğum bir şikayet mi?"

"Hayır, neler olup bittiğini öğrenmek için bir talep bu."

Tırnaklarımı masaya vurdum ve mırıldandım, "Masanın benim tarafımdan sorularıma cevap vermen gerekirken, neler olup bittiğini bilmek isteyen kişinin sen olması ne kadar komik."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Dün gece Aidan O'Donnelly Sr. ile neden hazırlıksız bir toplantı yaptığımı bana anlatmaya ne dersin?"

"O'Donnelly Sr.?" Nyx'in gözleri yuvarlaklaştı. "Beş İşaretçi mi?"

"*The Five Pointer*," diye karşılık verdim, bu etiketteki uygun kelimeye vurgu yaparak.

"Onun dikkatini çekeceğimi biliyordum," diye mırıldandı sakallı çenesini kaşıyarak. "Ama bana neden bu şekilde yaklaştığını anlamıyorum."

Bu son kısmı çoğunlukla nefesinin altında mırıldandı.
Onun şanssızlığı, kulaklarım çok iyi işitiyordu.

"Kafan karışmış gibi."

"Kafam karışık."

"Kızgın değil, demek istediğim bu,"

diye mırıldandım. Omuz silktilti.

"Evdeyim, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Neler oluyor, Nyx?"

"Noel civarında birkaç telefon ve mesaj almaya başladım." İçini çekti. "Her zaman *Bilinmeyen Gönderen* ya da *Bilinmeyen*'den geliyordu, bu yüzden pek önemsemedim. Sonra bir gün, bir torba kemik resmi ve bir mesaj aldım: 'Yakmak ya da yakmamak, işte soru bu.'"

"Bir torba kemik mi?"

Mırıldandı. "Kevin."

"Cesedin morgdan çalınmasının arkasında O'Donnelly Sr. mı vardı?" diye sordum. "Görünüşe göre. Sorunlarımı ortadan kaldırdığını söyledi ve ben de bana ne yedirildiğini merak ettim. I onunla buluşmakta bir sakınca görmedim."

Şimdi sakindi, beni kızdırmaya başlamıştı.

Akşamımı nasıl mahvettiğini, Rex'in beni Doğu Yakası'nda tutmak için onu nasıl bir bahane olarak kullandığını düşündüğümde, onu boğazlayabilirdim.

"Bir yabancıyla buluşmakta bir sakınca görmedin mi?" Bana öylece bakıp kaçmayınca öfkeden kudurdum. "İrlanda mafyasının başı olduğu ortaya çıkan bir yabancıyla mı? Sırf sana karakollar ve cinayet davaları gibi önemsiz şeyler üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu gösterebilmek için seni tuzağa düşürüp tutuklatan bir yabancı mı?"

"Evet."

"Siktir, Nyx. Az konuşan bir adam olduğunu biliyorum ama bu şakadan da öte. Ona göre, ölmesi gereken sapıkların bir listesi varmış."

"Ailene verdiği sözleri zaten biliyordu. Seni o sözü vermeye zorladıklarında seni hadım ettiklerini düşünüyor."

Kaşları hemen çatıldı. "Bu ona nasıl geri döndü?"

"Kümeteki tavuklardan daha sert gıdaklayan bir grup adamımız var, Nyx. Yeraltı suç dünyasının yarısı muhtemelen senin 'hadım edildiğini' biliyordur."

Bu onu homurdandırdı. "Kısırlaştırma-"

"Giulia bana senin iyi başa çıkamadığını düşündüğünü söyledi," diye araya girdim. "İyi değilim."

"Güven verici." Nefes verdim. "Oraya gitmiş olman, bana söylemediğin bir şeyler olduğunu gösteriyor."

"Ayartma..." Homurdandı. "Baştan çıkarıcı güçlüydü ama oraya iyi niyetle gittim." Ona kaşlarımı çattım. "Dün geceyle ilgili hiçbir şey iyi niyetli değildi."

"*Bilinmiyor*, O'Donnelly iyi bir oyundan bahsetti, ama ben..." Gözlerini ovuşturdu. "Biliyor musun, eskiden Mav bana öldürdüklerimi bulurdu. Her şey yolunda gidiyordu. Canavarı yatıştırdım, bir piç öldü, her şey yolundaydı."

"Ama Mav aynı Mav değil. Bilgisayar başında geçirdiği her an sağlığı için çok kötü. MC'nin ona sadece beni boşaltmak için değil, daha fazlası için ihtiyacı var. Bu şekilde, Harlow'la birlikte ava çıktığımızda yeni bir kaynağım olacağını düşündüm."

"Bunu Maverick'i kurtarmak için mi yaptın?"

Omuzlarını kamburlaştırdı. "Mav benim için ne yapardı biliyor musun?"

"Hayır, yani hayal edebiliyorum," dedim huzursuzca.

"Eskiden her vakayı doğrulardı. Bu da bilgisayarlarında kanıt aramak anlamına geliyordu.
Maverick'in yaptığı

benim için Rex'ten bile daha çok şey yaptı. Beyninin mahvolmasına şaşmamalı.

Muhtemelen ben yardım etmedim." "CTE bu şekilde çalışmaz."

Bakışları masamın üzerinde sabit kaldı. "Beynin gerçekte nasıl çalıştığını kim bilebilir? Onu tedavi edemezler.

Onu daha iyi yapamazlar. Sadece temel bir seviye bulmasını ve buna bağlı kalmasını sağlayabilirler."

Sinirimi yatıştırmayacak pek çok şey söyleyebilirdi ama gerçek suçluluğu onun adına bir mucize yarattı.

Bu adamlar çok duyarlıydı.

"Havaya uçuruldu ve vuruldu, Nyx. Sonra da kulüp binası başına yıkıldı." Ellerim masanın üzerine düştü. "Demek istediğim, bu yüzden böyle. Diğer şeyler kötüydü, öyle olmadığını söylemeyeceğim. Ama bu daha duygusaldı sanırım?"

"Belki de onca zaman kışını tekerlekli sandalyeye yapıştırmasının nedeni buydu." Burnunun kenarını sıktı. "Her neyse, bir alternatif bulduğumu sanmıştım."

"Yaptın," diye homurdandım. "O'Donnelly'nin istediği de tam olarak bu. Sana isimleri verecek ve şimdi de seni hayır diyemeyeceğin şekilde bağladı."

Nyx omuz silkti. "Hayır demene gerek yok. Harlow'un bir şekilde öğrenmesi gerekiyor." Kaşlarım çatıldı. "Sömürülmek senin için sorun değil mi?"

"Bu bir güç oyunuydu. Şehre gitmek için bisikletime bindiğimde bunu biliyordum." Gözlerini bana dikti. "O'Donnelly bana hapiste bir gece bile geçirmeyeceğimi garanti edebileceğini *söyledi*. Görünüşe göre söz verdiğinde ciddiymiş."

"Ona güveniyor musun?"

"Birkaç kez konuştuk. Çok mesajlaştık. Her zaman ketumdu ama bana ailesinden birinin tacize uğradığını söyledi." Nyx'in çenesi sıkıştı. "Ona inanıyorum."

Dün gece tanıştığım adamı düşündüm ve yavaşça başımı salladım. "Bunu görebiliyorum. Dürüstçe öldürmek istiyordu. Daha azı uygun olmazdı. O eski kafalı."

"Göze göz mü?"

"Evet."

"Dışarıdan bakınca yaptığı şeyin berbat göründüğünü biliyorum. Ama içeriden bakınca, o yapmasaydı ona inanmazdım.

"Rach, ben bir adam öldürdüm. Elbette, bunun için tutuklandım ve polisin beni bulmak için o yere gönderildiği açık. Ama ben özgürüm-"

"Cinayetten tutuklanmadın, Nyx. O zaman dinlemiş olsaydın bunu bilirdin."

"İhtiyacım olduğunu düşünmedim. Beni çıkaracağını biliyordum."

O kadar tembel varken.

"Dikkatsiz araç kullanmaktan ve aşırı hızdan tutuklandın, Nyx." "Bu lanet bir güç."

"Sakın etkilenmiş gibi konuşayım deme,"

diye tısladım. Bana sırtıtmakla yetindi.

Gözlerimi ona diktim. "Rex bunların hiçbirinden memnun değil."

"Hayır. Öyle olacağını düşünmemiştim. Alt edilmeyi sevmez. Giulia'ya dün gecedен bahsedecek misin?"

"Seni endişelendiren bu mu?"

"Benim tek endişem o," dedi ve bunu o kadar zahmetsizce söyledi ki az önceki kızgınlığım kayboldu.

Lanet olsun bu günahkarlara ve bağılılıklarına.

Yumuşamama rağmen, yine de saçmalıklarını yüzüne vurmak zorundaydım. "Eğer öyle olsaydı, o zaman sinsice dolaşmak istemezdin, değil mi?"

"Yapardım," diye aldırmadı. "Eğer onun mutluluğu benim akıl sağlığıma bağlıysa, benim akıl sağlığım da bozuk demektir." Uzandı ve şakağını ovuşturdu. "Bunu hissedebiliyorum Rachel. İstemiyorum... Giulia'nın ona layık bir erkeği olmalı. Ben asla öyle biri olamam ama en azından aklım başımda kalabilir."

Endişeyle, "İlerlemenin yolu bu değil Nyx," diye mırıldandım. Tanrı aşkına, pedofilleri katletmekle akıl sağlığına kavuşulamazdı.

"Öyle." Ses tonu çaresizdi. "Beni her zaman sabit tuttu. Sadece bir kez soğuk hindiye döndüğümde işler kötüye gitti."

İçimi çektim, çaresizliği beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar etkilemişti, ona "Rex'e söyledim ve bu

o."

"Neden? Giulia'yla artık arkadaş olduğunuzu sanıyordum." Gerekçesine göz kırptım.

Tanrım, *çok sağladı*.

Giulia Fontaine denen o deli ile gerçekten arkadaş mıydım?

Nyx parmaklarını yüzümün önünde şaklatana kadar kendimden geçtiğimi fark etmemiştim. Bunu yaptığı anda, ben

Geriye doğru sarsıldı ve ağzından

"Öyleyiz" diye kaçırıldı. Adam homurdandı. "Seni böyle etkiliyor."

"Ne gibi?"

"Eroin gibi."

"Ona bağımlı değilim," diye mırıldandım.

"Öyleyim," dedi asık suratla. "Yıllar boyunca pek çok kadına bok gibi davrandım, bunu biliyorum. Bir pislik olduğumu ve bir dayağı hak ettiğimi biliyorum, ama bunun karşılığını Yaşlı Kadın gibi huysuz bir kaltakla ödediğimi düşünüyorum."

"Ona huysuz kaltak dediğini duysa hak ettiğin dayağı atardı."

"Hayır, bununla gurur duyuyor." Sırıttı utangaçtı. "Lanet olsun, onu bu yüzden seviyorum. Bana biraz karşılık vermeden saçmalıklarımı kabul etmiyor. Onun gibi bir kadına ihtiyacım vardı, biliyor musun? Benimle kafa kafaya verebilecek birine. Benden korkmayan birine."

Bir sonraki sözlerimi düşündüm, söyleyip söylememem gerektiğinden bile emin değildim ama Giulia ağlayan bir kadın değildi ve bu adam için ağlaması beni sinirlendirdi.

"Senden korkmuyor," diye kabul ettim, kelimeler dudaklarımdan yavaşça döküldü. "Ama seni kaybetmekten?"

Bu onu korkutuyor."

"Beni kaybetmeyecek."

"Bunu ona söyledim."

Kaşları kalktı. "Bunu ona *sen mi* söyledin?"

"Yaptım. Kendra birlikte yattığınızı söylediği için ağladığında."

Ellerinin sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavrayışını izledim. "Ben hallederim."

"Onu aldatırsan *seninle* hesaplaşırım," diye uyardım ama Kendra'nın o lanet olası üzgün yüzünü bir daha yerleşkede göstermeye cüret ederse *nasıl* hesaplaşılacağı beni tatmin etti.

Gözlerinde bir şey parıldadı ve beni aldı ne olduğunu anlamak için bir an *-takdir*.

"Uyarınızı duydum ve buna dikkat edeceğim," dedi, muhtemelen mezuniyet için endişelenmeyi

bıraktığından beri kitap okumamış bir adam için sözleri resmiyetin ötesindeydi.

"Güzel."

"Dün gece olanlarla onu korkutmak istemiyorum Rachel. Bu farklı bir korku türü. Beni bir hapisane hücresinde kaybedeceğini düşünmesine de izin vermeyeceğim, çünkü öyle bir şey olmayacak, değil mi?"

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedim kolayca. "Ve hayır, seni kaybetmeyecek çünkü sen

hiçbir yere gitmiyor. Bunda benim parmağım olduğundan değil. Hepsi O'Donnelly Sr.'ın işiydi. Yanlış adama bulaştın Nyx."

"Biz zaten onunla iç içeyiz. Biz müttefikiz," diye belirtti.

"O zaman neden bu işe farklı yaklaştı? Neden sizi bir tuzağa düşürdü, tutuklattı ve sonra aynı gece serbest bıraktı?"

"Çünkü o sapkın bir pislik."

"O koz istedi ve müttefik olmak yeterli değil." Dudaklarımı büzdüm. "Harlow'un senin bu av işine dahil olmak istediğini biliyorum ve sanırım O'Donnelly Sr. onu gönüllü bir haraç olarak kabul edecektir."

"O piçler, canlarını almaya hak kazanmış biri tarafından öldürüldükleri sürece," dedi Nyx, sözcüklerin arasına yumuşak bir memnuniyet serpiştirerek.

Giulia'nın yılın başında bana söylediği şey, Nyx'in ihtiyacının uykuda olmadığı gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Orada, yüzeyin altındaydı ve patlamak için bekliyordu.

Dün gece olduğu gibi.

Bir adam öldürdüğünü asla bilemezsiniz.

Ellerinde daha fazla kan olduğunu asla söyleyemezsiniz.

Alnımı ovuşturdum. "Eğer bu seni endişelendiriyorsa Harlow'un Giulia'ya söylemediğinden emin olmalısın."

"O iş halloldu. Hiçbir şey söylemeyecek. Tam olarak uyum sağlayamıyor ve yaptığı şey aptalcaydı, bu yüzden onu dışarı atmadığım için şanslı olduğunu biliyor."

"Neden oradaydı ki?" "O da avlanmak istedi."

Eğer bu rahatsız edici değilse, neyin rahatsız edici olduğunu bilmiyordum.

"Bu iş nasıl olacak merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İsimleri posta yoluyla mı gönderecek? Bize son tarihleri verecek mi?"

"Kesmek" uygun kelimeler diye düşündüm.

"Bilmiyorum."

"Sanırım öğreneceğiz."

"Eminim yapacağız ama bunun kolay olacağını sanma. Şu anda seni kendisine bağladı," diye uyardım.

Nyx omuz silkti. "Korkmuyorum. Bu iş değil Rachel. Bu farklı bir tür kan davası. "Başına gelen onca şeyden sonra bile bunu anladığını sanmıyorum. Rex'e anlatırsan anlayabilir.

Ona neler yaşadığınızı anlatın."

"Geçmişimin o kısmını paylaştım-"

"O zaman anlayacaktır."

Sinirlenerek, "Yani kurban almayacak ama kurbanın sevdiği biri alacak öyle mi?" diye çıktım.

"Evet. Buna katlandın. Bunu istediğin gibi değerlendirmek *senin* hakkın. Ama sevdiğiniz birinin bu yarışta atı yok. Biz sadece o kişinin yanında oturur, her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışır, onu güvende tutacak kadar iyi olmadığımız için pişmanlık duyarız.

"Kurbanların zarar görmesinin sebebinin biz olduğumuzu biliyoruz. Onları hayal kırıklığına uğrattığımızı biliyoruz-" "Bu çok saçma," diye karşı çıktım. "Kevin'in kız kardeşlerine zarar vermesi senin suçun değildi, Nyx."

Gözlerini bir karanlık kapladı. Daha küçük bir kadını rahatsız edebilecek bir düzlük. "Bir keresinde babama Kevin'in bir sürüngen olduğunu söyledim. Ne yaptığını söylemedim. Ayrıntılara

girmedim. Sadece tepkisinin ne olacağını bilmek istedim. Tahmin edin ne oldu?"

"Kevin'in kafasını uçuran kişi sen olduysan bunun iyi bir şey olduğunu düşünemiyorum Nyx."

Başını salladı. "Haklısın. Dayağı ben yedim, Kevin değil. Ona sözümü dinletmeliydim-"

"Sen bir çocuktun. Bu senin suçun değildi. Tıpkı amcasının bana bunu yapmasının Rex'in suçu olmadığı gibi. Tıpkı babasının bana zarar vermesinin Giulia'nın suçu olmadığı gibi." Kendimi toparladım ve Rex'i bu işin dışında tutmaya karar vererek itiraf ettim: "Carly'nin cenazesinde Bear'la konuşurken seni duydum Nyx. Denediğini herkesten çok ben biliyorum."

İtirafım karşısında şok içinde sarsıldı ama yüz ifadesi her zamanki gibi soğuktu. "Çok az, çok geç."

Lanet olsun.

"Hepiniz suçu üstlenmekle o kadar meşgulsünüz ki, size ihtiyacımız olmadığını göremiyorsunuz.

Biz değiliz

sizden bunu *istiyoruz*. Biz kabul, nezaket ve anlayış istiyoruz, intikamımızı almanızı değil.

"Hepimiz geçmişe bakmak istemeyiz. Bazılarımız geleceğe odaklanmaya çalışır çünkü geçmiş yazılamaz olsa da bu, hayatlarımızı sanki müjdelenmiş bir gerçekmiş gibi ona göre yönlendirmemiz gerektiği anlamına gelmez.

"Başıma gelenlerin beni tanımlamasına çok uzun süre izin verdim. Durumun böyle olduğunu fark etmemiştim bile Nyx. Kendimi..." İçimi çektim. "Tüm kariyer hedeflerime ulaştım. Grizzly ve Dog bana tecavüz ettikten sonra-" Bunu ona yüksek sesle söylemenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bir daha asla o pozisyonda olmamaya karar verdim. MC'deki konumumun diğer insanların benim hakkımda ne düşüneceğini belirlemesine asla izin vermeyeceğim.

"Avukat oldum. Güç kazandım. Zengin oldum. Kendimi saygıdeğer biri yaptım, Nyx. Bir daha asla *öyle* olmamaya o kadar odaklanmışım ki neleri kaçırdığımı fark etmedim - arkadaşlarımı. Ailemi. Rex. Kızım." Bir nefes verdim. "Belki Carly ya da Indy olmadığım ve Giulia olmadığım için bu senin için pek bir şey ifade etmiyor ama onlar adına beni dinlemeni isterdim.

"Sen *yeterlisin*, Nyx. Sadece olduğun gibi. Onların kardeşi, arkadaşı, sevgilisi olmaktan başka bir şey yapmana gerek yok. Senden istedikleri tek şey bu."

Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki dişlerinin dökülmemesine şaşırdım. "Pek çok yaşlı kadın-"

"ABD'deki kadınların yüzde [kırkından](#) fazlası cinsel şiddete maruz kalıyor, Nyx. Tecavüzcülerin yüzde doksan sekizi herhangi bir sorumluluk ya da sonuç olmaksızın serbestçe dolaşıyor. Amerika kadınlar için tehlikeli bir yer. Konsey'in tek talihsizliği, Yaşlı Bayanlar'ın şanssızlıklar karşısında yığılmış olması."

İstatistiklerim onu hiç rahatlatmadı. Aksine, onu daha da tedirgin ediyordu. "Bazı günler aklımı kaybedeceğimi düşünüyorum," diye homurdandı.

"Akıl sağlığı neye benziyor, Nyx? Ülkeyi dolaşıp hapse girmesi gereken insanları mı öldürüyorsun?" Başını eğdi. "Vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamak."

"Demek bu yüzden yapıyorsun, ha?" Kendime rağmen eğlenerek alay ettim. "Nyx, bebeğin doğup başıma daha fazla bela açmadan önce git Giulia'yla takıl."

"Bebekken bu kadar sorun çıkaramazdı," diye homurdandı.

"Onunki gibi bir anne babaya sahipse, bunu yapmaz. Indy ve Giulia olanları benden asla duymayacak. Rex tek kelime etmeyecek. Dün gece ya şansın yaver gitti ya da seni tanımlamasına izin verdiğin bir şey oldu. Hangi yoldan gideceğin senin seçimin."

O uzaklaştığında, odadaki basınç sanki buradaki havasız sıcaklığı kıran bir fırtına olmuş gibi hafifledi.

Lily'nin bana verdiği yüzük kutusuna uzandım ve Rex'in eşyalarını toplamak için mutfığa gitmeden önce onu başparmağım ile işaret parmağım arasında döndürdüm.

Onları yukarı, *odamız* olmasını umduğum odama çıkarırken, yüzük kutusunu Lily'nin bulduğu

yere, çoraplarının içine geri koydum ve Nyx'in hangi yolu seçeceğini zaten bildiğimi kabul ederek başımı salladım.

Bazı adamlar kendilerini tutamadılar.

Bazı insanlar karanlıkta var olmak için doğmuştur.

ALTI

REX

San Bernardino'ya doğru yavaşça ilerlerken arkamdan bir çığlık duyuldu ve Wynter yarı bana tutunmuş yarı kollarını havaya kaldırmış bir şekilde sııttım.

Triad'larla, özellikle de motorumun arkasında Wynter varken, kısa bir tasıam olduğunun farkında olsam da, Kaliforniya'daki zamanım sonsuz değildi.

Wynter'ın bana ihtiyacı vardı ama Rachel hamileydi ve o çocuğun da bana ihtiyacı vardı. Sadece Rachel'ın bu kez hamilelikle nasıl başa çıkacağını bilmediğim için değil, aynı zamanda tehlike bizi ayakkabılarımızdaki bok gibi takip ettiği için.

İdeal olan Wynter'ın bizimle birlikte olmak için doğuya taşınmasıydı ama ne istediğinden emin değildim.

Geçen geceden beri acı verecek kadar az konuşmuştu ve ancak ona kısa bir yolculuğa çıkmam gerektiğini söyleyip benimle gelmek isteyip istemediğini sorduğumda biraz olsun neşelenmişti.

Anahtar geldiğinde bunu ertelemiştim ama eninde sonunda eve gitmem gerekiyordu ve bu da bunu sırtımdan atmam gerektiği anlamına geliyordu.

İşte buradaydık.

Hiç tanışmak istemediğim bir kadınla tanışmak için yola çıktım.

Babamın birlikte çocuk yaptığı bir kadınla buluşmak için yola çıktım; evime sürekli zarar veren bir çocuk.

Bu sabah Rachel'a mesaj atarak alt bölümü ve kadının adını sorduğumda beni aramaya çalışmış ama cevap vermemiştim. Bu tamamlamam gereken bir angarya, babamdan kalan son bir görevdi.

Maria'nın sokağına girdiğimde, babamın Kendra'dan bahsetmek için neden ölene kadar beklediğini anladım: Onu dışlardım ve o da bunu biliyordu.

Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı.

Kan dökerek koruyacağım bir bağlılığı, o bozduğu için bir kenara itiyordum. Benden istediği her şeyi yaptım -sonunu nasıl getirdiğiyle kanıtladığımı düşündüğüm bir şey-

Ama vasiyetindeki vasiyetler tamamlandıktan sonra, hepsi bu kadar.

Bitmişti.

Ev küçük ama saygındı.

Bir noktada, ön bahçeye eski bir Noel ağacı dikildiğini düşündüm çünkü tek katlı evden daha uzundu ve verandada sallanan bir sandalye vardı. Dış cephe boyalıydı ve bahçe gibi çatı da bakımlıydı.

Kendra'nın annesi eviyle gurur duyardı.

Dışarıda durduğumuzda Wynter çığlık atmayı bırakmıştı, kollarını

Eve ulaşmak için daha sıkı virajlarda daha fazla destek için belim beni sıkı. "King, iyi misin?"

Bana tekrar 'baba' demesini istedim.

Bunun kötü olduğunu biliyordum. Ama yaptım. İstediğime engel olamıyordum. Bir gün... "Daha iyi oldum, tatlım."

"İyi biri olabilir," diye önerdi.

"Eminim öyledir." Ona bir bakış attım. "Bu onun temsil ettiği şeyden bir şey eksiltmez."

Wynter mırıldandı. "Onun suçu değil. Bu babanın hatası. Ya da en azından, tango yapmak için iki kişi gerekir, biliyor musun?"

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum ama iki kişi gerekiyor ve onun evli olduğunu biliyor olmalı çünkü Bear ve Rene'yi herkes biliyordu. Onlar lanet olası West Orange'ın Sandy ve Danny'siydi."

Bir an sustu, sonra şaşkınlıkla, "*Grease'e* gönderme mi bu?" diye sordu. "Her gün günde iki kez izlediği o yazı Rachel'a sor." "Vay canına. Büyük hayranı mıymış?"

"İronik bir şekilde, hayır. Ama bu 'Summer Nights' şarkısının tüm sözlerini unuttuğu anlamına gelmiyor."

Kuru cevabım onu kıkırdattı. "Görünüşe göre şarkı sözlerini başka biri de biliyor." Beni yanımdan dürttüğünde gülümsememi gizledim.

"Bu biraz su işkencesi gibi. Bir süre sonra insana yapışıyor."

Homurdandı. "Onunla birlikte şarkı söyleyip söylemediğini soracağım."

"Bu neden bir tehdit gibi geliyor?"

"Öyle olduğu için mi?" diye şarkı söyler gibi bir sesle karşılık verdi.

O kadar gün içinde beni gülümsetmeyi başarmış olmasına şaşırarak boş boş sıırıttım. Bu işi bitirmem gerektiğine karar vererek ona "Bisikletten inebilir misin?" diye sordum.

Küçümsedi. "Bisiklet bacaklarımı yıllar önce aldım." "Deniz bacakları gibi değil."

"Öyle," diye itiraz etti, inerken oflayıp pufladı ve ben domuzu sabit tuttum.

Sonra, kaldırımda durduğumda, eve tekrar baktım ve sert bir nefes verdim.

Elimi çekiştirdi. "Hadi, King. Bunu bir yara bandı gibi çekip çıkarman gerek."

Ona bir bakış attım ve gözlerimi ovuşturdum. "Bunun için burada olmamalıydın. Seni otelde bırakmalıydım."

"Beni orada annemi ve babamın her şeyi ne hale getirdiğini düşünürken mi bıraktın?" Burnunu çekti. "Burada olmayı tercih ederdim. Sana yardım etmeyi."

Elimi tutuşunu geri çektim. "Sen iyi bir çocuksun, Wynter."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "Her zaman değil."

"Oh, gerçekten mi?"

Sırıttı. "Gerçekten. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye."

"Hayatımın geri kalanında kâbuslar görmemi istemiyorsan belki de hiçbir zaman için bir masal." "Senin gibi büyük, kaba bir adam benim hakkımda kabuslar mı görüyor? Bundan şüpheliyim."

"Şaşıracaksın," diye karşılık verdim, gözümü o lanet eve dikerek.

Kendra'nın lanet olası annesi içeride olsa iyi olurdu, tek söylediğim buydu. "Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Çoğu insana kâbuslar yaşatacak şeyler gördüm, yaptım."

Giulia'nın Coshocton'daki depolarımızdan birinde bir pedofili yaktığı zamanı düşündüm.

Çıgıllıkları yıllarca uykularıma musallat olmalıydı. O gece bile, tenim hala duman kokarken, bir bebek gibi uyumamıştım.

"Bana kâbus gördüren tek şey sen ve annen." "Bu pek nazik bir davranış değil, değil mi?"

Benden bir kahkaha havlaması kaçtı. "Hayır. Bu, ödümü bokuma karıştırmamak için bir rica olmalıydı."

"Üç düşmanın olduğu bir daireye girmenin seni korkutmayacağını ama *benim* korkutacağımı mı söylüyorsun?"

"Sadece önemli olan şeyler korkuyu tetikleyebilir. Kaybetme korkusu. Başarısızlık korkusu. Yeterince iyi olmama korkusu. Triad'lardan korkmuyorum. Kendim için korkmuyorum. Senin için tabii. Dehşete *kapılmıştım*. Seni oradan çıkarmak istedim."

Gözleri yuvarlaktı ama dudaklarındaki titremeyi gördüm ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anladım. Onu suçlayamazdım.

Geçen hafta, bırakın bir ergeni, herhangi birini bile bunaltabilirdi. Kolumu omzuna atarak, "Seni üzmemiştin," diye mırıldandım.

"Yapmadığını biliyorum. Ben sadece... Ben hiç öyle bakmadım. Ben büyüdüm-" Nefes aldı. "Olanlardan sonra bunu söylemek aptalca gelebilir ama dürüst olmak gerekirse normal bir çocukluktu.

"Yazın barbeküler ve 4 Temmuz'da havai fişekler. Eylül sonunda verandada balkabakları ve Aralık ayının ilk günü bacaya tırmanan şişme bir Noel Baba. Sıradan, *sıkıcı*.

"Hayatınızla ilgili hiçbir şey düzenli ya da sıkıcı değil. Korkutucu. Ama o adamları evime getiren sen değildin. Babam getirdi. Bunu anlamlandırmak çok zor."

"Öyle," diye kabul ettim, gözlerimi ona diktim, bu konuşmadan kaçmadığımı bilmesini istiyordum.

"Neden bu dünyada kalıyorsunuz, Kral?"

"Çünkü tek bildiğim bu. Senin bildiğin bu değil ve ben seni bundan korumaya çalışırken, Kinnock yine de bunu kapına getirdi. Toplumun bu kesiminin sorunu da bu tatlım. Karanlık her zaman oradadır, havada asılı durur ve aydınlığı ele geçirmek için bekler."

"Karanlığı sen mi kontrol ediyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Kimse bunu kontrol edemez. Kontrol edebildiklerini düşünebilirler ama bu kibirden başka bir şey değil. Hayır, bunu yapmaya çalışmıyorum. Yamamı sıkı sıkıya tutuyorum, hepsi bu. Adamlarımı hapisane hücrelerinde değil, güvende ve tek parça halinde tutmak için çok çalışıyorum. Kontrol *edebildiğim* şey bu.

"Halkım için en iyisini istiyorum, Wynter. Her zaman istedim. Bu kirli bir dünya ama biz at gözlüğü takmıyoruz. Çoğu insan başına gelenlerin sadece bir filmde olabilecek şeyler olduğunu düşünebilir. Ama öyle değil, değil mi?"

"Sen gerçeksın, tatlım. Sen toplumun verandasında balkabağı olan ve Noel'de bacasına şişme Noel Baba tırmanan kesimindensin," diye alıntı yaptım. "Şey, senin-" Ona baba diyemezdim. Hayatta olmaz. "-Kinnock işleri daha da kötüleştirdi.

"Aramızdaki bağlantı Triad'ların sizin evinizde olmasının nedeni. Bu konuda masum değilim ama bunu daha iyi hale getirebilecek bir konumdayım. Bu yüzden körlük içinde yaşamaktansa biraz kontrol sahibi olmayı tercih ediyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," diye fısıldadı, gözleri hâlâ büyüktü.

Onu daha da kendime çektim, sarıldım ve mırıldandım, "Korkacak bir şey yok tatlım. Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Bir noktada eve gitmek zorunda kalacaksın." "Gideceğim, ama ayarlamaları yapacağım."

Hâlâ benimle gelmesini umuyordum ama ona baskı yapmak istemedim.

Gençlerin nasıl çalıştığını biliyordum. Baskı, istediğimin tam tersini yapacaktı; onu yakınlaştırmak yerine uzaklaştıracaktı. Rachel'a onu geri getireceğime dair bir söz vermiştim ama bu tutamayacağım bir söz olabilirdi.

Wynter'la aramızda filizlenmekte olan ilişkiyi bu yüzden mahvetmek istemedim. Onu burada bırakırsam Başkan'ın kendisinden daha fazla koruması olması gerekirdi.

"Rachel ve seninle kalmak istesem, sorun olur mu?"

Rahatlamamı kontrol altına almak kolay değildi, hele ki sözleri beni neredeyse çökertecekken.

Mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak mırıldandım: "Sorun olmaz. Ne istersen yapabilirsin. Seçeneklerin var."

Bana bakarak fısıldadı, "Konuştuklarını duydum. Mandarin dilini konuşabildiğimi bilmiyorlardı."

Kaşlarımı çattım. "Mandarin mi konuşuyorsun?" Omuz silkti. "Evet."

Evet.

Sanki öğrenilmesi en zor dillerden biri değilmiş gibi. "Rusça da biliyorum," diye ekledi, gururla. Lanet olsun, anladım. Ben de gurur duyuyordum.

"BM'yi mi hedefliyorsunuz?"

"Olabilir. Sizin nesliniz durumu pek iyi idare edemedi."

Yanığa sııttım ama inkar edemedim. "Hayır, gerçekten sıçtık batırdık." "Triadlar ne dedi?" diye sorduğumda gülümsemem kayboldu.

"Babamın beni onlara verdiğini." Bana baktı, bakışlarındaki masumiyet şimdi biraz lekelenmişti.

"Bir insanı birine nasıl verirsin?"

Bunun için onu öldüreceğimi söylemek istedim. Bu teklifi yaptığı için ona bunu ödeteceğimi bilmesini istedim ama bunu nasıl yapacaktım? Ona sözde babalarının ikisinin de canavar olduğunu nasıl söyleyecektim?

Dişlerimi sıkarak, "MC'de yanlış yaptığımız pek çok şey olduğunu biliyorsun. Olayları araştırmamanızı önersem bile bunu sizden saklamaya çalışmayacağım. Ama deri ticaretini yalnız bırakıyoruz-"

"Deri ticareti mi? Benden istedi..." Nefesini içine çekti. "Yapacaktı...?"

"Onun niyeti buydu. Bazı Triad grupları bu işin içinde, ama hepsi değil. Charles Xiang olmadığı için şanslıyız yoksa geçen gece çok daha farklı sonuçlanabilirdi."

Wynter yutkundu. "Babam bunu bana nasıl yapar?"

Değersiz bir bok parçası olduğu için mi?

Ben öyle bir şey demedim.

O anın gerçekten büyüdüğüm an olduğunu düşündüm.

Duygularını incitmemek için bunu hak eden bir adam hakkında kötü konuşmamak olabildiğince fedakârlıktı.

Canım yandı; gerçekten yandı. Ama "Çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapar." diye boğulmayı başardım.

Başını öyle sert salladı ki saçları bir o yana bir bu yana savruldu. "Sen bunu asla yapmazsın." "Hayır," diye onayladım. "Yapmazdım."

"O zaman *gelebilir* miyim? Yani gelip sen ve Rachel'la kalabilir miyim?"

"Sanırım senin-" diye kederli bir iç geçirdim. "Sonunda Rach'e annen diyeceğim, tamam mı?"

Bunun için beni affetmelisin. Ally'yi küçümsemek istemem ama bu alışkanlıktan kurtulmak zor."

"Sorun yok," diye fısıldadı.

Değildi ama ağzımdan kaçtıysa üvey annesine saygısızlık etmediğimi bilmesi gerekiyordu. Evlat edinen babası çok kısa bir iskeleden çok uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi, umurumda bile değildi. "Rach ve ben artık beraberiz." diyecektim.

Dün gece ona vermeyi planladığım yüzüğü düşündüm. Bir parçam yüzük kutusunu Lily'nin Rachel'a verip vermediğini ya da benim için saklayıp saklamadığını merak ediyordu. Bu lanet şeyi ancak JFK'den ayrıldıktan sonra hatırlayabilmişim ve otele yaptığım kısa bir telefon görüşmesi her şeyin temizlendiğine dair beni temin etmişti.

"Birlikte misiniz?"

Heyecanını duydum ve gülümsemek zorunda kaldım. "Öyleyiz." "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü seni otelime getirdiğim anda uyuyakaldın ve o zamandan beri sessizsin-" Read *moody*. "-o zamandan beri." Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Bakalım önümüzdeki birkaç gün nasıl geçecek. Rachel ve benim yanımda her zaman bir yerin olacak. Her zaman."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ciddiyim."

Belimi sıktı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin babanım, Wynter. Düzenli bir ilişkimiz olmayabilir ama hayattaki en iyi şeylerin hepsi düzensizdir zaten."

Çocuğum bana sırtıttı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Ve tıpkı Rachel gibi konuştun," diye takıldım, bu da sürpriz bir şekilde sırtışının daha da genişlemesine neden oldu. O gülümsemenin yüzünde sabit kalması için adam öldürürdüm. Belki de önümüzdeki günlerde yapacağım şey tam olarak budur...

Kadınlarım için korumam gereken birini ilk kez öldürmüyordum. Jeremy Kinnock, bunu biliyor muydu bilmiyordu, kafasının üzerinde bir ölüm cezası vardı.

Kızımı pazarlık kozu olarak sunarak lanet kaderini mühürlemişti.

Belki yarın değil, belki gelecek hafta bile değil, ama bir gün onun ölümü benim elimden olacaktı.

YEDİ

REX

Maria'nın beni gördüğünde verdiği ilk tepki korkuydu.

Gözleri ağzı kadar açıktı, gerginlik onu fazla pişmiş bir lades kemiği kadar kırılgan hale getirmişti, önümde titreyerek "Boz ayı mı?" diye fısıldadı.

Ben cevap vermeyince Wynter elimi çekti. "Hayır, onun adı Rex." Maria şakağını ovuşturarak, "Rex mi? Bear'ın... oğlu mu?"

Bir gecelik kirli sakalım ve yeni kestirdiğim saçlarımla hâlâ Grizzly'ye benziyorsam, Rachel'in bir kâbustan sonra beni o sanmasına şaşmamalı.

Görünüşe göre, onların bakışlarıyla lanetlenmişim.

Verdiği tepkiye bakılırsa lanetlemek doğru kelimeydi. "Evet. Ben Bear'ın oğluyum."

Sertçe fısıldadı, "O burada değil."

Kafam karışmıştı, "Olmadığını biliyorum. O lanet olası bir ölü." "Rex!" Wynter homurdandı. "Buna hiç gerek yoktu."

Maria başını salladı. "Hayır! Ayı ölmedi."

İnançsızlığını, kederini görünce acımı yuttum ve ona "Öyle. O..." Bir nefes verdim. "O öldü. Noel günü."

"Geçen yıl buradaydı-"

Öyleydi, değil mi?

"Bir yıl içinde çok şey değişebilir. Sanırım Kendra ile artık o kadar çok konuşmuyorsun, değil mi?"

Daha da gerildi. "Hayır. Kendra bir joker, ama sanırım yetişkinlik hayatının çoğunu Günahkârlar'la geçirdiği için bunu biliyorsunuzdur."

Çenemi eğdim. "Bunu biliyorum. Sadece babamın kızının fahişelik yapmasına nasıl izin verdiğini anlamıyorum."

Hüzün Maria'nın omuzlarını çökertmişti. "İlk başta bilmiyordu. Sonra, artık çok geçti. Kendra inatçıdır. Bu yaşam tarzını sevdiğini

söylemişti..." "Babam umursasaydı onu durdururdu."

Nefesi kesildi. "Kendra baban için büyük bir utanç kaynağıydı."

"Onu ancak ölümünden sonra öğrendiğimi düşününce anladım." Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak, "Ben de *seni* yeni öğrendim. Geçen yıl ziyaret ettiğine göre annem öldükten sonra onunla görüşmeye devam etmişsin gibi görünüyor."

Kendra'nın yıllar önce durmuşken, onun yanaklarının o anda yanması ironikti. Annesi, kızının

çoktan kaybettiği masumiyetini koruyordu.

"Biz arkadaşlık, Rex. Muhtemelen benden nefret ettiğinin farkındayım ama buraya gelip bana onun vefatını anlattığın için minnettarım."

"Çünkü bunu çok nazikçe yaptın," diye mırıldandı Wynter nefesinin altından bana. Suçlu hissetmeyi reddettim.

"Annemle birlikte olduğunu biliyordun," diye geveledim, kelimelerimi tutamıyordum.

"Biliyordun ve yine de onunla birlikte oldun."

"Gidecek başka yerim yoktu ve o bana yardım etti, Rex." Ağzı titredi. "Düşündüğün gibi değildi."

"Bir şekilde bir bebek yaptınız ve son birkaç yılda kuşlar ve arılar değişmediyse onlarca yıl sonra, düşünce tarzımın doğru olduğunu biliyorum."

Kapıyı üzerime kapatmaya çalıştı ve bu beni kızdırsa da onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Tam arkamı dönüp onu yalnız bırakacaktım ki Wynter kolumdan çekiştirerek, "Bear'dan sana bir şey miras kaldı. O sana verene kadar Rex gidemez."

Maria fısıldadı, "Ondan hiçbir şey istemiyorum."

Üst dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama sadece Wynter'ın varlığı zehirli kinimi dünyaya salmamı engelledi.

Çocuğumun zaten boktan bir babası vardı. Onun dertlerine bir yenisini eklememe gerek yoktu.

Zordu, çok zordu, ama elimden geldiğince hoş bir şekilde ona, "Bear senin almanı istedi," dedim.

Beklemedim, elimi kotumun cebine attım ve Rachel'in gönderdiği anahtarı çıkardım.

Ben.

Ona doğru iterek, "Aranızda her ne geçtiyse, seni hatırlaması için yeterliydi. vasiyetinde."

Orada daha fazla kalamayarak Wynter'ı sürükleyerek uzaklaştırdım ve bisiklete doğru çektim. "Ben kızım gibi değilim."

Kelimeler beni olduğum yerde dondurdu.

"Evli bir adama aşık olduğum için beni kınayabilirsiniz ama ben yuva yıkan biri değildim. Yuva zaten yıkılmıştı ve bir kızı tek başına ve kırık bir kalple büyötmek zorunda kalan da o değildi."

Ve bununla birlikte kapıyı kapattı.

"Dilinin ucundaki o soru... Bence senin yerine cevap veremeyecek kadar aptalsın."

Wynter'a bir bakış attım, onaylamadığını gördüm ve çocuğumun her zaman 'evet' dediği tek soruyu sordum: "Aç mısın?"

METİN SOHBETİ

Nasıl gitti? Ve sen şikayet etmeden önce, e-posta göndermeyi bıraktım. Bu daha hızlı.

Her neyse. Beklenebileceği kadar kötü geçti.

Kahretsin, gerçekten mi?

Gerçekten. Üstümü patlattım ve Wynter bunu görmek için oradaydı. Yine de benden nefret etmiyor. İşte bu kadar.

Çocukların bu şekilde çalıştığını sanmıyorum, değil mi? Bir kereden bir şey olmaz mı?

Biliyorsam ne olayım. Babamla işimin bittiğini hissediyorum.

Bu farklı.

Benim oturduğum yerden öyle görünmüyor.

Otelden ayrılmak istemedi mi? Ya da dairesine dönmek istemedi mi?

Hayır.

Bu da bir şeydir, değil mi?

Pek sayılmaz. Sekiz saat boyunca esir tutulduğunuz çöplükte kalır mıydınız?

Hayır. Ama bu yüzden orada olduğunu sanmıyorum. Onu güvende hissettiriyorsun.

Bunu Laker kadınlarına yapıyorum.

Lol. Aklıma korna çalmak geliyor.

Rex: *Eğer bir kornam varsa, onu çalmasını istediğim tek kişi sensin.*

Bahahahaha. Bunu henüz yapmadığımı biliyorsun lol. Ağzımı kornanın yakınında istemeyebilirsin. Berbat edebilirim.

Buradaki anahtar kelime henüz.

Rex: *Ve bu işte asla başarısız olamazsın. (İfade tarzınızla ilgili olarak sizinle alay etmekten nasıl kaçındığımı gurur duyuyorum).*

Rachel: *:P*

Minx.

Sen kronik bir aşırı başarılısın.

Belki. Porno izleyip sen dönmeden nasıl yapacağımı bulmaya çalışacağım.

Bunu benim için daha da kötüleştirmeye mi çalışıyorsun?

LOL.

Rex: *Şimdi konuyu değiştireceğim çünkü kızımız benden on metre ötede belgesel izlerken seni arayıp sesini dinleyerek mastürbasyon yapamam.*

Ebeveyn olmanın fedakarlığı.

Fedakarlık çok gerçekçi, sana söyleyeyim.

Her neyse, benimle geri gelmek istiyor.

Bu harika bir haber!

Belki. Onu eve getirmek istiyorum ama bunun olacağını sanmıyorum. :/

Neden olmasın?

Ally. Yemekte ondan bahsetti. Yakınlar. Bence ayrılmak Wynter'ın beklediğinden daha zor olacak.

Ona baskı yapmak istemiyorum.

Bence doğru hamle bu. Orada mı kalacaksın?

Hayır. Eve geliyorum.

Tanrıya şükür.

Onun güvende olduğunu bilmem gerek Rex ama bu hamilelik işini tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Buna gerek kalmayacak, bebeğim. Yemin ederim, bunu düzelteceğim. Onu güvende tutacağım. Bu konuda söz veriyorum.

Teşekkür ederim. <3 Kendimi bencil hissediyorum ama çok zor.

Bencil değilsin. Bu senin için travmatik bir durum. Rüya gibi dayanıyorsun ama arkanda bir erkeğe ihtiyacın var. O adam olmaktan onur duyuyorum. Ve hey, orada olmak istiyorum.

Rachel: *Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?*

Rex: *Lol. Henüz söylemedin. Ben de seni*

seviyorum, tatlım. Rachel: <3

Bilgin olsun, Wynter'a West Orange'a döndüğümde birlikte yaşayacağımızı söyledim.

Aylardır birlikte yaşıyoruz.

Ne demek istediğimi biliyorsun. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Rachel:

"Markam nerede lan? "ın hangi kısmını hesaplamıyorsun? Aynı fikirde

olduğumuza sevindim.

Çok sinir bozucusun, biliyor musun?

Rex: *Bunu kırk yıl sonra değil de şimdi anlamanız iyi oldu.*

O zaman ölmüş oluruz.

Bana kalırsa hayır.

Azrail seni dinliyor mu?

Cruz deniyorsa, öyledir.

Rachel: *Kendime not: Cruz tarafından ziyaret edilmemek için iyi bir hayat yaşa.*

Indy muhtemelen onun tarafından ziyaret edilmekten hoşlanıyordur. Lol.

Rachel: *Evet, bunu bugün öğrendim.*

Rex: *Grup toplantısı nasıldı? İyiydi.*

Tamam, bu bir yalandı. ZORDU.

Rachel: *Herkesin yaşadığı onca şeyi duymak kolay değil.*

Nyx geçen gün bana bir şey söyledi. MC'deki pek çok kadının istismara uğradığını söyleyip duruyordu, ben de ona yalnız olmadığımızı kanıtlamak için istatistikler verdim.

Bahse girerim bu onu neşelendirmişti.

Pek sayılmaz. Niyetim bu değildi.

Rex: *Oyunun sonunun ne olduğunu biliyorum, ama onu o yoldan çıkarmaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım*

önce, Rach. En iyisi enerjini başka yerde harca.

O'Donnelly Sr. başkan yardımcının ensesindeyken söylemesi kolay. Nyx için Harlow'u k u l l a n d ı m . Beni pişman etmese iyi olur.

Harlow, eğer bilseydi, her şeyi yapardı. Ona henüz söylemedin mi?

Söyleyecek bir şey yok. Nyx, sen dönene kadar bu konuda bir moratoryum uygulamayı kabul etti. Bu ne zaman olacak?

Emin değilim. Wynter'ın ailesi güvende olduğunda, sanırım.

Rachel: Lodestar'dan haber var mı?

Rex: Bazı güncellemeler için ona ulaşabilir misin?

Sessizdi.

Rex: Onun aksine.

Evet. Maverick pozitif, o yüzden uzun süreceğini sanmıyorum.

Bana söylediği buydu. Palavra atmakta sandığından daha iyi.

Bana yalan söyleyebileceğine inanman çok komik.

Sen bir savunma avukatisin. Yalan dedektörü değil.

Bu işte ikisi de olmalı.

Lodestar'a yetişeyim, bakalım sihir yapabilecek mi?

Teşekkürler bebeğim.

Benim için zevkti.

Wynter'ın seninle geri dönmek istediğini söylemiştin.

Ben yaptım.

Rachel: Eğer onu güvende tutabiliyorsan ve o yırtıldıysa... o zaman belki okul konusunu açabilirsin?

Sorumlu ebeveyn sen olacaksın, değil mi?

Rachel: Lol, sınıfta dikkatini veren ve her günü tatil olarak görmeyen bendim.

Yine de pekiyi aldığın için çok şanslısın.

Rex: Şans aptalca bir kurgudur.

Sen diyorsun.

Rex: :P

Eğitim masraflarını karşıladığını söylemiştin. Sözleşmeli okul mu?

Evet.

Rachel: Bu aşamada her iki müfredata da uygun bir okul bulmak zor olabilir. Bence bunu ona söylerseniz, Ally ile kalmak konusunda kendini kötü hissetmeyecektir.

Kafam karıştı. Benimle geri gelmesini istemiyor musun? İsteddiğini sanıyordum.

Eğer buna hazırsa burada olmasını istiyorum. Eğer şu anda annesiyle kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorsa, bu onun kararı. Seninle New Jersey'e gelmeye karar verirse, bu da onun seçimi. Seçenekleri olmasını istiyorum ve onları bize tercih ettiği için kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Çok fedakârca.

Tartışacak mıyız? Çünkü eğer öyleyse, zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var. Maria ile buluştuğun için kırgınsın, anlıyorum. Hincini benden çıkarmana izin vermeyeceğim.

Üzgünüm.

Öyle olmalısın.

Rex: Bir sonraki kadın doğum randevunuz ne zaman?

İki hafta.

Orada olmak istiyorum.

O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Eğer kalmayı reddederse, onu zorlamayacağım.

Senden bunu istemiyorum. Tanrım. Onun için sana bir çıkış yolu gösteriyorum. Senin için değil.

Yaz tatilinde gelip ziyaret edebilir.

Rex: Bebek ne zaman doğacak?

Rachel: Ağustos sonu/Eylül başı.

Tanrım, hayatlarımız değişecek, değil mi?

Öyleler.

Nasılsın?

Eskisinden daha iyi.

Sevindim.

Söyleyebilirsin.

Rahatladığını biliyorum.

Elbette öyleyim. Senin ve bebeğin iyiliği için.

Rain'e hamile olduğumu söylemem gerek. Wynter'a söyledin mi?

Hayır. Birlikte yapmak ister misin?

Rachel: Onu istemediğim halde bu bebeği istediğim için beni kıskanacağından endişeleniyorum.

Kendin söyledin, Rach. O mantıklı bir çocuk ve kendi doğum koşullarıyla bu bebeğinkinin farklı olduğunu biliyor. Ona mantığını göster, anlayacaktır.

Ergenler oldukça duygusaldır. Hormonal. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Yapmayacaksın. Bizi tanımak istiyor. Hamile olman bunu değiştirmeyecek.

Seni zaten tanıyor.

Bazı parçalarımı biliyor. Beni MC'de görmedi.

Rachel: Senin o tarafını görmesini istiyor musun?

Sorumluluklarımı sonsuza kadar erteleyemem. Gerçek yüzümü göreceği bir gün gelecek. Buna nasıl ve ne zaman maruz kalacağını kontrol etmeyi tercih ederim.

Sence korkar mı?

Sanırım artık korkuyor. Bence Kinnock'a kıyasla beni iyi adam olarak görüyor ve ben de bundan faydalanmaktan çekinmiyorum.

Seni suçlayamam. İkimizin de onu etkilemek istemesi çok garip, değil mi? Geçen gece galadaydım, iş hakkında yaptığımız son konuşmayı düşünüyordum ve kendi kendime ona göstermem gereken şeyin bu olduğunu düşündüm.

Rex: Bence bu, hayatımızı boşa harcamadığımızı kanıtlamaya çalıştığımız bir durum. Onu evlatlık vermemizin bir sebebi vardı. O sebepler şimdi haklı. O yılları duvara karşı boşa harcamadık.

Hayır. Yapmadık. Rex?

Evet, bebeğim?

Seni özledim.

Ben de seni özledim. Yemin ederim uzun sürmez.

Rachel: Eğer orada kalmayı seçerse, onu nasıl güvende tutacaksın?

Kapalı bir sitede yaşamalarını sağla. Bazı müttefikler ona daha fazla göz kulak olsun.

Özel korumalar, bunun gibi

şeyler.

Bu kadar yeter mi?

Neden olmasın?

Bana pek öyle gelmedi. Tabii...

Jeremy Kinnock ile anlaşıacaksın, değil mi?

Bilmek istiyor musun?

Bence ahlak kurallarını unutmak için bir zaman varsa, o da o pislikle olan zamandır.

Bu yüzden benden

hoşlanmayacak. Hayal gücünü

kullan. **Rex:** Olmuş bil.

Keşke hep böyle yumuşak başlı olsaydın.

Lol, kolay olsaydım beni bu kadar sevmezdin.

SEKİZ

RACHEL

"Rachel?"

Link'e kaşlarımı çattım. "Bana sanki Geçmiş Noel'in Hayaleti kapına gelmiş gibi bakıyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana Lily için gelmediğini söyle."

"Hayır, onunla daha önce Posse ile buradayken konuştum." Terli görüldüğünü fark ettiğimde burnum kırıştı. "Ew, Link. Madem nişanlıydın neden kapıyı açtın?"

"Çünkü parmağını lanet olası zilin üzerinde tuttun ve ben de personeli o gün için kovdum."

Dudaklarımı bükerek karşılık verdim: "Bu sözleri söyleyeceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Bugünlük personeli kovdum."

"Burada da aynı," diye homurdandı.

"İstersen Lily ile yemeğe devam edebilirsin. Ben Lodestar için buradayım."

Göğsüne haç işareti yaptı. "Bir Tanrı var. Odasında."

Cevap vermemi beklemeden hızla uzaklaştı ve ben de kapıyı arkamdan kapatırken sııttım.

Burayı her ziyaret ettiğimde Lodestar mutfakta olurdu ama ikinci katta bir yerde bir odası olduğunu biliyordum. Onu bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Cevabımı yirmi dakika sonra, evin arka tarafında henüz keşfetmediğim ayrı bir kanat olduğunu öğrendiğimde aldım. Kız kıkırdamaları duyduğumda doğru yerde olabileceğimi düşündüm.

Lodestar'ın koruyucu kızı ve Alessa'nın küçük kız kardeşi Katina ile henüz tanışmamıştım, ama kesinlikle duymuştum

On

u. "Lodestar?" Bir sahanlığın tepesinden seslendim. "Ben Rachel. Gelip seninle konuşabilir miyim?" Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve küçük bir kız bana gülümsedi. "Gelebileceğini söyledi."

Bana doğru zıpladığında, sonra birkaç ileri takla attığında, onu üflerken gözümü kırptım.

elini uzattı ve kendini tanıttı. "Ben Katina. Sen kimsin?" "Ben Rachel Laker."

"Seni tanıyorum." Bana gülümsedi. "Sen Rain'in kız kardeşisin."

"Öyleyim." Kaşlarımı çattım. "Rain'i tanıyor musun?"

Bana sııttı. "Cyan ona sırılsıklam aşık. Büyük dediysem, Amerika büyüklüğünde demek istiyorum."

Eğlenerek, "O kadar büyük, ha?" diye sordum.

"Belki daha da büyük," diye ciddi bir karşılık verdi. "Annesi onları Ohio'ya taşınmaya zorladığında onu geride bırakmak istemedi ama bence bu romantik bir şey."

"Öyle mi?"

Başını aşağı yukarı salladı, altın rengi bukleleri hareketle dans ediyordu. "Tekrar bir araya geldiklerinde her şey çok daha tatlı olacak."

Kelimeler tuhaf bir şekilde yetişkinlere aitti, sanki izlememesi gereken bir film izlemiş ve replikleri ezberlemiş gibiydi. Koruyucu annesinin Lodestar olduğunu düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değildi.

Elimi nemli elinin içine sokmuş, beni koridorda çekiştiriyor, Cyan'ın Rain'in en güzel saçlara sahip olduğunu düşündüğünden bahsediyor, ergenlik çağındaki bir kızın Rain'i neden erkek arkadaşı olarak görebileceğine dair çok fazla bilgi veriyordu.

Yüzümü buruşturarak, Lodestar havladığında rahatladım, "Kat, yine ağzını mı bozuyorsun? Cyan, MC'deki herkesin Rain'e aşık olduğunu ve bunun senin yüzünden olduğunu bildiğini öğrenince ne yapacak?"

Kat'in yanakları kızardı. "Benim olduğumu bilmeyecek."

Lodestar yüzünü bir paravanın arkasına gizleyerek, "Ona söylersem yapar," diye homurdandı.

Mekânın düzenini inceledim ve neden alt katta çalışmayı tercih ettiğini merak ettim. Sadece çok daha büyük değildi, aynı zamanda burada birden fazla bilgisayar vardı.

"Cyan'a söylemeye cesaret edemezsin!" Kat çığlık attı.

"Yapardım. Özellikle de senden dördüncü kez istememe rağmen odanı temizlemediğin için."

"Şimdi temizlersem, şartları yeniden müzakere edebilir miyiz?" Dudaklarım kıpırdadı.

"Şartları yeniden müzakere edebiliriz," diye kabul etti Lodestar. "Eğer beni bu iş için yüzde yüz çaba gösterdiğine ikna edebilirsen."

"Ya yüzde doksan sekiz çaba gösterirsem?"

"Bileceğim." Yüzü bir ekranın üzerinde belirdi ve parıltı yanaklarındaki ve gözlerindeki zayıflığı keskin bir şekilde ortaya çıkardı. "Unutma, ben her şeyi bilirim."

"Yapamazsın," diye bağırdı Kat.

"İstiyorum." Sırıttı. "Yağmur'unun kim olduğunu biliyorum."

Küçük kızdan dehşete düşmüş bir nefes kaçtı.

"Yapamazsın!" "Var. Bunu daha önce belirlememiş miydik?"

"Yüzde yüz çaba gösteriyorsun ve kimseye söylemeyecek misin?" "Tek kelime etmeyeceğim."

Kat oyalanmadı. Oradan çıktı ve kendi odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koşmaya başladı. Lodestar'ın yüzüne döndüğümde beni izlediğini gördüm.

"Hepimizin kendine özgü bir ebeveynlik tarzı var."

"Anlıyorum." Yarı gülümsedim. "Seninki kesinlikle eşsiz." "Ne diyebilirim ki? Ben yaratıcıyım."

"Şartları yeniden görüşmek mi?" O bunu söylerken yüzünü nasıl dik tuttu?"

"Onun için ağız dolusu, değil mi?" Güldü. "Ama ona bir şey yaptırmanın tek yolu bu." "Rain de eskiden böyleydi. Onu bir kontrata bağlamak zorundaydım."

Lodestar kaşlarını kaldırdı. "Onun yetişmesinde senin de payının olduğunu unutmuşum." "Axel henüz gençken öldü."

"Annen mi?"

Tereddüt ettim. "Uzun zamandır ortalıkta yok."

"Onu bulmamı ister misin?"

"Hayır. Hayatta olduğundan şüpheliyim," diyerek her birinin üzerinde bir ekran bulunan birkaç bilgisayar masasından oluşan kaotik karmaşaya doğru yürürken reddettim.

Çalışan tüm işlemcilerden dolayı havasızdı ve arkasında anlayamadığım bir dilde bir şeyler çalan bir televizyon vardı. Havadaki tuhaf ozon benzeri koku bana bir laboratuvarı hatırlattı.

Aslında, Lodestar'ın saçları o kadar dağınıktı ki, çılgın bir bilim insanı da olabilirdi.

"İrlanda Galcesi," dedi dikkatimin nereye kaydığını görünce. "Haberleri takip etmeyi seviyorum."

"İrlanda'da mı?" Kuşkuyla sordum. "İrlanda'da," diye onayladı.

"Gal dilinde televizyon kanalları olduğunu bile bilmiyordum."

"Çünkü sen Amerikalısın. Herkesin İngilizce konuşmasını bekliyorsun."

"Pek sayılmaz," diye karşı çıktım.

"Neden öldüğünü düşünüyorsun?"

Onunla birlikte sohbetin gittiği yöne doğru atıldım. "Çünkü o bir kaltaktı. Bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi."

"Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?" "Neden umursuyorsun ki?"

"Onu kimin öldürdüğünü umursamamanız onun hakkında çok şey söylüyor." "Öyle."

"Sence Rex mi yaptı?"

Ağzım gerildi. "Bunu neden sordun ki?" "Çok açık görünüyordu."

İçimi çektim. "Yapıp yapmadığını bilmek istemiyorum." "Neden? Onu suçlar mısınız?"

"Hayır, ona teşekkür edebilirim. Beni bir sürü boktan durumda bıraktı ama bunun için ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Eğer onu öldürdüyse, bunun bir nedeni vardır ve ben bunu da bilmek istemiyorum."

"Senin kafasını kuma gömen biri olduğunu düşünmezdim." "İlk grup seansından sonra gerçekten de takım elbiseli bir devekuşu olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Sanırım."

"Bugünkü toplantıya gelmeliydin." "Neden?"

"Bu sana yardımcı olur." "Yardıma ihtiyacım yok."

"Bundan şüpheliyim. Herkesin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur." Sadece homurdandı.

"Gitmene şaşırdım."

"Merak ettim. Hakınızda çok şey duydum. Neler yapabileceğin hakkında daha çok şey biliyorum." Bunun üzerine bakışlarında bir parıltı belirdi. "Seni neyin harekete geçirdiğini görmek istedim."

"Yani bu bir bilgi toplama görevi miydi?" Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak sordum. "Olabilir. Belki ben de yalnız kalmak istemedim."

Başımı yana doğru eğdim. "Bir sorun mu var?"

"Hiçbir şey doğru değil," diye alay etti, dikkati ekranına kaymıştı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, ağızımdan kaçırana
kadar olduğum yerde kalakaldım:

"Ne olursa olsun kendimi daha iyi hissediyorum. Farklı bir insan olduğumu söylemiyorum," diye
ekledim aceleyle, "ama mide ekşimesi düğümünden çok kusabileceğim bir şey gibi geliyor."

Bakışları benimkilere kaydı. "Bu daha mı iyi?"

Şüpheli ses tonu beni gülümsetti. "Daha iyi. Mide yanması için beklemen gerekir. Kusmuk, bir kez klozete düştü mü, genellikle biter."

"Hiç mide gribi geçirmedin, değil mi?"

Homurdandım. "O ve sabah bulantısı bende de oldu. İnanın bana, mide ekşimesi o kadar kötü olabilir ki sizi kusturur."

Burnunu çekti. "Neden buradasın Rachel?"

"Seni Hunter Lachlan mı aradı?" Bu ikilinin birbirlerini nasıl tanıdıklarını ilk kez merak etmiyordum.

Başını salladığında, sinirle nefesimin altından homurdandım.

Bir şeyin düzgün yapılmasını istiyorsanız, o işi kendiniz yapın.

Yine de önceliklerim vardı, bu yüzden önce burada bulunmamın asıl nedenini ele aldım: "Rex, Başkan'ın oğlunun yeri hakkında bilgi istiyor."

"Sen onun habercisi misin?"

"Gerektiğinde. Acil bir durum var. Benim..." Durakladım. "Kızımın güvenliği buna bağlı." "Ona ilk kez mi böyle dedin?"

"Rex olmayan birine göre, evet."

"Biliyorsun, MC'de bol miktarda tecavüzden kurtulan ve boktan anneler var-"

Gelen hakarete hazırlıklı olarak gerildim.

Ama gelmedi.

"Her ikisiyle de uğraşmış olmanıza rağmen çocuğunuzdan vazgeçmenin onun için daha iyi bir seçim olacağını bilmeniz inanılmaz."

"Rex'in bu konuda benden daha fazla söz hakkı vardı."

"Seni araştırdım," diye düşündü. "İntihara meyilliydin ve kendine zarar veriyordun ve onu öldürmenden korkuyorlardı-"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor." Lodestar omuz silkti. "Ben bir kancığım ama o kadar da büyük bir kancık değilim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Bildiğim iyi oldu. Gelişme var mı?" "Evet."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun değil. Gerekli detayları yarın Valentini'lere ileteceğim." "Neden yarın? Ve neden Valentiniler?"

"Hâlâ tüm bilgileri gözden geçiriyorum ve Triadlar bunu araştıracak. Onların radarına girmeyelim, olur mu?"

"Tüm bilgiler mi?"

"Ne?"

"Tüm bilgiler' dediniz. Ne bilgisi?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sanırım yapmalıyım, değil mi?" Ben sorguladım.

Lodestar omzunu silkti. "Triad çocuğunun nerede tutulduğunu zaten biliyordum-"

Gözlerim faltaşı gibi açılarak ona doğru hışımla yürüdüm ve "Ve polislerle söylemedin mi?" diye sordum.

"Şey, hayır Rachel," diye tersledi. "Yaptığım şeylerin neredeyse yüzde doksan beşi yasadışı."

Hırladım, "Bana söyleyebilirdin. Sen ortalıkta dolanırken bir çocuk esaret altındaydın-"

"Beklenen eylemi yapmamamı hareketsizlikle karıştırmayın," diye hırladı, bana bakarken çenesini sıktı. "Onun yerini bilmemin nedeni Valentini'lerin bana gönderdiği bir dizüstü bilgisayardı.

O dizüstü bilgisayarda çok fazla bilgi vardı. Bilgiyi onlara verip Triad'daki çocuğa karşı kullanmalarını istemedim."

"Valentini'ler öyle değildir. Luciu onurludur." "Oh,

Luciu onurlu, öyle mi?"

Alaycı yanıtına kaşlarımı çattım. "O bir müşteri." "MC'nin tek müşterin olduğunu sanıyordum."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eminim Rex'in işidir."

"O biliyor."

Mırıldandı. "Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Valentini'lere çocuktan bahsetmek için neden yarına kadar bekliyorsun?" "Dinlemiyor musun yoksa aptallık mı ediyorsun? Bana verilen dizüstü bilgisayarda, bir çocuk hakkında bilgi tutmaya yetecek kadar veri vardı.

FBI departmanı önümüzdeki üç yıl boyunca meşgul

olacak." "Özellikle ne tür veriler?"

Dudaklarını büzdü. "Neden?"

"Bilmek istiyorum," diye talep ettim. Rex bana Boşluklar Kraliçesi derdi ve ben de benzer yeteneklere sahip birinin kokusunu bir tazıdan daha iyi alabilirdim. "Ne buldun? Şantaj malzemesi mi?"

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Çok iyisin."

"Kim?"

Omuz silkti. "Pek çok tanınmış insan."

"Valentini'ler o bilgisayarı nasıl aldı? Ve çocuğun yeri neden oradaydı?"

"Triad'lı çocuğun kaçırılmasının arkasındaki kişiler bir çete. Valentini'ler elebaşının dairesine girmişler. Don'un ona karşı bir kini var gibi görünüyor. Dizüstü bilgisayarda bulduğum fotoğraflar yüzünden onu suçlayamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kız arkadaşı orada bir sürü uygunsuz pozisyonda."

Endişe omurgamdan aşağıya diken diken oldu. "Ne tür uzlaşmacı pozisyonlar?" Gözlerimiz buluştu. "Tahmin edebilirsin."

Yutkundum. "Onu zorladı mı?"

"Uyuşturulmuştu."

Midem bulanıyordu, sendeleyerek en yakın masaya gittim ve sandalyeye yığıldım. "Elebaşı öldü mü?"

"Bana söylenenlere göre öyle. Bence ölümünün arkasında Luciu vardı. Piç kurusu bunu hak etmişti." "Luciu'ya o fotoğraflardan bahsedemezsin."

"Neden olmasın? Bilgisayarın onda olması bana en azından kadının istismara uğradığından şüphelendiğini söylüyor. Ayrıca, o benim patronum, değil mi? En azından bu işte öyle."

"Bu..." Tereddüt ettim. "Bu onlar için her şeyi mahveder. Onun yaralandığını doğrulamanıza ya da inkâr etmenize gerek yok."

"Bütün erkekler kırık kadınlardan korkmaz, Rachel."

Ses tonundaki bir şey açık bir yaraya tuz basmak gibiydi. Grup toplantısında Rex'i savunduğu düşünüldüğünde bu ironik bir durumdu.

"Korkan kişi Rex değil." "Hayır mı?"

"Hayır," diye bağırdım, öfke seline kapılmıştım. Yine de bunu memnuniyetle karşıladım. Kusmak istemekten daha iyiydi. "O oradaydı... Uzaklaşan bendim. Luciu..." Gördüklerimi düşündüm.

Galada o çirkin çantaya nasıl teklif verdiğini. "Ona aşık." "Öğrendikten

sonra da onu sevmeye devam edecek."

"Neden riske atalım ki?"

"İnsanların hayatlarıyla oynayamazsın-"

Öfke beni ayağa fırlattı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara, Lodestar. Tek yaptığın insanların hayatlarıyla oynamak. Bırak-" Bir düşünce beni tam anlamıyla çarptığında gözlerimin arkasında bir ağrı patladı. "Bekle, kaçırın kişi ona ilaç verip fotoğraflarını mı çekti?" Bunun ne anlama geldiğini anladığımda midem daha da bulandı. Bu piçler böyle bir şeyi sadece bir kez yapmazlardı. "Orada daha fazlası var, değil mi? Sadece Luciu'nun kadını değil."

"Var," diye onayladı, lafı hiç dolandırmadan.

Aslına bakarsanız, açık sözlülüğü beni tepki olarak şaha kaldırdı. "Şantaj malzemesi bu, değil mi?"

Midem artık sadece çalkalanmıyordu. En yakındaki çöp kutusuna doğru fırladım. Yediğim için gurur duyduğum kahvaltı, unuttuğum öğle yemeği, hepsi çöpe gitti.

Nefes nefese kalmış, yorgun ve yaşlı hissederek ağzımı sildim ve fısıldadım: "Fotoğraflardaki kadınlara şantaj yapacaktın."

Kaşlarını kaldırdı ve en ufak bir suçluluk duygusu duymadan bana "Sadece bazıları" dedi. Ağzım açık kaldı. "Bunu nasıl yapabildiniz? Onlar da bizim gibi-

"Bazıları öyle, bazıları değil," diye kestirip attı.

"Bu da ne demek oluyor?" Tükürdüm.

"Demek ki herkes on yedi yaşında bir bebek bakıcısı değilmiş, Rachel," diye tersledi. "Bu, bazılarının cebimizde olması bize iyi hizmet edecek önemli insanlar olduğu anlamına geliyor.

"Ben hayatta kalan biriyim. Pek çok badire atlattım ve bir daha *asla* hapsedilmeyeceğim. Ama bu sadece benimle ilgili değil. Korumam gereken çok sayıda insan var. Bu, bir dua çemberinde oturup erkeklerin bize yaptıklarını tartışan bir grup kadınla ilgili değil. Bu hepimizden daha büyük bir mesele.

"Serçeler ölüyor, ancak ölen her bir pislik için, boşluğa atlamaya istekli biri var. Bu konuda saf olma.

"Steel, Donavan Lancaster'ı Kamboçya'dan geri getirdiğinde neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum - eve getirmem gereken binlerce kadın vardı. *Benim* gibi binlerce kadın. Alessa gibi. Amara gibi. Tatána ve Sarah gibi, Tanrı ruhlarına yardım etsin.

"Jennifer MacNeill gibi kadınların kendilerini güvende tutacak kendi erkekleri var, peki ya Asya'da aptal hükümetlerinin bir zamanlar kız bebeklerin itlafını yasallaştırdığı Çinli erkeklerle evlenmek için yataklarından çalınan kimsesizlere ne demeli?

"Serçeler için meta olan Doğu Avrupalılar ve Orta Doğulu kadınlar ne olacak? Hiç kuşkunuz olmasın, dünyanın o bölgelerinde hala Serçeler var. Sadece farklı bir isimle dolaşıyorlar.

"Hayır Rachel, eğer elimdekilerle bir politikacının karısına ya da bir iş kadınına şantaj yapmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım çünkü ben buyum.

"Beğenmek zorunda değilsiniz. Onaylamak zorunda değilsin. Bulduğum yere gelmek için çok şey feda ettiğimi ve insanların *bedel ödemesini* sağlamak için çok daha fazlasını feda edeceğimi kabul etmek zorundasınız," diye homurdandı, "kadınların meta olduğunu düşündükleri için. Kimsenin izlemediğine, kimsenin dinlemediğine inanmaya cüret ettiğim için.

"Kibirleri içinde boğulacaklar ve ben onların boğulmasını izleyeceğim ve gösteriyi izlemek için

Flamin' Hot Cheetos getireceğim çünkü bu benimle sona erecek.

"Bunu görecekim ve hiç kimse, hiç kimse, ne sen, ne Rex, ne NYPD, ne Federaller, ne de lanet
olası

Interpol beni durduracak." Yumruğunu masaya vurarak monitörün zıplamasına neden oldu. "Beni duyuyor musunuz?"

Çöp kutusunu bana en yakın masaya koyarken tek söylediğim "Sanırım bütün ev korktu," oldu. Ona doğru bir adım atarak bir elimi masasına koydum ve "Günahkârları korkutuyor olabilirsin çünkü yapabileceklerini görmezden geliyorlar, senin kendi iyiliğin için fazla zeki olduğunu biliyorlar ama beni korkutmuyorsun.

"Serçeleri kadınları meta olarak kullandıkları için eleştiriyorsun. *Siz ne halt ediyorsunuz?* Onları dostça bir dama oyununda mı kullanıyorsun?

"Bir isim listesi istiyorum ve bu liste eksiksiz olsa iyi olur, Lodestar. Her birini istiyorum. Bu listeyi okuyacağım ve saklayabileceğiniz dosyaları belirleyen kişi *ben* olacağım. Sen değilsin.

"Sen Tanrı değilsin ve dürüst olmak gerekirse, bu konuşmadan sonra hepimizi cehenneme atacağını biliyorum.

başarı ya da başarısızlık arasındaki farksa.

"Eğer reşit değillerse, otomatik olarak dışlanırlar. O fotoğrafları sileceksiniz. Geri kalanına ise ben karar vereceğim."

"Seni dinleyeceğimi de nereden çıkardın?"

Bana bakan psikopattan korkmadan ona doğru eğildim çünkü yirmi yıldır ondan daha kötü orospu çocuklarıyla uğraşıyordum. "Beni ve kışını çocuk tehlikeye atma ve kaçırma suçlarından hapse attırmadan önce Katina'yı koruyucu aileye vereceğim."

Bana dudak büktü. "O Alessa'nın en yakın akrabası-"

"Biliyorum. Uzun süre bir evde kalmayacak ama sen bunu bilemeyeceksin, değil mi?" Doğrudum. "Katina'yı ailesinden ayırmak gibi bir niyetim yok ama umurunda gibi görünen tek kişi o."

"Onu tehdit etmek kötü bir hareketti," diye tısladı, gözlerinde nefret parlıyordu.

"Hepimiz içindeyken evimi yakmakla tehdit etmen *senin açıdan* kötü bir hareketti. Sanırım biz buna çıkmaz diyoruz.

"Mücadelen haklı bir mücadele Lodestar ve gerekirse seni Yüksek Mahkeme'ye kadar destekleyeceğim ama aileme zarar vermeyeceksin. 'Önemli insanların' dikkatini ailemin üzerine çekmeyeceksin ve onları bu uğurda feda etmeyeceğinden emin olabilirsin. *Beni duyuyor musun?*"

Gözlerindeki hoşnutsuzlukla odağını tekrar ekrana çevirdi. "İsim listesini bu akşama kadar size ulaştıracam."

"Güzel." Çenem gerildi. "Rex bana Dead To Me adında birini tanıdığını söyledi." Kaşlarını çatı. "Tanıyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Başka bir şey var mı, majesteleri?" diye bağırdı.

"Hayır, bu kadar. Unutma Lodestar, bu bir denge oyunu. Ben sana yardım ederim, sen de bana." "Çocuğumu benden alacağını söylemen bana pek dengeli gelmedi."

"Kaynaklarım var. Onları sana yardım etmek için kullanacağım." "Hangi kaynaklara sahip *olabilirsin* ki?"

"Cep telefonumda senden daha kötü şeyler yapabilecek bir yeraltı dünyası var. Her biri, onları iğrenç suçlardan kurtardığım için bana bir iyilik borçlu. Benim fihristim, senin fihristin..."

Gözlerimiz buluştu, karşılıklı öfkemizle ölçüldü, soğuk mantık acı kararlılıkla çarpıştı. Başkalarından daha iyi olduğuna inanan bir kadın değildim ama neler yapabileceğimi biliyordum.

of.

İlk defa eşimle karşılaştığımı biliyordum. Ama Lodestar'ın da öyle olduğunu fark ettim. "Benim İçin Ölü'ye seni aramasını söyleyeceğim."

Çenemi eğdim, içinde kusmuk olan çöp kutusunu aldım ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

METİN SOHBETİ

Charles Xiang: *Yardımanız çok takdir edildi.*

Çocuk güvende mi?

Charles Xiang: *Öyle.*

Rex: *Kinnock'ları serbest mi bıraktınız?*

Charles Xiang: *Evet.*

Ee? Neredeler?

Charles Xiang: *Şu an itibariyle Trinity Cross Hastanesi.*

Charles Xiang: *Başkan çok minnettardı.*

Bunu duyduğuma sevindim. Bu numarayı kaybet, tamam mı?

Charles Xiang: *Sadece aptal bir adam potansiyel müttefikleriyle bağlarını koparır.*

Kızımı tehdit ettin.

Onun değersiz ailesini tehdit ettim.

Wynter'la akraba olduğumu kim söyledi?

Charles Xiang: *Çocuklarımız aynı okula gidiyor.*

Tanrım. Gevşek dudaklar.

Kesinlikle. Ona asla zarar vermeyeceğimi söylerken ciddiydim. Kardeşlerim arasında bunu yapabilecek pek çok kişi var ama ben onlardan değilim.

Charles Xiang: *İnanın bana, gelecekte birbirimize yardımcı olabiliriz.*

Numaranı kaybetmeyeceğim.

Charles Xiang: *Güzel.*

Lanet ailemi rahat bırak.

Charles Xiang: *Söz veriyorum.*

Rex: *Bu çok değerli mi?*

Charles Xiang: *Seninkinin değeri ne kadar?*

Sanırım ikimiz de öğreneceğiz, değil mi?

Charles Xiang: *Kesinlikle.*

DOKUZ

REX

"Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim, Kral."

Geçen yılın ikinci yarısını geçirdiğim için hastanelere yabancı değildim.

Bu, özellikle de hasta Jeremy Kinnock olduğunda, bir tanesine dönmeye hevesli olduğum anlamına gelmiyordu. Yine de Wynter'ın bana ihtiyacı vardı, ben de buradaydım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedim sadece, sesim hırçındı.

Ciddiydim. Teşekküre gerek yoktu. Ama kızımı borçlarına karşılık teminat olarak gösterebileceğini düşünen o puştla göz göze geldiğimde hoş bir sırtışı da kapılmayacaktım.

Başkan'ın çocuğunun eve dönmesiyle birlikte Kinnock'lar çok az bir tantanayla tekdüze hayatlarına geri döndüler.

Ally'nin durumu kötü değildi ama annesiyle yaptığı telefon görüşmesinden sonra Wynter bana Jeremy'nin yaralarının kötü olduğunu söylemişti.

Bu düşünceyle dudaklarımda bir gülümseme dans etti.

Onu birkaç kırık kemik ve morlukla bırakmıştım ama Triadlar özellikle görünmez yaralar vermekte ustaydılar.

Herif önümüzdeki altı ay boyunca bir tüpten işeyecekti.

Bu düşünceyle neredeyse nefesimin altında ısıklık çalışıyordum, onunla birlikte hastane odasına girdim ve dünyanın her yerinde aynı olan rahatsız sandalyelerden birinde uyumaya çalışan solgun bir Ally ile karşılaştım.

Ona bu işkence aletleri üzerinde rahatça uyuyamayacağını söyleyebilirdim ama nefesimi boşa harcamadım.

Wynter kendi parmaklarını çekip kurtarmadan önce benimkileri sıktı. Gitmesine izin verdim... Siktir.

Aptalcaydı.

Ama Kinnock'un başucunda dolaşırken aramızda bir çatlak oluştuğunu, bir uçurumun doğduğunu hissettim.

Tahmin ettiğim gibi, fazla morarmamıştı. Onu dövdüğüm zamandan kalanlar vardı ama bir torbaya işiyordu ve dört uzvunda da alçı vardı.

Umarım Triadlar onun sistemine ciddi bir zarar vermişlerdir; herif bunu hak etmişti.

Ellerimi ceplerime sokarak Wynter'ın alt dudağının titremesini izledim. Yatağın ayak ucuna doğru ilerledi ve dudaklarını nazıkçe Kinnock'un yanağına yerleştirdi.

Yumuşak bir nefes aldı ama uyanmadı.

Çizelgesini aldım ve inceledim. Okuduğum şeylerin yarısını bile anlayamayınca birkaç fotoğrafını çektim ve analiz için Stone'a gönderdim.

Kameramın tıklama sesiyle Ally'nin gözleri açıldı ama önce Wynter'ı gördü. "Wynter, bebeğim," diye mırıldandı.

Ellerini ona doğru uzattı ve Wynter yatağın etrafından dolandı, dizlerinin üzerine çöktü ve uçurumun biraz daha genişlediğini hissetmeme neden olan bir çabuklukla kollarını Ally'ye doladı.

O anda orada olmasam da olurdu.

Rachel'ın ne diyeceğini biliyordum, bunlar onun ailesiydi. Küçüklüğünden beri onun yanındaydılar. Öte yandan ben hâlâ bir yabancıydım. Yine de ilk kez böyle hissediyordum. Sanki onun hayatına izinsiz giriyormuşum gibi.

Berbattı.

Kahretsin, berbattan da öteydi. *Çok acıttı.*

Aptalca duygularım yüzünden sinirlenerek odadan geri çıktım. Bekleme alanına çekildiğimde bana bir kez bile bakmadığında inançlarım iyice pekişti.

Birkaç dakika boyunca tempo yapmaktan başka bir şey yapmadım.

Sonra, Rachel'a kendimi nasıl dışlanmış hissettiğimi anlatırsam gerçekten pısrık biri gibi görüneceğime karar verdiğimde, proaktif olmayı seçtim.

Belki aceleci davranıyordum ama içimden bir ses ne olacağını biliyordu.

Umutluydum ve Rach'ın olumsuz davrandığını düşünmüştüm ama aslında o gerçekçi biriydi.

Wynter benimle geri gelmeyecekti.

En azından önümüzdeki hafta içinde değil.

Bu, yapacak çok işim olduğu ve bunları yapmak için fazla zamanım olmadığı anlamına geliyordu.

Onlara güvenli bir adres bulmalıydım ve Triad'ların Kinnock'larla artık ilgilenmediklerini söylerken gerçek olduklarından emin olmalıydım.

Kinnock ve kumar konusunda endişelenmeme gerek kalmadı, herif yataarken olmazdı, yani bu da bir şeydi.

Onu kapıp götürme, benimle birlikte geri getirme dürtüsü güçlüydü ama yapamadım.

Bana ve Rach'e ayırdığı her zaman bir lütuf, bir armağandı. Kendini hayatımızdan kolayca çıkarabilirdi. Bize hiçbir şey borçlu değildi. Bu yüzden dikkatli davranmalıydım.

Kahretsin, bundan nefret ettim.

Lanet olası Şeytan'ın Günahkarlar MC'sinin başkanıydım. Hiçbir şeyi dikkatli yapmazdım. Durumları neşterle değil, matkapla halledecek güce sahiptim.

Öfkem patlamadan önce telefonum çaldı.

Arayanın kimliğinde Stone'un adını görünce telefonu açtım ve selamlama amacıyla ona "Bana mesaj atabilirdin" dedim.

"Bu tablo kime aitti?" "Bir tanıdığıma."

Homurdandı. "Fotoğraflarını çekmemeliydin." "Bir sürü şey yapmamalıydım. Ne diyordu?"

"Adamda karaciğer sirozu var. Bu dayakla birlikte karaciğer nakli için listeye girdi."

Kaşlarım kalktı. "Karaciğer sirozu içki içmekten olur, değil mi?"

"Evet. En yaygın tetikleyici bu."

Wynter'ın bana anlattıklarına bakılırsa, bu pek de sürpriz olmadı. Bu çok da zor bir şey değildi.

Kinnock'un içki ve uyuşturucu kullandığını düşünmek için adamın gece dışarı çıktıktan sonra Ally'yi dövecek kadar öfkeli olması gerekir.

Wynter bana *bunu* söylememiştir.

Müritler, evlerinde aile içi şiddet yaşandığı için polislerin çağrıldığını doğrulamışlardı.

Kinnock'ın karaciğeri umurumda bile değildi. Aslında, Lodestar'a rüşvet vermek de dahil olmak üzere elimden gelen her şeyi yapardım, her seferinde organ nakli listesinin en altına itilmesini ve hastane yatağından hiç çıkmamasını sağlamak için. Eğer burada sıkışıp kalırsa, sarhoş olamaz, kafayı bulamaz ya da gidip mahjong kulüplerinde kumar oynayamazdı.

"Bana hastanın kim olduğunu söyleyecek misin? Dosyada Jeremy Kinnock olduğu yazıyor ama kim bu adam ve neden bana dosyasını gönderiyorsun?"

"Hayır."

"Okulun QB'si Kinnock değil miydi?" Cevap vermeyince, "Şerefsiz" diye homurdandı. "O benim."

"Kesinlikle öyle. Eve ne zaman geliyorsun, ahmak?"

"Yakında döneceğim. Önemli olan tek şey bu. Çizelgede başka bir şey var mıydı?"

"Dayaktan kaynaklanan bazı iç kanamalar var. Bir prosedürden sonra düne kadar entübe edilmişti." "Bir torbaya işiyor."

"Evet. Bir süre bunu yapacak. Penis dokusunda da hasar var."

Hiçbir şeye sıırtmadım. Bir erkek olarak, üzüntüden yüzümün buruşması gerekirdi. Bunun yerine, memnuniyetten başka bir şey hissetmedim.

Xiang'ın çalışma şeklini sevdim. Belki birlikte iyi anlaşabilirdik.

"Bildiğim iyi oldu."

"Öyle mi?" Kadın homurdandı. "Onun için değil, zavallı piç kurusu."

"Onunla ilgili 'üzgün' bir şey yok." Hem de birden fazla şekilde. "Seninle sonra konuşacağım, Stone." "Konuşsan iyi olur. Hepimizi endişelendirdin. Kendine iyi bak, Rex. Umarım yakında görüşürüz."

Cevap vermeme izin vermedi, sadece aramayı sonlandırdı.

Bir yanım yeni öğrendiklerimden memnundu. Diğer yanım ise Wynter'ın kanayan kalbinin kırılacağını biliyordu.

Ve yanılmamışım.

O öğleden sonra, Kinnock'un odasından dengesiz görünen bacakları üzerinde çıktı.

Dirseklerimi dizlerime koymuş, günün büyük bir bölümünü cep telefonumun başına çömelmiş, ona okula yakın, yaşayabileceği uygun bir yer bulmaya çalışarak geçirmiştım, bu yüzden yanımdaki koltuğa çöktüğünde ona sarılma fırsatım olmadı.

Kendimi sarılan biri olarak görmezdim.

Ama lanet olsun, Wynter bana Rachel'in bile giremediği bir yanımı açtı.

Ben onun babasıydım.

Ona sarılmak istedim.

Yüzüne kazınan yıkımı görünce, babasının karaciğerini mahvettiğini öğrendiğini anladığımda iç çektim.

Kinnock'a yapacaklarım için neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama yeterince kötü değil. Onu affedebilirdi.

Ben olsam yapmazdım.

"İyi misin?" Ağlamamaya çalışırken bütün başını titreten o titrete ağzını izleyerek sertçe sordum.

Burnunu çekti. "Daha iyi oldum." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bakışları benimkilerle çarpıştı ve nedense o anda bıraktı.

Büyük gözyaşları serbest kaldı ve bu, tüm vücudunu kederinin şiddetiyle titreten bir sarsıntıya neden oldu. Onu kucağıma oturtmak için ittiğimde itiraz etmedi ve kollarımı beline dolayıp onu kendime çektiğimde de şikâyet etmedi.

Wynter yüzünü boynuma gömdü ve gözyaşlarını hak etmeyen adam için ağladı. Peki ya ben?

Bir gün, o da beni kaybedecekti. Bir gün ağlayacaktı. Bir gün, onun benim için döktüğü gözyaşlarına layık olmaya yemin ettim.

METİN SOHBETİ

Aurora: *Çıkıyor!!*

Ne? Kim? Büyük amcandan bahsetmiyorsun, değil mi?

Aurora: *İstiyorum! Currau eve geliyor!*

Ne oluyor?

Aurora: *Haberleri yeni aldım. Şükürler olsun! O ölüyor, Rach. Ölüyor amına koyayım ve ölmesi için onu serbest bırakıyorlar ama sorun değil. Sonunda o bok çukurunda olmasından iyidir.*

Evet. Gerçekten öyle. Bu harika bir haber!

TTYL? Randevum var.

Aurora: *Tabii, ben de. Sadece sana söylemem gerekiyordu.*

Anladım. Senin adına çok sevindim, tatlım. Uzun zamandır bununla savaştığını biliyorum.

Aurora: *xo*

ON

REX

"West Orange'da doğdun ve büyüdün, Kinnock. Çocukluğunuzun neresi size bir Günahkârın uyarısını görmezden gelebileceğinizi düşündürdü?"

Kinnock'un kirpikleri hâlâ baygınmış gibi titriyordu ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Duvara yaslanmış, kızımın sadakatini hediye ettiği adamın tavana bakmasını izliyordum.

O kadar sessizdim ki orada olduğumu bile bilmiyordu.

Hemşirelerin çoğu da burada olduğumu bilmiyordu.

Banyoya girdim ve sabahın erken saatlerine kadar orada kalıp bu anı bekledim.

"Ally ve Wynter'a uyuyormuş gibi davranabilirsin ama ben sana inanmaya pek meyilli değilim," diye söylendim, yatağa doğru ilerlerken botlarım muşambaya çarpıyordu. "Onlarla yüzleşemiyorsun ve bu konuda bir pislik gibi davranıyorsun. Az önce gerilmen bana kulaklarının iyi çalıştığını gösterdi."

Ona doğru yaklaşıp kadar durmadım ve gözlerinin açılıp benimkilere bakmasını izledim.

Kızgınlık korkusunu maskeliyordu.

Kötü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı, sesi yanlış kullanımdan dolayı hışırtilıydı. "Bana dokunmayı aklından bile geçirirsen, alarm düğmesine basarım!"

"Hangi kırık parmaklarla, ha?" Uyarıya sırtarak karşılık verdim ve elimi çekip başparmağımı gözüne bastırdım.

Elim hareket etmeyince gerildi ve olduğu yerde dondu.

Başparmağıma değen göz küresi ıslaktı. Kirpikleri çıtır çıtırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, doğaüstü bir şekilde hareketsizdi ve bunun tek nedeni odada kendisiyle birlikte bir avcı olduğunu hissetmesi değildi.

Kinnock, Triadlar her bir uzvunda birer kemik kırarak hoşnutsuzluklarını gösterdikleri için kendini savunamadı.

Bir iz bırakmış olmaları bile adamdan hoşnut olmadıklarının bir göstergesiydi.

Xiang deri ticareti yapmadığını söylediğinde ona inandığımdan emin değildim ama reşit olmayan kızlar yerine iyilik yapmayı tercih ettiği için minnettar olabilirdim.

"Ne yapıyormuşum gibi hissediyorsun, Kinnock?" Nefes aldım, başparmağım yavaşça prize girerken ona doğru yaklaştım. Boğulmaya başladı, başı bir o yana bir bu yana savrulmaya başladı, göğsündeki kalp atış hızı monitörü dalgalanmaya başladı.

Hepsini görmezden geldim.

Başparmağım amansızdı.

Aşağı, aşağı, aşağı, bastırdım.

Yumuşak bedenim gücüme boyun eğdi ve ben hırladım: "Seni *satmaya* çalışmaktan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?

Kızım mı?"

"Öyle bir şey değildi," diye mırıldandı, alnını öne eğerek elimden kurtulmaya çalıştı. İşe yaramadı.

Kalp monitörleri çılgına dönerken yumuşak bir çığlık attı.

Hemen geri çekildim, nefes nefese kalışını ve nefesini toplamak için zorlanışını izledim, başını gözlerini benden koruyabilecekmiş gibi eğdi.

"Bir daha kızımı tehlikeye atacak bir şey yaparsan, Kinnock, gözünü bir çay kaşığıyla oyar ve sana zorla yediririm," diye kulağına tısladım, tam o sırada bir hemşire telaşla içeri girince geri çekildim.

Ona tatlı bir gülümseme gönderdim. "Dün geceki skorları söylediğimde aşırı heyecanlandı... Yine de saçından çekileceğim," dedim o beni azarlayamadan.

Ve çıkışımı yaptım.

Kinnock uyarımı dikkate alsa iyi olur, yoksa kalan az zamanını da kör olarak geçirir.

E-POSTA DEĞİŞİMİ

Kimden: K1ngS1nn3r1@gmail.com

Kime:

Rach3lLadyLiberty@gmail.com

Konu: Wynter

Bunun olacağını biliyordun, değil mi? İhtiyacı olduğunda ona bir çıkış yolu vermekle ilgili tüm o saçmalıklar... Onları seçeceğini biliyordun.

K

Kimden:

Rach3lLadyLiberty@gmail.com **Kime:**

K1ngS1nn3r1@gmail.com

Konu: Re. Wynter

Kalıyor mu?

R

Kimden: K1ngS1nn3r1@gmail.com

Kime:

Rach3lLadyLiberty@gmail.com

Konu: Re. Wynter

Öyle. Kinnock, Triad'lar tarafından kullanıldı. Doktorlar onu tedavi ederken karaciğer sirozu olduğunu tespit ettiler. O için karaciğer nakline ihtiyacı var. Karaciğer bulunana kadar burada kalmak istiyor. Onu satmaya çalışmasına rağmen kalmak istiyor. Hay sikeyim. Neyse, planlarım değişti. Dönüş yolundayım. Coshocton'dan geçip geceyi Storm'da geçireceğim.

Seni seviyorum

Rachel.

Çocuklarımızı

seviyorum.

Her nasılsa, beni herkesten daha çok kızdırabilecek tek kişi sizsiniz.

Yapabilirsin.

K

Kimden:

Rach3lLadyLiberty@gmail.com **Kime:**

K1ngS1nn3r1@gmail.com

Konu: Re. Wynter

Ona çok sert davranma. O onun babası, King. Neden kızgın olduğunu anlıyorum ve beni neden aramadığını da anlıyorum çünkü sana bunu söyleyeceğimi biliyordun ve duymak istemedin ama gerçek bu.

Her ne kadar taşaklarını kesmek istesem de, Wynter için o, çocukken onu yatağına yatıran ve ona masallar okuyan adam.

Onun babası.

Bizim rolümüz onlarınkiyle aynı değil.

Jeremy onu hak etmiyor. Belki zamanla bunun farkına varır. Belki de anlamayacak.

Bu, öğrenmek zorunda olmadığımız ama öğrendiğimiz hayat derslerinden biri tatlım.

İyi bir kalbi var, bunun için minnettar olmalıyız. Sanırım onlara yaşamak için daha güvenli bir yer buldun?

Yolda dikkatli ol ve Storm'a vardığında beni ara. Seni seviyorum.

Bu ilişkinizin sonu değil, King. İnancını kaybetme.

<3

ON BİR

REX

Storm'un evinin önüne geldiğimde beni on iki kalibrelik bir silahla karşıladı. "Rex? Hangi cehennemdeydin, seni salak?"

Koşullar göz önüne alındığında, öfkesi için onu suçladığımdan emin değilim.

Storm ve ben yakındık. Hatta yakınlıktan da yakındık. Babam öldüğünden beri onunla konuşmamıştım. Ona nerede olduğumdan bahsetmemiştim, hiçbir şey söylememiştim.

Beni incelemesini izledim ve yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

Bok gibi görünseydim muhtemelen beni affedebileceğini biliyordum ama çoğunlukla sinekkaydı tıraş olmuştum -bu alışkanlığı edinmişim çünkü hayatımın geri kalanını hiçbir şekilde Grizzly'ye benzememek için harcayacağımı biliyordum- ve Kaliforniya güneşi yüzünden bronzlaşmıştım bile.

Ön kapıdan hışımla çıktığında ve ben onu selamlamaya fırsat bulamadan omzuma yumruk attığında şaşırdım mı? Hayır, şaşırmadım. Beni kışımın üstüne itecek kadar sert vurmasına şaşırdım.

Ben uçarken, o bana doğru yaklaştı ve hırladı, "Eee? Neredeydin lan sen?"

Ayakta durmaya zahmet etmedim. Aksine, hiç enerjim yoktu. Cali'den buraya kadar olan yolculuk beni etkilemişti elbette ama Wynter'ı o ruh emici şerefsizlerin ininde bırakmak beni her şeyden daha çok tüketmişti.

Bir parçamı orada bırakmıştım, tıpkı bir parçamı Jersey'de bıraktığım gibi ve bu bana doğru gelmiyordu. Kendimi bütün hissetmiyordum.

Ben de böyle hissetmekten bıkmıştım. Yetişkinliğimin büyük bir kısmını kendimden bir parça kaybettiğimi bilerek geçirmiştım ve şimdi böyle olmamalıydı.

Karda yatıyor olmamı umursamadan ona baktım ve beni izlemesini seyrettim. Belki beni tekmeleyecekti, belki biraz tokatlayacaktı ama o anda hiç umurumda değildi.

Belki bunu ben bile istedim.

Fırtına eve dönüşümün bir parçasıydı.

Üçüncü bölümde - MC'ye geri döndüğümde - beni de zorlu bir karşılamamanın beklediğini biliyordum.

Sadece ikinci bölüm berbat olmazdı.

Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, Storm beni daha fazla hırpalamadı, sadece iç çekti ve kışını yanımdaki kara gömdü.

Sadece bu da değil, donmuş çimlerin üzerine uzanıp sefil gökyüzüne bakarak bana katıldı.

Boktan bir gündü, boktan bir haftaydı, boktan bir aydı.

Doğru giden tek şey Rach ve bendim ama dünya çok daha büyüktü.

bizden daha fazla. Eğer öyle olmasaydı, her şey yolunda olurdu, ama hayır, biz sadece daha büyük bir makinenin iki küçük dişlisiydik.

Neden ilk söylediğim şeyin "Kendra benim üvey kardeşim" olduğundan emin değildim ama lanet olsun, bunu içimden atmak iyi gelmişti.

Konuşmamız gereken Wynter ve Rachel da vardı ama Kendra, Storm'la aramızdaki ortak hassas noktaydı ve bu itiraf üzerimden bir yükü atmış gibi hissettim.

Ne yazık ki Storm ayağa fırlayıp babamın zina yapan bir pislik olduğu konusunda bağırıp çağırmaya başlamadı. Onu savunmadı da.

Sessiz kaldı.

Lanet olası sessizlik.

"Biliyor muydun?" Birkaç saniye sonra gürledim, başım yana doğru sallanıyordu. Bir parçam siki bilmediğini söylemesini umuyordu ama o sadece uzun bir nefes verdi.

"Birkaç yıl önce öğrendim."

Sanki gökyüzüne tek bir kurşun sıkılmış ve bu kurşun çevredeki tüm kuşların uçuşa geçmesine neden olmuş gibi beynim hızla çalıştı. Her kuş bir anı. Her bir anı, o kaltağı dışarı atma konusunda defalarca homurdanmamın etrafında dönüyordu.

"Bu yüzden mi onu dışarı atmama izin vermiyorsun?"

Homurdandım. "Ona aşık olduğum için değil."

"Bu yüzden olduğunu sanıyordum." Bir noktada kaltağa karşı derin ve gerçek hisler beslediğinden yarı yarıya emin olmuştum.

"Biliyorum. Böyle düşünmene izin vermek daha kolaydı."

Başımı çevirip ona baktım. "Buna

inanamıyorum." "İnan bana, Bear da inanmadı-"

"Neden bana değil de sana sırrını açtı?"

"Çünkü ona anneni hiç aldatıp aldatmadığını sordum ve bunu nasıl düzelttiğini öğrenmek istedim."

"Tanrım," dedim tıslayarak. "Sanırım onun sadık olduğunu düşündüm, ki bu

delilik-" "Neden delilik?"

"Annemi aldattığını düşünürsek bu konu tartışmalı."

"Hayır. İnsanların aldatması kaçınılmaz değildir. Nyx'in Giulia'yı aldatacağını mı

düşünüyorsun?" "Hayır, onun aletini keser. Herkesin düşündüğü kadar deli değil."

Homurdandı. "Link Lily'yi, Sin Tiff'i, Mav Alessa'yı, Steel Stone'u aldatmaz... Onlar bu işin içinde." 'O' kelimesinin altını çizdi.

"Senin kadar her şeyi içine alan bir adam görmedim, Storm. Ama sen her şeyi berbat ettin." Keira'ya kafayı takmışken bunu nasıl yaptığından hâlâ emin değildim ama içine etmişti.

"Yaptım," diye kabul etti suratsızca.

"Her neyse, en azından bu işi halletmiştir diye düşünmüştüm. Tanrım." Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuştururken nefesimin altında homurdandım. "Bu yüzden mi beni hep ondan uzak tuttun? Onun zehirli amcığından hoşlandığımdan değil. Zaten hep senin peşinde dolanıyordu. O lanet inek gözleri beni benden alıyordu.

"Ayrıca, ben her zaman siz piçlerin çoğundan daha seçici olmuşumdur." Ne de olsa sikim Rach için tekti ve bitti.

Bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Onu hiç sikmedin mi?

Hiç mi?"

"Hayır. Bir şeyler sezdiğimi söyleyemem, sadece o kaltaktan hep nefret etmişimdir. Tanrıya

şükür, ha?

Dostum, bu berbat olurdu. Günahkârlar için bile."

"Doğru."

"Fırtına mı?"

"Öyle mi?"

"Bunu neden yaptın? Keira'yla neden her şeyi berbat ettin?"

Ağzı gerildi. "Öyle olsun istemedim."

"Kendra'nın üzerine mi düştü? X işareti lanet olası yeri mi işaretliyor?"

"Hayır. Herkesin düşündüğü kadar çok sevişmedim. Utanmamı gerektirecek kadar sık oldu ama hiçbir zaman sırf boşalmak için boşalmadım. Her zaman kafam iyiydi.

"Unutmayın, her zaman kullanmıyordum. Evliliğimin çoğu bir bulanıklık içinde geçip gitmedi." "Hayır, çünkü seni buzdolabına atardım," diye hatırlattım ona.

Yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler mi?"

Gülüştüm kısa sürdü. "İnan bana, bunu yapmaktan en az senin benden nefret ettiğin kadar ben de nefret ediyordum. Yine de hayatını mahvetmene izin veremezdim."

"Minnettarım kardeşim," diye mırıldandı, bunu MC gibi değil de daha çok kardeşçe söylüyordu. Bunu biliyordum çünkü "Keşke Keira'yla işleri berbat etmeseydin" diye gürledim.

"Ben de."

"Onları neden becerdiğini bile bilmiyorum. Onunla tanıştığından beri at gözlüğü takmıştın zaten. Senden daha aptalını görmedim."

"Eskiden Keira'yı becerdiğimi düşünürdüm," diye boğulmayı başardı. Sustum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ama bunun tuhaf bir mantığı vardı, değil mi? Storm, Keira için benim Rachel için olduğum kadar deliydi.

Tanrım, Rachel'a nefes verdim ve Storm da aynıydı. Benim güvenlik çabalarım onunkilere kıyasla orta düzeyde sayılabilirdi. Sadece şoförü onu koruyordu. Storm'un Keira'yı sürekli takip eden biri vardı. Ve ben de *her* zaman demek istedim.

"Hayır. Keşke olsaydım," dedi huysuzca ve bunu bana söylemenin ne kadar zor olduğunu fark etmemi sağladı. "Bu berbat bir şey." Berbattan da öte.

"Biliyorum."

"Tanrım."

Bir bakışı paylaştık. Tek bir bakış. Rahatsızlığı ve *utancıyla* doluydu ve biliyordum.

Neyi söylemediğini, neyi dile getiremediğini biliyordum. Ne söylemeyeceğini biliyordum çünkü bu bok erkeklerin başına 'gelmiyordu'.

Erkekler tecavüze uğramadı.

Ellerim yumruk oldu. O kaltak.

Lanet olası kaltak.

Benim kanım. Benim lanet kanım. Bunu Storm'a o yapmıştı. *Ona tecavüz etmişti.*

Ondan daha önce de nefret etmişim -nefret bu kadının bende uyandırdığı hisleri karşılamak için çok küçük bir kelimeydi- ama şimdi ellerimi boynuna dolayabilir ve onu boğarak öldürebilirdim.

Kardeşime tecavüz etmişti.

Benim kanımdan olmayan ama olsa da olurmuş dediğim adam. Ona karşı, DNA'larımı paylaştığım o amcık için hissettiklerimden daha fazlasını hissediyordum.

Aramıza sessizlik çöktü ve ben buna izin verdim çünkü domuzumun üzerine atlamayı o kadar çok istiyordum ki

O pisliği avla.

Dürtülerimle savaşırken yumruklarım sıkılaştı. Çok yorgundum - burada durmamın nedenlerinden biri de buydu. Kardeşimle, bir Prez arkadaşıyla hasret gidermek istiyordum ama aynı zamanda bir molaya ihtiyacım vardı.

Üvey kardeşimle köstebek oynayacak enerjim yoktu. En azından henüz.

"Annenin düşük yaptığı zamanı hatırlıyor musun?"

Konunun değişmesine şaşırarak bir nefes verdim. "Evet. Hatırlıyorum. Hepimizi dondurmuştu."

Tanrım, o yıl cehennem gibiydi.

Çocukluğumun en kötülerinden biriydi.

MC'nin hayatı çılgınca olabilirdi ama ailem mutluydu. Her zaman öyleydi. Annem ve babam, annem hamile kalıp çocuğunu kaybedene kadar birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydılar.

Neredeyse annemi de kaybediyorduk.

Kendi içine o kadar kapanmıştı ki onu geri getirip getiremeyeceğimizi bilmiyordum.

Çoğu gün yatağında uzanır, ya hiçbir şeye bakmaz ya da sonsuz miktarda gündüz televizyonu izlerdi. Onun sayesinde *Days of our Lives* hakkında istediğimden daha fazla şey biliyordum.

O zamanlar okul ve ödevler umurumdaydı, bu yüzden içeri girer, yatağının yanında yere oturur ve ders çalışırdım.

O güne kadar varlığımı fark edip etmediğini bile bilmiyordum.

"On bir ay kadar sonra babanın bir kız arkadaşı oldu. Ona şehirde bir yer tuttu-"

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Aldatmak hakkında sadece bir kez konuştuk. Annen kendine geldikten sonra ondan kurtuldu. Gitmesi için para verdi. Kendra geri geldi çünkü bir kulüp fahişesinin kızı olduğunu söyledi. Rene ölene kadar ona söylemedi."

"Tanrım."

"Evet."

"Öğrendiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"Yirmi yedi mi?" Ses tonundan bunun bir tahmin olduğunu anlayabiliyordum. "Keira doğum yaptıktan birkaç ay sonraydı."

"Keira seni tekrar terk ettiğinde

mi?" İç çekti. "Evet."

"Neden seni terk edip durdu?"

"Aklı başında olduğu için mi?"

"Saçmalık."

"Çünkü hayat onun düşündüğu kadar güzel değildi," dedi basitçe. "Ne oldu? Neden geri döndü?"

"Bilmiyorum. Her zamanki gibi geri geldi." Evet, Keira bir yo-yo gibiydi.

Storm ve karısının birbirlerinin etrafında olmalarının garip olduğunu söyleyebilirdim ama ben kim oluyordum da yargılıyordum? Rachel ve ben birbirimize hiç aşık olmamıştık ama yine de son yirmi yılı ayrı geçirmiştik. *The Newlywed Game*'in bir bölümünü kazanacak değildik ya.

Yine de, bu Rach ve benimle ilgili değildi. Onunla ve Keira'yla ilgili değildi.

Babamla ilgiliydi. Benim hilekar babamla.

Babamın olduğuna inandığım adamı düşündüm ve yüksek sesle "Kız arkadaşının hamile olduğunu biliyor muydu?" diye merak ettim.

"Hayır. Kendra ona bir doğum belgesi verdiğinde öğrendi. Sanırım iyi bir şey olmayacağını biliyordu.

bu haberin gün ışığına çıkmasına neden oldu. En azından ben öyle düşünüyorum. Onunla bu konuda hiç konuşmadım."

"Ona inandı mı?"

"Bence Kendra'nın annesi iyi bir kadındı."

Haklıydı. Daha çok kendi kendime, "Tanrım, ironi" diye mırıldandım. "Evet. Bir engerek yetiştirmiş."

"Muhtemelen babamın müdahalesi. DNA'sı muhtemelen onu bir amcık yaptı."

Homurdandığımda yukarı doğru yuvarlandım ve kollarımı dizlerimin üzerine koyarak evine doğru baktım. "Babamın çocuğu olsun ya da olmasın, Keira'ya yaptıkları yüzünden kulüpten atılmayı hak etti."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman neden bana izin vermedin? Link konuyu açtığında neden bana gelip yapmamamı söyledin?"

"Gelecekteki Rex'i düşünüyordum. Öğrendiğinde, onu kovmuş olsaydın kafanın karışacağını biliyordum."

"Belki," dedim yavaşça.

Benimle aynı kanı paylaşan bir kaltağı, birlikte büyüdüğüm ailemden daha mı çok önemsiyordum?

Hayır.

"Üvey kardeşim olması ona zalim bir sürtük olma hakkını vermez, Storm." "Bunu şimdi söyleyebilirsin," diye gürledi. "Ama daha önce söyleyemeyebilirdin." Haklı mıydı?

Neden burada Wynter ve ailesiyle bir paralellik varmış gibi hissediyordum? "Neden bana söylemedin ki?"

"Çünkü Bear benden yapmamamı istedi."

Öfke içimde dalgalandı. "Senin hakkında neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"Neyi?"

"Bu kadar onurlu biri nasıl olur da karısıyla bu kadar boka bulaşır." "Keşke buna bir cevabım olsaydı."

"Ben de," diye tersledim. "Rachel bana babamın vasiyetini okudu. Resmi değildi çünkü çok fazla vasiyeti vardı ama..." Kendimi sakinleştirmek için nefesimi üfledim. "Sana bir şey bıraktı."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Rachel biliyor ama söylemedi." "Senin için cenaze törenini bekliyorduk."

Başımı salladım. "Kaçmak zorundaydım."

"Mesaj bırakamaz mıydın?" diye mırıldanırken onaylamadığını hissedebiliyordum.

"Zaman zaman Rachel'ı kontrol ettim." Az bile söyledim.

"Hiçbir şey söylemedi."

Elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Kulübün avukatı olarak onunla konuştum." *Yalan*, ama henüz bizden bahsetmek istemiyordum.

"Nerelerdeydin?" "Fark eder mi?"

"Seni dövmediğim için şanslısın." "Onun yerine, donduracağız, ha?"

"Evet," diye karşılık verdi bana katılıp ayağa kalkarken ve evine bakarken.

Telefonu çaldı ve bildirimi kontrol etmek için cebinden çıkarışını izledim.

Atla: *Bunu başlamadan durdurmamı ister misin?*

Ekranındaki resmi görünce kaşlarım kalktı. Keira bir adamla öpüşüyordu. "Onu hâlâ takip mi ettiriyorsun?" Buna tamamen şaşırmış mıydım? Hayır. "Sen ne sanıyorsun? Elbette takip ediyorum."

"Zavallı Cyan," diye mırıldandım. "Dur tahmin edeyim, onu da takip ettiriyorsun."

"Nerede yanlış yaptın, Storm? Tanrım. Diğer kadınları 'görüyor' bile değilsin. Sadece... Lütfen bana babam gibi olmadığını söyle. Lütfen prezervatif kullandığını söyle."

"Tabii ki. Her zaman prezervatif kullanırım."

Ses tonundaki bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu. "Keira'yla bile mi?"

"Özellikle Keira'yla."

"Huh." Bir süre bekledim. "Neden?"

"Çünkü tekrar hamile kalması riskini almak istemiyorum."

İçim acımayla dolsa da, "Doğum sırasında ölmeyecek, Storm" dedim.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye gürledi. "ABD'deki anne ölüm oranı gelişmiş ülkeler arasında en kötüsü."

"Her zaman büyük bir aile istedin," diye belirttim.

"Onun yaşamasını daha çok istiyorsun."

"Ya bir çocuk daha isteseydi?"

"İstedim. Bu konuda tartıştık. Hem de çok." "Belli ki sen kazandın."

"Beni altı ay boyunca dondurdu," dedi alaycı bir ifadeyle. "Çok acı vericiydi." "O zaman onu aldattın mı?"

"Hayır. Bunun için kafayı bulmama gerek yoktu."

"Keşke beyninden neler geçtiğini anlayabilseydim."

"Ben de." Bir an tereddüt etti ve sonra itiraf etti: "Rachel'a karşı hissettiğin şey... aşk mı?"

"Evet" demeyi itiraf etmem gerekenden daha zor buldum. Söylemesi ya da paylaşması zor olduğu için değil, içimdeki bu duygu aşktan daha derin olduğu için.

Bunu söylemek onun gücünü azaltıyordu.

Ama müstakbel First Lady'ye karşı hissettiklerimi hangi kelime karşılayabilirdi ki? "Keira'ya karşı hissettiklerim bir saplantının sınırlarında dolaşıyor. Çılgınca olduğunu biliyorum ama durum bu. Yarısını

Hamileliği Cyan'a çok kızacağımı düşündürüyordu. Keira'yı asla paylaşmak istemedim. Hiç. İkinci bir çocuk..." Sözlere bir süreliğine dağıldı. "Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Annen sana çok kötü davranmış, Storm." Başımı salladım, annesine o anda Kinnock'a duyduğum kızgınlıktan daha fazla kızmıştım. Bu gerçekten de çok önemli bir şeydi. "Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum ama doğru. Aşk bu şekilde işlemez. Cömerttir; bencil değildir."

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandı.

"Cyan'la nasıl olduğunu gördüm, dostum. Tanrım, sen tanıdığım en iyi babalardan birisin."

Omuzları kamburlaştı. "Teşekkürler."

"İster inanın ister inanmayın, gerçek bu. Daha fazla çocuk yapmalısın. İçinde çok fazla sevgi var; senin sorunun bu. Her neyse, seni ikna edemeyeceğim, peki o adam konusunda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey."

Dikkati ekrana kaymıştı ve umutsuzluğunun öfkesine karıştığını görebiliyordum. Yine de yazarak beni şaşırttı:

Fırtına: *Bırak gitsin. Sadece işler derinleşirse ve o bunu durdurmaya çalışırsa, yardım etmek*

için orada olduğunuzdan emin olun.

Atla: *Ciddi misin?*

"Ciddi misin?" Tükürdüm.

Moron bana bir bakış attı. "Mutluluğu bulmayı hak ediyor."

Fırtına: *Ciddiyim. Sadece sağ salim çıktığından emin ol. Geceyi burada geçirmeyecek.*

Atla: *Yakaladım seni. Cenazen.*

"Onur kurallarınız berbat durumda," diye homurdandım, yaptığı bu aptalca hareket karşısında hem onun hem de Keira'nın adına öfkeliydim.

"Bunu zaten biliyoruz," dedi sıkıca.

"Çıkmak hakkında konuştunuz mu?"

"Ona beni terk ettiği için gurur duyduğumu söyledim, o da bana asla birlikte olamayacağımızı söyledi." Bana bir bakış fırlattı. "Bunun hangi kısmının bana umut vermesi gerekiyordu?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ya mutluluğu seninle bulması gerekiyorsa?"

"Benimleyken bunu asla bulamayacak. Ben onun için zehirliyorum. Şimdilik burada kalmama izin verdiği için şanslıyım."

İçimi öfke kapladı. "Şehitler kızı alamaz." "Onun için en iyisini istiyorum."

"Bok herif," diye homurdandım. "Ona neden böyle davrandığını hiç anlamadım." Kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ona çocukmuş gibi davranıyorsun demek." Evlilikleri boyunca bu konuda o kadar çok tartışmıştık ki kendimi bozuk plak gibi hissetmeye başlamıştım. "Sana geleneksel davranmanı söylemişim, babacan davranmanı değil. Eminim ona babasından ve yıllar boyunca çevirdiği oyunlardan hiç bahsetmemişsindir, değil mi?"

"Her şey kontrolüm altındaydı."

"Eminim," diye kuru bir karşılık verdim. "Bil diye söylüyorum, bu şehit saçmalığını yapmana bir yere kadar izin veririm. Kafan iyi olmasa bile, kafanı kışından çıkarman için seni Buzdolabı'na fırlatmaktan çekinmem." O cevap vermeden önce, "Neyse, Cyan nasıl?" diye sordum.

"Şimdi burada olmam daha iyi."

"Belki Keira onun yüzünden seni geri alır?"

"Almamalı."

Hırladım ve tıpkı onun bana yaptığı gibi omzuna bir yumruk attım. "Belki de onun başka erkeklerle yatmasını pasif bir şekilde kabullenmeni istemiyordur, Storm. Belki de sürünmeni istiyordur, ha? Belki de yüzüne bakıp onun senin olduğunu ve senin de ona ait olduğunu söylemeni istiyordur?"

"Ben onun için iyi değilim."

"Yani? Nyx Giulia için iyi mi?" diye karşılık verdim. "Herifin iç huzuru bulmak için insanları öldürmeye ihtiyacı var, Storm. Tanrım. Bu kadar uzun süre nasıl temiz kalabildi bilmiyorum. Bir noktada patlayacak. Bu sağlıklı mı?"

Nyx'in hâlâ "temiz" olduğundan değil. Daha yeni bir tecavüzcüyü öldürmüşken değil, ama bu konuda dilimi tutacağıma söz vermişim.

Nyx'in bu pisliğin ortaya çıkmasına ihtiyacı yoktu. Storm'a bile.

Bana öylece bakınca homurdandım, "Bazen bir şeyin doğru olması için sağlıklı olması gerekmez." Onun sessizliği üzerine, "Kahveye ihtiyacım var" diye homurdandım.

"Ne zamandır ata biniyorsun?" "On sekiz saattir."

"Tanrım. Batı Yakası'nda ne halt ediyordun?"

"Önemli değil." Ona Wynter'dan bahsetmeyi henüz kabullenememiştim. "İşler nasıl gidiyor?"

Burada mı?"

"Daha iyi. Bir lokanta, yerel bir motel ve bir garaj satın aldık. Bir fabrika da satın almayı düşünüyoruz. Otomobil parçaları üretiyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hızlı çalışıyorsun."

"West Orange'daki Günahkârları meşrulaştırma planının çoğu benim fikrimdi," dedi kuru bir sesle. "Sadece yaptığımız şeyi tekrarlıyorum. Bozuk olmayan bir şeyi neden düzeltelim ki?"

"Kardeşler seni kabul ediyor mu?"

"Evet. Onu başkan yardımcısı yapmadığım için kızgın olan bir adamdan birkaç gürültü-" "O bir sorun mu?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Peki ya kaçtığımız Günahkârlar? Orada herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Bu iyi bir bölüm. Sadece birkaç çürük yumurta vardı. Çok aile odaklı."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Konseyimin tamamı aile babasıdır. Geri kalan kardeşlerin neredeyse yüzde sekseninin çocukları ve yaşlı kadınları olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrım. Yani Ohio Bölümü, The Waltons'ın Günahkârlar versiyonu gibi mi?" Bunun üzerine sırtıttı. "Evet, böyle düşünmeye devam et, John Boy."

Onu kolundan ittim ve soğuk iliklerimize kadar işlerken sessizliğe gömüldüm.

"Fırtına?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Öyle mi?"

"Baba... Ben-"

"Ben de onu özlüyorum."

Boğazımı temizledim ama "Ölmeden önce uyandı," diye boğulurken sesime pek bir faydası olmadı.

"Ciddi misin? Ne dedi o?"

Ona tüm kızgınlığıma rağmen, "Anneme ulaşmasına yardım etmemi istedi," diye mırıldanırken gözlerim yaşardı.

Ne söylediğimi biliyordu çünkü "Başka kimseye söyleme" diye mırıldandı. "Söylemem."

Omzumu tuttu ve "Onunla birlikte olmak için bekliyordu" diye fısıldadı.

"Biliyorum."

İki ahmak gibi karanlıkta, donmuş zeminde oturduk, kambur durduk, ikimiz de babamız olan adamın yasını tutarken ağlamamaya çalıştık.

Çok genç yaşta kaybettiğimiz annemizin yasını tutarken.

Ve eğer gerçekten bir Tanrı varsa, Bear'ı Rene'nin kollarına teslim etmesi için dua etti.

Babama kızgın olsam da, Storm'un açıklamaları bana hoşuma gitmeyen bazı cevaplar verse de, gerçekten umabileceğim tek şey buydu - gerçekten tekrar birlikte *olmaları*.

ON İKİ

REX

O GECENİN ILERLEYEN SAATLERİNDE

"Hokey yıldızının kendisini kaçıranlardan mucizevi kaçıışı-Liam Donnghal'ın TVGE ile özel röportajı bu gece saat on birde!"

Haberleri kapatarak bir sonraki kanala geçtim.

"Liam Donnghal'ın kötü şöhretli bir adam kaçırma çetesinin elinde geçirdiği üzücü hapis-"

Bir sonraki kanal da aynı başlıkla yayın yapıyordu.

"Interpol, hokey megastarı Liam Donnghal'ı kaçıran çetenin son on beş yılda yüzlerce yüksek profilli kaçırma olayının da arkasında olduğunu doğruladı!"

Telefonum çaldığında nefesimin altında "Bu iş sıkıcı olmaya başladı," diye mırıldandım. Elimi uzatıp Wynter'ın arayan numarasını görünce yüzümü buruşturdum ve telefonu açtım. "King?"

Tereddüt ettiğini duydum. "Merhaba, Wynter."

"Arkadaşın Storm'un evine gidebildin mi?" "Geldim."

"Beni araman gerekiyordu," diye yakındı.

"Storm ve ben kavga ettik. O hıyar ben gelir gelmez beni neredeyse bisikletimden atıyordu. O zamandan beri hiç durmadı."

Öyle de oldu. Ona Wynter'dan bahsetmişim ve o da beni tokatlamıştı. Tecavüze uğramadığını, bunu kendisinin istediğini söylemişti ve ben de onu tokatlamamak için kendimi zor tutmuştum.

Sonra Keira ile kavga ettim. Kafasını kışından çıkarmaya çalıştım. Ve insanlar Başkan olmanın kolay olduğunu sanıyordu.

"Ne?! Seni bisikletinden mi düşürdü?"

Öfkesinden dudaklarım titreyerek, "Bana kızgındı" dedim. "Neden?"

"Çünkü babamın ölümünden beri nerede olduğumu kimseye söylemedim." "Öylece gittiğini düşünmelerine izin mi verdin?"

"Ben bir yetişkinim, Wynter. Çok fazla insana hesap vermem." "Bu saçmalık-"

"Küfür ediyorsan ben kötü örnek oluyorum."

"Evet, kesinlikle öylesin. İnsanlara hesap veriyorsun. Bana hesap veriyorsun, değil mi?" Sesi korkuyla titriyordu, bu da beni hemen suçlu hissettirdi. "Tıpkı benim sana verdiğim gibi. Bana söylemeden çekip gitmezsin, değil mi?"

"Hayır, yapmazdım."

"Peki Rachel, onunla da mı birlikte olmazdın?"

"İşte burada yanılıyorsun evlat. Ben yaptım." Nefesi kesildi. "Bu korkunç bir şey."

"Bazen berbat oluyorum," diye mırıldandım hafifçe, ayağa kalktım ve Storm'un kendine ev yaptığı banliyö evlerinin sırasına baktım.

En azından yarım bir ev.

Coshocton'a hem polisin ilgisinden kaçmak hem de buradaki konseyin başındaki boşluğu doldurmak için taşınmıştı. Prez olarak, bu bölümde gerçekten güvendiğim tek adamdı ve son pislikten sonra, adamları sıkı tutması için ona ihtiyacım vardı.

O bu çatı altında kalırken Keira başka erkeklerle çıkıyor, Storm başına gelen ve kendi suçu olmayan şeyler için kendini hırpalıyordu ve ben de Rachel'ın bir yıl geçtikten sonra ona hangi mektubu göndereceğini merak ediyordum...

Babam tekrar bir araya gelmelerini umuyordu ama bu gece onları gördükten sonra bunun mümkün olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Kardeşimin *üvey kız kardeşim tarafından* tecavüze uğradığını öğrendiğim gerçeğini de eklediğimde berbat bir gün geçirmiştim.

Daha sonra onu bu konuda sıkıştırdığımda, anladığımdan emin olmak istediğimde, "Benim hatamdı" diye geveledi.

"Bu nasıl senin hatan oluyor? Sen hiç rıza gösterdin mi?" Ona homurdandım. Ağzı gerilmişti. "Hayır."

Hayır.

Sadece tek, basit bir kelime. Tüm diller arasında en yıkıcı olanı.

"Kral mı?"

Düşüncelerimi böldüğünde bir iç geçirdim. "Ne?"

Ona zihnimin nereye sürüklendiğini söyleyemedim. Paylaşabileceğim bir şey değildi ama Storm'un evliliğinin bitmesinin nedeninin *defalarca* cinsel saldırıya uğraması olduğunu bilmek bile, onun bağımlılığından yararlanarak kendilerine bir Yaşlı Adam bulmaya çalışan her bir tavşanı öldürme isteği uyandırıyordu.

"Bana kızgınsın."

Sessizliğimi yanlış anladığını fark ederek reddettim, "Sana kızgın değilim. Sanırım New Jersey'e gelmeni dört gözle bekliyordum. Hepsi bu. Şimdi neden orada kalmak istediğini anlıyorum."

Ben yapmadım.

Ama ben yaptım.

Olayların her iki tarafını da anlamak can sıkıcıydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Üzgün olmana gerek yok. Sadece yorgunum. Uzun bir yolculuktu. Telefonu her zaman açacağım, Wynter."

"İstemesen bile mi?"

"İstemesem bile. Ama seninle böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Telefonu her zaman açmak isteyeceğim."

Yutkunduğunu duydum. "Ve bana her zaman nerede olduğunu söyleyecek misin?" "Eğer sorarsan söylerim."

Bir nefes bıraktı. "Teşekkür ederim." "Bana teşekkür etmene

gerek yok."

"Onu sana tercih etmedim."

Yedek elim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yapmadığını biliyorum. Ve özür dilemene gerek yok.

Onlar senin ailen."

"O hastanede, King. O böyleyken onları bırakamazdım."

"Anlıyorum," dedim ona, ses tonum daha parlaktı. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." "Yaptım." İç çekti. "Annem iyi. Sadece ağlamayı kesmiyor."

Hayır, bahse girerim yapmaz.

Canavar kocası borçlarını ödemek için çocuklarını satmaya çalışmıştı.

"Eninde sonunda sakinleşecektir. Xiang ikisini de serbest bırakalı sadece birkaç gün oldu." Hattan bir tıslama sesi geldi, "Bu *onun* hatası."

"Yer değiştirmenin ne olduğunu biliyor musun?"

Bir şey söylemem bile boktan ruh halimin bir göstergesiydi. Zihnini gerçeğe açmaya çalışmakla bile uğraştım.

"Fizikte mi?"

Lanet çenemi kapalı tutmalıydım ama şimdi başlamıştım ve kendimi durduramıyordum. "Hayır. Psikoloji."

"Sanırım."

"Charles Xiang bir hizmet sunuyor. Müşterileri kendi davranışlarından sorumludur. Bir fast-food restoranını müşterilerini şişmanlattığı için suçlayamazsınız, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı.

Sadece mırıldandım, kendimi kaybetmeden ve o da kendini kaybetmeden meramımı anlattığımın farkındaydım.

Son zamanlarda yaşananlardan sonra bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. "Ona gerçekten zarar verdiler," diye karşı çıktı.

"Onlara çok borcu vardı."

"Size borcu olan birine bunu yapar mıydınız?"

Soruyu sorarken sesi soluğu kesilmiş gibiydi. Sanki ağzından kaçırmış ve geri almak istiyormuş gibiydi. Sanki ne söyleyeceğimi bildiği için cevabımdan korkuyormuş gibi.

"Belki de."

"Belki mi?" diye çığlık attı.

"Eğer biri bana borçlarına karşılık kızını teklif etseydi, emin ol-" Boğazımı temizledim. "Bu teklifi yaptıkları için onları pişman edeceğimden emin olabilirsiniz."

Bir an sessiz kaldı, sonra mırıldandı: "Bugün Rachel'la konuştum."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Konuştun mu?"

"Sensiz ilk defa oldu." "Nasıldı?"

"Okulda ilk kez herkesin önünde sahneye çıktığınızı da nasıl konuşacağınızı unutmuş gibi olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Gözlerimi kıptım. "Tiyatro dersi almadım. Bir enstrüman da çalmadım."

"Bir yolunu bulabilirsin, değil mi?"

"Gergin miydi?"

"Sanki gösteri yaparken jüri üyelerinin çıplak olduğunu hayal etmeniz gerektiğini hatırlamıyormuş gibi bana baktı."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor, değil mi?"

"İsterdim," dedi, sesi kısıktı. "Benim yanımda her zaman bu kadar gergin olmasını istemiyorum."

"Senin ondan hoşlanmanı istiyor. Bu da işleri garipleştiriyor." Boğazımı temizledim. "Bu konu hakkında konuştunuz mu?"

bir şey var mı?"

"Triadların bana zarar vermediğinden emin olmak istedi." Sesindeki düşüş, o an için

başkası tarafından fark edilmedi ama ben duydum. "Bu onun için önemliydi. Daha sonra hava durumu hakkında konuştuk."

Dudaklarım neredeyse kıpırdadı. "Hava durumu mu?" "Evet. Sanki bir İngilizle konuşuyormuşum gibiydi."

"Kaç tane İngilizle konuşuyorsun?" "Sınıfımda birkaç tane var aslında," diye tersledi. "Ve onlar hava durumu hakkında mı konuşuyorlar?"

"Gergin olduklarında."

Burnumun kenarını ovuşturdum. "Triadlar sana dokunmadı, değil mi?"

"Bu garip konuşmayı bugün zaten bir kez yaptım, Kral. İkinci kez yapmama gerek yok. Yapmadıklarını biliyorsun. Beni banyoda bıraktılar." Yumuşak bir nefes aldı. "Şanslı olduğumu biliyorum."

Öyleydi.

Bu konuda onu kışkırtmak dilimin ucundaydı. Kinnock'u nasıl affedebileceğini soracaktım ama ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi mırıldandı: "Gitsem iyi olacak. Annem beni çağırıyor."

Nedense ona inanmadım.

"Ally nasıl?" Telefonu kapatmadan önce ben sordum. "Ağladığını mı söyledin?" "O iyi. Eve gidince anlatır mısın?"

"Yapacağım. Yeni yer iyi mi?"

"Evet. Gitmeden önce bunu hallettiğin için teşekkür ederim." Gülümsemedim bile. "Bir şey değil.

Wynter... I..."

Onu tekmeleyerek ve bağırarak Jersey'e benimle birlikte geri sürüklememi engelleyen tek şey annesiyle bir ömür boyu uğraşmaktı.

Laker kadınları özel bir türdü.

Onlar özenle yetiştirilmesi gereken sera çiçekleri değildi. Onlar dikenleri olan ve yaralayan yabani çiçeklerdi. Jersey'de yetişen sinekkapanlar ısırabilir ve ısırırdı.

Kanamadan korkmuyordum. Bir sürü yara izim vardı. Ama Rachel'ı itersem, ikimizin de onaramayacağı bir şey yapacağından emindim. Ne yapacağından emin değildim. Onun bağlantılarıyla muhtemelen kendimi hapiste bulurdum. Ya öyle ya da ölü.

Wynter beni hayatından çıkarırdı.

Bu ihtimal hayal edebileceğimden de kötüydü. Annesinin etime kazıyabileceği her türlü yaradan daha kötüydü.

"Ne, Kral?" diye sordu sessizliğim üzerine.

"Rach ve ben... Her zaman yanında olacağız. Hazır olduğunda." *Eve dönmeye.*

Nefesini içine çekti. "Bunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet." Yutkundu ama konuşmayı daha fazla ilerletmedi. "İyi geceler, Kral." Bir nefes verdi ve aceleyle, "Seni özledim," dedi.

Bir sonraki duyduğum şey ölü havaydı.

Ancak bu kez dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beni özlüyor."

Sırıtişım dişlerimi fırçalamama kadar sürdü - ki bu çok garipti - ve başımı yastığa koyduğumda hala oradaydı.

Los Angeles'a hiçbir şeyim
olmadan gitmişim. Hiç
kimsem olmadan.
Bir kadın ve iki çocukla Jersey'e dönüyordum.

Fena bir anlaşma değil.

ON ÜÇ

RACHEL

"Rachel Laker konuşuyor."

"Adınızı ilk kez duymuyorum. Söylentilere göre Hitler'i savaş suçlarından kurtarabilirmişsiniz."

Temkinli bir şekilde, "Kimsiniz?" diye sordum.

Son birkaç gün çılgıncaydı. Kişisel ve profesyonel açıdan.

Currau Valentini serbestti, Aurora bölge savcılığından istifa ettiğini açıklamıştı, Hunter hâlâ tehlikedeydi, Wynter Jersey'e dönmemeye karar vermişti, Rex çok kızgındı, Lily yazın yapılacak bir bağış gecesi için bana bir randevu daha ayarlamaya çalışmıştı ve ben de kabul etmişim, O'Donnelly'nin şirketi Acuig Corp FAST'e bir milyon dolar yatırmıştı ve bunlar çılgınlığın sadece başlangıcıydı.

Oyun oynayacak havada değildim.

"Lodestar seninle konuşmamı istedi. Beni Benim İçin Ölü olarak tanıyorsunuz. Kendimi daha fazla tanıtmazsam beni anlayışla karşılayacağından eminim."

"Hitler onu savunmam için bana yeterince para veremezdi." "Ahlaklı olduğunu bilmek güzel."

"Çok değil. Ama bazıları."

"Ben de aynıyım. Yine de ahlakımı ben seçerim. Bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu kim söyleyebilir? Bu kararları vermek bana düşer."

"En iyi arkadaşlarımdan birine 'hediye' göndermeyi bu şekilde mi meşrulaştırmaya çalışıyorsun?" Durakladı. "Hunter Lachlan en iyi arkadaşlarımdan biri mi?"

"Öyle." "İlginç."

"Nedenmiş o?"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Herkes bir arkadaşını ne kadar iyi tanıyabilirse o kadar iyi." "Ailesinin kim olduğunu biliyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Lachlanlar mı? Sanırım bir keresinde bir amcayla tanışmıştım. Neden?" "Lachlan'ın onun göbek adı olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum. Bunu nereden bilebilirim ki? Üniversiteye birlikte gittik ve o sadece Lachlan adını kullanırdı." "Lachlan annesinin soyadı. Babasının De Laurentiis."

"Şef gibi mi?"

Benim İçin Ölü kıkırdadı. "Daha çok gangster gibi."

Hunter'ın ünlü bir televizyon kişisiyle akraba olduğunu söylemesi için dua ederek, "Hunter harika gnocchi yapar," diye geveledim.

"Eminim öyledir. Onun suçları mutfakta değil."

"Hunter iyi bir adam."

Her sabah koşudan sonra kahve içmeye giderdi, on iki yaşındaki bir çocuğu kıskançlıktan ağlatacak bir Marvel çizgi roman koleksiyonu vardı ve bir tetikçi geldiğinde yapılacak en iyi hareketin evini *terk* etmek olduğunu düşünürdü.

Bu, azılı bir suçlunun repertuarı değildi, bunu en iyi ben bilirdim. "Bazıları için öyle değil."

"O benim için öyle." Yumruğumu sıktağında tırnaklarım avuç içlerime battı. "O iyi bir adam," diye tekrarladım.

"İyi ve kötü, doğru ve yanlış gibidir. Özneldirler." "Eminim öyledir. Neden ona o 'hediye' postayla gönderdin?"

"%100 başarı oranına sahip olduğumu biliyor muydunuz? Bu yüzden müşterilerim arasında bu kadar popülerim."

"Bahse girerim," diye fısıldadım. Farkında olduğum şey ise soruma cevap vermemiş olmasıydı. "Bunu ortadan kaldırmak için ne yapabilirim? İşlemin devam etmesi konusunda fikrini değiştirmek için?"

Ne yaptın sen Hunter?

"Para, hediye çantasını aldığı gece hesabıma aktarıldı Rachel. İşlem devam ediyor."

"Sana daha fazla ödeyeceğim."

"Fiyatımı yükseltmeye çalışmıyorum. Korumam gereken bir itibarım var."

"Biliyorum. Ben Lodestar'ın arkadaşıyım. Hunter da *benim* arkadaşım. Lütfen-" Yutkundum, aynı anda hem terlediğimi hem de gözyaşlarının eşğine geldiğimi fark ettim. "Lütfen, yalvarmaya karşı değilim."

Kulağıma yumuşak bir ıslık sesi geldi. "Büyük Rachel Laker *benden* merhamet diliyor." Yutkundum. "Seni tanıyor muyum?"

"Bu mümkün. İstmeden yollarımız kesişmiş olabilir."

İçimden bir ürperti fısıldadı.

"Bir aile üyesine zarar veren birinin savunma konseyi miydin?"

Mırıldandı. "Yine de sorun değil. Ondan hiç hoşlanmadım."

"Kim?"

"Bu çok açıklayıcı olurdu, değil mi?"

"Sanırım öyle." Gergin bir şekilde, "Hunter iyi bir adam." dedim.

"Bunu daha önce de söylemiştin. Sana onun bir De Laurentiis olduğunu söyledim Rachel. Camorra'yı hiç duymadın mı? Senin iş kolunda ve müşteri listende?"

"O bir masa başı çalışanı," diye karşı çıktım. "Perde arkasında çalışıyor."

"En çok kaosa neden olabileceğin yer orası," diye reddetti. "Ortak arkadaşımıza bakın. Lodestar'ın başı bir bilgisayarın arkasında, bir saldırı silahıyla olduğundan daha fazla belaya giriyor."

"Hunter Camorra *değil*." Umutsuz göründüğümü biliyordum ama... Hayır. Sadece *hayır*. Hunter benim Golden Retriever dostumdu. Yapma bir adam değildi.

"Ona hiç ne iş yaptığını sordun mu?"

"Sadece bilgisayarlarla çalıştığını biliyorum."

"Öyle. Camorra için" dedi, sanki ben bir aptalmışım gibi.

"Bunu anlamayı başardım," diye mırıldandım, sonra hemen pişman oldum. "Müşteriniz neden onun ölmesini istiyor?"

"Birini vurmadan önce günah profilini sorduğumu mu sanıyorsun? Burası bir randevu sitesi değil Rachel.

Ben daha çok beni tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadıklarıyla ya da ücret için iyi olup olmadıklarıyla ilgileniyorum." "Ücret için iyiyim. Ne kadar istersen alabilirsin, ödeyeceğim."

"Bunu her zaman duymadığımı mı sanıyorsun?"

Öfke içimde patladı. "Madem sadece benimle oynayacaktın, neden bu çağrıyı kabul ettin?"

"Başlangıçta Lachlan'dan hoşlandığınızı fark etmemiştim ve Lodestar bana adını söylediğinde dayanamadım."

"Senin hakkında çok şey okudum," diye mırıldandım. "Normalde öldürme işlemini onunla olduğundan çok daha kısa sürede gerçekleştirdiğini biliyorum. O neden özel?"

"Çünkü o Camorra. Çünkü benden şüpheleniyor. Çünkü hediyemi aldığından beri evinden çıkmadı ve evinin penceresi yok-"

"Penceresi yok mu?" Yarı çığlık attım. "Hiç gitmedin mi?"

"Hayır. Biz öyle değiliz." Bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini biliyordum ve mırıldandım: "O da benim evime gelmedi. Birbirimizin arkasını kollarız ama mesafe önemli değil."

"Madem öyle diyorsun. Hayır, hiç penceresi yok. Hepsi içeride, bir iç avluya bakıyor. Oldukça zekidir."

Bana mı öyle geliyordu yoksa etkilenmiş gibi miydi? "O 'oldukça'dan daha fazlası," diye savundum.

Hunter, Aurora ve benimle hiç zorlanmadan kafa kafaya çarpışabilirdi.

Hayatımda çok az insan bu kapasiteye sahipti. Rex, Maverick ve Lodestar tanıdığım diğer kişilerdi.

"Öyle görünüyor. Ama şanslısın. Bir avukata ihtiyacım var ve Lachlan'ın postunu kurtarabilmeniz için müvekkilimin kim olduğunu bilmeniz gerekiyor. Bir anlaşma yapmaya hazırım."

"Ne tür bir anlaşma?"

"'En iyi arkadaşım için her şeyi yaparım' sözüne ne oldu?" diye alay etti çocuksu bir sesle ve bu beni kızdırdı.

"Yapacağım. Mantık çerçevesinde. Sen Hitler misin? Daha önce de belirttiğimiz gibi, onu savunmayacağım." "Merak etmeyin. Diş fırçası bıyığımı uzun zaman önce kestim. Suçlarım çok ve

çeşitli ama alışık olmadığınız bir şey değil." "Onu öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"İşin eğlenceli kısmı da bu. Sen bilmiyorsun." Gülümsediğini duydum. "Bu da onun güvenliği için ödeyeceğin bedelin bir parçası."

"Neden bir avukata ihtiyacınız var? Kimliğini bilmediğim insanlarla çalışmayı reddediyorum."

"Bu bir sorun haline geldiği anda, bu ayrıntıları sizinle paylaşacağım. Ancak şu haliyle biraz güven inşa etmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Benim için küçük bir görev üstlenerek. Dışişleri Bakanlığı ile ne gibi bağlarınız var?"

Şakağımı ovuşturdum. "Birkaç tane ama gerekirse daha fazla bağlantı kurabilirim."

"Eamonn Keegan adında bir adamın hapisten çıktığı iddia ediliyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak tekrarladım, "Eamonn Keegan, tamam, öğreneceğim. Hangi hapishanede?" "İngiltere'de bir tane."

Lanet olası göletin ötesinde bağlantılarım olduğunu düşünme küstahlığı karşısında nefesimi tutarak ona sadece "Elimden geleni yapacağım" dedim.

"Söylentilerin doğru ya da yanlış olduğunu zaten biliyorum. Beni etkileyen, değerli eşyalarını

Arkadaşım güvende. Anladınız mı?"

Dişlerimi sıktım. "Anlıyorum."

"Güzel."

Aramayı sonlandırdı ve bu iyi bir şeydi çünkü sonlandırmasaydı cep telefonumu duvara fırlatabilirdim.

"Sanırım Lodestar'dan daha sinir bozucu bir kadınla tanıştım," diye tısladım avucumu masaya vururken.

"Kendi kendine konuşmak delilik belirtisidir."

"Aynı zamanda mantıklı olmanın tek yolu da bu." Rain'in ne kadar stresli olduğumu anlamaması için ses tonumu değiştirdim.

Hunter, az önce "Benim İçin Ölü" ile konuştum. Seni vurmamasının bir bedeli varmış. Ödeyeceğim ama yeraltında kal, beni duyuyor musun?

Hunter: *Ne kadar? Benim adıma ödeme yapmana ihtiyacım yok, Rach.*

Ben: *Bu bir bilgi. Eğer istediği cevapları alamazsam seninle temasa geçeceğim.* **Hunter:** *Sen neden bahsediyorsun?*

Dışişleri Bakanlığı'ndaki bağlantılarımı araştırmamı istiyor.

Hunter: *Ne için?*

Henüz bilmiyorum. Seni haberdar edeceğim, yeter ki o zamana kadar öldürülme. TTYL.

Telefonumu yere bırakırken ona bir bakış attım, şaşırmış görünmemeye çalıştım - o bakarken bunu yapmaktan daha kolaydı...

Tanrım, o bir erkekti.

Onu gördüğümde ağzımın buruşmak istediğini hissedebiliyordum. Axel olsa çok gurur duyardı.

Ben ise uyuşmuş hissediyordum. "Rach, ağlayacak mısın?"

Sesi alaycıydı ama içinde bir yalvarış da vardı.

Gözyaşı dökmedik.

Gözlerimi devirdim. "Neden? Kalbimi kıracak ne yaptın?" Bana mahcup bir sırıtış fırlattı. "Trigonometride yüzde 99'a mı ulaştın?"

"Her kız kardeşin iyi kitaplarına girmenin yolu." Ben de onun sırıtışını paylaştım. "İyi misin?" "Bu sabah beni mutfakta gördüğünden beri mi?" diye alay etti.

"Evet, o zamandan beri, sık kafalı," diye homurdandım. "Beni ofisimde ziyaret ettiğin pek sık olmuyor." Omzunu silkti. "Sanırım."

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken, kenarlara yapıştı, etraflarında dolaştı ve orada burada konsol masalarının üzerindeki süsleri topladı.

Onun oyalanmasını izlerken, bunun için zamanım olmadığını düşünmemeye çalıştım. Bana danışmayı bırakacağı bir an gelecekti - on altı yaşından beri neredeyse bağımsızdı. Ama ordu için ayrıldığında, bunun son olduğunu biliyordum. Yasal bir tavsiye olmadığı sürece benden asla bir şey istemezdi.

Olgunlaşmanın bedeli buydu; küçük kardeşin artık ablasına ihtiyacı yoktu. Vay canına, bu acıttı.

Hunter'ın sorunlarını şimdilik bir kenara iterek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Bana bir bakış attı. "Harlow bana geçen gün tutuklandığını söyledi."

Kahretsin.

"Bunu sana o mu söyledi?"

Ne demişti o?

Nyx, içimden çılgılık attım. *Hiçbir şeyi doğru yapamıyor musun sen?* "O yaptı. Manhattan'da hız yaptığı için kenara çekildiğini söyledi." *Ne oluyor lan?*

Aylak aylak dolaşmakla suçlandığı halde bunu neden söylemişti?

Kardeşimin beni yönlendirmeye çalıştığının farkında olarak konuşmasını bekledim, zaten nasıl manevra yapacağımdan emin olmadığım bir sessizliği doldurmaya hevesli değildim.

"Sadece yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını bilmek istedim." Kaşlarım çatıldı. "Hız cezası için mi?"

"Genelde bunlar için tutuklanmazsın," diye takıldı. "Avukat olduğun için bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

"Ne zamandan beri böyle bir ahmak oldun?"

Sırıttı. "Ablamdan öğrendim." "Sana tutuklandığını mı söyledi?"

"Bilmeniz gerekmez mi? Kulübün avukatı olduğunuza göre?"

"Avukat değil de asker olmak istediğine emin misin?" Yanakları kızardı. "Ne? Bunu anladığımı düşünmedin mi?"

Homurdandı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Zor. Bana ne zaman söyleyecektin? Askere gittiğin gün mü?" Sandalyemde arkama yaslanırken ona bir el salladım, şimdi sıcak koltukta benim değil onun oturmasını tercih ediyordum. "Pompaladığını fark etmediğimi mi sandın?"

Bir homurtu daha. "Bu benim için önemli, Rach."

"Axel için önemliydi," dedim dikkatlice. "Bu aynı şey değil." "Bunu yapmamı isterdi."

"Jeopolitik alandaki belirsizlikle birlikte, o zamanki görüşüyle şimdi aynı görüşte olup olmayacağından emin değilim."

"Bu onun için önemli olurdu. Biliyorsun, keşke orduya katılsaydım diyordu."

"Eminim annem de onun izinden gidip striptizci olmamı isterdi, Rain. Bu, yerel bir striptiz barında seçmelere katıldığım anlamına gelmiyor."

Gözleri öfkeyle parladı. "Onun hakkında böyle konuşma!"

Ağzım gerildi. "Onu tanı mıyordun. Ben tanıyordum."

"O bir striptizci değildi."

"Hayır, striptizcilerin 401K'ları var ve üniversitede okuyorlar. Annem sadece başımı sokacak bir çatı için sakso çekti. Bizim için istedikleri şey, yapmak zorunda olduğumuz şey değil."

"Eğer asker olmak istiyorsan, git ve lanet olası bir asker ol. Benim için sorun yok. Y yapmak istediğin buysa git ve kışını havaya uçur. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bence baban sana büyükbabanla ilgili savaş hikayeleri anlattığı için bunu yapıyorsun."

"İşte bu yüzden seninle bu konuyu konuşmak istemedim, lanet olsun. Böyle söyleyeceğini biliyordum. Ülkeme hizmet etmek istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Ona hizmet etmenin yolları ve yöntemleri var," diye karşılık verdim. "Bu aklınla askere yazılmayacak kadar zekisin. Kışını kaldır da West Point'e git. Subay ol-"

"Sıfırdan başlamakta yanlış bir şey yok ama ben de bu yüzden Kartal İzci olmak istedim. Daha yüksek bir rütbeden ve maaş derecesinden başlayacağım."

"Bak, hayatını buna adayan herkes kahramandır, ama sen teğmen olarak girmeyeceksin, Rain. Kartal İzci ya da değil. Ve herkes senin gibi general olamaz."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben generalliğe uygun değilim."

"Karnen aksini söylüyor. Ama dediğim gibi, yapmak istediğin buysa, aferin sana Rain. Harlow'a gelince, neden ilgilendiğinden emin değilim. Adamla on kelimedenden fazla konuştun mu?"

"Bizimle kalıyordu, Rachel." Başını iki yana salladı. "Elbette onunla konuşuyorum." "Dost olacak kadar mı?"

"Evet."

"Neden endişeleniyorsun?"

"Çünkü hız cezası yüzünden tutuklanmıyorsun," diye tersledi. "Dinlemiyor musun lan sen?"

"O bir müvekkil. Bir müvekkilin kişisel yasal durumunu ailesiyle tartışmam." "Ordu meselesi yüzünden mi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Avukat-müvekkil gizliliği yüzünden." Konuşmamızdan memnun kalmayınca ona dedim ki, "Harlow yetişkin bir adam. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Sanki Rex, Nyx ve diğerleri için endişelenmiyorsun?"

"Bu farklı. Ben onlarla büyüdüm. Onlar..." Nefes aldım. "...aile." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedim kararlı bir şekilde. "Lafı açılmışken, ailemiz büyümeye başlayacak."

Kaşlarını çatınca, "Hamileyim," diye açıkladım.

Bana gözlerini kırptırdı. "Ne? Nasıl? Tertemiz gebe kalma mı?"

Yanaklarımın pembeleştiğini hissederek, "Normal yolla" diye mırıldandım.

"Babası kim? Dostum, Rex çok kızacak. Sanki yangın musluğuymuşsun gibi üzerine işiyor."

Kaşlarımı çattım. "Öyle değil."

Homurdandı. "Evet, öyle. Hangi erkek sana baksa, neredeyse hırlıyor. Tanrım, kim bu talihsiz sperm donörü?"

"Senin bir baş belası olduğun konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum ama sanırım 'saygısız' baş belasını da ekleyebiliriz. Orduda bundan hoşlanmazlar," diye böbürlendim. "Karşılık vermek yok, laf sokmak yok, ceza olarak on ton patates soymak zorunda kalmadan olmaz."

"O büyükbabamın zamanındaydı."

"Eminim dışarıda bir sürü başka sefil görev vardır. Duş kabinlerini dış fırçasıyla temizlemek gibi." Ona sıırtım, topuklarını sürüyerek yürümesinden memnun oldum. Rain bu fikirden hoşlanmamıştı. Ha. "Babası Rex, Rain."

"Tekrar ediyorum, tertemiz bir gebelikle mi? Yani, aylardır uzakta."

"Noel gününden beri yok," diye karşılık verdim. "Ve ben ikinci üç aylık dönemime girmek üzereyim."

."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunca zamandır hamileydin ve bana söylemedin mi?"

"Yakın zamana kadar öğrenmemiştim. Sadece hasta olduğumu düşündüm." Bir elimi kaldırdım ve bir köşesini kemirdim

tırnağımın. Jel yerinden oynamadı ama Tanrım, keşke oynasaydı. "Ben değilim. İşte bu kadar."

Rain bana göz kırptı ve sendeleyerek masamın önündeki sandalyeye doğru yürüdü. Yere çömelip, "Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı.

"Pek iyi durumda değilim. Yeterince yemiyorum-"

"Bunu söylemek için bir doktora ihtiyacın yoktu. Ben de sana söyleyebilirdim," diye mırıldandı.

"Ahmak," diye homurdandım. "Zayıf, anemik, düşük tansiyon. Üzerinde çalışıyorum." "Rex biliyor mu?"

"Anemi hakkında mı yoksa hamilelik hakkında mı?"

"Hamilelik." 'Duh' kelimesi söylenmedi.

"Öyle."

"Tepkisi ne oldu?"

"O..." Gala gecesini düşündüm ve dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi. Elbette, sonrasında her şey cehenneme dönmüştü ama bana dokunma şekli hiç şüphe bırakmamıştı. "O mutlu."

"İyi, yoksa onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek zorunda kalırdım."

Homurdandım. "Benim onurum için kendini feda etmek zorunda değilsin Rain."

"Geçiş töreni. Babam bunu yapmak için yanında değil ama ben yapacağım. Eğer sana iyi davranmazsa Rachel, bana söyle, ben de düzelteyim."

Gülebilirdim ama ciddi olduğunu biliyordum. Rain'in kendisini Rex'le karşı karşıya getirmesi fikri bana biraz gülünç gelse de onun gururunu incitemezdim. Hele de bunu bana olan sevgisinden dolayı söylüyorsa.

"Seni seviyorum, Rain."

"Ben de seni seviyorum. Ciddiyim Rachel," diye kaşlarını çatarak uyardı.

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Ama endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Emin misin? Bunca yıldır sizi ayrı tutan bir şey var. Onun yaptığı bir şey olmalı."

Sen çok mantıklısın-"

"O değildi Rain," diye usulca araya girdim ve o sadece alaycı bir ses çıkarınca başımı salladım.

"O değildi. Bendim."

"Olamaz. Onu seviyorsun! Neden aranızda engeller koyuyorsun?" "Onu sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Kendin söyledin, kardeşim. Benim bir beynim var. Ve bir çift gözüm. İkisine de sahip olan herkes bunu görebilir. Lever bile, kabul edelim, kulübedeki en keskin alet o değil."

"Sanırım bunu inkar etmenin bir anlamı yok."

"Hayır. H i ç anlamı yok," diye söylendi. Sonra ifadesi karardı. "Bunca zamandır bir ilişkiniz vardı da bana söylemediniz mi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Bu daha kabul edilebilir olurdu. Sadece kariyerime odaklanmış durumdayım, hepsi bu."

"Belki de bebeği doğurmakla ilgili bir sorunun olup olmadığını sormalıydım..." Başımı salladım. "Öyleyim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

Dilimi şaklattım. "Olumlu."

Dudaklarını büzdü. "Yakın zamanda 'anne moduna' gireceğini sanmıyorum. En anaç insan sen değilsin ki."

"Hey, seni ben büyüttüm, değil mi?"

Rain bana mahcup bir sırıtış attı. "Yaptın. Bana kalırsa iyi de iş çıkardım."

"Öyle olsa iyi olur çünkü başka kimse yapmaz," diye alay ettim, o homurdanırken ben de ona sırıttım. "Rex ve benim aramda ne olacağını bilmiyorum..." diye mantık yürütürken ses tonum daha ciddi bir hal aldı.

Lily'nin bana verdiği yüzüğü düşündüm. Rex'in onun markası için hazır olmadığım konusunda ısrar ettiği gerçeğini düşündüm. İki zıt davranış. Bu adamı hiç anlayabilecek miydim?

"Yani kalıcı olarak taşınmayacak mı?" "Taşınacak,"

dedim yavaşça.

Gerçi şimdi Wynter gelmiyordu, bu işleri değiştirir miydi?

"Senin burada dahi olman gerekmiyor mu?"

Ona ters ters baktım. "Bu o kadar kolay değil."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Ve belki de geleneksel olmayan-"

Gülmeye başladığında ona ters ters baktım. Kahkahalar devam edince, aklını kaçırmış gibi uluyunca, "Yağmur! Tanrı aşkına. Bu kadar komik olan ne?"

"Sen!" dedi, kahkahaları arasında boğulurken. "Sen mi?! Geleneksel değil mi? Rachel, aman Tanrım-" Yine başladı.

Ciddi şekilde sinirlenmeye başlayınca ona bir silgi fırlattım. Onu yakaladığında, nefesimin altında tısladım.

Ben sporda hiç iyi olmamıştım ama Rain yazıldığı her şeyde çok başarılıydı. Mide bulandırıcıydı.

"Ben o kadar geleneksel değilim," diye homurdandım. "Otuz beş yaşındayım, evli değilim ve bir nokta dokuz çocuğum yok. Neredeyse hiç yemek yapmıyorum-"

"Senin Wilma Çakmaktaş olduğunu hiç söylemedim. Rach, işinin çoğu Manhattan'da olmasına rağmen New Jersey'de bir evde yaşıyorsun. Doldurulmayı bekleyen birkaç yatak odanız var ve arka bahçe salıncak seti için yapılmış. Evden çalışıyorsunuz ve iş/yaşam dengeniz berbat çünkü buna bağımlısınız. Rex'le kalıcı olarak bir araya geldiğiniz anda yemek yapmaya ve evin içinde yürürken yerleri parlatan terlikleri giymeye başlamayı bekliyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Beni tanıyor musun ki?"

Sırıttı. "Son kısım uydurma olabilir ama bir kardeş umut edebilir, değil mi? Eğer o terlikleri alırsan, fotoğrafını çekmek istiyorum. Gelecek kuşaklar için IG'ye koyacağım."

"Hamile kadınlara kötü davranmamalısın." "Ben bir feministim," diye karşı çıktı.

"Ne yani? Bana kötü davranabilir misin?" "Aynen öyle."

"Toplu taşıma araçlarında olsaydınız, hamile bir kadın için yerinizi bırakır mıydınız?" "Tabii ki."

"Sadece kontrol ediyordum," diye homurdandım.

Sırıttı ama bana baktığında sırtışı yavaşça söndü. "Annemle anlaşılmadığınızı biliyorum, Rach, ve..." İç çekti. "Onun anısı konusunda aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama senin ondan bin kat daha iyi olacağından eminim çünkü beni sen yetiştirdin ve hayatımda olduğun için şanslıyım. Sana 'anne' diyen her çocuk da çok şanslı."

Yanaklarım yanıyor ve itiraf etmeliyim ki gözlerim sulanıyordu, "Teşekkürler Rain," diye mırıldandım.

"Tam zamanlı olarak buraya dönmek zorunda değildin. Dediğim gibi Manhattan'a taşınabilirdik. Beni büyütmene bile gerek yoktu. Beni bir eve tıkabilirdin. Bunu yapmadığın için teşekkür ederim."

Ona titrete bir gülümseme attım. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Her zaman kolay olmadı ama tek bir pişmanlığım bile yok."

"Babam öldükten sonraki ilk günler zor geçmiş olmalı, değil mi?" diye sordu huysuzca. "Öyleydi. MC yardımcı oldu."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Sen çok gençtin. O zamanlar burası farklı bir yerdi. Rex'in annesi hâlâ hayattaydı." Dudaklarımı büzdüm. "Hiç kulüp evindeki bir partiye gittin mi?"

"Evet dersem başım derde girer mi?"

"Eğer on sekiz yaşında olmasaydın, evet,"

diye alay ettim. "Tamam, o zaman var."

Burnum kırıktı. "Biliyordum! Geçen sonbahar mı?" Bana mahcup bir şekilde başını salladı.

"Gitmediğine yemin etmiştin."

Omuz silkti. "Gizlice girdim. Bizim bahçeden onlarınkine geçmek o kadar da zor değil."

"O zamanlar bilardo masasında seks yapıp koridorda oral seks yapmıyorduk," diye homurdandım.

"Eskiden PG dereceliydi."

"Bu yüzden mi artık oraya gitmiyorsun?"

"Tam olarak değil. Sanırım nedenlerden biri de bu ama uzun zamandır orada rahat edemiyorum."

"Neden?"

Ona parlak bir gülümseme attım. "Daha önce aile ortamı varken buraya uyum sağlayamıyordum. Şimdi de uymadığıma eminim. Ben senin gibi değildim Rain. Tanıştığım herkesle uyum sağlayamadım."

"General olabileceğinden emin olmaman nedenlerinden biri de bu caziben. Eğer dört yıldız kazanırsan muhtemelen kışımızı nükleer bir tehditten kurtarırısın."

"Ben o kadar çekici değilim."

"Bence senden *ya da* birbirlerinden nefret etmeyen bir grup kadının arasından bir şekilde sıyrılabilmen her şeyi anlatıyor. Golf kulübünde etrafınızda dolaşan kaz sürünüzü gördüm. Yönetimin müşterilerle arkadaşlık etmenden hoşlandığını sanmıyorum."

"Öyle değiller." Bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Kurallar çiğnenmek içindir."

"Gerçek bir asker gibi konuştun," diye alay ettim, sırtışı kaşlarını çatmasına dönüştüğünde gülmedim bile.

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum ve "Sanırım bu, yerleşkeye geçmen gerektiği anlamına geliyor" dediğinde işe yaradı.

Homurdandım. "Hayır, kulüp binasında hüküm sürmeyeceğim."

"O Prez, Rach." Bana kaşlarını çatı. "Onun kadını olmak, çocuklarını doğurmaktan daha fazlasını ifade ediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözlerine gülmek istedim. Kendine güvenine. Ama... kahretsin. O haklıydı. Rex bunu kendisi söylemişti.

Kulüp fahişelerinden kontrolü almak ve ev işlerini dağıtmak ve sonra onları uygulamak, kardeşleri çocukların yanında hizada tutmak, kulüp binasının tertemiz olduğundan emin olmak, Prospect'lere çok kötü davranmalarına izin vermemek, Old Ladies'e hakemlik yapmak - bu tür ev içi meseleler ve bu hiç de ben değildim.

Rex'in beni *bu* yüzden damgalamadığını fark ettim.

Yüzük bir şeydi, beni ona bağlıyordu. Marka başka bir şeydi, beni kulübe bağlıyordu. Biri için fazlasıyla hazırdım.

Ama ikisi de mi?

O kadar emin değildim.

ON DÖRT

REX

Doğruca kulüp binasına gitmedim.

Gitmeliydim.

Ama yapmam gereken ve onun yerine yapmak istediğim pek çok şey vardı.

Görev, uzun yıllar boyunca bana rehberlik etmişti. Şu anda kadınımı görmek istiyordum ve yapacağım şey de buydu.

Ben geldiğimde garaj yolunda sadece cipi vardı ve bir parçam orada yalnız olduğunu umuyordu. Noel'den bu yana çok uzun zaman geçmişti ve gala gecesi de bana bir ömür gibi gelmişti. Onu daha fazla görmek istiyordum. O yeni kıvrımlarının *tadına* bakmak, *onları tatmak* istiyordum.

Ona bakmak ve bunun gerçekleştiğini bilmek istiyordum. Artık geriye bakmak yok, yan yana yaşıyor olsak bile artık mesafe yok.

Sadece

biz. Bu

kadar

basit.

Çocuğumuz burada değildi ve istediğimizin tam tersi olduğunda onu geride bırakmak zorunda kalmıştım; ama bir gün Wynter babasının ne olduğunu anladığında eve dönecekti. Bu gerçekleştiğinde, annesi ve benim sağlam bir *ön* safta yer almamız doğrudu. Yolumuza çıkan her türlü pisliğin karşısında sarsılmazdık.

Eve dönerken, Wynter ile arama kilometrelerce mesafe koymama neden olan şey de buydu.

Rach ile aramızdaki ilişkinin doğru yolda olduğunu biliyordum ama henüz taşlar yerine oturmamıştı. Yüzüğüm onun parmağında olana kadar değil.

Korkak bir aptal gibi saçımı kestirmiştim.

Son kez benzini doldurduktan sonra bir berber dükkânı bulmuş ve saçlarımı tamamen kestirmiştim. Çenem bir Georgia şeftalisinden daha pürüzsüzdü ve saçlarım yeniden düzgündü. Yolculuktan önce mahvetmişti ama beni içeri alırken gördüğünden emin olmak için ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim.

O şerefsiz Grizzly olmaz.

Ben.

Maria'nın ön kapısını açtığında bana verdiği tepki ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Eve doğru yola çıkmadan önce, Lodestar ya da Maverick'in beni kapıdan girerken görmüş olabileceğini düşünerek Mav'a bir mesaj attım.

Ben: Geri döndüm.

Testere.

Ben: *Her Şey yolunda mı? Kaçırılmanın etkisi yok mu?*

Maverick: *Bizden değil.*

Güzel. Bizi rahatsız etmeyin.

Maverick: *Yapmayacaktım.*

Sonunda onun etrafında dolanmayı bıraktın, ha?

Ben: *Siktir git.*

Maverick: *:P*

Pazartesi görüşürüz.

Sırttım.

Özgürlük bağlarla birlikte geldi.

Perşembe günüydü. Mav bana sessizce Pazartesi gününe kadar eğlenebileceğimi söylüyordu ama o gün eski işime geri dönmek zorundaydım.

Kahrolası kardeşler, bana IRS'den daha fazla bok verdiler.

Yine de verandaya atladığımda hâlâ gülümsüyordum ve kapının kolunu deneyip kilitli olduğunu gördüğümde Rachel'ın yalnız olduğunu doğrulamış oldum.

Minnettar bir şekilde kapıyı çaldım ve "Geliyorum!" diye bağırıldığını duydum.

Bir saniye sonra sürükleyerek açtı, yüzünde kibar bir gülümseme sabitlenmişti. Bunu bir yargıca ya da postacıya bile verebilirdi. Zararsızdı.

Iskarta.

Ama beni gördüğünde gülümsemesi titredi, gözleri cam gibi oldu ve ben daha uzanıp onu tutmaya vakit bulamadan o oradaydı. Lanet olası kollarımdaydı. Olması gereken yerdeydi.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ondan böyle bir şey beklemiyordum ama hamilelik bir kadının hormonları üzerinde etkiliydi, bu yüzden daha azını beklemiyordum. Giulia çocuğunu taşıırken ağlayabiliyorsa, benim kadını da ağlayabilirdi.

Fırtına boyunca ona sarıldım, onu sabit tuttum ve kollarımda olmasının getirdiği özgürlüğün tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra burnunu çekti, "Kesiğine sümük bulaştırdığım için özür dilerim." Parmakları deriyi okşadı. "Sana geri mi verdi?"

"O yaptı." Bunu saklamasını istemiştim. Buraya gelmek için bir nedeni olması, gerekirse yüzünü kurtarması için bir simge gibi. "Ve sümük için özür dilemene gerek yok. Eminim temizlenecektir."

Dudakları kıvrıldı. "Yüzde yetmiş beşi gözyaşı."

"Bildiğim iyi oldu," dedim hafifçe, uzanıp çenesini kavradım. "Yorgun görünüyorsun."

"Özledim." İçini çekti, yüzünü bana doğru eğdi ve fısıldadı, "Seni özledim. Bu sefer uzun süre gitmemiş olman umurumda değil. Ben seni özledim. Seni bir daha özlemek zorunda kalmak istemiyorum."

Bu bir emir gibi ifade edilmişti ve ben de ona sırttım. "Bir dahaki sefere bir yere gittiğimde benimle gelecek misin?"

Burnu kırıştı. "Beni sadece bisikletinin arkasında istiyorsun."

"İdeal olarak," diye alay ettim.

Parmakları dudaklarıma doğru kaydı ve gülümsememin kıvrımlarını şekillendirdiğini hissettim.

"Gitmeden önce bana bir öpücük sözü vermiştin..."

"Gel de al," diye gürledim.

Yavaşça, nazıkçe eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. Bu tek hareketin doğasında var olan kabullenme beni ürpertti. Kendimi durduramayarak inledim ve hemen ona açıldım.

Dili önce nazıkçe benimkine doğru kaydı ve onunla üç saniyeden kısa bir sürede sıfırdan yüze geçmeye alışkın olduğum için bu iyi hissettirdi.

Farklı. Doğru.

Dudaklarımdan içti ve ben de ona izin verdim. Bir yanımda çok uzun zamandır yapılmamış bir şeyi yapmak istiyordu ama bir yanımda bana sahip olmasına izin vermek istiyordu.

Beni nasıl isterse öyle alabilirdi.

Elleri saçlarımda arasına girdi, parmaklarının uçları saçlarımda yeni kesilmiş ipeksi pürüzsüz çizgilerin üzerinde gezindi ve o bunu yaparken karnının bana yaptığı baskıyı hissettim. Karnı, ben yokken, daha önce olduğundan çok daha sertti.

Hissetti

m.

Bizim

çocuğu

muz.

Beline uzandım, onu kendime doğru çektim ve sıkıca tuttum. Parmaklarım onun zayıf kıvrımlarını şekillendirdi, bir elim kışına gitti ve tatlı etini avuçladım. Hâlâ inceydi ama orada daha fazla et vardı ve buna bayılıyordum. Diğer yanağını da avuçlayarak, dilimi ağzına sokarken zarif kaslarını yoğurdum, daha fazlasına, *her şeye* ihtiyacım vardı.

Daha yavaş, daha yumuşak tempo bir vites yükseltti ve ben kapıyı arkamızdan çarpabilmek için bizi birkaç adım ileri iterken birbirimizin ağzının içine inledik.

Buna izin verdiğinde, kapıyı tekmeleyerek kapattığım anda bizi döndürdüm ve onu kapıya sıkıştırdım, kollarını tutup başının üzerinde tutmak için uzandım.

Aletim karnına sürtünürken, "Sen benimsin Rachel," diye fısıldamadan önce alt dudağını ısırardım.

En tatlı, en yumuşak gülümseme beni onurlandırdı.

Her zaman tanıdığım kızın gülümsemesiydi.

Kızım benim.

"Sen benimsin, Kral."

İç çekerek dudaklarımızın bir kez daha kenetlenmesine izin verdim. Onun tadına baktım. Tadını çıkardım. Onu keşfettim. Zaman özgürlüğüm vardı, bu onun söz konusu olduğu yerde hiç sahip olmadığım bir şeydi. Ona dokunma ve kendi yavaş tempomda okşama özgürlüğüne sahiptim.

Bunu o istedi.

Beni istiyordu ve ben de onu *arzuluyordum*. Bu benim için istek ya da ihtiyaçtan çok daha fazlasıydı. Bağımlıydım. O benim tercih ettiğim uyuşturucuydu ve bir fırt çekmeden çok uzun zaman geçirmiştim.

Tekrar geri çekildim ve dilimi çenesinin sert çizgisi boyunca gezdirdim. Daha aşağıya inerek boğazını ısırardım ve onu her zaman ateşlendirdiğini bildiğim noktayı buldum. Boynuyla omzunun birleştiği yerden birkaç santim daha yukarıdaydı ve orayı emdiğim, dilimi etine değdirdiğim anda, "Kral, Tanrım, Kral" diye inledi.

Kelimelerden ürperdim; benim 'Açıl Susam Açıl' versiyonumu söylemişti.

Aşağıya uzanarak eteğini bacaklarından yukarıya, daha yukarıya doğru çekmeye başladım, parmaklarımda uyluklarının arkasına doğru kıvrılmasına izin verdim, böylece sahip olduğu her sinir ucunu hayata geçirebildim.

Dudaklarından titrek bir inilti fısıldadı ve eteği aramıza sıkıştığında, bacaklarını altından çekip kalçalarımda etrafına kilitleyerek onu zıplattım.

"Pislik!" diye ciyakladı, parmakları denge için omuzlarıma saplandı.

Bir kahkaha attım, onu kızdırmanın verdiği hazzın içimde patladığını hissettim ve ona daha da yaklaşmak için yeni, daha iyi açığı kullandım.

Bu kez, çenesine öpücükler kondurduktan sonra daha yukarı çıktım, kulak memesini emdim, kulağına fısıldarken hafifçe üfledim, "Aramızda çok fazla mesafe vardı, Rachel." Küçümsedim. "Bu derhal düzeltilmesi gereken bir durumdu."

Kulağıının kıvrımını kemirmeye başladığımda kahkahası yarı kıs kıs gülüyordu. Tırnakları saçlarımın arasında geziniyordu ve tırnaklarının sıyrılışını, kulağıının hassas etine batışını hissettim.

bir iz bıraktıklarında kafa derisi.

Kalçalarımı salladım, hâlâ giyinik olan sikimi külotunun kasıklarına doğru sürükledim. Bu açıda karnı daha da belirginleşmişti ve çocuğumuz daha sağlam bir varlıktı. Hamilelik hakkında ne hissettiğini bildiğim için bir şey söylemedim, çünkü lanet bir moron değildim, ama Tanrım, vücudunun birlikte kurduğumuz hayatı koruduğunu bilmek beni aydınlattı.

Kendimi durduramayıp dudaklarımı onunkilere değdirdim. Yavaşça, *takdir ederek*. Kahretsin, bu bilgi beni mümkün olan en iyi şekilde mahvetti.

Çiviler kadar sert olan sikimi törpüledim,

"Rach?" "King?" diye fısıldadı.

"Eve gelmek istiyorum."

Yutkunduğu

duyulabiliyordu. Bana

başıyla onay verdi.

Bulunduğumuz pozisyonlar nedeniyle biraz garipti ama idare ettim. Bu bana ikimizin de gergin olduğu ilk günleri hatırlattı - o çünkü bu onun için yeniydi, ben çünkü onu incitmek ve benim olacak tek kadınla işleri berbat etmek istemiyordum. Bir çocuğun üzerinde çok büyük bir baskı vardı.

Bu düşünceyle kendi kendime gülümseyerek, fermuarımı indirirken parmak uçlarımı onun kapalı amcığına doğru sürüklediğimden emin oldum. Komando olduğum için aletim fermuardan dışarı fırlayarak işimi kolaylaştırdı ve külotunun ağını sürükledim.

Çıplak beden çıplak bedenle buluştuğunda ikimiz de iç çektik.

Sonra kalçalarımı tekrar salladım, glansın klitorisini dürtmesine izin verdim, güven verici bir şekilde bol olan meyve sularıyla ıslanmasına izin verdim, inleyene kadar onu kızdırmasına izin verdim.

Ama en iyi kısmı?

Gözleri benimkilerin

üzerindeydi. Beni gördü.

Onu gördüm.

Aramızda hiçbir şey yoktu. Hiçbir

şey.

"King," diye fısıldadı.

"Rachel," diye cevap

verdim.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ağzlarımızı birbirine bastırdı ve ben aletimin ucunun yarığının çentiğini bulmasına izin verirken bizi bu şekilde birleştirdi.

Ve eve geldim.

İstediğim tek ev.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve yavaşça içine girmeye başladığımda onu yuttum.

Onun için ne kadar aç olsam da, bunun hızlı gitmesine ihtiyacım yoktu.

Bunun yavaş olmasına ihtiyacım vardı.

Onunla her şeyi istediğimi bilmesini istiyordum.

Yavaş, hızlı, aç, doyun.

Sonsuza kadar.

Öpücüğünde boğuldum, kendimi ona kaptırdım ve yavaş yavaş kaslarının iç titremesinin o çok tanıdık dansı yaptığını hissettim.

Kadınımın amından başka hiçbir şeyini okumak kolay değildi.

Ne zaman yavaş istediğini, ne zaman hızlı istediğini biliyordum. Ben de ona verdim.

Onun hızında, onun hızında.

İnlemeleri iniltiye, titrek nefesleri baş döndürücü soluklara dönüştüğünde hızımı artırdım.

Tırnakları tekrar kafa derime battı ve dudaklarına gülümseyerek sessizce yalvardığı şeyi ona verdim.

Onu tamamen doldurduğumda, etrafımda kenetlendi ve ağzından içerken yerçekimi benim arkadaşım oldu. Tadına bakıyor ve alay ediyor, ısıırıyor ve oynuyordum, vücuduyla sevişir gibi onunla sevişiyordum.

Ona romantizm veriyorum, sevgimi gösteriyorum.

Sonsuza dek benim olduğu için ona sonsuza dek sahip olacağı zevki armağan etmek. Daha fazla acı çekmek yok, daha fazla acı yok.

Artık acı yok.

Sadece sevgi.

Sadece zevk.

Sadece biz.

ON BEŞ

RACHEL

Bizi evin içinde, merdivenlerden yukarı ve yatak odama doğru yürüttüğünde, orgazm içimde yanan bir yol açmaya devam etti.

Aleti hâlâ sertti ve amıma gömülmüştü. Bu, yürüyüşü bir şekilde hem daha zevkli hem de daha acı verici kılan bir şeydi.

Küçük ecstasy patlamaları oluşmaya devam etti ve ben sadece başımı omzuna yasladım, minnettarım çünkü bu hayal ettiğim eve dönüş değildi, ama bir şekilde bunun için daha iyiydi.

Ona açtım, ama o bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim o yeniden bağlanmayı hediye etmişti.

Bu kadar erken döneceğini bilmiyordum bile! Bu kadar hızlı sürdüğü için onu azarlamam gerekirdi; güvenli olamazdı ama geri döndüğü için o kadar mutluydum ki onunla henüz tartışamazdım.

Yumuşak bir nefes vererek alnımı boğazına sürttüm. Kirli sakaldan arınmıştı. İpek gibiydi. Saçları da öyle hissettiriyordu. Galadan önce berbere gitmiş olmasına rağmen yine kesilmişti. Parmaklarımı ensesindeki yumuşak satene sürterken iç çektim. Uçlarına değdiğinde iyi hissettiriyordu. "Beynimi kandırmanın bu kadar kolay olmasına sinirlenmem gerekirdi ama sadece rahatlardım," diye mırıldandım.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Yani ülkedeki tüm savcılar şaşkına çevirebilecek bir dehanın saç kesimi ve tıraşla ikna olduğunu mu söylüyorsun?"

Mırıldandım.

"Yürümeden önce koşmamalıyız."

"Biliyorum," dedim usulca. "Geceyi burada geçireceksin, değil mi?"

"Burada yaşamaya niyetliyim Rachel," diye takıldı, ani gerginliğini görmezden gelerek, "Yirmi yıl süren bir kur yaptık; sanırım bir sonraki adıma hazırız."

Kollarımla ona sarıldım. "Güzel."

"İyi mi?" Bir kahkaha attı. "Neden söyleyeceğini düşündüğüm şeyi hiç söylemiyorsun?" Omuz silktim. "Seni diken üstünde tutmak için."

"İşe yarıyor," diye espri yaptı. "Bana karşı gerginleştğinde, taşınmamı istemediğini söyleyeceğini sandım."

"Buna bir şans vermek istiyorum." "Ben de istiyorum.

Peki bu gerginlik neden?"

"Bu gece kulüp binasına geri döneceğini sanıyordum. Artık Wynter Kaliforniya'da kaldığına göre..."

Başını iki yana salladı. "Bunu istemedin mi? Kulüp binasına dönmemi?"

"İstemedim," diye kabul ettim. "Ama oraya taşınmamı isteyebileceğinizi düşündüm."

"Tabii ki hayır! Sen, kulüp binasında mı? Tanrım, aklını kaçıırırsın."

Rahatlamış bir nefes aldım. *Orada aklımı kaçırdığım konusunda yanılmamıştı.*

"Neden sadece kulüp binasına dönmemi istemediğini söylemedin? Neden bana orada yaşamak istemediğini de söylemedin?"

"Bağlamdan kopuk olurdu."

"Burası mahkeme salonu değil, Rach. Bir şey istiyorsan ya da istemiyorsan, bunu sözlü olarak ifade etmelisin."

Tıpkı benim yaptığım

gibi. Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

Bir iç geçirdi. "Söyle, Rach. Baş sallamak yeterli değil."

Dilimi şaklattım. "Evet..." Sonra dudaklarım seğirerek "Baba" diye alay ettim.

Güldü, daha da geniş sırtıtmama neden olan büyük bir kıkırdama sesiydi bu. Ona bakmak için geri çekildim, eğlencesini, *neşesini* görmek için, gözlerimin içine bakarken gözlerimin parladığını hissedebiliyordum.

"Bu benim sapkınlığım değil, şekerim."

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu gidişle öyle olduğunu düşünmeye

başlıyorum." Rex homurdandı. "'Baba' demek istediğim tek kişiler

Wynter ve Junior."

"Eğer durum buysa, patronluk taslamayı ön kapıda bırak, olur mu?" Dilimi yanağıma yapıştırdım. "Son yirmi yılda her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bazı şeylerle çok daha iyi başa çıkabilirdim-"

"Hey, aşırı tedbirli olmamın nedeni bu değil," diye azarladı. "Bence olayların üstesinden oldukça iyi geldin. Bebeğim, aşırı başarılı olmadığın tek şey özel hayatın. Onu da halletmişsin. Ben buradayım, değil mi?"

Boğazım aniden kalınlaştı. "Öylesin."

"Öyleyim." Ağzının kenarı yarım bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Burada, evde, seninle olmaktan başka bir yerde olmak istemiyorum. Sadece her şeye doğru adımlarla başlamak istiyorum. Eğer patronluk taslıyorsam, gerçekten öyle olmak istemem."

"Merak etme, sana bunun hesabını soracağım," dedim ona tatlı tatlı. "Ve eğer erkekçe konuşmaya başlarsan, karşılığında kadınca konuşulmayı bekle."

Kıs kıs güldü. "Sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımı bükerek sadece, "Şimdi şoför bey, salonda mı kalacağız yoksa beni yatağa mı götüreceksiniz?" dedim. "Kıçında cereyan mı var?"

Burnumun kenarı kırıştı. "Her zamanki gibi düşüncesizsin."

"Ve sen buna bayılıyorsun," diye alay etti ama sonunda bizi yatak odama götürdü.

Bir saniyeliğine nane ve ördek yumurtası mavisi rengindeki mekâna göz gezdirdi. "Yeni evimi sevdim." Gülümsememeye çalışarak mırıldandım, "Her şeyin fuşya olmaması rahatlatı mı?"

"Çok."

Yatağa doğru yöneldik ve kenarda bir yere oturup arkasına yaslandı, yani şimdi ona biniyordum.

"İyi bir taksi servisi yaparsınız."

"Eğer MC'den kovulursam, ne yapacağımı

bilirim." "Hayır, seni paylaşmayacağım."

"Sen zenginsin. Senin Emile'in olacağım. Ancak çok gerekli olmadıkça kafeslere girmem, bu yüzden seni bisikletimle şehre götürmem gerekecek."

"Ŗimdiden iŖsiz kaldın. O arabanın arkasında ne kadar iŖ yaptığımı biliyor musun?" "Gerçekten mi?" Bana kaŖlarını kaldırarak baktı, fevkalade, *yani her Ŗey* gibi görünüyordu. Kendinden emin, rahat,

Bana bakarken mutlu, sakın, hepsi bir aradaydı. "Okuldan eve dönerken otobüste araba tuttuğu zamanları hatırlıyorum."

"Tanrım, bunu hatırlıyorum. Şükürler olsun ki artık böyle hissetmiyorum." Ellerimi göğsüne koyarak, "Evde olman çok güzel," dedim. Bunun üzerine amım onun etrafında kenetlendi ve bu da onun inlemesine neden oldu.

Kolunu kaldırarak başının arkasını dayadı ve mırıldandı: "Burada olmak daha da güzel. Kahretsin, çok yorgunum." Esnedi. "Bu yolculuk çok yorucuydu."

"Dinlenmek için pek ara vermemiş olmalısın." "Bu duyduğum onaylamama mı?"

"Öyle. Güvende olmana ihtiyacım var."

"Güvendeydim" diye homurdandı. Buraya geri dönmek istedim. Ayrıca zihnim yarışıyordu ve bu da beni yollarda uyanık tutuyordu."

"Wynter'la ilgili durumun hâlâ belirsiz olması da yardımcı olmadı," dedim. Rex iç çekti. "Hayır. Yine de seçimini yaptı."

Yapmıştı. Ama ikimiz de bunun yanlış olduğunu biliyorduk. "Endişeli misin?"

"Çok."

Dudağımı ısırđım. "Birkaç saat içinde onunla konuşmam gerekiyor-" "Döndüğümde ona mesaj atmamı istedi."

"Bekle ve görüntülü sohbet yapalım mı?"

Sırıttı. "Bu hoşuma giderdi. Ben eve dönerken kızlarımın konuşuyor olması da hoşuma gidiyor." Yüzümü buruşturdım. "Pek iyi bir konuşma değildi. Ona karşı biraz donup kaldım."

"Bahsetmiş olabilir." "O kadar kötü mü?"

"Onun yanında biraz rahatlamalısın."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Omuzlarımı oynattım. "Rain'le çok basit. Neden onunla olamıyor?"

"Çünkü her şeyi fazla düşünüyorsun." Elini kolumda gezdirdi, sadece parmaklarımızı birbirine dolamak için durdu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Rex ve Wynter'ı konuşurken gördüğümde, henüz sahip olmadığımız bir rahatlık, bir aşinalık vardı. Bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm. Çünkü doğam gereği soğuktum.

Aramız tam olarak gergin değildi ama kesinlikle Wynter'ın onunla olduğu kadar rahat değildi. Keşke ona aksini söyleyebilseydim.

Yine de açıktı. Başka türlü nasıl olacağını bildiğini sanmıyordum.

"Triad'larla olan durumun kalıcı bir etkisi yok gibi görünüyor," dedim dikkatlice. "Ona zarar vermediler," dedi açıkça.

"Hayır ve bana senin geleceğini bildiğini söyledi."

"Tabii ki gelecektim," diye tersledi, kaşları çatılmıştı.

Omuz silkdim. "Çıkarabildiğim kadarıyla, Kinnoek'a aynı inancı duyacağını sanmıyorum."

Burun delikleri alevlendi, öfkesi açıktı. "O zaman neden onun için orada kalıyor?" "Çünkü o sadık," dedim ona, ama bunun içimi kemirdiğini de itiraf etmeliydim.

Rex'in onun hakkında at gözlüğü taktığını biliyordum çünkü bu durumun onu lekelediğini düşünüyordu ama o korunaklıydı. Dünyasının karanlık ve cesur olduğunu düşünürsek, bu kulağa çığgınca geliyordu ama o Bear'ın oğluydu.

-Günahkarlar'ın varisi. Para önemli değildi ve serçe parmağında çoğu kişinin sahip olamayacağı kadar güç vardı.

Hayal et. Ayrıca ona tapan ve onun için savaşa giden ebeveynleri de vardı.

Ben öyle değildim. Annem maaşını kraker ve fıstık ezmesi yerine sigara ve içkiye harcamayı tercih ettiği için karnımı kemiren bir ağrının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Geceleri yatmadan önce yatak odamın kapısına şifonyerle barikat kurmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum çünkü erkek arkadaşlarından biri işemeye gittiğinde yanlış odaya girebilirdi.

Hayır, Wynter hâlâ korunan bir ruhtu. Hâlâ açıktı. Hala güveniyordu.

Onu böyle tutmak için adam öldürürdüm.

Üzerinden kalkarak, onun yaptığı gibi tavana bakmak için sırt üstü döndüm. Tek fark, onun hiç utanmadan, siki dışarıda, orada yatmaya devam edeceğini biliyordum. Bir örtü kaptım ve yüzümü onun koluna bastırmadan önce ikimizin üzerini örttüm.

"Onun sadakatini hak etmiyorlar," diye mırıldandı, konuşmaya kaldığı yerden devam ederken sesi acımasızdı ve başını çevirip bana baktı.

"Onu iyi yetiştirmişler Rex," diye karşı çıktım. "İnsanların kusurları ve hataları vardır. O kibar bir kız. İyi bir ahlakı var. Çalışkan ve ileri görüşlüdür. Bunun genleriyle hiçbir ilgisi yok. Anne karnındayken ona kitap sevgisini ben aşılamadım.

"Kinnock'lar son birkaç yılda yollarını kaybetmiş olabilirler, ancak bu onun tüm çocukluğunu yok saymaz."

Gerginliği bana onları savunmamdan hoşlanmadığını söylüyordu ama kör değildim. O da kör değildi.

Sadece surat asıyordu.

Göğsünü okşadım. "O gelecek, Rex."

"Onu burada istiyorum," diye homurdandı.

"Biliyorum." Nefesimi içime çektim ve beni şok eden bir şeyi itiraf ettim: "Ben de onu burada istiyorum." "İstiyor musun? Bunu sadece benim için söylemiyorsun değil mi?"

"Bunu sadece senin için söylemiyorum." Alınmadım çünkü bu beni de şaşırttı. "Onu tanımak istiyorum. Sen..."

"Ben mi, ne?" diye sordu sesim kısılinca. "Bebeğe kötü tepki vereceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım kıskanacak. Rain'i de kıskanmıştı. Onun için her şeyden vazgeçtiğini söyledim."

"Neredeyse her şey," diye azarladım.

"Çoğunlukla her şey o zaman," diye homurdandı gözlerini devirerek. "Bunu neden kendisi için değil de onun için yaptığını sorguladığını görebiliyordum."

Bir nefes verdim. "Böyle düşünmeye hakkı var."

Meselenin özü de burada yatıyordu.

Rex'e karşı bana karşı olduğu kadar temkinli değildi çünkü ben onun annesiydim.

Annelerin anaç olması gerekirdi.

Çocukları için savaşmaları gerekiyordu.

Onlar anne ayıldı.

Onun için

savaşmamıştım. Onu

başkasına verdim.

Babalar annelerle aynı beklentilere sahip değildi.

Adil değil ama bu durumun neresi adil?

"Wynter'ın ne hissederse hissetmeye hakkı var, ama bu hıncını sizden çıkarmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Onu buraya getirdiğimizde hepimiz için bir alışma dönemi olacak. Ama bu sefer hiçbir yere gitmiyoruz."

Alt dudağımıla oynayarak "Hayır" diye mırıldandım.

Memnuniyetle homurdandı. "İlk on yedi yılı kaçırdık ama bu Allah'ın belası gezegende elimizde ne kaldıysa onunla telafı edeceğiz."

Homurdandım. "Neşeli."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Denerim."

"Biraz uyuyacak mısın?"

"Evet." İcini çekti. "Sadece birkaç saat."

Mırıldandım. "Ben de seninle kestireceğim."

"İşe dönmene gerek yok mu?"

Aslında vardı. Ama *gerçekten* ihtiyacım olan tek şey burada olmaktı.

Onunla birlikte. "Biraz kestirmeye daha çok ihtiyacım var."

Kolunu bana doladı. "Bir daha sensiz uyumak istemiyorum, Rach. Bu bana bir ömür yetecek kadar yeter."

Nasıl hissettiğini biliyordum.

Bilinçaltımın top oynaması için dua ettim.

ON ALTI

RACHEL

Her zamanki rüyalar beni uyandırdı.

Ellerinin tenimdeki hissi iğrençti. Kusmaya neden oluyordu. Ama bu sefer, bana dokunduklarında, sadece tahammül etmedim.

Ben de karşılık verdim.

O gece yalvarmışım.

Durmaları için yalvarmışım.

Savaşmaya çalıştım ama beni yere yatırdılar ve benden çok daha güçlü oldukları için -özellikle Grizzly- beni kolayca alt ettiler.

Bu gece, yapmadılar.

Yine de bana dokundular. Yine de oldu.

Ama ben onlara vurmayı başardım.

O zamanki kız zayıftı. Bugünkü kadın değildi.

Kendini nasıl savunacağını

biliyordu. Artık daha güçlüydü.

Mükemmel değildi ama bir başlangıçtı.

Uyandığımda, Rex'le yattıktan sonra sık sık yaptığım gibi derimi tırmalamadığım anlamına geliyordu.

Çıldırılmışım.

Korkmuyordum.

Savaşarak çıktığım halde nasıl olabilirim?

Adrenalinin sanki kalbime doğrudan bir doz epinefrin almışım gibi sistemimde vızıldadığını hissedebiliyordum.

"Rachel!"

Adımın sert bir ses tonuyla haykırılması gözlerimi açmama neden oldu.

Rex bana bakıyordu.

Saç kesimi eskisi gibi tazeydi. Çenesi kirli sakalın başlangıcıyla gölgelenmişti ama dikenli değildi. Rex.

Kral.

Benimkini.

Düşünce sürecinin içimde dalgalanmasına

izin verdim. Grizzly değil.

Kral.

Benimkini.

Parmak eklemlerimin ağrıdığını fark ettim ve uyuklu bir şekilde elini yumruğumun etrafında nasıl kıvırdığına dikkat ettim.

Bu hareket beni kafese koyuyormuş gibi hissettirmiş olabilirdi, ama tokenin hafifliğinden sadece ona saldırmamı engellediğini biliyordum.

Bana sırtıttığının farkında olarak ona göz kırptım.

"Bana yumruk attın," dedi gururla.

"Öyle mi?" Ağzımdan

kaçırdım. Başını

salladı.

"Çok özür dilerim."

Sırtışı derinleşti. "Olma."

"Genelde bunu yapmaz

mıyım?"

Cevabı bildiğimi sanıyordum ama o benim bu yönümü benden daha fazla görmüştü.

"Hayır. Sen-" İçini çekti, sırtışı soldu. "Yüzünüzü silme, kollarınızı ovma eğilimindesiniz. Hatta bazen onları kaşıyorsun. Eğer bana vurursan, tokat atarsın. Bu bir saldırıdan çok çaresizlik."

Yüzümü buruşturdum çünkü aradaki farkı

biliyordum. Çaresizlik, kaçma girişimlerim için

kullanılabilecek bir kelimeydi. Kız vurmuştu.

Kadın dövüşmüştü.

Güneş ve ay ışığı arasındaki fark gibiydi.

Yumuşak bir nefes aldım ve ona daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi anlattım. "Yüzüme geldiler. Bu yüzden yanaklarımı siliyorum. Bunu yaptığımı hala hatırlıyorum. Yapış yapıştı ve saçıma bulaştı. Temizlemek için üzerime kaynar su dökmek istedim." Bu anıyı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Alkollü mendille yetindim."

Sonra, hala kirli hissediyordum.

Bazı günler, kötü günlerde, yeni bir makyaj ürünü böyle hissettirebilir. Sırf bu nedenle hiçbir zaman highlighter serum kullanmadım.

Benim itirafım üzerine Rex

dondu kaldı. Aptal değildim.

Nedenini biliyordum.

İfşa ettiğim şey yüzünden değil, paylaşma eylemi yüzünden.

Ona istemediği bir gerçeği vermek, ama onun da bu yükü benim kadar taşıyacağını bilmek - bu benim inanç sıçramamdı. Bir güven işareti.

"Şerefsizler," dedi usulca, ses tonu gözlerindeki öfkeyi yalanlıyordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Saçımı çektiler ve vücudumu bir bez bebekmişim gibi sürüklediler." Nefesimi içime çektim, gözlerimi kapattım ve yüzümü onun boğazına gömdüm. "Bunu sana anlatmamda bir sakınca var mı?"

Cevabı zaten biliyordum ama şimdi ona o geceyle ilgili iğrenç bir gerçeği söylediğime göre fikrini değiştirebilirdi.

"Bana söylemek istediğin her şeyi bilmek

istiyorum." Duymak istediğim şey buydu,

ama...

"Beni bazen itebilirsin, Rex," dedim. "Kırılmayacağım." "Seni ittiler-"

"Hayır. Beni zorladılar. Arada bir fark var. Senin beni zorlaman aynı şey değil.

"Hepimizin bazen biraz çobanlığa ihtiyacı olur. MC ile normalde gitmeyeceğiniz bazı yollarda size rehberlik etmiyor muyum?"

Başımı salladığında yavaştı. Sanki tepkisini ölçüyormuş gibi.

"Sanırım daha önce beni iyi okuyordun. Neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağımı sezdin-

" "Kolay olmadı," diye homurdandı. "Doğal eğilimlerimin çoğuna karşı çıkmak zorunda kaldım."

"Bunu beni sevdiğin için yaptın." Bu bir soru değildi.

"Artık farklı bir şeye ihtiyacım var." Nefes verdim. "Sen, ama gerçek sen. Benim de kendim olmaya ihtiyacım var. Gerçek ben."

Yanımda sessizce yatıyordu ama gerginliğini hissediyordum. "Gerçek sen kimsin, Rach?"

Başımı eğdim, böylece burnum boğazına gömüldü. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Tıraş losyonu ve biz gibi.

Tıraş losyonunu tanıyamadım ama naneli, taze ve temizdi. Berberden mi?

Saçımı kestirip tıraş olduktan hemen sonra bana geleceği düşüncesiyle gülümseyerek ona "Ben senin kızınım" dediğimde cesur olmak daha kolaydı. Sadece... biraz hırpalanmış durumdayım."

"Sen her zaman benim kızım oldun," dedi kararlılıkla.

"Senin için belki," diye karşı çıktım. "Ama benim için değil. Ben onunla savaştım. Sen beni... Aşkın beni zayıflattığına inanıyordum ve bunu göze alamayacağımı düşünüyordum ama şimdi sensiz olmayı göze alamayacağımı biliyorum, bu yüzden önceliklerim değişmek zorunda."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, tam tersine." Boğazımı iki kez temizledim. Birinde sinirden, ikincisinde ise konuşmaya çalıştığımda kelimeleri çıkaramadığım için. Sonunda mırıldandım: "Beni tükürerek kızarttılar. Onlar da güldü. Garip bir kıkırdamaydı. Hala duyabiliyorum. Sadece bundan bile kafalarının iyi olduğunu anlayabilirdim. Otuz dakika sürdü. Otuz dakikalık acı, sefalet ve ıstırap. Onlara vermediğim bir şeyi almalarıyla, evet, ama bunun benim yerim olmadığını evlerine sıkıştırmalarıyla. Herkesin benim yerime onlara nasıl inanacağını. Sadece bedenime tecavüz etmediler; zihnime de tecavüz ettiler."

"Sana inanırdım," diye fısıldadı.

"Annem yine numaralar yapıyordu. Unutmayın, Rain sonunda ortaya çıktığında Axel şok olmuştu çünkü onu hizada tutmak için üçüncü kez hamile olduğunu iddia ediyordu."

"Mesele annen değildi Rachel," dedi sessizce. "*Onun* yaptıkları yüzünden seni asla yargılamadım. Sen benimsin. Her zaman benim oldun. Asla yapmayacağını biliyorum-" İçini çekti. "Benim yanımdayken farklı olduğunu her zaman bildiğimi anlamalısın.

"Sadece cinsellikten ya da birbirimizi nasıl sevdiğimizden bahsetmiyorum, fiziksel olarak da bahsediyorum. Beni içeri aldın. O günlerden beri izin veriyorsun.

"Carly ölmeden önce içine kapanıktın. Sonra kabuğuna çekildin ve hiçbir şey seni dışarı çıkaramadı.

"Tecavüze uğradığında deneyimsizdin. Seni duyarlı hale getirmek için çok çalıştım ve o zaman bile, sadece ben olduğum için öyleydin. Ergenlik çağında bir ahmak olabilirdim, Rach, ama bu kadarının farkındaydım." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sana her zaman inanırdım. Her zaman.

"Bunu şimdi benim söylediğimi, söyleyip söylemeyeceğimi bilmenin hiçbir yolu olmadığını düşünebilirsin ama seni tanıyorum Rachel. Her zaman tanıdım." Eli omzumun üst kısmını kavrayacak şekilde hareket etti. Elini kolumun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bana her şeyi anlatabilirsin; hiçbir şey anlatmayabilirsin. Burası güvenli bir alan bebeğim."

Burnumdan titrek bir nefes çıkardım. Gözlerim yaşlarla doldu ama üzgün ya da kızgın değildim.

Çoğunlukla, sadece yorgundum. Geçmişin kısıtlamalarından bıkmıştım. Artık onların beni kontrol etmesini istemiyordum.

Taşıdığım bir yükümler ve ağırlıklarından yorulmuştum.

"Rüyalarımnda bana hep tecavüz ediyorlar ve ben hep mücadele ediyorum ama bu bir kızın mücadelesi. Ben küçüktüm ve onlar güçlüydü. Cüsselerini bana karşı kullandılar ve beni bir kuklaymışım gibi kontrol ettiler."

"Üniversitede kendini savunma dersleri almıştın, değil mi?"

"Ben yaptım. Eğer biri bana tekrar zarar vermeye kalkarsa, artık saldırganı durdurabilirim."

Yutkundum. "Durdurabilirim

şimdi."

"Güzel." Çok basit bir cevaptı ama benim yumruğumun onun karnına inmesi kadar etkili oldu. Bu düşünce beni irkiltti. Çünkü ona vurmuştum. Bir yerde. "Sana yumruk attığımda canını yaktım mı? Eğer verdimsem özür dilerim."

"Hayır. Beni sardı ve zıplattı ama bunu çığlıklara tercih ederim."

Uykumda bağırduğım ve çığlık attığım için sık sık boğuk bir sesle uyanırdım. Bazen kendimi bile çığlık atarak uyandırırdım.

"Etrafta olmak için bir kabus olmalıyım," dedim yüzümü buruşturarak.

"Sensiz olmak bir kabus," diye düzeltti ve aniden parmakları saçlarımı okşayarak beni yatıştırmaya başladı.

Onun kucağına daha da gömülürken dudağımı ısırdım.

Doğamın kırılğan kısımlarını zedelemeyeceğine, benim ateşime kendi ateşiyle karşılık vereceğine güveniyordum. Her zaman Rex'in politika konusunda yetenekli olduğunu düşünmüştümdür.

Sadece bu yeteneğinin onu benim için mükemmel yaptığını fark etmemiştim.

"Ne düşünüyorsun?" diye gürledi birkaç sessiz dakikadan sonra.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım. "Sana inanıyorum."

Eli hareketsiz kaldı. "Ne hakkında?"

"Yalan söylediğimi düşünmezsiniz."

Rex bunun üzerine sarsıldı, sonra yukarı ve uzağa doğru kayd, üzerimde dönerek aşağıya baktı

Be

n. "Bunu bana gözlerin gözlerimdeyken söyle." Sesi

hırıltılıydı.

Guttural.

Zorlayıcı.

Ona küçük bir gülümseme gönderdim -o anda yapabileceğim tek şey buydu- ve fisıldadım.

tecavüze uğradığım konusunda bana inanırdı."

Burun delikleri alevlendi, sonra ağzı tekrar

benimkinin üzerindeydi. Sert değil, yumuşak değil.

Sözlü bir sözleşmenin imzası. En

sevdiğim öpücük türü.

YEDİ

REX

"Yorgun görünüyorsun."

Rachel, Wynter'la görüntülü konuşma başladığından beri ilk kez rahatlamıştı. Bana dirsek atarak kısa bir kahkaha attı ve bana değil Wynter'a, "Beni de öyle karşıladı. Yemin ederim cazibesine kapıldım."

Wynter ona mahcup bir sırıtış fırlattı ama gözlerinin derinliklerinde, canlanmaya başlayan bir alevin küçük titreşimlerini gördüm.

Meraktan ve mutluluktan söz eden bir alev.

Gerçek Rachel'a bir bakış her ikisini de tetikledi.

Ayrılmama rağmen öz annesini tanıma arzusu azalmamıştı. Bunun böyle olacağını tahmin etmiştim ama haklı olduğumu bilmek güzeldi.

"Yorgunum," diye karşılık verdi Wynter.

"Yeterince uyumuyor musun?"

"Belli ki," diye tersledi Rachel. "Aksi takdirde yorgun olmazdı, değil mi Kaptan Apaçık?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Soru sormadan soru soruyorum. Kariyer seçiminizi göz önünde bulundurarak satır aralarını okuyabileceğinizi düşünmüştüm."

"Mahkemede iki dakika bile dayanamazsın. Tanığı yönlendirdiğin için zaten on tane itirazın olurdu."

"Bu senaryoda tanık ben miyim?" Wynter şaka yaptı.

"Kesinlikle."

Burnumun ucuyla ona baktım. "O zaman neden uyumuyorsun?"

"Her şey havada."

"Anlaşılabilir." Rachel burnunu çekti. "Rex'i görmezden gel. Daha küçükken, bir bomba patlasa bile uyuyabileceğine dair şakalar yapardım."

"Ne değişti?"

"Hiçbir şey," dedim sırtarak. "Bir bomba patlasa bile uyuyabilirim."

"Karanlık ve kirli bir vicdanı var," diye alay etti Rachel.

"Her zaman karanlık ve kirliydi," diye alay ettim. "İtibarımla oynamayı bırak."

"*Her zaman mı?*" Wynter kıkırdadı. "Vay be, çocukken tam bir kâbusmuşsun."

"Öyleydi."

"Şimdi kim çekici olmaya başladı?" Homurdandım.

Rach sırıttı. "Burada kendimi büyücü olarak satmadım."

"Ben de öyle."

"Sadece bir satış konuşması yaptığınızın farkında değilsiniz," diye savundu.

"Siz ikiniz birlikteyken farklısınız, değil mi?"

Wynter'ın yorumu, ikimizin de bilmediği, bir dakika kadar süren bir bakışmayı ayırdı.

O altmış saniye içinde tek bildiğim Rach'ın gözlerindeki neşe pırıltılarının geri geldiği idi. Her birini etimi delen bir şarapnel parçası gibi hissettim.

Acı tatlıydı.

Lezzetli.

"Birbirimizden hoşlanıyoruz," dedi Rachel, bakışları kızımıza kayarak. "Sadece bir süreliğine unutmuşum."

"Ben yapmadım," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Wynter içeceğine uzandı ve derin bir yudum aldı. Çalıştığı yerden aldığı bir kahve fincanıydı. at.

Bu manzara karşısında kaşlarım çatıldı. "Hâlâ kafede mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki çalışıyorum."

"Artık kira için endişelenmene gerek yok. Neden bir işe ihtiyacın var?"

Wynter ofladı pufladı. "Bir şeyler satın almak için para kazanmak için."

"Hayır, para birimi gerçekten bunun için mi?" Alay ettim. "Paranın ne işe yaradığını biliyorum, Wynter. Ben sadece

Tüm masraflarını ben karşıladığıma göre neden kazanman gerektiğini bilmek istiyorum." Rachel bana dirsek attı. "Eğer bir iş istiyorsa, bunda bir sakınca yok."

"Zararı yok mu? Uyumuyor, babası hastanede, müzik grubu, satranç kulübü ve tiyatrosu var ve AP Tarih ve Matematik derslerine giriyor. Garsonluk yapmak için ne zaman vakti olacak ki?"

Rachel kaşlarını çatı. "AP Matematik'te misin? Rain de öyle."

Yağmur'dan bahsedilince meraklanmış gibi görünse de Wynter omuz silkti. "Sayıları severim." "Rex de aynıydı," dedi Rach gülümseyerek. "Gerçi AP Matematik dersinde değildi."

"Çok fazla derse girmedim," diye alay ettim.

"Okulu mu astın?" Wynter hayretle sordu.

"Yaptım. Birçok kez. Bana bilmediğim hiçbir şey öğretmediler."

Rachel'ın burnu kıışı. "Koca kafalı gibi görünüyor ama ne yazık ki dürüst davranıyor. Ben hâlâ Tolkien'e salyalar akıtırken o Plutarkhos okuyordu."

Wynter'ın gözleri yuvarlaklaştı. "Plutarch?"

Rachel görüşme başlamadan önce demlediği bitki çayı bardağına uzandı. Çimen gibi kokuyordu ama bunu ona söylediğimde, kafein yasağı kuralı yüzünden çocuğumu suçlamıştı ve ben de akıllıca davranarak çenemi kapatmışım.

İkimizin de belden yukarısı normal görünüyordu ama o pantolon giymemişti, ben ise odamızdaki çekmecedeki bulduğuma çok sevindiğim bir çift boxer külot giymiştim.

Çocuğun göremediği şey, ona zarar veremezdi.

"Eskiden Antik Yunanca okurdu." Rachel derin bir yudum aldı. "Sen okumadın mı?"

"Eskiden öyleydim," diye kabul ettim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Artık biraz paslandım. Ama konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak Rachel."

Öfkelendi. "Wynter kendini yıpratmak istiyorsa, bu onun tercihi."

Wynter, "Kendimi yormuyorum," diye karşı çıktı. "Başa çıkabilirim."

"Başa çıkmak' kelimesinin sözlük anlamını biliyor musun?" O daha konuşmadan ben cevap

verdim: "Zor bir şeyle etkili bir şekilde başa çıkmak."

Rachel, "Kendini savunmaktan vazgeçtin," diye belirtti. "'Etkili' burada anahtar kelime."

"Hayır, 'baş a çıkmak' ve 'zor' öyle," diye karşı çıktım.

"Çok didişiyorsunuz. Bunu daha önce görmemiştim."

Rachel'in sesi küçümseyiciydi. "Biz didişmeyiz."

"Biz böyle yaparız," diye karşı çıktım ve kolumu göğsümden açıp onun omzuna attım. "Her neyse, Rach çok iyi davranıyordu. Ben onun içindeki vahşı tarafı ortaya çıkarıyorum."

Wynter sırttı. "Vahşı taraf bu mu?"

"Rachel'in isyan etme yeteneği doğuştan körelmiş," diye takıldım.

Beni tekrar yanımdan dirsekledi. "Değildi. Hepimiz bir MC mirasının prensleri değildik. On beş yaşında bile cinayetten paçayı kurtarabilirdiniz."

Göz kırptım. "Ben senin gibi aşırı başarılı biri değildim."

Burnunu çekti ama beni duymazdan gelerek "Baban nasıl Wynter?" diye sordu. Tanrı'nın lütfuyla yüz ifademi kontrol ettim.

Kızımızın dikkatli yanıtı "Durumu pek iyi değil" oldu. Yani herif hala nefes alıyordu.

Ne yazık oldu.

Bu düşünce karşısında içimden homurdanarak Rachel'in doğru soruları sormasını izledim ve Jeremy Kinnock'un ruhsal ve fiziksel sağlığına olan ilgisizliğimi yumuşattım.

Bu ilginç bir değişimdi; bu görüntülü görüşmeleri yapmaya başladığımızdan beri bu rolü onun için oynuyordum ama şimdi tekrar birlikte olduğumuz için bu rolü o üstlendi.

Artık birlikte olduğumuza göre başka nelerin değişeceğini merak ediyordum. Onun ne kadar zeki olduğunu bildiğim için endişelenmiyordum ama merak *ediyordum*. "Kaldığım için bana kızgın mısın?"

Tereddütle sorulan bu soru beni tekrar konuşmaya dahil etti. Bir an için Wynter'ın bana sorduğunu sandım ama sormuyordu.

Rachel'in dikkatli yanıtı, "Neden kaldığını anlıyorum," oldu. "Bu bir cevap değil."

"O bir avukat." Rach'i korumaya çalıştım. "Kaçamak cevaplar onun kanında var."

Wynter sırttı ama Rachel elimi tuttu. Tırnaklarının elimin arkasını delip geçeceğini sandım ama tutuşu sıkı olsa da sesi öyle değildi:

"Eğer yerinizin orası olduğunu düşünüyorsanız, biz kimiz ki buna karşı çıkalım?" "Yani, seçme hakkım olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Wynter dikkatle sordu.

"Evet." Rachel durakladı. "Yanlış seçim olsa bile." Nedenini bilmiyordum ama bu sözleri söyledikten sonra uzanıp şakağını ovuşturdu. "Sanırım vaaz ettiğim şeyi uygulamaya başlamam gerekiyor."

"Ne? Neden?" Wynter sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Kardeşim askere gitmek istiyor. Bu yüzden onunla tartıştım." Yüzünü buruşturdu. "Onu askere gitmenin babasının, yani üvey babamın hayali olduğuna ikna etmeye çalışıyordum."

"Öyle miydi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet ama Rain için ayrı, senin için ayrı kurallarım olamaz. Hemen hemen aynı yaşıtasınız. Rain mezun olmaya daha yakın ama bu bir şey ifade etmiyor. İkiniz de neredeyse yetişkin sayılırsınız."

"Annem seninle aynı fikirde değil."

Rachel bana bir bakış attı. "Ally Los Angeles'taki varlığınıza nasıl tepki verdi?" "Çoğunlukla beni görmezden geldi ama yolundan

çekildim."

"Olaydan önce, bilirsiniz, Triad'larla-" Wynter boğazını temizledi. "Senin burada olmandan memnun değildi. Her gece beni arayıp seninle konuşmamam için yalvarıyordu."

Gerildim ama dilimi tutmayı başardım.

Kahretsin, bunu başardığım için neredeyse kendimle gurur duyuyordum.

Yorum yapmak yerine sadece homurdandım. "Dinlemedin mi?"

"Hayır. Rex... King, bana annemin söylediği her şeyi y a p a b i l e c e ğ i n e inanmamı

sağlayacak bir yönünü gösterdi ama yine de onu tanımak istedim."

Rachel gözlerini kırptırdı. "Neden? Ally'nin anlattığı hikâyelerin hoş olduğunu düşünemiyorum."

"Değillerdi," diye en kötüsünü doğruladı Wynter. "Ama emrinde küçük bir milis olan bir adamla, her karşılaştığımızda beni zorla besleyen adamı aynı kefeye koymak zor."

Rachel gülümsedi. "O böyledir. Derinizin altına

giriyor." "Bir parazit gibi. Harika!"

Bana sırtarak baktı. "Kendine has yöntemlerin var, Rex. Laker kızları bunlara karşı özellikle hassastır."

Burnum kırıştı ama Wynter'ın neşeli kahkahası benim adıma duyduğum utancı ortadan kaldırdı.

"Rex'in başka nesini sevdin?" Rachel sordu, eli bu kez susmam için sessiz bir uyarı olarak benimkini sıkıca kavradı. Bunu hızlı bir bakışla pekiştirdi.

Wynter'ın yanakları kızarmıştı, "Yetişkinlerin çocuklarla paylaşmadığı şeylerden bahsediyor. En azından benim ailemde değil. Açık ve dürüsttü ve annem bana onun kötü bir adam olduğunu ve onu hayatımdan çıkarmak için elimden geleni yapmam gerektiğini söylerken tek bildiğim..."

"Ne var tatlım?"

Gözlerini kucağına dikti. "Annem babamın iyi bir adam olduğunu söylerdi ama değil. Öyle mi?" "Hayır."

Bu cevabı kısa ve tatlı tuttuğum için kesinlikle bir ödülü hak ettim.

"Hayır," diye kabul etti. "Borçlarını ödemek için beni kullanacaktı. Annemi dövdü; aldattı.

King bana senin onun için o olduğunu söyledi. Rachel'ı aldattın mı?"

"Hayır."

Rach elimi sıktı.

"King'i aldattın mı Rachel?" "Hayır."

"Onu hiç döver miydin?"

"Tabii ki satmam," diye homurdandım. "Ve sen sormadan söyleyeyim, seni satmadan önce *kendimi* satarım." "Peki Rachel, tanıdığın adam bu mu? Bu sözler saçmalık değil, değil mi?"

"Hayır, değiller. Dışarıdan bakınca, öldüren, çalan ve hapse atılması gereken şeylerin ticaretini yapan kaba bir günahkâr gibi görünüyor. Ama o çok iyi bir adam, Wynter. Her zaman öyleydi."

Wynter başını salladı. "Her şey olmadan önce bunların hepsini biliyordum. Sanırım içgüdülerime göre hareket ettim." Rach'in elini sıktım ve "Wynter, seninle bir konuda konuşmamız gerekiyor" dedim.

Rachel bana bir bakış attı, sonra neler olduğunu anlamış gibi görünerek yüzü kızardı.

"Öyle mi?" Wynter sordu, Rachel'ın yorumuma verdiği tepkiyi açıkça fark ettiği için ses tonu temkinliydi. "Bir-" Tereddüt ettim. "Biz..."

Rachel boğazını temizledi. "Bir bebeğimiz olacak, Wynter."

Ağzı çalıştı, sonra bakışları aramızda gezindi. "Bundan memnun musun?" Rachel burnunu çekti. "Çok mutluyum. Ben... korkuyorum ama mutluyum."

"Neden korkuyorsun?"

"Hastaneleri ya da doktorları sevmiyorum ve randevulara gitmek bile zor." Nefesini içine çekti. "Vücudumu sevmiyorum, hasta olmayı sevmiyorum ve bunların hepsi gerçekten zor, ama ben... ben artık daha güçlüyüm." Wynter'a baktı ve anlaması için kızımıza sessizce yalvardığını görebiliyordum. "Ben, biz, sen... Ben sadece-"

"Bu yüzden mi tekrar bir araya geliyorsunuz?" Wynter, Rachel sözlüğü kekeleyerek okumadan önce ihtiyatla sordu.

"Hayır. Noel'den önce öğrendim ama gala gecesine kadar Rex'e söylemedim."

Wynter yüzünü buruşturdu. "Oh. Özür dilerim. Bunu mahvettim."

"Üzgün olmanı gerektirecek *bir şey* yok. Güvende olduğun için çok mutluyum." Rachel'ın ağzı titredi. "Bunun için benden nefret etmeni istemiyorum."

Şimdiye kadar sessiz kalmıştım ama "Wynter senden nefret etmeyecek, değil mi?" demekten kendimi alamadım.

Dudaklarını yaladı. "Hâlâ benimle konuşmak istiyorsun, değil mi?"

Rachel yine burnunu çekti ama bu sefer burnunu silebilmesi için kalkıp mendil kutusunu almam gerekti. Bu da Wynter'ın babasının aletini görmemesi için biraz garip bir hareket gerektirdi. Gerçekten de kot pantolonumu giymeliydim.

"Elbette istiyorum," diye fısıldadı Rachel. "Bundan başka bir şey istemiyorum. Benimle Rex'le konuştuğun kadar konuşmak istememen benim hatam çünkü çok beceriksiz olduğumu biliyorum ama söz veriyorum deniyorum."

Wynter bana yalvaran bir bakış attı ve ellerini sallayarak sessizce bunu düzeltmek için bir şeyler yapmamı söylerken gülümsememi gizleyerek Rachel'ı yanıma çekti. "Rach her zamankinden daha çok ağlıyor." Onunla tek bir öğleden sonra geçirdikten sonra, bunun bir gerçek olduğunu zaten biliyordum.

"Ben gözyaşı dökmem," dedi bir hıçkırıyla bozulan bir kibirle.

Wynter omuzlarını kamburlaştırdı. "Eğer benimle konuşmayı kesmek istemiyorsan, senin adına mutlu olurum." Telefonundan bir bildirim sesi geldi ve "Gitmem gerek" dediği için üzgün olmadığını söyleyebilirim.

İçimi çektim. "Yapamazsın."

"Hayır, ben istiyorum. Babamı ziyaret etmem gerek."

Rach yanağının içini kemirerek, "Bunu vaktin olduğunda tekrar yapabiliriz. Umarım gerçekten istersin."

Wynter'ın gülümsemesi gerçekten rahatlamıştı. "Bunu çok isterim," dedi ciddiyetle. "Wynter?" Cevabından cesaretlenerek sordum.

"Öyle mi?"

"Baban kötü bir adam olduğunu düşündüğün biriye, neden onunla birlikte olmak için orada kalıyorsun?"

Bakışları benimkilerle çarpıştı. "Çünkü herkes bir şansı hak eder."

Bana bir şans vermesinin, zehirli babasının yanında kalmasıyla aynı şey olmadığını iddia edemedim, bize hızlıca el salladı ve görüntülü aramayı sonlandırdı.

Ekran karardığı anda ayağa kalktım ve yere attığım kot pantolona doğru yürüdüm.

"Yirmi dakika kadar sürer," diye mırıldandım, Wynter'ın bebeği kabul etmesinden duyduğum sevinç, beni o piçle kıyasladıktan sonra azaldı.

Rach cevap vermedi ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Tıpkı evden hışımınla çıkıp dışarıdaki kütük yığına gittiğimde hâlâ üzerimde olduklarını bildiğim gibi.

Bu belli ki Rain'in işlerinden biriydi çünkü yığın güzel ve yüksekti ama bu benim de katılamayacağım anlamına gelmiyordu.

Ani öfke patlamamı bastırmak için bir şeyler yapmalıyım.

Baltayı elime aldım, sehpanın üzerine bir kütük bıraktım ve bıçağı uçurdum.

On dakika geçene ve gömleğimi çıkarıp yere atana kadar odunları tekrar tekrar kestim.

Negatif enerjiyi yakmak iyi hissettirdi çünkü Rach'la tartışmaya başlamamın imkanı yoktu, hele ki geri döndüğüm ilk gün.

Tartıştık. Bu iyiydi. Ama tartışmak istediğim bir şey değildi. Son yirmi yıldır ortak noktamız buydu. Bu bizim güvenliğimizdi. Artık bunu istemiyordum.

Arkamdan bir kurt düdüğü duyuldu ve hâlâ öfkeli olmama rağmen dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Onu kızdırmak için sırtını birkaç kez sıvazladım ve o da "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Bu kesinlikle kötü ruh halimi düzeltti.

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönerek, "Gösterinin tadını çıkarıyor musun?" diye sordum. Bana sırtıttı. "Kesinlikle."

"Giyinmişsin," diye homurdandım.

"Sen de öyle. Ayrıca evden sinir krizi geçirmek için çıktın." Burnumu çektim. "Ben sinir krizi geçirmem.

Ben-"

"Öfke krizleri mi?"

Gözlerimi hızla devirerek, "Bu sadece eşanlamlı bir kelime," diye alay ettim.

"*Erkekçe* bir eşanlamlı, aslında buna öfke nöbeti demeliydim," diye alay etti. Eli sırtımın terden boncuk boncuk olmuş küçük kısmına yerleşti. Tiksintiyle homurdanmak yerine parmaklarını orada döndürerek beni şaşırttı. "Sana verdiği şansı ona verdiği için ona kızamazsın."

Homurdandım, "Bu şans hak ettim. O hak etmiyor." "O bunu bilmiyordu."

"Kinnock'un ne kadar kötü olduğunu biliyor."

"Onun da pek çok güzel anısı var. Sanırım kötü anılardan daha ağır basıyorlar. Öyle olmalı. Aksi takdirde, bunu deneyeceğini bile sanmıyorum." Başını eğdi ve koluma yasladı. "O iyi bir çocuk, Rex."

"Çok iyi. Yaralanacak."

Beni okşarken diğer elini karnımın üzerine koydu. "Hepimiz inciniriz, bebeğim. En azından onu en kötü acılardan koruyacak biz varız."

Nefesimi içime çektim. "Onu izleyen özel korumaları var."

"Eminim öyledir ama ben sadece fiziksel olarak konuşmuyordum." Omzumu öptü. "En azından artık bebeği biliyor. Bu da bir şeydir. Her neyse, içeri gel. Dışarıso soğuk ve en azından gelecek yıl için yeterince odunumuz var."

Homurdandım. "Pek sayılmaz."

"Bu dış stok. Rain'in garajında bir sürü var. O da senin gibi, gerginliğini masum ölü ağaçlar üzerinde gideriyor."

Baltayı yerdeki kütüğe saplamama izin vermek için geri çekildi ve gömleğimi kaptıktan sonra ona döndüm.

"Los Angeles'tayken spor yaptın mı?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi.

Bakışlarındaki sıcaklık karşısında sırtıttım. "Zamanımı başka ne yaparak geçirebilirdim ki?"

Konuşmasına izin vermedim, sadece o ekstra kasları iyi bir şekilde kullandım ve onu omzuma çektim.

METİN SOHBETİ

O'Donnelly: *Francis Merriweather, Mikhail Korolev. Kararlar, kararlar.*

Ne zaman?

O'Donnelly: *Kim değil?*

Umurumda değil. Eğer çocuklara dokunurlarsa, ölmeleri gerekir. Ne zaman?

O'Donnelly: *Temas halinde olacağım.*

O'Donnelly: *Rachel Laker çok etkileyiciydi.*

Onu bu işe karıştıрма. Bu seninle benim aramda.

O'Donnelly: *Onu korumak... İlginç.*

İlginç değil. O benim başkanımın yaşlı karısı. Onu rahat bırak.

O'Donnelly: *Sakin ol, Nyx. Ben sadık bir kocayım.*

Nyx: *Peki Finn O'Grady nasıl var oldu?*

SEKİZ

REX

"Rex!" Mutfak tezgahı bacaklarının arkasına çarpınca Rach bir kahkaha attı.

Ona sırtarak ellerimi kalçalarının iki yanına koydum ve "Çılgılık mı attın?" diye mırıldandım. "Nyx ve Giulia yakında dönecek. Beni mutfakta çıplak görmelerini istemiyorum."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Maverick onlara pazartesiye kadar buradan uzak durmalarını söylemediyse, onu bir daha gördüğümde ağzı yumruğumla buluşacak."

Kadın homurdandı. "Rain ve Harlow'u da mı kovdunuz? Burası artık Günahkârlar için bir YMCA, bilmiyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Burada mı kalıyor?" Sonra, o cevap vermeden önce elimi kaldırdım. "Mutfak tezgâhının üzerindesin Rachel ve bu mermerden yemeyi planladığım tek şey sensin tatlım. Henüz iş hakkında düşünmek istemiyorum. O pazartesi için."

"Bir süredir MC ile ilgili düşüncelerini erteliyorsun..." diye düşündü.

"Biraz daha bekleyebilir." Bakışlarımı ona diktim. "On sekiz yıldır kendimi tamamen onlara adadım. Her şey değişecek çünkü bir daha aramıza girmelerine izin vermeyeceğim."

Yanakları kızarıırken bakışlarında bir parça şaşkınlık belirdi. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Ciddiyim."

Çenesi eğildi, bu hareket şaşırtıcı derecede nazikti. Uzandım ve elimi yanağında gezdirdim, "Bu olacak, Rach" diye mırıldandım.

"Sevindim," dedi, gözleri benimkilerle buluştu.

"Artık aramıza iş sokmak yok. Artık birbirimizi dışlamak yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Her gece eve buraya geliyorum."

Gerginmiş gibi yutkundü, sonra tam onunla tartışmaya hazırlanırken, ses tonu gün gibi açık bir şekilde, "Ev. Evet." dedi.

Ona sırtıttım ve boştaki elimle dizini kavradım, sonra uyluğunun iç kıvrımı boyunca düzleştirmeye başladım.

"Teknik olarak burası benim evim," diye alay ettim parmak uçlarımı yoga pantolonuyla kaplı amının üzerinde gezdirirken.

Mermere karşı kıvrandı ama bacaklarını ayırdı ve eğer bu daha fazlası için bir davet değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

"Bebek annemin yemeğe ihtiyacı var," dedim ona alaycı bir şekilde, ona böyle seslenmemden nefret edeceğini biliyordum - burnunun kenarındaki kırıksıklık bu şüpheyi doğruladı. "Ama önce biraz şekere ihtiyacım var, sonra sana bir sandviç yapacağım."

Sözlerim karşısında dudaklarını yaladı, sonra başımı eğip açık bir el bastırdığımda inledi.

boğazına bir öpücük kondurdum. Köprücük kemiğinin üzerinden göğüslerine doğru küçük öpücükler gönderdim.

Ellerim eşofmanının etek ucuna gitti -teknik olarak *benimkiydi*- ve onu karnı boyunca yukarı doğru çekmeye başladığımda, karnının kalın kabarıklığıyla karşılaştım.

Benim
çocuğu
m. Hay
sikeyi
m.

Daha fazlasını görmek için aceleyle geri çekildim ve eşofmanın geri kalanını başından geçirdim, sadece saçlarının birbirine dolanmasına dikkat ettim.

"Kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun," diye takıldım çıplaklığına bakarken, Tanrı'ya şükür sütyen giymemişti. "Ama böyle daha iyi görünüyorsun."

Gülümsemesi utangaçtı. "Bildiğim iyi oldu."

Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim ve "Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel şey" diye mırıldandım.

Bu ifadenin ikinci yarısına doğru sesim kalınlaştıysa, öyle olsun.

Parmağımı meme ucuna kadar götürdüm ve dokunuşumun altında büzülmesini izledim. Ona yaklaşırken ağzım parmağımın izini taklit etti ve köprücük kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça göğüslerine doğru ilerledim.

Bir meme ucunu nefesimle okşayarak dilimin ucuyla fırçaladım, buruşuk et taze bir gül goncası gibi sıkıca kıvrılana kadar durmadım. Ancak o zaman yolculuğuma devam ettim.

Ağırlığını ellerinin üzerine vererek kendini geriye doğru eğdi. Dudaklarımın karnının sert yuvarlaklığı üzerinde gezinmesine izin verdim çünkü bu da savaşılacak başka bir mayın tarlasıydı ama yarını bekleyebilirdi.

İstediğim gibi yumrularına öpücükler kondurmak yerine dilimin belinin etrafındaki bant boyunca gezinmesine izin verdim, sonra da "Kalçalarını kaldır" diye mırıldandım.

Topuklarını tezgâhın kenarına koydu ve bel bandını kışının üzerinden kalçalarına doğru sürükleyebilmem için bir köprüye doğru kaydı. Birkaç saniye sonra tamamen çıkardım.

"Külot yok," dedim kalın bir sesle, gözlerim onunkilere takılmıştı.

"Bugün değil," diye sırtarak karşılık verdi ve onu bu işkence aletlerini takarken her gördüğümde umutlanmamam gerektiğini söyledi.

Ben de dudak büktüm. "Bundan sonra mı?" "Bazen," diye kabul etti.

Onaylarcasına mırıldanarak parmaklarımı kalçalarına götürdüm, dizlerini parmak uçlarımla şekillendirdim, sonra yavaşça birbirinden ayırdım.

Ağzımı göbeğine bastırarak amına doğru ilerledim ve sonra olmak istediğim yerdeydim. Sabun kokuyordu. Rach kokuyordu. *Benim kızımın kokusunu alıyordu.*

Dilimin ayrılmış kıvrımları arasında sürüklenmesine izin verirken homurdandım, daha derine inmeden önce klitorisine hafifçe vurdum. Bir bacağını tuttum ve tezgâhın üzerinde yükseğe kaldırdım, ayağını mermerin üzerine koydum, böylece daha da yaklaşabildim.

Bir eli saçlarımın arasında gezindi, dilimi içine sokup özünü tatmadan önce klitorisini emdiğimde gırtlaktan bir inilti çıkarırken tırnakları derine battı. Tamamen bana ait olan o şekerin tadına baktım.

İnleyerek yüzümü amına gömdüm ve bana nadiren bahşettiği bir şeyin tadını çıkardım.

İçine dalarken burnum klitorisine sürtünüyor, olabildiğince derine iniyor, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onu yiyordum.

Bana karşı güzelce kremlendi, inlemeleri ve çığlıkları bana bir konser kemancısı gibi serenat yapıyordu. Mozart ya da Metallica'dan daha iyi müzik yapıyordu.

Onu dilimle becerirken homurdanarak daha yukarı çıktım ve klitorisini emdim. Ellerim özlemle

ama Wynter'a söyledikleri kafamda bir ölüm çanı gibi çınladı.

Onun yerine, bir parmağımı içine sokmak için geri çektim. Hemen parmağımı kavradı. Diğer elim hâlâ tezgâha doğru sarkan kalçasına gitti ve onu da yukarı kaldırdım, böylece mermerin üzerine yayılmış ve benim için açıldı.

Bir iniltiyle daha da derine daldım, onun çıldırmasını, birlikte olduğumuz zamanlardaki kadar özgür olmasını istedim ve kendimi bıraktım.

Labialarından birini emdim, sonra klitorisini kemirmek için yukarı çıktım. Bunun üzerine ciyakladı, bu da beni sırttı ve dilimin ucuyla şekillendirerek biraz sevgi verdim.

Ben onunla ziyafet çekerken, o yüzüme binmeye başladı, kalçaları ruhumu paramparça eden düzensiz bir ritimle sallanıyordu çünkü onu böyle hatırlıyordum.

Bunu
istemiştim.

Bütün
bunları.

Her şeyini.

Sonsuza kadar.

Bir çığlıkla boşaldı.

Gürültülü, şamatalı ve isteyebileceğim her şey vardı.

Tırnakları kafatasıma batıyor, elleri saçlarımı çekiştiriyor ve orgazmının tadını çıkarırken açgözlülükle başımı sıkıyordu.

Aşağı inerken, klitorisini emmeye devam ettim, nazikçe olsa da, sadece onu hazır tutarak, bunun birinci tur olduğunu bilmesini sağladım.

Sadece bir hıçkırık çıkardığında geri çekildim.

Ancak o zaman fermuarımı açtım, her ne kadar sikim fermuara ne kadar sert bastırdığından üzerinde çatal izleri olsa da.

Yarağımı serbest bıraktığımda şaşkın gözlerle beni izledi ve sonra onu çıkardığımda, aşağı uzanıp kedi dudaklarını ayırarak aklımı başımdan aldı.

Beynim karıştı, daha fazlası için bir açlık hissettim, bunu istiyordum. Hiç bitmesini istemedim.

Onu hep istedim.

Yaklaştım, eve doğru adım attım ve onu dikkatlice tezgâhın kenarına ittim.

"Bunun seni becermek için mükemmel bir yükseklik olacağını biliyor muydun?" Dudaklarımın onunkilerin üzerinde gezinmesine izin vererek gürledim.

Bir kahkaha attı ve beni sırtıtmaya itti. "Hayır, King," diye karşılık verdi, sesi kısıktı. "Sayaçları seçerken bunu hayal etmemiştim."

"Yazıklar olsun sana." Başımı salladım ve kollarının boynuma dolanmasına neden olan bir öpücüğe başlamadan önce ona göz kırptım.

Bana karşı kıpırdandı, tüm çıplaklığı benimkine süründü ve o da beni öptü. O da beni öptü, en az benim kadar aç. Çaresizdi.

O zaman kaybettim.

Ruhumu ona kaptırdım çünkü ona kalbimi bir ömür önce vermiştim.

O benden çektikçe ben de ondan çektim ve aramızda uzanıp aletimi içine soktuğumda dillerimiz sevişti, böylece hepimiz bir bütün olduk.

Onu maksimuma kadar doldurduğumda yüksek iniltisi ondan uzaklaşırken gırtlaktan bir homurtu çıkardım.

Bacaklarını karıştırdı. Daha da derine inebilmem için kendini içime doğru eğdiğinde, topuğunun tezgâha geri döndüğünü hissettim.

İnleyerek, fazladan bir santim daha soktum. "Seni seviyorum Rachel."

Miyavladı, "Ben de seni seviyorum, Kral."

Bu kelimelerin üzerime dövme yapılmasını istedim.

Ondan bunu yapmasını isteseydim Indy bana korkak demezdi, değil mi?

Rachel'ın alt dudağını ısırarak geri çekildim ve "Hazır mısın prenses?" diye gürledim. İç çekti, ağzımı gagaladı ve başını salladı.

İlk başta yavaşça geri çekildim, sikim amının saran ipeğini terk ederken tısladım. Ben yavaşça geri iterken tırnakları omuzlarıma gömüldü.

Yavaşça tısladı.

Yavaşça

homurdandım.

Birkaç kez böyle devam etti.

Bu zarfla yaşadım ve öldüm-yavaşça. Bu ilk umutsuz zaman değildi.

Bu sonsuzluğun başlangıcıydı. İyi olmasını istedim.

Aletim soğukta kaldığında tıslayarak hayatımı aydınlatmaya devam etti - topukları aniden kıcıma gömülmüştü ve "Kral, eğer beni sikmezsen, kendimi sikerim" diye bağıyordu.

Ona sırtarak, şakağımdaki ter damlalarını ve kalbimin çarpıntısını hissederek, sessizce ona devam etmesini söyledim.

Ve yaptı da.

Yarı dik oturarak içime girdi, bana binebilmek için hareket etti ve eğer bu cennet gibi hissettirmiyorsa cehennem olsun.

Kıpırdanıp kıvrandıkça, amcığı beni eve çağırıyordu ve hayal kırıklığıyla çığlık attığında, umutsuzca ihtiyaç duyduğu vuruşu kendine veremediğinde, kollarımı onun etrafında kıvırdım, sonra sırtımı döndürdüm, istediği gibi yaptım.

Onu

becerdim.

Sert, çiğ.

Kendimi ona verdim.

Her şeyimi.

O da beni sikerken ben de ona karşılık verdim.

Birbirimizin bedenlerinden zevk alırken karşılıklı bir vuruştı ve boşalırken çığlık atıyordu, am kasları şaftımın etrafında salsa yapıyor ve onu spermimle ıslatmamı istiyordu.

Amcığının beni sağmasına izin verirken onu öptüm, sadece beynim kadınımınla orgazm olan bomba patlamasından ağardığında durdum.

Sanki kasları yapış yapış olmuş gibi tezgâha yaslandı ve ben de onu takip ettim.

Yüzüm göğüslerine gömülmüş, bacakları gevşekçe kalçalarımı tutarken ne kadar süre bu şekilde kaldık, hiçbir fikrim yoktu.

Sadece ön sahanlıkta ayak sesleri duyduğum için kıpırdandım, ardından kapı açılıp çarpılarak kapatılırken çıkardığı gürültüyü duydum.

Paniklediğini hissettim ama elimi kolundan aşağı indirip "Rain, çıplak kıcımı görmek istemiyorsan seninkini mutfaktan uzak tutacaksın" diye bağırarak onu yatıştırdım.

"Rex!" Rachel kulağıma hırlayarak seslenince

sırıttım. "Bana Kral demeni tercih ederim," diye

takıldım.

"Ah, dostum, mutfakta mı sikişiyorsun?" Rain sızlandı.

Bir homurtu duyuldu ve alçak bir ses "Eninde sonunda olacaktı" diye mırıldandı.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ama Rachel fısıltıyla, "Harlow. Takılıyorlarmış."

Rain, "Mutfakların hijyenik olması gerekir," diye yakındı.

"Daha sonra lanet olası tezgahı ağartacağım," diye karşılık verdim. "Ve kendi kadını aldığında, sana bu konuşmayı hatırlatacağım, ha?"

Bir homurtu duydum, ardından iki adam da en akıllıca hareket tarzını benimseyip geri çekilirken ayaklarını yere vurdular.

"Bunu yaşamama asla izin vermeyecek," diye homurdandı Rachel, yanakları pembeleşmişti. "Bu onun alışması gereken bir şey."

Gözlerini devirdi ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bunu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman, ama o bilmese bile ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Rachel mutluydu.

Lanet hayatımın geri kalanını onun uyuduğundan ve güne o gülümsemeyle başladığından emin olarak geçirirdim.

Ve bu ona kilisede verebileceğim herhangi bir yeminden çok daha fazlasıydı.

NINETEEN

RACHEL

"Ben hazırım."

Ona baktım. "Ne için?"

Televizyonda benim programlarımdan birini izliyorduk, ikimizin de etrafına bir battaniye sarılmıştı, doğduğumuz günkü gibi çıplaktık.

Geçen hafta, *90 Day Fiancé* başlamadan önce bana diziyi Rex'in kucağından izleyeceğimi söyleseydiniz, isterik bir şekilde gülerdim.

Sadece Rex bundan nefret ettiği için değil, aynı zamanda onunla bu şekilde oturacak kadar rahat olacağımı düşünmediğim için.

Seks sonrası rahatlık seviyesi

değişir. Bunu unutmuştum.

Seks sonrası her zaman sınırdan travmatik olmuştur. Eskisi gibi bir kadın olmadığımı dair anılar ve korkunç hatırlatmalar beni her zaman rahatsız etmişti.

Ama Rex'e bağırıp çağırmamla bitmeyen iki gecelik kâbuslardan, bebeğin poposunun yumuşak yanakları benimkilere sokularak uyumaktan sonra, yavaş yavaş seksi iyi zamanlarla ilişkilendirmeye başlamıştım.

Çoğunlukla hayat değiştirmeyen ama benim için değiştiren güzel ve samimi anlar.

Uyandığımda Rex'in eli kalçalarımın arasındaydı ve o uyuduğu için onu azarlayamadığım gibi, beynim onun dokunuşunun gerçek olduğunu kabul ettiği için eve de bağırılmamıştım.

Onları bir hatıraydı.

Bu yirmi yıllık bir süreçti ve şu anda bunu neyin gerçekleştirdiğini bilmiyordum ama çok minnettardım.

Çok minnettarım.

Özellikle de tam o anda, vücudum onunkine sokulduğu için kavruluyormuş gibi hissetmeme rağmen donmuş ayaklarım onun büyük pençesinin altında sıkışmış olduğu için.

Rex'le ilgili her şey ateşliydi.

Her şeyi.

Yaşayan, nefes alan bir sıcak su şişesi gibiydi.

"Babamın mektubu için."

Gözlerimi kırıştırdım, kelimelerini bir araya getirerek bana anlamlı gelmelerini sağladım. "Bear'ın sana bıraktığı mektubu okumaya hazır mısın?" Tercüme ettim.

Yüzünü buruşturdu. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Şimdi mi?" Mızımızlandım. "Hepimiz rahatken ve *90 Day Fiancé* başlamak üzereyken mi?"

Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Duraklat tuşuna basabilirsin, Rach. Bu yeni bir bölüm falan değil."

Suratımı astım ama "Bunu bilerek yaptın, böylece odanın öbür ucuna kaçmak zorunda kalacaktım" dedim.

"Hey, neşelenmeye ihtiyacım var," diye kendini savundu ama gözlerinde onu suçüstü yakaladığımı gösteren bir parıltı olduğunu fark ettim

Oflayıp puflayarak kucağından indim. "Battaniyeyi bana ver." "Ama ben rahatım."

Rex benimle oynamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki kendimi sakinleştirmem ve sinirlenmemem otuz saniye kadar sürdü.

Tekrar oflayarak elimi uzattım, göğüslerimi titrettiğinin farkında olarak ayağımı vururken gözlerindeki ışıltıyı izliyordum.

Ayağa kalktı, battaniyeyi sürükledi ve bana uzattı. Nefis çıplaklığı içinde istediğiniz kadar serin. "Oyunbozan."

"Emin ol öyleyim," dedim burnumu çekerek, battaniyeyi kollarımın altına sarıp göğüslerimin arasında düğümleyen.

Kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açana kadar kendime biçtiğim rolü bozmamak için elimden geleni yaptım. Sonra arkamı döndüm, düğümü çözdüm ve koridora fırlamadan önce ona bir işaret yaptım.

Kahkahalarla inlediğini ve yanaklarının kıpkırmızı olduğunu duyduğumda sırtışı serbest kaldı.

Aşağıya, merdivenlerden hızla indim ve ofisime doğru yöneldim.

Salondan bile kıkırdamasını duyabiliyordum ve bu içimi sıcaklıkla dolduruyordu. Benim de buna ihtiyacım vardı. Bu mektup, her ne içeriyorsa, kesinlikle havamı bozacaktı.

Ama sanırım bu da birlikte olmanın bir parçasıydı.

Birbirimizi diğer tarafa geçirirken, zor ve pürüzsüz olan için orada olmak.

Mektubu masamın çekmecesine koymuştum ve elime aldığımda, geçen gün Rex'e kapıyı açmaya gittiğimde telefonumu burada unuttuğumu fark ettim çünkü ekran bir bildirimle yanıp sönüyordu.

Tanrım, sessiz olmasına şaşmamalı - telefonum buradaydı ve 'rahatsız etmeyin' modundaydı çünkü Rex geldiğinde bir aramadan yeni çıkmıştım.

Şarj cihazından çekip bildirimlerimi tararken, "İşi bile kaçırmadım," diye düşündüm içimden. Parker'dan bir sürü vardı.

Parker: Öldün mü sen?

Parker: Bu kadar çok çağırımı görmezden geliyorsan ölmüş olsan iyi edersin.

Parker: SOS! Neredesin lan sen?

Parker: Kulüp binasını aramak zorunda kaldım. Umarım şimdi mutlusundur. Hayatta olduğunu ve Rex'in seninle olduğunu biliyorum. Özür dilemek için her şeyi anlatmanı istiyorum. Beni duyuyor musun?

Bunun üzerine dudaklarım kıkırdadı ama cevap verme zahmetine girmedim çünkü Pazartesi günü bana bunu ödeteceğini biliyordum, o yüzden o zamana kadar sessizliğimi koruyabilirdim.

Ayrıca, eğer cevap verseydim, konuşmaya başlardık ve bu da kaçınılmaz olanı geciktirirdi - lanet mektubu Rex'e teslim etmek.

İç çekerek zihnimi işten uzaklaştırdım.

Özellikle de Dışişleri Bakanlığı'ndan gelen birkaç e-postayı gördüğümde.

Ayağa kalktım.

Kapıya gitti.

Hunter'ın sırtışı sanki orada duruyormuş gibi gözümün önünde parladı. Oflayarak geri döndüm ve masama yöneldim.

E-postaları açtım, içeriklerini taradım. Her biri birbirinden farklıydı.

Eamonn Keegan 1997'de öldü.

Eamonn Keegan Ocak ayında cezaevinden tahliye edildi.

Eamonn Keegan, Wormwood Scrubs HM Hapishanesinde mahkum olarak listelenmiştir.

Her biri için alnımı ovuşturdum, herhangi birinin ya da hiçbirinin doğru olup olmadığını merak ettim.

Ne yapacağımı bilemediğim için üçünü de Hunter'a yönlendirdim ve ona bir mesaj gönderdim.

Ben: *Yatmaya gidiyorum, sabaha kadar bunu göremeyeceğim, ama Eamonn Keegan adında bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var. Dead To Me'nin hakkında bilgi istediği kişi. Bunun bir tuzak olup olmadığından emin değilim, Dışişleri Bakanlığı'ndaki adamlarımdan tamamen farklı üç yanıt aldığında neler olup bittiğinden bile emin değilim, ama ona doğru cevabı vermemin ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok.*

Seni seviyorum, Hunt.

Ben: *İyi bir çocuk ol ve bana ihtiyacım olanı getir.*

Mesajı okuduğunu gösteren okların maviye döndüğünü gördüğümde telefonumu ters çevirdim ve hızla odadan çıktım.

Pazartesi gününün sorunu

buydu. Tamam, kimi

kandırıyordum?

Yarınki.

Yatak odasına döndüğümde Rex'i duvara bakarken buldum, kahkahası çoktan gitmişti. Ona bunu verdiğim için memnundum, özellikle de elimdeki mektup bir ton ağırlığındaymış gibi hissettirirken.

Bunun duygusal bir ağırlık olduğunu düşündüm çünkü zarf bir tüy kadar hafıftı.

Kapıyı kapattığımda Rex'in bakışları üzerimdeydi ve ona doğru ilerleyerek yatağın altından bir battaniye daha aldım, tekrar kucağına oturdum ve üzerimdekini çıkarmak istemediğim için ikimizi de yeni battaniyeyle örttüm.

Yerime oturduğumda mektubu ona uzattım ama başını salladı. "Bana okur musun?" Sinirlenerek, "Yine elçiye zeval mi getireceksin?" diye sordum.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Ateş etmek yok." "Güzel."

Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti.

Nefesimi tutarak zarfı açtım ve mektubu çıkardım. Katların arasına sıkıştırılmış bir kredi kartı vardı. En azından kredi kartı gibi görünüyordu. Biraz daha inceleyince bunun bir oda anahtarı kartı olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı çatarak mektubu yüksek sesle okumaya başlamadan önce Rex'e uzattım:

Oğlum,

Bu mektubu birkaç kez yazmaya çalıştım ve ne yaparsam yapayım düşüncelerimi doğru bir şekilde ifade edemiyorum.

Zor çünkü bunu yazarken, siz okuduğunuzda ölmüş olacağımı biliyorum.

Bu çok boktan bir yaklaşım ve itiraf etmek istediğimden daha zor. Her şeyden önce, bu mektubu sana neden bırakıyorum?

Çünkü sanırım ölümüm zamansız ve beklenmedik olacak ve sana düzgün bir veda etme şansım olmayacak.

Bu kalbimi kırıyor, evlat. Seni seviyorum ama bir sorun var. Seni bu işe önceden bulaştırmaya kadar çok

seviyorum. Ölürsem, ölürüm. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, ve eğer işim hala bitmemişse, o zaman

Benim için bu işi bitireceğini umuyorum.

Pekâlâ, bu konuyu mantıklı bir sırayla ele alalım.

Şimdiye kadar zayıf olduğumu öğrendiğinizi düşünüyorum ve benden nefret ettiğinize eminim. Ya da en azından bir parçan benden nefret ediyor. Umarım bir sonraki görüşmemizde beni affetmiş olursun.

Annen yaptı.

Bunu bilmeni istiyorum.

Kendra'nın varlığı dışında ona her şeyi anlattım çünkü Rene ölene kadar ben bile bilmiyordum.

Kendra'nın kim olduğunu öğrenmek beni yıktı. Cenazeden sonraki gün bana söyledi ve ben iyi tepki vermedim. Benden utanırdınız ve dürüst olmak gerekirse ben de kendimden utaniyorum. Bu sorundan kaçtım, her şeyden kaçtım ve başka birinin sorunlarına balıklama daldım.

Sana iyi bir baba oldum King, ama Kendra o kadar şanslı değildi. O gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Ne annesine benziyor, ne de bana. Başkalarına acı çektmekten zevk alıyor ve bu tür bir acının sonu asla iyi bitmez.

Seni görmeden önce onu tekrar göreceğimden oldukça eminim ve umarım bu doğrudur. O zaman onunla barışabilirim, ama senin için, Kral, umarım uzun ve tatmin edici bir hayat yaşarsın.

Rachel'a geri dönmelisin, evlat. Yanlış yaptığın her şeyi düzelt çünkü o senin için mükemmel. Annen bunu benden çok önce fark etti ve Rene her zaman ikimiz arasında en akıllı olanıydı.

Ayrıca ikiniz de yaşlanmadan ve saçlarınız ağarmadan önce onu karınız yapıp damgalayacağınızı umuyorum. Günahkarların ikiniz tarafından yönetildiğini düşünmek istiyorum. Onu bir avuç hayduttan daha iyi bir şeye dönüştüreceksiniz. Daha iyi bir şeye.

Siz ikinizle, gökyüzü gerçekten sınırsız.

Kendra için beni affetsen de affetmesen de, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seninle gurur duyduğumu, seninle her zaman gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Sana olan inancımı ve oğlum olduğun için minnettar olmadığım bir günün bile olmadığını bilmeni istiyorum.

Ben öldükten sonra Rach'ın bu mektubu size vermesini istedim çünkü sorularınız olacağını biliyordum. Belki de ölmeden önce sana soru sorma fırsatı vermeliydim, ama gerçek şu ki, bununla başa çıkamazdım.

Kendra benim zayıflığımın vücut bulmuş hali. Anneni hayal kırıklığına uğrattığım için her zaman utanacağım. Kendra bunu hak etmiyor ama onu kanımdan, canımdan biri gibi hissetmiyorum. Annesine inanıyorum, beni yanlış anlama. Maria iyi bir kız. Ama Kendra, aralarında bir bağ yok. Bağlantı yok.

Ona hiçbir vasiyet bırakmadım. Bu benim hatam ve sizden ona bir vasiyette bulunmanızı istemem benim için daha da kötü. Belki ona bir yer ayarlayabilirsin, bir ev alabilirsin, fahişelik yapmasını engelleyecek bir şeyler yapabilirsin. Bunu ister mi bilmiyorum. MC onun için bir şey ifade ediyor, belki reddeder ama deneyin.

Bir sonraki kasaba olan Hannover'deki bir motel odasının anahtar kartının bir kopyasını da ekliyorum. Ayrıldığımdan beri orada yaşıyorum. Orası benim üssüm. Orası bana ait, yani artık size ait, gidip ziyaret edin. Orada işine yarayacak bir şeyler olabilir.

Dünya tahmin ettiğimden çok daha karmaşık. Annenin ölümü, seninle paylaşmadığım çılgın bir ağı ortaya çıkarmamda bana yardımcı oldu çünkü kederin başımı döndürdüğünü düşüneceğini düşündüm - bazı kanıtlar o odada.

Lütfen hatalarımı affedin ve sizi incitmeyi asla amaçlamadığımı bilin. Benden nefret edeceğinizi biliyorum ve yaptığım hatalardan dolayı derin bir pişmanlık duyarak size veda ediyorum.

Bunları yaşarken, sisin içinden bakmak gibidir, çıkış yolu yoktur. Sizin de o yollardan geçtiğinizi biliyorum ve benden daha iyi bir adam olduğunuzu da biliyorum.

Beni her zaman gururlandırdın ve ben öldükten sonra da bunun devam

edeceğini biliyorum. Seni seviyorum oğlum.

Seni seven baban

Rex ve benim hakkımda konuştuğunda nasıl olup da ağlamadığımdan emin değildim ama Buz Kraliçesi rolüme geri döndüm. Sadece Rex içime girdiğinde buna ara verdim, yüzü dünyadan saklanmak için boğazıma yapıştı.

Onu suçlayamazdım.

Ayı'nın ayağımızın altındaki halıyı çekmek gibi bir huyu vardı.

On dakikalık bir sessizlikten sonra söylediği ilk şey "Acaba o motel odasında ne var?" oldu.

İkimiz de gözyaşlarımın kaygan nemini tenimde hissedebildiğimden bahsetmedik.

Ben de aynı şekilde harap olmuşum.

Kendim de bir tane almış olduğumdan, bu mezar ötesi mesajlarla başa çıkmanın zor olduğunu biliyordum. "Yarın gitmek ister misin?"

Bir saniye sessiz kaldı. "Tamam."

Play tuşuna bastı, bu beni zıplattı çünkü programımın sesi bangır bangır çalıyordu, ama hiçbir şey söylemedim, sadece onu sıkıca kavradım ve Bear'ın motel odasında ne tür bir Pandora kutusu olduğunu düşünmemeye çalışarak ona sarıldım.

YİRMİ

RACHEL

Hoş, sıradan bir moteldi.

Özel bir şey değil ama şüpheli de değil.

Rex'in domuzu aile sedanlarının arasında göze çarpıyordu, yani Bear'ınki de öyle olmalıydı. Bir motorcu için garip bir seçimdi.

"Neden bir yer kiralamamış? Neden burayı satın aldı?" Rex kartı parmaklarının arasında evirip çevirirken mırıldandı ve arkasında yazan oda numarasına doğru ilerledi.

"Oda temizliği de dahil sanırım."

Burnu kırıştı. "Eğer o odada kanıt varsa, hizmetçileri içeri almış olması ne kadar olası sizce?"

"Doğru." Omuz silktim. "Bilmiyorum. Baban çoğu gün benim için bir gizemdi. Onun kim olduğunu biliyor muydun..." Boğazımı temizledim ve sonra nefesimin altında fısıldadım, "...Luke Lancaster'ı mı öldürdün?"

Kaşları kalktı. "Giulia-"

"Bana bu yılın başlarında söyledi. Bear'ın ondan bunu gizli tutmasını istediğini söyledi." "Ne oluyor lan? Neden?"

"Bilmiyorum. Vasiyetini değiştirmek için kasabaya gelmişti." "Eklemeler neydi?"

"Storm'un vasiyetleri. Size de bir mektup yazdı. Bazı hayır kurumlarına da birkaç bağışta bulundu."

"Hangi hayır kurumları?"

"İsimleri hatırlamıyorum. Hepsi vasiyetinde yazıyor. Vasiyeti yerine getirecek kişi olarak, transferleri sizin yapmanız gerekecek."

Anladığını başıyla onayladı ama onun da benim kadar şaşkın olduğunu söyleyebilirdim. Odaya vardığımızda kapıyı açtı ve ikimiz de içeri baktık. Nefesimin altında ısıklık çaldım.

Rex buradaki vahşi doğaya adımını atarken tek kelime etmedi.

"Burayı üs olarak kullanmasına imkân yok, çünkü temizlik vardı," diye mırıldandım ve odayı dolduran karışık ip ağından kaçınmaya çalışırken kapıyı arkamdan kapattım.

Örümcek ağı gibiydi.

O ipler her yerdeydi, odanın ortasından geçiyordu, kâğıt parçaları, fotoğraflar, post-it notları oraya buraya asılmıştı. Arka duvarda, üzerinde isimler olan resimler vardı. Tanıdığım isimler.

Odaya bakmak bile beni bitkin düşürmüştü ve yatağa doğru ilerleyip kışımı yere koydum ve bakışlarım Rex'in üzerinde gezinirken boşluğa bakmaya başladım.

Bunu benden daha iyi karşılıyordu, bu çok açıktı.

Bear'ın patlamadan önce onu son gördüğümde ne kadar akli başında olduğunu bilsem de, bu odadaki Gordion düğümü aklını yitirip yitirmediğini merak etmeme neden oldu.

Ancak Rex okuyor, tanıyor ve çalışıyordu.

Bunu bir saatten fazla yaptı, sadece yatağa oturmama değil, dümdüz uzanmama ve üzerime bir battaniye örtmeme yetecek kadar uzun bir süre, çünkü oda buz gibiydi.

Sadece üşüdüğüm ve yorgun olduğum için değil, yatağın üzerinde Venn şemaları olduğu için uzandım. Özellikle bir tanesi her şeyden daha çok dikkatimi çekti.

Sadece kesişen iki daireden değil, beş daireden oluşuyordu, bu yüzden son şekli neredeyse bir yıldız gibiydi. FBI, SCOTUS, NYPD, LAPD, İç Güvenlik.

Sonra, iç içe geçmiş dairelerin içinde isimler vardı. Bazılarının altı çizilmişti, bazılarının ise çok az sayıda soru işareti vardı.

Birkaç kez altı çizilmiş ve dolar işaretleriyle çevrelenmiş DONAVAN LANCASTER'ı görünce ürpertici bir nefes aldım. "Para adamı" da not edilmişti.

Eğer bunu doğru anladıysa ve Savannah Daniels yüzünden son zamanlarda haberlere konu olan diğer isimlerden tanıdıklarım varsa, bilmediklerimin de Serçe olması garantiymiş gibi hissediyordum.

Eğer tavandaki o kâğıt parçasını kaldırırsam, onu Lodestar'a verebilirim ve o da orada ayrıntıları verilen her bir erkek ve kadının cehenneme gönderilmesini sağlayabilir.

Ancak aşırı bilgi yüklemesi burada bitmiyordu.

Daha basit bir Venn şeması vardı.

Bu sefer üç daire.

Yeni Dünya Serçeleri, Eski Dünya Serçeleri, Doğu Serçeleri.

Birbirine kenetlenmiş her dairenin içinde daha fazla isim.

Bear'ın ana dairelerdeki isimlerin üzerine birkaç kez yazdığı koyu renkli üç isim. Sonra, diğer isimler, tanıdığım isimler. Bazıları kraliyet ailesindendi, Bear'ın milliyetlerini belirtmek için yanlarına bayrak çizdiği bir ya da iki general vardı, Doğu Avrupa ve Asya'dan birkaç başbakan/başkan ve birkaç kardinal de listelenmişti.

'ABD'DE NWS/OWS/ES DÜŞMANI OLAN AKTİF GRUPLAR'

sonraki sayfayı okudum.

Bu sadece bir listeden oluşuyordu:

- **Five Points** (İrlanda Çetesi. O'Donnelly Sr. denen şerefsiz dikkat edin)
- **Camorra** (Batı Yakası/Sicilya bağları. Camorra başkanının Las Vegas Polis Şefi ile gizli aile bağları var).
- Las Vegas **Polisi** (Camorra ile bağlantılı. Las Vegas Serçe faaliyetlerine karşı düşmanca davranıyor.)
- **Bratva** (Moskova Serçe faaliyetleriyle ilgilenmiyor. KGB kendilerine yaklaşan her Serçe'yi öldürme emri almıştır).
- **New York Triadları** (Başkan hiçbir Serçe örgütünün dostu değildir. Asya'da geniş bir ağa sahip olan Doğu Serçeleri bile).

Bear'ın Serçelerin uluslararası organlarının düşmanları olduğuna inandığı gruplardan biri olan başka listeler de vardı.

Bunu okuduğumda kalbim göğsümde dondu kaldı. Çünkü pirinç gibi cesur, Bear'ın

bilgi aradığım isimdi.

- **ECD** (Eamonn Keegan liderdir ve sapkın bir amcıktır. Londra'da patlattığı son bomba ECD için bile değildi, NWS, OWS ve ES arasında bir toplantı olduğu için patlatılmıştı. Altmış beş Serçe öldürdü. Yüksek rütbeli olanları da. O piçin elini sıkmak isterdim. Kız kardeşi bir astı tarafından öldürüldü. ECD ancak Keegan özgür kaldığında ve dizginleri tekrar ele aldığıında güçlü olacak :)

"Lodestar ve Maverick'in bu odayı görmesi gerekiyor."

Bear'ın Eamonn Keegan'la ilgili notları aklıma gelince Rex'in yavan ifadesine göz kırptım. Yine de karşı çıkmadım. Sadece...

"Maverick'in bunun için yeterince iyi olduğuna

emin misin?" "Eğer dahil edilmezse çok kızar."

"Yapacak," diye onayladım ama bu soruma tam olarak bir cevap değildi.

"Burası..." Rex nefes verdi. "Daha iyi bilmeseydim, onun deli olduğunu söylerdim."

Bu odanın durumuna bakarak Bear'ın kesinlikle aklını kaçırmış olduğunu tahmin etmek kolaydı ama yine de her bir ipin ortaya çıkardığı ağın içeriği oğlununkine benzer bir zekâdan söz ediyordu.

Rex zeki olmanın ötesindeydi. Deli gibi zekiydi. Kanında olduğuna dair kanıtım varmış gibi görünüyordu.

Ben konuşmayıp sadece yatağın kenarına oturduğumda ve içine yuvarlanabileceğim başka bir bilgi çöplüğü bulduğumda, Rex cep telefonunu aldı ve aramaları yaptı.

Kırk dakika içinde Lodestar ve Maverick bizimle aynı alanı paylaşmaya başladı.

Son tartışmamızdan beri Star'la aramız gergindi ama yanıma oturduğunda bir kolumu kaldırıp omuzlarına dolamaktan başka çarem yoktu.

İşte o zaman ağladı. Bu

cesur baş belası ağladı.

Cevaplarımız vardı.

İsimlerimiz vardı.

Artık karanlıkta değildik.

Lodestar'ın yıllardır ilk kez ışığı hissettiğini fark ettim ve bu ona hiç tanımadığı bir adam tarafından bahşedilmişti.

Kendi gözlerim yanarken nefesimi üfledim. Bu benim davam değildi, benim savaşım değildi ama Bear bu yüzden ölmüştü.

Lodestar onun için geçimini sağlıyordu.

Yine de bu son muydu? Etrafa bakarken kendi kendime sordum. *Ya da* korkuyla düşündüm, *sadece başlangıç mı?*

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

YİRMİ BİR

REX

Pazar günü umduğum gibi bitmedi ve Pazartesi gününün başlangıcı da harika değildi.

Rach'la birlikte uyanmak en azından yüzüme bir gülümseme yerleştirdi, ama o Manhattan'daki mahkemeye hazırlanmak için ofisine gittikten ve ben de kulüp binasına gitmek zorunda kaldıktan sonra, iyi ruh halim çoktan azalmıştı.

Beş dakikadan daha kısa bir yürüyüş mesafesindeyken bisikletimle tepeden aşağı inmek saçma geldi, bu yüzden domuzumu oraya park etmeye ve eve yürüyerek dönmeye karar verdim.

Kapıları yöneten Prospect beni iri gözlerle karşıladı ve garaj alanının etrafında kümelenmiş birkaç adam - kulüp binasından uzakta ve yola daha yakın olan yeni bir alan - beni de böcek gözleriyle izledi.

Genç kızların pijama partisinde oynadıkları bir telefon oyunu gibi, mesaj bir şekilde yerleşkenin bir tarafından diğerine iletilmişti.

Arabayı park edip destek ayağını yerine oturttuğumda Nyx de dışarı çıkmıştı; Link, Sin ve Steel de onun yanında omuzlarını ovuşturuyordu.

Nyx beni sırtımdan alkışlayarak karşıladı, Link ise ayı gibi sarıldı. Sin beni de bir tanesinin içine sürükledi ve Steel karnıma yumruk attı.

"Şerefsiz. Nereye gittiğini bize söylemeden bu kadar uzun süre ayrılmaya cüret etme, duydu mu beni?"

"Evet anne," diye alay ettim, o beni yarı kucaklayana kadar kaşlarımı çatarak karnımı ovuşturdum. "Smokin giymenle ilgili BS, değil mi Rex?" Sin talep etti.

Onu ve sorusunu görmezden gelerek kenara ittim ve Maverick'in kapı aralığına yaslanmış bizi izlediğini gördüm ve arkasındaki çok sayıda yüzü görmeden önce ona başımı salladım.

Önce konseye yetişmek, onlara dün babamın odasında bulduklarımızı anlatmak istiyordum ama belli ki bu olmayacaktı.

Adamlarımın burada olduğum için rahatladıklarını görebiliyordum ama yüz ifadelerinde hoşnutsuzluk da vardı.

Bunu bir kenara bırakmanın daha iyi olacağına karar vererek Nyx'e "Herkesi genel kilise için buraya topla" dedim.

Fısıltı sesleri, bir genelevdeki VD gibi kalabalığın arasında yayılıyordu.

Genel kilise, diğer adıyla 'Ayin', Günahkârlar'da nadiren çağrılırdı.

Ben babam gibi değildim. Burayı bir anlamda demokratik bir şekilde yönetiyordum ama konseyimi ondan daha fazla kullanıyordum. Bu da ayinlerin nadiren gerçekleştiği anlamına geliyordu çünkü açıkçası bir avuç aptalın fikrini almanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Kardeşlerim için savaşa giderim, onlar için öldürürüm, ama zekalarına güvenirim?

Hayır.

Yirmi dakika boyunca aval aval bakılmak benim eğlence anlayışıma uymadığı için ofisime yöneldim. Burası sıcaktı, ocakta bir ateş yanıyordu ve masamda da bir dizüstü bilgisayarın çalıştığını fark ettim - Nyx açıkça bu alanı kullanıyordu.

Başka bir Başkan kızabilirdi ama ben çoğu erkek gibi değildim. Nyx benim için kaleyi korumuştı, en azından rahat bir ofisin nimetlerinden faydalanabilirdi.

Masa sandalyesine yığılırken şakağımı ovuşturdum, zaten bunun bitmesini diliyordum, bilgisayar ekranına baktım. Bir sürü hesap tablosunun açık olduğunu gördüm ama bunlar Günahkârlar'ın işleri için değildi.

İçeri girerken dudaklarım seğirdi, dizüstü bilgisayarının kapağını ona iyi gelmeyecek bir güçle çarptı.

"Rachel bana kendi evini aradığını söyledi. O günü görecektim kadar yaşayacağımı sanmıyordum." Homurdandı. "Bir noktada olması gerekiyordu."

Sin, odanın diğer ucundaki konferans masasının etrafındaki sandalyelerden birine yerleşirken, "Kulüp binasında bir bebeğin dolaşması hijyenik değil," dedi.

Aslında.

Bu konferans masası benim seçtiğimden farklı mıydı? Bizzat gördüğümünden değil. Ama seçtiğim masanın koyu maun rengine olduğuna yemin edebilirdim.

"Nyx daha önce hijyen konusunda hiç endişelenmemişti," dedim, bakışlarım ahşabın üzerinde gezinirken kaybedip kaybetmediğimi ya da internette seçtiğim masayla aynı masa olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Daha önce Giulia ile kilitlenmemiştim." Link kıkırdadı. "Kardeşler Harlow'u taciz ettiğinde mızızlanmasını duymalıydın."

"Ne yapmışlar?" Pek ilgilenmiyordum ama Harlow'un kulüp binasında değil de Rachel'ın evinde yaşamasının bir nedeni olmalıydı.

Kendisi de söylemişti; evi erkeklerim için YMCA'ya dönüşüyordu ve ben de bunu engellemek üzereydim.

Orası bizim yerimizdi.

"Ön sahanlıktaki köpek bokunu ateşe verin," diye gürledi Nyx. İrkildim. "Tanrım. Yeni verandamız mı?"

"Anlaşılan sen ve Giulia benzer fikirlere sahipsiniz. İlk düşüncesi buydu," dedi Sin sırtarak ve parmaklarını birbirine geçirdi. Bakışları dikkatliydi. "İyi misin, Rex?"

"Daha iyi oldum." Çenemi kaşıdım, sonra gözlerim yuvalarından fırladı. "Bu da ne böyle?" Link işaret parmağımın yönünü takip etti. Sırıttı. "Posse."

"Sanki bu her şeyi anlatıyor mu?"

Yan masaya doğru yürüdüm, orada biraz JD ve birkaç bardak şişeyi açmam için beni bekliyordu. Beni rahatsız eden şey, bir standın içindeki lanet olası pembe konik mumdu. Yaklaştığımda çiçek koktuğunu fark ettim.

Sanki yukarıda bahsedilen köpek pisliğiymiş gibi yerden alıp Nyx'e fırlattım. "Kurtul ondan."

Nyx hışımla kapıya yöneldi ve şamdanı koridora fırlattı. Birine çarptığı belli olan şamdanın ardından gelen çılgılığı hepimiz duymazdan geldik.

"Neler oluyor, Rex?" Sin sorguladı.

"Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Çok mu stresli görünüyorsun?" Link koltuğunda geriye doğru sallanarak ve ayak bileğini dizine dayayarak karşılık verdi.

İtiraf etmeden önce çenem çalıştı, "Babam bana kaldığı yerin anahtarıyla birlikte bir mektup bıraktı.

Dün orayı ziyaret ettim."

Link kaşlarını çattı. "Eşyalarını toplamak eğlenceli olmamıştır. Bizi çağırmalıydın. Yardım ederdik."

Bunu kastettiğini
biliyordum. Kahretsin, en
iyi aileye sahiptim.

"Sağ ol kardeşim, ama geride bıraktıkları onun eşyaları
değildi." "Ne demek istiyorsun?"

Maverick de bir sandalyeye yerleşirken sesi kısık ve boğuk bir şekilde, "Bear derinlere daldı,"
diye homurdandı. "Yaptığı şeylerin yarısını nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum."

"Arkasında ne bıraktı?" Nyx kollarını göğsünde kavuşturarak ve bunu yaparken yüzünü
buruşturarak sordu.

Rachel tutuklandığı sırada yediği dayanın çok kötü olmadığını söyledi ama yüzündeki o
buruşukluk en azından bir kaburgasının kırıldığını gösteriyordu.

"Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Hayatımda hiç böyle bir şey
görmedim."

Maverick, "Serçelerle ilgili her şey ve her şey için 3D cinayet panosu düşünün" diye açıkladı.
"Gördün mü?"

Link'in sorusu üzerine Maverick başını salladı. "Rex beni ve Star'ı
çağırdı." "Neden?" Nyx sordu. "Neden hepimiz değil?"

Mav, "Sparrow'la ilgili çoğu şeyi biz yürütüyoruz," diye mazeret bildirdi. "Ayrıca... Çok
yoğundu."

Az bile söylemişsin.

Mav'a bir bakış attım. "Babamın Serçeleri araştırdığını zaten biliyorduk ama bu, sandığımızdan
çok daha derinlere indiğini gösteriyor. Elinde fotoğraflar, haber raporları ve Serçe faaliyetleriyle
ilişkilendirdiği her türlü şey vardı. Amara'dan tanıdığımız isimler oradaydı... Tüm bunları nasıl
bulduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

"Hayatının geri kalan yıllarını avlanmaya adadı," dedi Maverick parmaklarını çıtlatarak. "Rene
olmadan geçirdiği her yıl boşa gitmedi."

Babama ne kadar kızgın olsam da, bu sözler yankı uyandırdı.

Nefesimi tuttum, başımı salladım ve mırıldandım: "Inked'i siz mi hallettiniz?"

"Cruz halletti," diye alay etti Sin.

"Güzel. Güzel."

Kimse bana bir kardeşi neden öldürdüğümü sormadığında, bana duydukları
güvenin kanıtını bulmuştum. Dizüstü bilgisayara bakarak, "Nyx, bir yeri finanse
etmek için yardıma ihtiyacın yok, değil mi?" diye sordum. Gözlerini kısarak bana
baktı. "Yeterince param var."

"Elektronik tablolar da neyin
nesiydi?" "Çocuklar çok pahalı."

Gözlerimi devirerek, "Bir çocuk ve bir ev alabilirsin,"
dedim. "Alabileceğimi biliyorum."

"O zaman," diye tekrarladım, "elektronik tablolar
neydi?" "Senden bir arsa almak istiyorum."

"Nerede?"

"Yerleşkede. Buzdolabının yanında."

Link homurdandı. "Sen ve Giulia düşmanlarımızın geceleri ağladığını duyabilesiniz diye mi?
Senin fikrin bu mu?

serenat?"

Nyx ona ters ters baktı.

Tartışmaması ya da inkar etmemesi başımı sallamama neden oldu.

"Benden arazi almanıza gerek yok. Bir arsa seç ve onu alabilirsin." "Emin misin?"

Mav Nyx'e dirsek attı. "Bunu söyleyeceğini sana söylemiştim."

Nyx pek duygusal bir adam değildi ama yüzü aşağıya dönük olsa bile adem elmasının titrediğini görebiliyordum. "Yaptın. Teşekkürler, Rex."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Aynı şey hepiniz için geçerli. Arazi mi istiyorsunuz, bizde bol miktarda var. Tek sorun, inşaat için Sinners'ı kullanmanız gerekecek, bu yüzden hepiniz aynı anda arazi kapmayın."

Çelik çenesini kaşdı. "Yerleşkede yaşamaya varım. Nyx'in evi bitene kadar bekleyebiliriz."

Omuz silktim. "İyiyim. Bir sürü var. Bu tepenin çoğunun bize ait olduğunu biliyorsun." "Rach ile mi yaşayacaksın?" Çelik sordu.

"Evet. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Homurdandım. Sırıttı. "Sadece daha önce taşınmadığın için."

Link boğazını temizledi. "Bize neler yaşadığını anlattı, Rex." Ona baktım. "Biliyorum."

"Senin de bir çocuğun olduğunu öğrendik-"

"Başlama yine," diye çıkıştım Nyx'e. O bana ters ters bakarken ben de ona ters ters bakıyordum.

"Wynter... Onun hakkında konuşmama gerek yoktu. Sizin de bilmenize gerek yoktu."

"Neden olmasın? Biz senin lanet olası kardeşleriniz."

"Evet, öylesin ama bırak seninle konuşmayı, annesiyle bile onun hakkında konuşmadım." Çenemi sıktım. "Benimle geri döneceğini, senin de onunla tanışacağını umuyordum ama öyle olmadı. Henüz olmadı. Üniversite için şehre geleceğini umuyorum. Belki o zaman onunla tanışırsın."

Link ellerini birbirine sürttü. "Bebek Rachel. Bahse girerim tıpkı ona benziyordur."

"Öyle mi? Fifty onun tamamen Rex olduğunu söylüyor," diye alay etti Sin.

Nyx burnunu çekti. "Rene'ye benzediğini söyleyen yüz kişi var." Onlara başımı salladım ama gülümsememi gizlemek zorunda kaldım.

Onlar söylenirken, her biri son birkaç ayın nasıl geçtiğine dair bir şeyler anlatıyordu. Kendra'nın adı geçmeye devam edince köşeye sıkıştığımı anladım.

"Kendra hakkında haberlerim var."

Nyx dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Peki ya kaltak?"

"Baba..." Dudaklarımı büzdüm, bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değildim. Hâlâ durumun etkisinde olduğum için ağzımdan kaçırdım.

Onların da benim gibi afalladığını görünce neredeyse rahatlayacaktım.

Nyx'in ağzı açık kaldı, Link'in gözleri gümüş bir dolardan daha yuvarlaktı, Steel lanet olası iskambil destesini düşürmüştü ve Sin sanki bir tuğlaya sıçmış gibi görünüyordu. Mav bile şaşırmıştı ve bu çok şey gerektiriyordu.

Arka planda motorların gürültüsünü, frenlerin gıcırtısını duydum ve dışarıda sessizlik çöktüğünde, adamların hepsi olmasa da çoğunun burada olduğunu anladım.

"Yola çıkmalıyız," diye mırıldandım.

Nyx bir elini yüzünde gezdirdi. "O zehirli amcık senin üvey kardeşin mi?"

"Evet, öyle."

"Tanrım," diye gürledi Link, parmakları tespihini çekiştiriyordu, sanki bu bize ilahi bir yardım sağlayacakmış gibi

saçmalıkları anlamlandırmak.

Çelik kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Annemin düşük yaptığı zamanı hatırlıyor musun? O zaman." Sin, "Bear'ın pes etmesi gibi değil," dedi.

"Hayır, değildi. Ama o..." Bir an için kelimelerimin üzerinde tökezledim, sonra buna gerek olmadığını fark ettim.

Babamın yaptıklarını mazur görecektim değilim.

Benim kadınıym yaklaşıp yirmi yıldır daha çok enkaz halindeydi ama bu benim için hiçbir şeyi değıştirmemişti.

"Her şeyi mahvetti."

"Şimdi bu hatanın bedelini ödüyoruz," dedi Nyx acımasızca. Çenemi eğdim. "Tasması kısa."

"Neden?"

Link'e döndüm. "Tüm bu saçmalıklar yetmiyormuş gibi... Storm bana onunla olanlar hakkında bir şeyler anlattı." Ağzım gerildi. "Anlatacak benim hikâyem değil ama onunla kendi isteğıyle yatmamış diyelim."

Sin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?" "Storm bu şekilde ifade etmekten rahatsız oldu ama ben rahatsız oldum."

"O zaman neden ondan kurtulmuyoruz?" Nyx talep etti.

Ellerim iki yanımda yumruk haline geldi.

Kadına sadakat borcum yoktu, ama babamın mektubu kafamın içinde tekrarlanıyordu.

Belki ona bir yer ayarlayabilirsin, bir ev tutabilirsin, fahişelik yapmasını engelleyecek bir şeyler yapabilirsin. Bunu ister mi bilmiyorum. MC onun için bir şey ifade ediyor, belki reddeder, ama dene?

"Bunu sonra konuşuruz," dedim huysuzca, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden. Babamın isteğı, kadın hakkında bildiklerimle savaşa girmişti.

Ayağa kalktım, konseyimin kulüpteki son huzursuzlukla ilgili söyledikleri aklımdaydı -kendi gözlerimle gördüğüm bir şeydi- Kendra'nın durumunu nasıl ele alacağımı bilemezken, içgüdülerim onu ona kadar sayamadan kışına tekmeyi basmamı söylediğinde, kapıdan çıkıp bara doğru yürüdüm.

Bir öncekinden beş kat daha büyüktü ve her bir kardeşe uyuyordu. Rach'ın bana bahsettiğı, bir Posse cezasından kalan pembenin kalıntıları hâlâ duruyordu ama kenarları aşınmıştı.

Hızlı bir bakış ve kabaca bir kafa sayımı, tüm kardeşlerin burada olduğu gerçeğini ortaya çıkardı. Bir sürü rahatlamış, kızgın ve üzgün yüz vardı.

Kimseyle göz göze gelmedim, sadece bardo masasına doğru ilerledim ve ona yaslandım.

Etrafımda, konseyim yanımda sıralanmıştı. Onların desteğine ihtiyacım yoktu ama buna sahip olmak iyi hissettiriyordu.

Kaliforniya'da biraz çıplak kalmıştım. Omuzlarımda MC'nin ağırlığını taşımamak özgür hissettirmişti ama aynı zamanda bu salakların arkamda olmaması da garipti.

Nyx'in "Kapatın şu lanet olası tuzaklarınızı!" diye kükremesine neden olan alçak bir mırıltı odada yükselirken çenemi kaşıdım.

Ani bir sessizlik olduğunda dudaklarım kıvrıldı.

Jersey'e giderken, kardeşlerim karşımdayken ne söyleyeceğimi düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden hepsini bir araya getirdim.

"Uzun zaman önce bilge bir adam bana Günahkârlar'ın bir Motosiklet Kulübü'nden çok daha fazlası olduğunu, onların bir aile olduğunu söylemişti. Aileler birbirlerinin kazançlarını kutlar; kayıpları için yas tutarlar. Bu

adam, eminim tahmin edebileceğiniz gibi, benim babamdı.

"Bear hepimiz için bir şeyler ifade ediyordu. Ya onun emrinde çalıştınız ya da Günahkarlar'ın OG Başkanı olarak ona saygı duymayı bildiniz. Ondan korktunuz ya da ondan uzak durdunuz. Hangisi olursa olsun, Bear, Bear'dı. O harika bir adamdı. Mükemmel değildi. Pek çok hata yaptı ve onlar için öldü.

"Ailede bir ölüm olması, hayat hakkında düşünmenizi sağlar. İşlerin nerede yanlış, nerede doğru gittiğini düşündürüyor. Günahkarlar hakkında düşünmek için çok zamanım oldu ve fark ettim ki en büyük endişem içinizden herhangi birini hapse ya da cenaze levazımatçısına kaptırmak.

"Bazı açılardan yasal hale geliyoruz, ancak bu yasal paravanlar ana gelir kaynaklarımızdan para aklamanın yolları. Biz yüzde birciyiz, bundan kurtuluş yok, ben de istemiyorum. Federal yasa benim yaşam değil, senin yasan da değil.

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde sayılarımızı artırmaya karar verdim. Şimdi, bu, payınızın bu genişlemeyi hesaba katmak için değişeceği anlamına gelecektir, ancak çeşitlendirdiğimiz şekilde, çok fazla fark göreceğinizden şüpheliyim.

"Bunu yapmak istememin nedeni, erkek kardeşler yaşlandıkça, Yaşlı Bayanlar damgalandıkça ve çocuklar doğdukça, bu aile erkeklerinin tehlike hattından uzaklaşmasını istiyorum.

"Yüksek risk altında olanlar tehlike maaşı alacak. Kesintileri daha iyi olacak. Ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da babamın Günahkarlar'ın bir aile olduğunu söylediği ama bunu kapsayacak şekilde hiçbir şeyi ayarlamadığıdır."

Bunun üzerine birkaç mırıldanma oldu, ancak odaya baktığımda bazı memnun ifadelerin yanı sıra bazı kızgın ifadeler de gördüm.

"Ne yazık ki senin için söylediklerim geçerli. Sahip olduğunuz tek hak ayrılmaktır ve Günahkarlar'dan ayrılmanın kolay olmadığını çok iyi biliyorsunuz. MC için planladığım şey hoşunuza gitmiyorsa, kendi aranızda şikayet edebilir ve konsey üyelerimden biriyle bu konuyu konuşabilirsiniz.

"Ama gerçek şu ki, kardeşlerim, bu konudaki fikirleriniz umurumda değil. Çocuklarınız umurumda. Kadınlarınız. Gelecek nesil umurumda, çünkü önemli olan *onlar*. Hoşunuza gitmiyorsa, sarmanız gerekirdi.

"Çok uzun zamandır bir kardeşlik evindeymişiz gibi yaşıyoruz ve bu durum değişmek üzere. Yıllarca böyle yaşadınız ve emin olun, bunların bir kısmı hala devam edecek, ancak daha fazla aile etkinliği olacak. Çünkü yeni nesil *her şey demek*. Her zaman öyleydi; ben sadece bunu görmekte geç kaldım.

"Kendimi savunmam gerekirse, Başkanlık görevini çok erken devraldım. Babam en az on yıl boyunca görevi bana devretmemeliydi ama devretti. Genç bir adamın yapması gereken seçimleri yaptım ve şimdi daha yaşlıyım. *Daha akıllı-*"

"Ya maaş kesintisi yapmak istemiyorsak? Ya koşullara katılmak istiyorsak?"

Lever'ın ağzını açacak kadar gürültücü bir hıyar olmasına şaşırmadan omuz silktim. "Senin çocuğun yok Lever, o yüzden neden endişeleniyorsun ki?"

Kaşları çatıldı. "Yani çocuklarımız olduğu anda MC'deki rollerimizin değişeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum."

Kalabalık arasında mırıltılar yayıldı.

"Onlara seks eğitimi vermek istiyorsun, değil mi?" Sin kulağıma mırıldanarak beni sırtıttırdı. "Evet. Muz ve prezervatif getirmeme gerek var mı?" O kıs kıs güldüğünde

sırılarak alay ettim.

"Bazı Yaşlı Hanımlarımız tehlike ücretini almak için kışımızı riske atmamızı tercih eder," diye seslenen İki Bıçak'a birçok kardeş yuhaladı.

"Yaşlı kadını da suçlama. Seninki gibi ayaklar ortalığı kokuturken olmaz," diye homurdandı Junk.

"Onun ayaklarını çok mu kokluyorsun?" Lever alay etti.

Junk, "Onun lanet ayaklarının kokusunu Maine'de bile alabilirsin" diye karşılık verdi.

"Siktir git, Junk," diye homurdandı İki Bıçaklı. "Botlarım için almamı söylediğin o lanet poşetleri aldım."

İşlerin karışmasına şaşırmadan gözlerimi devirdim. "İşleri tekrar rayına oturtabilir miyiz?"

Junk burnunu çekti. "Bana İki Bıçak'ın ayaklarının kokmadığını mı söylemeye çalışıyorsun, Prez?"

"Ayakları hakkında bir şey söylemiyorum. Sadece hapishane hücrelerini değil, kulüp binasını kokutmaya devam ettiğinden emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Junk omuz silkti. "Seni anlıyorum."

"Bak, çok basit. Çocuklarınız var, MC'deki rolünüz büyük ölçüde değişecek. Sadece yaşlı bir kadının var, konsey yüksek riskli işleri paylaşıırken bu da göz önünde bulundurulacak. Yuva kurma kararını sen vereceksin, ben değil. Ben sadece geleceği düşünüyorum."

"Bunun ne önemi var ki?" Lever alay etti. "Ben her şeyi şu anki haliyle seviyorum."

"Rex haklı," diye gürledi Nyx, öfkesi Lever'ın omuzlarını kamburlaştıracak kadar karanlıktı. "Buradaki yarımız babalarımızın en az bir kez hapse girmesiyle büyüdük. Bazıları öldü; bazıları da ölmesini dilediğimiz pislik heriflerdi. Çoğu çocuğa iyi gelen tek şey kulüptü."

"İşte tüm bunlardan çıkarılacak sonuç bu, kardeşlerim. Kulüp her şeyimizdir. Geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz. Ben sadece bu neslin koruyucusuyum, ama bir gün gelecek ben de sizin gibi arka bahçeye gömüleceğim ve tüneği onlaryönetecek.

"Onlar için, ceplerimizin dolu olmasını ve bu şehirde halkımızı on yıllar boyunca güvende tutmaya yetecek güce sahip olmalarını sağlayacağım-"

"Ve eğer bu kutlamaya değer bir şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum!" Link bağırarak kalabalığı coşturdu ve karşı çıkanlar bile benim lehime tezahürat yapana kadar kalabalığı coşturdu.

Uzun sürmezdi.

Şikayetler alırdık.

Ama büyüme zamanıydı. Artık sırtımı yaslayabileceğim bir babam yoktu. Onların da yoktu. Gerçek ya da hayali, güvenlik ağı gitmişti.

Gelecek, karmaşıklığıyla ürkütücü bir şekilde önümde duruyordu ama tek bildiğim Rachel'dan ayrı yirmi yıl geçirmiş olduğumdu ve kalan zamanımı bir hapishane hücrelerinde harcayarak ya da vaktinden önce yerin iki metre altına girerek bunu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Yaşayacak bir hayatım vardı, konseyimin geri kalanı

da öyle. Bunu kısa kesecek hiçbir şey yapmayacaktım.

YİRMİ İKİ

RACHEL

"Rachel," diye mırıldandı David Foundry kulağıma.

Yüzümü buruşturdum. "David, ne büyük bir zevk. Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum." Bu bir yalandı.

Başsavcı'dan er ya da geç haber almayı bekliyordum, ama tercihen bugün değil. Mahkemede geçen bir sabahın ardından doksan dakikalık bir trafik sıkışıklığından sonra, bir mil uzunluğunda bir yapılacaklar listem vardı.

Parker, dedikoduları anlatmak için daha önce aramadığım için bana surat asıyordu ve Hunter, Dead To Me ile iletişime geçmeden önce ayıklamam gereken bir yığın bilgi göndermişti.

Bugün bu konuşma için uygun bir gün değildi ama zaten fazla seçeneğim de yok gibiydi.

Evimden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, arabamın arkasında, alnımı ovuştururken, "Şimdiye kadar bir 'teşekkür' beklerdim. Currau Valentini ücretsiz ve şimdiden kapımı çalan bazı avukatlar var, müvekkillerine aynı muameleyi yapmaya çalışıyorlar..."

Düşüncelerim bir mil hızla ilerlerken ona teşekkür *etmediğimi* fark ettim. Bir kere bile.

Vay anasını.

Aurora bana Currau'nun serbest olduğunu mesaj atmıştı ve şu anda hayatım olan girdabın ortasında aklımdan çıkmıştı.

"Özür dilerim David. Gerçekten." Sesimden gerçek bir özür sızıyordu çünkü bunu hissediyordum. Aslında kendimi bok gibi hissediyordum. Böyle şeyleri unutmazdım. Asla. "Öğle yemeği için Paginatis'te buluşalım mı?"

Kahkahası istediğimden çok daha samimiydi ama özür olarak üç yıldızlı bir Michelin restoranında benimle yemek yemesi pek de küçük bir şey sayılmazdı.

"Bunu çok isterim ama başka zaman. Currau Valentini'nin serbest bırakıldığı koşulların oluşması halinde birinin bana bir iyilik borçlu olacağından bahsetmişsiniz?"

"Evet," dedim ihtiyatla ve 'gereksinimlerini' detaylandırdıkça ihtiyatım daha da arttı.

On beş dakika boyunca AG'ye yağ çekmeye çalıştıktan sonra onunla görüşmeyi sonlandırdım ve Luciu ile yeni bir görüşme başlattım.

Evime dalmak, yatağıma girip uyumaktan başka bir şey istemiyordum ama bugün bu mümkün değildi.

"Her şey yolunda mı?" Luciu ben daha tek kelime edemedi sordu.

Hunter'ın bana gönderdiği e-postaları taramaya başladığımda, bu bitmek bilmeyen günün sonunda sona ermesi için çoklu görevler yaparken, "Amcanı dışarı çıkardığımda, Başsavcı'dan büyük bir iyilik yapmam gerekti," diye mırıldandım.

"Şimdi mi aradı? Bu kadar erken mi?"

Mırıldandım.

"Ne istiyor?" diye sordu.

"Nevada'daki kulüben hâlâ duruyor mu?" Ben sordum.

"Evet." Eğer bir adam tek kelimelik bir cevapla temkinli görünebilirse, o zaman Luciu yaptı. Sinirlerim gerilmiş, endişem iyice artmıştı, ona "Bunu istiyor," dedim. "Siktiğimin yozlaşmış piçi."

Homurdandım. "Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi. Ve öyle olduğu için minnettar olalım." "O kulübenin ne olduğunu biliyor musun?" diye karşı çıktı.

"Tahtadan yapılmış bir barınak mı? Sorun ne ki? Git ve başka bir tane inşa et," diye alay ettim okumaya devam ederken.

Sahadaki bazı kulaklarıma göre, Eamonn Keegan'ın hapishanedeki konumu, gardiyanların çoğunu maaşa bağlayacak kadar yüksekti - onun çaldığı davulun eşliğinde dans ediyorlardı.

Luciu konsantrasyonumu bozarak, "Burası belli eğilimleri olan işadamları için yüksek sınıf bir tatil köyü," diye açıkladı.

Bir an için donup kaldım. Doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Burası bir genelev mi?" Sesimin gıcırtılı çıkmasından nefret ediyordum ama *lanet olsun*. Genelev mi? "Evet. Öyle. Eğer bunu biliyorsa, demek ki bu tür sapkınlıkları var."

"Seks ticareti mi yapıyorsun?" Öfkem kabararak homurdandım.

"Bu kadınlar insan ticaretine maruz kalmıyor," diye alay etti. "Tanrım, yılda yarım milyon kazandıkları için oradalar.

"Ayrıca, burası Nevada. Orada bu yasadışı değil. Orada yasadışı olan tek şey vergi kaçırmak çünkü bu hanımların IRS'ye tüm aidatlarını ödediklerinden şüpheliyim."

Onun iyiliği için lanet olası genelevinin Nevada'daki on altı ilçeden yasal olan on ilçeden birinde olmasını umuyordum yoksa mahvolurdu.

Ki bu oldukça uygun olurdu.

"Yarım milyon mu?" Kuşkuyla sordum. "Bunu kazanmak için ne yapıyorlar?"

"Sır saklamak, çoğunlukla," diye kuru bir karşılık verdi. "İnsanlar senatörlerinin mini bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerken kıçlarına parlak pembe, on inçlik dildolar sokmaktan hoşlandığını bilmek istemezler."

"Tanrım. Başsavcı ile çalışmak zorunda olduğumu biliyorsun, değil mi? Bunu asla unutmayacağım."

David'in etrafında dolanmak zaten yeterince kötüydü, onu bu şekilde düşünmek midemi bulandırmaya yetti, çünkü onun da bu sahneye dahil olduğunu hayal edebiliyordum.

Utanç verici bir şey yapmadım ama adam bir sümüklü böcekten bile daha sümüklüydü. Kıvrımlarını da katarsak, ona sümüklü böcek demek onlara kötü bir şöhret kazandırdı.

"O zaman sormamalıydın," diye söylendi, ama hemen kabul etti, "Bununla ilgilenmiyor olabilir, ama o lanet olası kulübeden sadece belirli sayıda erkeğin haberi var. Haberi öyle herkese vermiyorlar."

"Bahse girerim," diye homurdandım. "Her neyse, bunu ona verecek misin?" "Alabilir."

"Ona haber veririm."

Aramayı kestim, ancak David'e iyiliğinin tamamının ödenmek üzere olduğunu teyit eden bir e-posta gönderdiğimde kendimi çok kötü hissettim. Tabii ki, bundan daha yüce bir ifade kullandım.

Luciu'nun bir genelevi olmasının sınırında, onun ve Günahkârlar'ın bulaştığı diğer tüm pislikleri

göz önünde bulundurduğumda, bunun benim için zor bir sınır olduğunu düşünerek ikiyüzlülük ettiğimi biliyordum.

Öfkeyle işe dalmanın tesellim olacağına karar verdim ve eşyalarımın çoğunu yerleştirdim.

West Orange'a vardığımızda Hunter'ın bana gönderdiği bilgiler.

Bu işi bir an önce bitirmeye karar vererek telefonumu hoparlöre aldım ve Dead To Me'nin numarasını tuşladım. Arayanın kimliğindeki ismi görünce kendi kendime kıs kıs gülmem saçma mıydı?

Benim için ölü.

Sanki bir isimmiş gibi.

Tanrım.

Bu artık gerçekten benim hayatımdı.

Dünden beri bir yıl yaşlanmış gibi hissederek gözlerimi ovuşturdum ve telefonun bağlanmasını bekledim.

Bana yirmi yıl önce bir telefon görüşmesinin santralden geçip denizaşırı ülkelere ulaşmasını hatırlatan birkaç bip sesi duydum ve ardından Dead To Me'nin yumuşak tonu kulağıma geldi.

"Rachel Laker, senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum."

"Hızlı çalışırım. Özellikle de arkadaşımın güvenliği söz konusu olduğunda." "Benim için ne haberlerin var?"

"Uzun hikayeyi mi yoksa kısa hikayeyi mi istiyorsun?" "Her şeyi istiyorum."

"Hunter'ın güvende olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var."

"Henüz evinden çıkmadı. Ayrıca, günümüzün modern dünyasında bu bir güvence olmasa da, ben ülke dışındayım. Şimdilik güvende."

Bu her şey kadar bir uyarıydı.

Kendimi pek de güvende hissetmeyerek mırıldandım: "Dışişleri Bakanlığı'yla temasa geçtim ama hiçbir işe yaramadılar-"

"Tabii ki öyleydiler," diye mırıldandı.

"Üç farklı bağlantı, her birinin kendine göre bir cevabı var. Sadece biri doğru bildi. Eamonn Keegan yeni yılda haptisten çıktı."

"Onlara altın yıldız."

"Hunter istediğiniz bilgiyi bulmakta daha faydalıydı, ama başka bir kaynağım daha var... O artık pek yok, çünkü Aralık ayında öldü. Ama bu kaynağa göre Eamonn Keegan'ın Londra'daki son saldırısı Yeni Dünya Serçelerine karşı olmuş."

Benim İçin Ölü mırıldandı. "İlgi çekici."

"Görünüşe göre toplantı Yeni Dünya, Eski Dünya ve Doğu Serçeleri arasında bir konferansmış."

"Üç farklı çeşit mi? Yeni ve Eski Dünya'yı duymuştum ama Doğu'yu duymamıştım."

"Evet, onlar da benim için yeniydi."

"Keegan onlara karşı mıydı?"

"Bu kaynağa göre, tutuklanmadan önce bir süre Serçelere karşı aktif olarak çalışmış." "Neden?"

"Bilmiyorum. Ama Keegan haptisteyken kız kardeşinin öldürüldüğünü biliyorum." "Kim tarafından?"

"ECD."

Bear'ın notunun geri kalanından bahsetmiş miydim? Cinayetin arkasında bir 'astının' olduğuna inandığından? Yoksa bela mı ödünç alıyordum? Bir isim isteyecekti ve daha fazla bilgi istediğinde ona bunu vermem mümkün olmayacaktı...

Ben daha fazla endişelenmeden bana "Yeterince iyi değil. Bundan daha fazla bilgi istiyorum" dedi.

Burun deliklerim öfkeyle alevlendi. "Sen sadece onun hala haptiste olup olmadığını öğrenmek

istedin!"

"Ve eğer bunun beni yatıştırmak için yeterli olacağını düşünüyorsanız, herkesin söylediği kadar zeki değilsiniz."

Çenem çalışıyordu, "Sana geri döneceğim" diye mırıldandım.

"Lodestar bu bilgiye sahip olabilir. Ben olsam önce onu arardım." "Neden yapmıyorsun?"

"O zaman ona borçlu olurum. Sana değil."

Sabırsızlıkla, "Ben senin *Ask Jeeves*'in mi olacağım?" diye çıkıştım.

"Tanrım, bu ismi duymayalı yıllar oldu. İkimiz de yaşımızı gösteriyoruz," dedi Dead To Me. "Keegan şimdi nerede?"

"Ocak ayında ülkeye giriş yaptı. Resmi olarak artık Amerika'da değil ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir?"

"Öğren. Lodestar bilecektir."

Sinirle kaşlarımı ovuşturdum. "Başka bir şey var mı?"

"First Lady... O bir Serçe mi? Teyit etmek isterim."

Bear'ın odasındaki gerçekler ağını düşündüm ve rahat bir şekilde, "Hayır ama o ECD'de. O İrlandalı bağınazlar-"

"*Kim* olduklarını ve *ne* yaptıklarını biliyorum." Benim İçin Ölü, nefesinin altından tısladı. "Bunu araştırmaya gerek yok mu?"

"Hayır."

"Lanet olsun." Titrek bir nefes hattan aşağıya doğru süzüldü. "Ben iki hafta içinde dönene kadar Hunter güvende. Keegan'ın kız kardeşinin öldürülmesiyle ilgili olarak seninle temasa geçeceğim. Beni arama; ben seni ararım."

Kulağıma bir klik sesi geldi ve konuşmayı bitirdiğini anladım.

Garip bir şekilde gergindim, ama bunun sona ermiş olmasından da bir o kadar rahatlamış olarak nefes verdim. First Lady'nin ECD ile olan bağları konusundaki kesinliğim karşısında sarsılmış gibi konuşması beni germiştii.

Kimi kandırıyordum ki? Bu durumla ilgili her şey beni geriyordu.

Emile garaj yoluna girdiğinde su şişem bip sesi çıkararak su almamı söyledi. Eve dönmüş olmanın rahatlığıyla onu yolcu ettikten sonra iç çekerek ne Rain'in arabasının ne de Rex'in domuzunun orada olmadığını fark ettim.

Bu yüzden huysuzlanarak çantamı ve paltomu koridora bıraktım, sonra da mutfığa doğru yürüdüm.

"Sana bir teklifim var."

Tanrım, bugün hiç rahat edemedim.

Giulia'nın masada oturduğunu görünce, "Zulamdan dondurma eksik olmasa iyi olur, Giulia Fontaine" diye homurdandım.

Sırtıttı. "Hamile bayanı inkar edemezsin-"

Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına bırakırken, "Bunu bir de hamile olmayan birine söyle," diye takıldım.

"Kahretsin. Seninle takas yapma yeteneğimi kaybettim, değil mi?"

"Sen yaptın." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Teklifin nedir? Ve neden mahkemede cehennem gibi uzun bir gün geçirdikten ve doksan dakika boyunca trafikte sıkışıp kaldıktan sonra bu konuşmayı yapmak zorundayız?"

Bana göz kırptı. "Bu işe gidip gelmeye katlandığına göre Rex'i gerçekten seviyor olmalısın." Nedense bu söz yanaklarımı renkten renge soktu. "Onu seviyorum."

Giulia homurdanarak, "Yakında işe gidip gelmem gerekiyor," dedi.
"Öyle mi?"

"Uh huh. Eğer çıraklık yapmak istersem."

"Oh, şu piercing olayı." Mırıldandım. "Daith piercingimi yapar mısın?"

"Küçümseyeceğini sanmıştım."

"Neden yapayım ki?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Peki, yapar mıydın?" "Ne yapardım?"

"Lanet olası piercingimi mi yapıyorsun?" "Migrenin mi tuttu?"

"İstiyorum."

"Doksan dakika trafikte sıkışıp kaldıktan sonra, isyan ettiği için kafanı suçladığımı söyleyemem."

Her neyse, evet, yapacağım ama bir süre için olmayabilir. Bebek yüzünden."

Omuz silktim. "Senin yapmanı tercih ederim."

"Indy'nin şu anki piercingcisi iyidir," dedi dürüstçe.

"Senin yapmanı tercih ederim," diye tekrarladım.

Giulia'nın gülümsemesi tereddütlüydü ama sadakatimin onu memnun ettiğini gördüm.

Eğer bana bir iğne batırılması gerekseydi, bunun bir yabancından ziyade zaten arkamı kollayan biri tarafından yapılmasını tercih ederdim.

Eğer bu beni Giulia'nın söz konusu delici iğneyle silahlanmış olmasını tercih edecek kadar delirttiyse, öyle olsun

o.

"Lafı açılmışken, Nyx ile olan sorununuz için bir çözüm buldum." "Ne sorunu?"

"Doğum yaptıktan sonra başıboş kalacağından endişe ediyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Ona güveniyorum."

Ben de güveniyordum. En azından sikine güveniyordum. Ama siki, vücudunun onun için önemli olan kısmı değildi.

kıçını gönderdi.

Yine de bunu ona söyleyemezdim. Bu da beni kötü hissettirdi. Lanet olsun.

Ve o yüz ifadesi bana inanmak istediğini ama inanamayacağını hissettiğini söyledi.

Bu bir karmaşaydı.

Giulia, Nyx'in saatlerdir hesaba katılmadığını anlayacak kadar sezgileri kuvvetli biriydi: "Kendra gitmedi."

Ah.

Kah

retsi

n.

Ve Nyx'in gittiği gece o da gitmişti.

Giulia onun hapse girdiğini bilmiyordu.

"Nereye gitti?" Sorguladım.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Ama o geri döndü."

"O benden daha cesur. Özellikle de artık öğürme refleksini kontrol altına aldığına göre." Dudakları kıpırdadı ama sadece "Çözüm nedir?" diye sordu.

"Gerçekten seni aldatacağını düşünmüyorsun, değil mi?" "Bu konuyu açan sensin."

"Doğru. Yine de sadece bir fikirdi."

"Kendra o gece gittiğinde Nyx'i aramaya çalıştım ama cevap

vermedi." Hay sikeyim.

"Muhtemelen kulüp işleri için."

Derin bir nefes verirken yanakları şişti. "Evet. Haklısın. Haklısın. Çözüm nedir?" "Doğum tarihinize yakın bir zamanda ona bir penis piercingi daha yaptırın."

Gözleri genişledi, sırtışı yavaşça ortaya çıktı. "Ne parlak bir fikir."

"Indy'nin piercingcisi bir kadın mı?"

"Maalesef, evet. Ama Indy bir ahbap tanıyacak-"

"Sence bir erkeğin onu delmesinden rahatsız olur mu?"

Sırıttı. "Bence olabildiğince rahatsız olmayı hak ediyor." İlişkileri hakkında gerçekten çok fazla şey biliyordum.

"Hiçbir şey yapmamış olabilir."

"O Nyx. Bir şeyler yapmış olmalı," diye reddetti, "bu benim ezeli düşmanımı alaşağı etmek olmasa bile."

"Hayır, Kendra senin baş düşmanın değil. O sadece bir fahişe." Bear'ın kızı hakkında bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama Bear bile onun uzaylı dölü olduğunu kabul etmişti.

"Baş düşman statüsüne layık değil."

Giulia'nın gözleri parladı. "Haklısın."

"Çoğu zaman öyleyimdir."

Homurdandı.

"Hadi o zaman, bana teklifini yap," dedim buzdolabının kapısından su şişemi doldurmak için ilerlerken ve Hunter'ın bana gönderdiği dondurma kutularından birini buzluktan alırken. Kendimi cömert ve *suçlu* hissettiğim için, "Zehrini seç," dedim.

"Vanilyalı." Kaşlarımı kaldırdığımda kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Dondurma zevkim benimle ilgili tek sıkıcı şey" dedi.

Kıs kıs gülererek ikimize de birer küvet aldım, iki kaşık aldım ve mutfak masamda ona katıldım. Açık sözlü bir kadın olarak benimle göz teması kurmayı birden bıraktı.

Dondurmayı açtıktan sonra kaşığı küvetin etrafında döndürerek, "Böyle şeyler istemekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Neye ihtiyacın var? Borç mu?"

Bunun üzerine kafasını geriye attı. "Dostum, benim erkeğim bir servet değerinde. Dolara ihtiyacım yok. Bu çocuğum için bir vaftiz annesine ihtiyacım var."

Ağzım açık kaldı. "Vaftiz annesi olmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Senden hoşlanıyorum. Rain'i kulüp binasının etrafında gördüm ve fahişelerin etrafını koklasa da her zaman saygılıdır. Oğlum, eğer babasına ve bana bir şey olursa, tam bir cehennem zebanisi olacak. Sen bir Günahkarlar veledini yetiştirdin ve onu normal biri yaptın. Ben de bebeğim için bunu istiyorum. En iyisini istiyorum."

İçinde bir iltifat olduğunu düşündüm, yine de... "Axel onu büyüttü-"

"Ergenlik yıllarının üstesinden geldin. Yaşıyorsun, yani hayatta kaldın." Giulia dudağını ısırıldı.

"Eee?"

Yapacak mısın?"

Ağzım çalıştı ve dudaklarım yuvarlandı, sorulmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya başladım - tıpkı Scott'a yaptığım gibi - ama "Tamam. Ama en azından on yedi yaşına gelene kadar ölemezsin" diye gevelediğimde kimse benden daha fazla şaşırmamıştı.

Giulia bana gülümsedi. "Asla ölmeye niyetim yok. Yani hepimiz iyiyiz. Ama bir kulüp fahişesi beni arkadan vurursa diye, her şeyi ayarladığımdan emin olmak istedim." Ellerini masaya vurdu. "Nyx birkaç piercing daha yaptıracak ve sen de bebeğimin vaftiz annesi olmayı kabul ettin. Bugün çok güzel bir gün."

Ürperdim. "Birkaç piercing mi?"

"Şaftının ortasına kadar bir Yakup'un merdiveni var ama-

" Bir elimi kaldırdım."Bilmem gerekiyor mu?"

"Sormamalıydım."

"Ben sadece birden fazlasına ihtiyacı olup olmadığını soruyordum. Gerçekten cezalandırılmaya ihtiyacı olup olmadığını bilmiyorsun."

kesinlikle *bir şeyi* hak etmiş olmasına rağmen.

"Ve tekrar söylüyorum, o Nyx. Bunu hak edecek bir şey yapacaktır. Merak etmeyin. Dedğim gibi, Yakup'un merdiveninin uzatılmasını istiyorum."

Burnum kırıktı. "TMI."

"Buna alışın. Fazla paylaşıyoruz. Hem de çok."

"Amara Hawk'ın siki hakkında konuşmaya başladığında bunu sana hatırlatacağım."

Sırıttı. "Amara, Hawk ve Quin'in aletlerini gayretle koruyor. Onlar hakkında hiç konuşmaz. Çok sahiplenici."

Kaşığımı dondurma küvetine daldırırken ofladım. "Hiç adil

değil." "Hayat adil değil. Partiyi duydun mu?"

"Parti mi? Hayır." Kafam karıştı, "Ne zaman?" diye sordum.

"Bu gece. Rex için doğaçlama bir eve hoş geldin partisi. Bir şey söylememesine şaşırdım." Bana bir bakış attı. "Tabii senin gitmek istemeyeceğini düşünmüyorsa..."

Geçirdiğim günü, uyumayı bile düşünmeden önce yapmam gereken işleri düşündüm ve neredeyse inleyecektim.

Sessizce birkaç kaşık daha dondurma yedim.

"Gitmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Giulia usulca sordu.

"Evet," dedim iç çekerek çünkü haklıydı. "Gitmem gerektiğini biliyorum." "Hey."

Ona baktım. "Ne?"

"Bu Rene'nin yaptığı gibi olmak zorunda değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Rene'nin bir kariyeri yoktu, değil mi? Ona gölge düşürmek istemem, en azından benim hatırladığım kadarıyla harikaydı. Ama MC onun dünyasıydı. Senin değil. Artık ne benim ne de Posse'un. İşleri onun yaptığı gibi yürütmek zorunda değilsiniz, bilirsiniz, burnunuz her şeye gömülü olarak."

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır. Posse bunun için var. Yani sen Rex'in First Lady'si olacaksın ama ben de Second Lady'yim, tamam mı? Bir de Yaşlı Hanımlar var, onlar eski muhafızlar gibi kedi değiller. Bu işte beraberiz."

Gözlerimi kırpıştırarak ona başımı salladım. "Haklısın." Omuzlarımdan orada olduğunu bile bilmediğim bir ağırlık inerken ağzım bir an çalıştı. "Haklısın," diye tekrarlardım.

Gülümsedi. "Benim işim seninki kadar önemli değil-" "Kendini küçümseme," diye hemen azarladım.

Gülümsemesi bir sırtışı dönüşü. "Değildim, ama bizimkileri hapisten uzak tutmuyorum, bu yüzden kendimi küçümsemişimi sanmıyorum, sadece gerçekçi davranıyorum. Her neyse, ne zaman bir şeyler yapman gerektiğini söylemem konusunda bana güvenebilirsin."

"Bu geceki partide olduğu gibi mi?"

Başını salladı. "Bu geceki partide olduğu gibi. Sanırım Günahkârlar ikinizin birlikte olduğunuzu ilk kez öğrenecek. Belli olacak bir şey değil. Elbette, en kötü saklanan sır olabilir, ama bu gece bir taşla iki kuş vurmak için harika bir yol olacak."

"Evet," diye mırıldandım.

"Yorgun olduğunu biliyorum," dedi şefkatle.

"Gerçekten öyleyim."

"Ama artık kulüp binasını değiştirdik. Bardan sonra takılabileceğimiz bir oda var.

tur at."

Esnedim. "Sanırım biraz kestirmeliyim."

"Seni uyandırayım da hazırlanman için zamanın olsun." Tereddüt etti. "Rex gerçekten sana bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır. O..." Ona "Beni damgalamasını istedim ama emin değil" demek düşündüğümünden daha kolay oldu.

Kızın kaşları çatıldı. "Kulübün hayranı olmadığını bildiği için olmalı, çünkü o adam sana oy veriyor." Öksürdü. "Umutsuzca bağlı aslında."

Göz kırptım.

Bu bir *Grease* göndermesi miydi?

"Kulübün hayranı olduğumdan değil. Sadece çok çalışıyorlar. Aptalca şeyler yapıyorlar ve ben de onları bu durumdan kurtarmak zorundayım."

Ömek olarak, Nyx.

Ömek olarak, lanet olası Harlow.

"Anlaşılabilir. Bebek doğana kadar damgalanamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bunu istediğimi bilmesini istedim." Asık suratla biraz daha dondurma çıkardım.

"Yine de yüzüğü var."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Uzun lafın kısası, Lily onu buldu. Nasıl olduğunu sorma." "Sormayacağım. Yine de bir noktada bilmek istiyorum." Kaşığımı ona doğru salladım.

"Demek markalaşmak için fazla iyisin," diye düşündü.

İfadeler beni gerdi. "Günahkârlar için fazla iyi değilim. Senin gibi kulübün içinde doğmadım ama kesinlikle orada yetiştirildim."

"Küstahlaşmana gerek yok," diye azarladı. "Günahkârlar için fazla iyiymişsin gibi davransaydın, sence senden çocuğumun vaftiz annesi olmanı ister miydim?"

"Dürüstçe mi? Hareketlerinizin ardındaki mantığı düşünmüyorum bile, Giulia." Kadından bir kıkırdama kaçtı. "Sen akıllı bir kadınsın."

"Öyleyim," diye mırıldandım.

"Bu gece bir ilk adım, değil mi?" "Ne için bir ilk adım?"

"Rex'e karısının Yaşlı Kadın olabileceğini ve Yaşlı Kadın'ın da onun karısı olabileceğini kanıtlamak." Ellerini birbirine sürttü. "Git biraz kestir. Nyx beni almaya gelmeden kırk dakika önce uyanmış olacağım."

Yerleşkeye kısa bir yürüyüş mesafesindeyken Nyx'in bunu yapıyor olmasını sorgulamadım, sadece tekrar esneyerek ikimizi de şaşırttım. Çenemi çatlatacak kadar büyüktü.

"Hamileliğinin henüz ilk günlerindesin tatlım. Normalden daha çabuk yorulacaksın." Beni kışkıışladı. "Dondurmayı bırak, ben temizlerim. Sen biraz uyu."

İtaat etmemin aslında ne kadar yorgun olduğumun bir kanıtı olduğunu düşündüm.

YİRMİ ÜÇ

RACHEL

Giulia esnememe aldırıyor gibiydi. Indy de öyle. Sadece esnemelerin etrafında çalıştılar.

İki saat uyumuştum ama şimdi kendimi kestirmeye yatmadan önceki halimden daha kötü hissediyordum.

Göz kapaklarım yanaklarımın tepesinde dinlenmeye çekildi, bu hareketten sonuna kadar faydalandılar - Indy kapakların üzerinde gölge gezdirmeye başladı, Giulia ise kirpikleri sonradan yapıştırdı.

Koltuğuma yığılmış olmam onları rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Ona ilaç falan mı verdin?" Indy'nin mırıldandığını duydum.

"Eğer hamile olmasaydı, bunu düşünebilirdim, ama hayır, çocuk bunu benim için yaptı."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden uyuşturulmaya ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü Giulia seni kızıl bir kadınmışsın gibi resmediyor."

Giulia dudak büktü. "Hayır, değilim. Onu rolüne uygun hale getiriyoruz." "Bir fahişe gibi mi?"

"Modern toplumda fahişe diye bir şey yoktur. Kulüp fahişeleri dışında. Onlar en kötüsü." Giulia bir erkek olsaydı, muhtemelen buna tükürürdü.

En çok İran halıma tükürmediği için sevinmişim.

Indy, "Gerektiğinde feminist olduğunu bilmek güzel," diye tersledi.

"Sırf oturamıyorsun diye bana şımarıklık yapma Indiana Sisson." "Neden oturamıyorsun?"

Giulia sorum karşısında kıkırdadı. "Evet, Indy, neden yapamıyorsun?" "Sebebi yok."

Cehennemden gelen görümce homurdandı. "Yakında öğrenecek."

Indy huffed. "Cruz benim Dom'um."

"Domun mu?" Kaşlarım çatılmış bir halde tekrarladım. "Sen nasıl..." Tereddüt ettim. "...başına gelen onca şeyden sonra bunu yapar mısın?"

Yaptığı işe ara verdi ve yavaşça düşündü: "O beni anılardan özgürleştiriyor.

Kontrolü benden alıyor ve ona güveniyorum, bu yüzden beni tetikleyecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Seni tokatlıyor mu?" Okuduğum son BDSM aşk kitabını düşünerek sordum, ama o çok uzun zaman önceydi.

"Tokatlamak" mı? Daha çok kışına şaplak atmak gibi. İş yerindeki taburesinde kıvranışını görmelisin.

Sanki pantolonunda karıncalar varmış gibi

görünüyor." "Giulia," diye tısladı Indy. "Kapa
şu lanet çeneni."

Elim bir anda dışarı çıktı ve parmaklarımı Indy'nin bileğine doladım. "Karşılıklı rıza
mı?" Indy gürledi, "Evet. Tabii ki."

"Bu konuda 'tabii ki' yok. Sadece emin olmak istedim."

Bana temkinli bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim. Kontrol ettiğin için. Ama hayır, Cruz zaten istemediğim bir şey yapmıyor."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Giulia. "Alınacak o kadar zevk varken kim acı çekmek ister ki?"

"Bunu siki çivili bir beyzbol sopası gibi olan adam söylüyor," diye alay ettim.

Indy sızlandı, "Ew."

Giulia süslendi. "Her santimini alabilirim."

"TMI, Giulia."

"Sen başlattın."

"Yapmadım," diye homurdandım. "Bir noktaya değiniyordum."

"Gerçekten düşünecek olursam," dedi Indy, "Rex'in Dom eğilimleri olduğunu hayal edebiliyorum."

Homurdandım. "Pek sayılmaz. Varsa bile, feryat ve inlemelerimle onu korkutup

kaçırdım." "İyi türden değil, ha?" Giulia sempatik bir şekilde sordu.

"Hayır. Kabus gibi. Eskiden saçımı çekiştirdiğinde tepelere kaçardım." Burnum kırıştı. "Zaten dayak yemekten hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Denemezsen asla bilemezsin. O kadar çok şeyi kontrol altında tutmak zorundasın ki, düşünmek zorunda olmamak güzel olmaz mıydı?" Indy düşündü. "Bunu takdir ettiğimi biliyorum. Cruz kontrolü ele aldığı anda, otomatik pilota geçiyorum."

"Bunu neden isteyesin ki?"

Omuz silktili. "Daha az istek, daha çok ihtiyaç. Eskiden sevişirdim ve öylece uzanırdım, erkekler boşalırdı ve kendimi bir sürtük gibi hissederdim, ama anlamadığım bir şeye ulaşıyordum.

"Cruz'la da böyle oldu ama orada öylece yatmama izin vermedi. Başka hiç kimsenin görmediği şeyleri görüyor. Aynı anda hem güven verici hem de sinir bozucu."

Dudaklarım kıpırdadı. "Seni mutlu etmesine

sevindim." "Gerçekten mutlu ediyor."

Gülümsemem tamamen çiçek açmıştı, başımı arkaya yatırdım. "Beni kızıl bir kadın gibi boyamayı bitirebilirsin."

Yirmi dakika sonra kendimi gerçekten de kızıl bir kadın gibi hissettim.

Makyajım rahat olduğumdan daha az nötrdü ve Giulia bir şekilde dolabımda satın aldığımı bile bilmediğim bir çift pantolon bulmayı başarmıştı.

Benim için satın aldığı anda onları orada bulmuş gibi davranmasını yadırgamazdım ama şikayet etmedim.

Yorgunluğum ona uysallığımı satın almıştı ve belki de bu gecenin gerektirdiği şey buydu - uyku ihtiyacından sarhoş olsaydım, kötü müzikle, gürültülü kalabalıkla, dans pistinde tartışan sarhoş erkek ve kadınlarla ve aslında sadece yatağa tırmanmak istediğim halde ilgileniyormuş gibi davranarak bir geceye dayanabilirdim.

Rex ile.

Bunu ekledim çünkü geceyi yalnız yatağında geçirme fikri artık bana iyi gelmiyordu.

Giulia topuklu ayakkabılarımı giyerken son bir kez esnedim, o da saçlarımı düzeltti, elini saçlarımın tepesinde gezdirerek uçuşan kısımları düzeltti ve Indy o sırada nefesinin altından ılık çaldı.

"Bunu onun yanına bırakmana şaşırdım, Rach."

"O benim ikinci eşim. Ona güvenmeliyim, değil mi?" Uykulu bir şekilde

mırıldandım. Giulia kocaman sırtarak beni dolap kapımın arkasındaki aynanın

önüne çekti.

Kendime baktım, iç çektim ve "Rex'in beni masasının üzerinde becermesi için çok yorgunum"

diye mırıldandım.

"Hedeflediğim tepki bu değildi."

"Ne için? Rex'in benimle yatmak istemesi için mi?" Kıkırdayarak sordum.

"Hayır. Herkes geri çekilmesini bilsin diye senin öne çıkmanı istedim."

"Daha çok Prez beni herkesin önünde sahiplenmek isteyecektir."

Indy kıkırdadı. "Haklı, Giulia. Ben eşcinsel değilim ve sanırım ben bile onu becerirdim." Homurdandım. "Teşekkürler, Indy."

"Hoş geldin, Rach. *Ağlak* anını sahipleniyorsun."

Pantolonu çekiştirdim, kazağı karıştırdım ve "Daha çok *Grease*'deki Sandy'ye benziyor" diye yakındım.

an. Gerçi Sandy'nin pantolonunun hayal gücüne bunlardan daha fazla şey bıraktığını düşünüyorum."

"Kıyafetlerle oynamayı bırak," diye homurdandı Giulia. "Bunlara daha uzun süre sığamayacaksın. Ve eğer hâlâ sığabiliyorsan, o zaman seni şişmanlatmak için çalışmam gerekecek. Bu senin ikinci çocuğun; olduğundan daha fazla göstermelisin. Kadın doğum doktorun ne dedi? Bir tanesine gittin, değil mi?"

"Zayıf olduğumu söyledi."

Burnunu çekti. "Hadi canım, Sherlock. Merak etme, seni besleyeceğim." "Makarna puttanesca?" Umutla sordum.

"Ufaklık kusmadan önce ne kadarına dayanabilirse." Kolumu okşadı. "Harika görünüyorsun Rachel. Hissediyor musun?"

"Sanırım. Ben çok..." Bir elimi kalçalarımın ve göğsümde gezdirdim. "Aradığın kelime 'teşhir'," diye alay etti Indy.

Galalarda daha dar kıyafetler giymiştim ama bu bir gala değildi. İnsanların aktif olarak seks yaptığı bir bara gidiyordum. Bu, senaryonun parametrelerini değiştirdi.

Bir parçam neden çıldırmadığımı merak ediyordu ama belki de merak etmeme gerek yoktu. Belki de bu sadece Rex'e olan inancımdı. Giulia'ya. Hatta Indy'ye.

Giulia ona karanlık bir bakış fırlattı. "Sus. Harika görünüyor. Oraya gitmesini ve baş döndürmesini istiyorum." "Başları döndürecek, tamam. Rex muhtemelen gece bitmeden bir kavgaya karışacak."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Indy

homurdandı. "Öyle olduğunu biliyorum."

Pantolon, ancak iyi bir terzilikten gelebilecek bir yakınlıkla bacaklarımın ince uzunluğuna yapışıyordu. Boydan boya öyle keskin bir kıvrım vardı ki sanki kendimi kesebilirmişim gibi görünüyordu. Pantolonun içine omuzlarımı ve göğsümün büyük kısmını açıkta bırakan dekolte bir kazak giymiştim.

Sandy'nin *Grease*'in sonundaki asi kıyafetinden farklı olarak, kollar üst kolumun etrafından dolanıyordu ama benimkinin derin kesimi onunkinin yanında masum kalıyordu.

Ayağımın, siyah kıyafetimi daha da seksi hale getiren bir çift kırmızı kama vardı. Dudaklarımın aynı kiraz elması kırmızısına boyanmış olması ve saçlarımın Robert Palmer klibindeki kadınlar gibi sıkı bir topuz yapılmış olmasıyla birleşince seksi görünüyordum.

Bunu hedeflemeyeli uzun zaman olmuştu. Seks dışında herhangi bir şey için yatağıma tırmanmakla daha çok ilgilenirken bu gece bunu yapıyor olmam garip görünüyordu.

Nyx aşağıdan seslendi, "Giulia! Neredesin lan sen?"

Bize sırtıttı. "Tam bir centilmen." Ona, "Senin cehennem dölünün kıyafetlere girip çıkmayı

imkansız hale getirmesi benim suçum mu?" diye bağırdı.

Nyx mantıklı bir şekilde cevap vermedi.

Elini benimkinin içine soktu, Indy'yi yakaladı, kolunu SIL'in koluna doladı ve bizi koridora sürükledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Nyx beni fark etmemiş gibi görünüyordu.

Giulia'ya ters ters baktı. "Bu elbise sana uymuyor."

"Öyle," diye karşı çıktı, göğüslerini dekolte yaka içinde sallayarak.

"Bu gece kemiklerini kırmamı istiyorsan kırımam bebeğim," diye tehdit etti, bakışları gibi sesi de kararmıştı.

Belli ki Nyx de bir yatakta olmak istiyordu. Ama o uyumayı düşünmüyordu.

"Dokunamayacakları şeylere bakmamalılar," diye mırıldanan Giulia, Nyx'in çenesini sıkmasına neden oldu.

"Topuklu giymemelisin. Ya düşersen?"

"Bütün gece sana yapışıp kalacağım," diye anında karşılık verdi. "Düşmeme izin vermeyeceksin." Adamın ağzı bir kez daha gerildi. "Ceketin nerede?"

"Ateşim var."

"Bir şeyler çeviriyorsun," diye çıkıştı. "Sen lanet olası bir belasın, bunu biliyor musun?"

Hem Indy'yi hem de beni bıraktı ve kendini ona doğru fırlattı. Adamın elleri kadının kalçalarına, kadının elleri de adamın göğsüne gitti. "Sadece seni diken üstünde tutuyorum."

Homurdandı ve ben de onun kışını avuçladığı ve koridorda onu neredeyse parçaladığı gerçeğini görmezden gelmeyi seçtim.

Indy ve ben, kaçmanın en güvenli seçenek olduğuna karar vererek, paltomu giydikten sonra birlikte dışarı çıktık.

Tepeye doğru manevra yapıp yerleşkeye doğru ilerlerken, "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsun," diye takıldım. "Onları bir de tartışırken duymalısın."

Indy, "İş yerinde zaten çok fazla şey görüyorum," diye homurdandı. "Bir gecede benim geçen yıl yaptığımdan daha fazla seks yapıyorlar." Indy alay etti, "Sanırım bu yıl farklı olacak."

"Sanırım haklısın," diye takıldım, Indy elini Giulia'nın daha önce yaptığı gibi kolumun arasından geçirdiğinde garip bir şekilde ısındım.

"Fahişeler orada olacak. Giulia sana söyledi mi?" Indy uyardı. "Söylemedi."

Burnum kırıştı. "Endişelenecek pek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Senin için endişelenmiyorum," diye söylendi. "Giulia için endişeleniyorum. Eğer Kendra geri dönerse ve Nyx'in etrafını koklarsa, bunun bedelini çok ağır öder."

"Bu yüzden mi kendini o elbisenin içine attı?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Şu anda ona karşı güvensiz. Anlamıyorum. Nyx'i hiç onunla olduğu gibi görmemiştim."

"Ben de," diye kabul ettim ama içimi çekerek, "Wynter'a hamileyken vücudum o kadar değişti ki tanınmaz hale geldi. Sonrasında başka sorunlarım da oldu, biliyorsun, ama ondan önce bile beni şaşırtmıştı. O daha genç, unutmama. Artık daha olgunuz. O zamanlar nasıl olduğunu hatırlıyorsun."

Indy sabırsızca homurdandı. "Haklısın." Bunu biliyordu ama hoşuna gitmemişti. Anlamıştım.

Giulia'nın kıskanması boşunaymış gibi görünüyordu ama gençken ve aşıkken, en tuhaf güvensizlikler insanı rahatsız ediyordu.

Oraya gitmişim, bunu kesinlikle yapmışım ve birkaç tişört satın almışım. Indy'nin de öyle olduğunu düşünmek zorundaydım.

Kolunu sıktım. "Ben her şeye göz kulak olurum."

"Stone ve ben de. Gözcülük yapıyoruz. Kendra'nın ölmek istediği çok açık. Storm gittiğinden beri daha da kötüleşti."

Aynı fikirde değildim - sonuçta Giulia'nın savaş yolunda olmasının bir nedeni vardı.

Sonunda yerleşkeye vardık ve Prospect bizi görünce ısıklık çaldı.

Indy homurdandı, "Gözlerini yerden ayırma evlat. İhtiyarlarımız içeride bizi bekliyor."

Gözleri yere düşmeyip korkuyla irileşince dudaklarım kıpırdadı.

Indy burnunu çekerek beni gürültülü kulüp binasının ötesine doğru çekti.

Evimde bunun kalıntılarını duymuştum ama genellikle gürültülüydü. Yıllar geçtikçe buna alışmıştım.

"Rex gerçekten de bir parti olduğunu fark etmeyeceğini mi

düşündü?" Omuz silktim. "Sanırım beni nereye koyacağından

emin değil."

Indy beni çekiştirerek durdurdu. "Sen oyuncak bebek değilsin. Bir rafa konulmana gerek yok."

Savunması beni gülümsetti. "Biliyorum. Bu kötü bir şey değil. Daha çok beni mutsuz edecek bir şeyin içine sokarak işi berbat etmek istemiyor gibi."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kulağa aptalca geliyor. Ama o bir erkek. Akıllı olsa bile."

Mırıldanarak cevap vermek üzereydim ki bir ağabey seslendi: "Eee, kaltaklar, iyi görünmüyor musunuz..."

Nereden geldiği belli olmayan yumuşak bir ses çınladı: "Lever, gözlerini kaybetmek mi

istiyorsun? Onları eritip çorbaya dönüştürmek için bekleyen güzel bir fiçim var."

Indy ürperdi. "Tanrım, bu beni tahrik etmemeli," diye mırıldandı

bana. Gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Siktir git, Cruz. Gözlerimi tehdit edemezsin-"

"Onları hem benim hem de Rex'in kadınına bakmak için kullanıyorsun. Bu gece gerçekten kör olmak istiyorsan, bu konuşmaya devam etmelisin."

Lever homurdandı. "Rex'in bir kadını yok."

"Rex'in bir kadını var," diye alay etti Cruz, kötü dilbilgisi onun zekâsındaki bir adamdan daha da kötü geliyordu. "Rachel."

"Rachel mı? Kibirli avukat olan mı?"

Dudaklarım büküldü. "Evet, geçen yıl seni taciz suçlamasından kurtaran kendini beğenmiş avukat gibi." "Bedava seks varken sen para mı ödedin?" Cruz alay etti ve diğer bazı kardeşler açıkça duydu

çünkü verandada bir yerden gelip ona bok atmaya başladılar.

Onu biraz rahat bırakmaya karar verdim - kulüp fahişelerinin aleti olmaması Lever'ın suçu değildi, değil mi?

Indy ve ben merdivenlerden ön kapıya doğru yöneldik ve Cruz kolunu Indy'nin beline doladı, ben de beni Rex'e götüreceklarını bildiğim için yakın durdum.

Koyu renk bir kot pantolon ve bandeau bir bluz giyen Indy benden çok daha şık görünüyordu ama zümrüt rengi bronz tenini dengeliyor ve mürekkep siyahı saçlarının ışıklar altında parlamasını sağlıyordu. Sessiz bir nude ruj sürmüş, minimal makyaj yapmıştı ama siyah kedi gözü göz kalemi tam yerindeydi.

Onlara çok yakın durduğum için müziğin sesinden bile Cruz'un "Çok güzel görünüyorsun prenses" diye fısıldadığını duydum.

Her zaman taş gibi sert olduğunu düşündüğüm Indy onun içinde eridiğinde dudaklarım kıvrıldı. Herkesin bir kriptoniti vardı, değil mi?

Indy'nin onunkini bulduğuna sevinmiştim.

Ceketimi antreye, amacını bilmediğim ama bu gece portmanto görevi gören bir dolaba astığımda parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Mekan bira ve ter kokuyordu. Müzik çok gürültülüydü, bar çok sıcaktı ve ben hemen mutsuz oldum.

Rex beni gördüğünde, bu tüm ıstıraba değdi. O da Nyx gibi tepki verdi.

Bunu tahmin etmemiştim.

Bilardo masasının kenarında oturuyordu, 'Evine Hoş Geldin, Prez' pankartı, buradaki durgun havaya kutsanmış bir rahatlama getiren tavan vantilatörlerinin tepesinde sallanıyordu. Belli ki Link ve Lily'nin oyun oynayışını izliyordu, bir bacağı denge için hafifçe yukarı kalkıktı. Etrafında kardeşler ve birkaç fahişe vardı ve anında benim de tüylerim diken diken oldu.

Tıpkı onun gibi.

İşte o zaman Giulia'nın beni buraya getirmekte ve bu şekilde giydirmekte ne kadar haklı olduğunu anladım. Bu dünyanın parametrelerini benim anlamadığım bir şekilde anlamıştı.

Rex bana partiden bahsetmemişti. Hayatının bu kısmını bizimkinden ayrı tutabileceğini düşünmüştü ama bu işe yaramayacaktı.

Olamaz.

Bir şekilde iki yarıyı birleştirmeliydik ki ikimiz de mutlu bir şekilde yaşayabilelim, ama o burada parti yaparken benim evde kalmam sadece karşılıklı mutsuzluğa neden olurdu.

Bu yola girdiği için bir ilişkinin bozulduğunu görmüştüm ve Rex Storm'a yakın olmasına ve bu yolun yanlış olduğunu bilmesi gerekmesine rağmen, yine de bu geceki eve hoş geldin partisinin haberini paylaşmamıştı. Yine de bu yolda ilk birkaç adımı atmıştı.

Aptal.

Erkeğim sık sık böyle olmazdı ama bu gece kesinlikle aptallık etmişti.

Beni gördüğünde doğruldu, gözleri irileşti ve sonra yarıklara dönüştü. Bana doğru hışımla yürüdü, sonra sanki çok işe yarayacakmış gibi paltosunu çıkardı ve beni selamlamadan önce kollarımı yıllardır giydiği deri yeleğinin içine soktu.

Üzerimden ipek gibi kaydı.

Deri sıcaktı, tenime karşı yumuşaktı ama bu beni çenemi yukarı kaldırıp yüzüne bakmaktan ve "Beni örtmeye mi çalışıyorsun?" diye sormaktan alıkoymadı.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye mırıldandı, bakışları değdiği her yeri yutarken sesi boğuk çıkıyordu.

Adrenalin yorgunluğumu yiyip bitirmişti. Bana bakışı, sıvı kafein tüketmişim gibi hissettiren o hormon patlamasını ateşledi.

Bir saat önce esneyebilirdim.

Şimdi, bu pisliğin etrafında olduğumda canlanan enerjinin katı kaynağını hissediyordum.

Kahretsin, onu sevdim.

Bunu özlemiştim ve işin bu tarafını özlemek içimden bile gelmiyordu.

Gençken hiç bu kadar cesur olmamıştım ve kulüp binasının ortasındaki barda, onun çöplüğünde bok çıkarmaya asla cesaret edemezdim.

Ona sııttım -bu durumda yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu düşündüm. "Kıyafetimi beğenmedin mi? Giulia hayal kırıklığına uğrayacak. Sanırım bunu seni düşünerek seçti."

"Lanet olası baş belası," diye mırıldandı nefesinin altında. "Kan banyosu mu istiyordu?"

Eli değişti ve enleme doğru ilerledi. Genelde bana sert davranmazdı ama ensemini tuttuğunda, beni geri çevirmesini, kenara itmesini ve geldiğim yoldan geri itip kapıdan çıkarmasını beklerdim.

Bunu yapmadı.

Bu kadar aptal olmamalıydım.

Parmakları kısaç gibi değildi; beni içine çekti. Daha yakına.

Daha yakın.

Hala daha

yakın.

Ta ki beni öpene kadar.

Cinseldi. Vahşiydi.

Mükemmellikti.

Etrafımda tezahüratları, yuhalamaları ve çığlıkları duyuyordum ama bunlar kafamın etrafında

vızıldayan sinekler de olabilirdi.

Farkında olduğum tek şey Rex'ti.

Kokusu, tadı, gücü.

Bu haydutlar odasının ortasında, hepsinin en kötüsü ve en iyisiydi.

Ve o benimdi.

Ona bir ağaçmış gibi tırmanma arzusu beni vurdu, ama ağzımı diliyle sikerken, beni kapıya doğru ittiğini, beni istediği yere ittiğini fark etmedim ve fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim.

Ağız benimkini yırttı, beni yiyip bitirdi.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi kudurmuş bir halde benimle ziyafet çekiyordu ve ben de bu ziyafete fazlasıyla istekliydim. Aradaki fark, pasif kalmamamdı. Karşılık verdim. Öpücük için öpücük, ısırık için ısırık. Doyumsuz ihtiyaç yeni değildi, ama onu sahiplenme arzusu yeniydi.

Oradaki sürtüklerin, benim için bir tehdit olmamalarına rağmen, birbirimiz için kim olduğumuzu bilmeleri arzusu zorunluydu.

Biyolojik olarak öyle.

Belki de Giulia o kadar da toy değildi.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek kendimi ona doğru ittim, kalçalarım sallanırken göğüslerim göğsüne sürtünüyor, her seferinde sikini okşuyordu. Kalın, katı uzunluğu karnımı yakıyordu, sadece o sıcaklığı hissetmem gereken yerde değil.

Ani sessizlik ve zifiri karanlık alan, artık barda olmadığımı gösteren ilk işaretlerdi.

Ama umurumda değildi.

Sadece bu öpücüğün hiç bitmemesini istedim. Sonsuza kadar devam etmesini istiyordum.

Beni kollarına aldığında itiraz etmedim, sadece dizlerimi kalçalarına doladım ve o ilerlerken burnuma yumuşak bir koku çarptı - sedir.

Ateş.

Rex'in ofisi.

Kulüp binasında şöminesi olan tek oda orasıydı.

Beni masası olduğunu tahmin ettiğim şeyin kenarına yasladı ve elleri sırtımı, belimi şekillendirmek için yer değiştirdi, sonra gürledi, "Masanın üzerine eğil."

İtiraz etmedim.

Vücudumdaki tüm sinirler hazır ola geçti, arkamı döndüm, dirseklerimi yüzeye dayadım ve kıcıımı dışarı çıkardım. Parmakları pantolonumu aşağı çekmeden bir saniye önce pantolonumun fermuarını tırmaladı. Sırada külotum vardı. İki de ayak bileklerimin etrafında toplandı ve beni onun aç gözlü bakışlarına maruz bıraktı. O pis parmaklar daha sonra ateşimi aradı ve ben hemen bacaklarımı açtım, o tek sert dokunuştan aldığım zevki inlerken sırtım kamburlaştı.

Fermuarın indirilme sesini duydum ve aldığım tek uyarı buydu. Aleti oradaydı.

Girişte.

İnledim, amansız itişiyile kıpırdandım, ancak içimde bittiğinde durdum.

Parmakları kalçalarımı yuvarlayarak karnımın üzerinde gezindi. Biri sert kabarıklığın üzerinde hareket etti, diğeri aşağı kayarak klitorisime doğru eğildi.

"Buraya böyle giyinerek gelebileceğini ve herkesin önünde sana sahip çıkmayacağımı mı sanıyorsun? Yaşayan ıslak bir rüya gibi görüldüğünde seni beceremeyeceğimi mi sanıyorsun? Sonunda benimle sikiştiğinde?"

Cevap vermedim, veremedim. Sadece inledim.

Daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Kıçım kalçalarına çarparak kemer tokasının şingırdamasına neden oldu. Bu uyumsuz ses sinirlerimi yıprattı ama karnımı şekillendiren eli kalçama doğru ilerlerken onu bir kenara ittim. Parmakları orada beni ısırdı, hareketlerimi kontrol etti, daha yukarı kaymadan önce onları sakınleştirdi. Boynumdan tutup beni aşağı itti ve üzerimi örttü.

İşte o anda her şey yerle bir olabilirdi. Grizzly bunu yapmıştı.

İçime girerken saçlarımı yolmuştu.

Ne kadar sert davrandığı için serbest kalan topaklar vardı.

Kulağıma gülmüştü.

Kokuşmuş nefesi burun deliklerimi doldurmuştu. Ama Rex, Grizzly *değildi*.

Calvin Klein kokuyordu ve nefesinde bir miktar JD olsa da, sakız çiğnediğini biliyordum çünkü etrafımızdaki havada nane yaygındı.

Parmakları *yırtılmadı*; okşadı. Okşadılar. Alay ettiler ve zevk verdiler. Canımı yakmadı, tadını çıkardı. İçimde boğuldu.

Gülmedi; inledi, çektiği azap açıktı. Benim ona bahsettiğim bir azap. "Günah işliyorsun, Rachel," diye acı çekiyormuş gibi bağırdı.

Korkudan bir ritim atmanın eşiğine gelen kalbim, tekrar eski çarpma ritmine döndü. Rex.

Her zaman

Rex. Benim.

Benimkini.

Kesin.

"Benim lanet cennetim." Tekrar içime gömüldü, kalçalarının düzlüğü popomda zıplıyordu, bana bir çığlık daha attıran sert bir itiş daha hediye etti. "Benim kişisel cehennemim."

"Rex!" Parmaklarının uçları klitorisimde çalışmaya başladığında hıçkırarak ağladım.

Hareketleri vahşileşti, daha hızlı ve daha hızlı kayarken, ön kolu karnımın altında kenetlenerek masaya çarpmamı engelledi.

Tam amım ona yapışmışken, boğuk bir çığlık attı ve ben kendi orgazmımı haykırırken onun sıcaklığı beni haşladı.

Bir ömür boyu sürecektir gibi görünüyordu.

Tenim yandı; vücudum acıdı - mümkün olan en iyi şekilde.

Bana kimin sahip olduğunu hatırlatan bir şeyle beni damgalarken her santimim coşku içinde boğuldu.

Amımı okşarken ayrılmış dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtı, çünkü çekildiğinde parmakları yarığıma gitti ve birlikte yaptığımız karmaşanın içinden kaydıldı.

Bir kez daha klitorisime geri çekildi ve diğer eliyle beni tekrar boşaltırken iki parmağını içime pompaladı.

Beni tatmin ederken son bir kez daha haykırdım, kemiklerim takırdayana kadar, her parçam

coşkuyla titreşti ve sonra bana var olmayan sözleşmemize bir fiziksel imza daha attı.

Kulağıma fısıldadı, "Benim." Rex'in.

King's.

Başka kimsenin

değil. Asla. Bir

daha.

YİRMİ DÖRT

REX

"Giulia ile konuşmam gerek."

Hâlâ masaya yaslanmış olan Rachel homurdandı, sonra da geveledi: "Sen ve kimin ordusu? O kendi başına bir kanun."

Nefesimin altında homurdandım. Sadece haksız olmadığı için değil, aynı zamanda aletimi fermuarla kapattığım ve tekrar kafese konulmaktan hoşlanmadığı için.

Sikeyim.

Onu tekrar istedim.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek onu gördüğümde iç çektim. Karanlıkta bile çok güzeldi.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Dışarıdan gelen loş ışıktaki onun dış hatlarını zar zor görebiliyordum ki bu tam bir trajediydi. Sırf onu retinalarıma kazıyabilmek için eğilip ışığı açtım ama açar açmaz tekrar kapattım.

Masama olduğu gibi sarılırken, onu bu şekilde görmeden asla edemeyeceğimi biliyordum. Buraya her geldiğimde bu anı hatırlayacaktım ve eğer bu yüzümde bir sırıtış yaratmadıysa, lanet olsun.

"Bu ışık da neyin nesi?" diye homurdandı.

"Bu anı unutmadığımdan emin olmak istedim."

Ofladı ve dudaklarım seğirdi çünkü şimdi tekrar uykuya dalmaya yakın olduğunu gördüğümde, onu mağaralarına kadınına çeken bir Neandertal gibi buraya sürüklediğimi gören dürtüyü hatırlamak zordu.

Hamileydi.

Yorulmuştu.

Bütün gün çalışmıştı.

Yüzümü

buruşturdum.

Onu bu akşamki partiye davet etmememin nedenleri bunlardı, ama lanet olsun, içeri girdiğinde can sıkıntıma canlılık kattı, aynı anda hem günah hem de cennet vaadi gibi görünüyordu.

Bir elimi poposunda gezdirdim, yapabildiğim için çimdikledim ve mırıldandım, "Eve gitmeliyiz."

"Hayır, yüzümüzü göstermeliyiz." Esnedi ve biraz doğruldu. "Ortaya çıktıktan sonra beş dakika içinde sikilmek gibi bir niyetim yoktu."

"Bildiğim iyi oldu," diyerek çömeldim ve giyinmesine yardım ettim.

Eğer pantolonunda döl varsa, muhtemelen ağlardım. Onu tekrar o pantolonla görmem gerekiyordu. Belki her yıl. Yıldönümümüzde.

Ağzımın suyu akmak üzereydi, sikim sertleşmeye başlamıştı bile, külotunu bacaklarının arasında düzelttim, kalçalarına yerleştirdim, sonra pantolonunu yukarı çektim ve fermuarını çektim.

O terbiyeli olduğunda, "Şimdi bütün gece amını ıslatan döllerimi düşüneceğim" dediğimde aletimin seğirdiğini hissettim.

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Rach başka bir esnemenin ardından sordu.

"İkisinin karışımı." Sesi kızgın değil, sadece yorgun geliyordu. Ayağa kalktım, çenesini kavradım. "Sana sert davrandım."

Öne doğru eğildi, yüzünü göğsüme bastırdı ve kollarını belime doladı. "Benimleyken mükemmeldin."

Kontrolümü tam olarak kaybetmemiştim, çünkü kontrol genellikle beni 'terk eden' bir şey değildi, ama neredeyse tamamen gardımı düşürmüştüm.

Burnumu şakağına dayayarak mırıldandım: "Bu gece buraya gelmek zorunda değildin. Programının zor olduğunu biliyorum ve buraya gelirken trafiği kontrol ettim. En az bir saat boyunca 495'teki yığılma yüzünden sıkışıp kalmışsın."

"Daha çok doksan dakika gibi." Esnedi. "Bu yüzden mi bana partiden bahsetmedin?" "Evet, tabii ki."

"Huh."

"Ha?"

"Fırtına yapıyorsun sanıyordum."

"Tabii ki hayır. Sadece daha fazla uyuduğunu biliyorum ve bunun bebek yüzünden olduğunu düşündüm. Ekstra iş yüküyle birlikte dinlenmeye ihtiyacın var."

"İstiyorum." İç çekti. "Ama Giulia bana söylemekte haklıydı. Eğer bunu yaparsak, belki de akşam yediye kadar uyumak istemeden gelmem gerekmez?"

Dudaklarım seğirdi. "Burada parti yapmaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

Rach ürperdi. "Tanrım, hayır. Bu hiçbir zaman benim sahnem olmadı ama bu önemli değil. Senin sahnem. Sen benim galalarımın gelebilirsin, ben de buraya gelip senin First Lady'n gibi davranabilirim." Beni sıktı. "Ver ve al. Biz de böyle yapacağız, değil mi?"

Saçlarına sırttım, bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ettim. "Biz de böyle yapacağız," diye onayladım.

Kollarını çözüp elimi tuttuğunda beni salona çekmesine izin verdim. Her yerde erkek kardeşler vardı çünkü bu benim 'eve hoş geldin' partimdi ve sırtıma bir sürü alkış aldım ve Rach, sanki erkekler onun burada olduğuna ve böyle giyindiğine inanamıyormuş gibi gözleri kamaşmış bir şekilde baktı.

Kahretsin, buna inanmadım ve onu o kıyafetle daha yeni sikmişim.

Bara geri döndük, bize birkaç içki aldım, etrafta dolaştık, birkaç kişiyle konuştuk, birkaç dans ettik ve genel olarak sadece takıldık.

Gözüm saatteydi, kaşlarımı kaldırmadan dışarı çıkabileceğimizi bilene kadar bekledim, ama içimdeki geri sayım devam ederken, Giulia lanet Fontaine bunu mahvetmek zorundaydı.

Bir anda seslerin yükseldiğini duydum.

Buna alışık değildim ama bunlar erkek değil, orospuydu.

Tam suya dalmak üzereyken Rachel ağzıma bir öpücük kondurdu ve bana, "Ben hallederim," dedi. Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde, kalabalığın içinde kaybolurken gözlerimi kırptırdım.

Benim kesiğimi giyiyordu, bu yüzden onun güvenliği için endişelenmedim, ama sonunda yaralanmasından korktum, bu yüzden çılgılık atan ceset yığınının doğru onu takip ettim.

Giulia ve Kendra olduğunu fark ettiğimde, JD'me doğru inlemek istedim, ama itiraf etmeliyim ki, umuyordum

Rach bunu kontrol altına alabilecek kapasitedeydi. Lanet olası Posse'dan ve karıştırdıkları pisliklerden bıkmıştım. Giulia, "Seni lanet olası amcık, lanet olası ellerini onun üzerinden çek," diye hırladı.

"Nyx hangi cehennemde?" Rachel talep etti. "Peach tarafından emiliyor-"

Kendra bunu hak etmiş olsa da, Giulia onu at kuyruğundan yakalayıp kafasını geriye doğru çektiğinde irkildim.

Steel yanımda, "Kahretsin, bu onu kırbaçlayacak kadar sert," diye yorum yaptı. Rachel bir kedi kavgasını hükme bağlamaya çalışırken konsey üyeleri teker teker bana katıldı.

Giulia alaycı bir tavırla, "Adamım siz orospulardan birine yaklaşırsa aletinın düşeceğini biliyor, hem de gözünüze kadar hastalıklı olduğunuz için değil," dedi. "Herhangi birinizin onu kemirmesine izin vermeden önce onu keserdim-"

Kendra'nın eli genişledi ve bir vuruş yapmayı başardı - Giulia'ya tokat attı. Kafası yana savrulacak kadar sert.

Dişi şeytanın bakışlarında cehennem kaynıyordu, ama bu fazlasıyla yeterliydi.

Bunu durdurmak için araya girmek üzereyken -kimse bir Yaşlı Hanımefendiye dokunamazdı, konseyimin ileri atılması da bunu destekliyordu- Rachel klasik bir kendini savunma hareketiyle elini kaldırdı. Bir saniye önce Kendra ötüyordu. Sonra, burnunu tutuyordu. Rachel'ın kırıdığı burnunu.

Yanımda, Link fısıldadı, "Sakinleştimmzzzz."

Öfkeli olmasaydım gülerdim.

"Heyecan verici," diye fısıldadı Çelik.

T-bird tarzı şarkıya başlamadan önce, Rach işinin bitmediğini kanıtladı. Henüz. "Bunu hak ettin Kendra," diye azarladı Rachel, sesi yaramaz bir kızla konuşuyormuş gibi çıkıyordu.

Ne zaman çenesini kapatacağını bilmeyen bir kulüp fahişesi değil. "Burada işler değişecek.

"Kulüp fahişelerinin yaptıkları çok uzun zamandır yanlarına kâr kaldı. Yaşlı kadınlarla konuşup paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Birini tokatladığınızda bunun hiçbir sonucu olmayacağını mi sanıyorsunuz? Bu size son uyarım.

"Bir daha böyle boktan hareketler yaparsan, kavgaları kışkırtırsan, Yaşlı Hanımlara erkeklerini becerdiğini söylersen, ki bu düpedüz yalandır, kışına tekme yi yersin."

Kendra ona ters ters baktı ama bana yalvaran bir bakış fırlattı.

Ben daha başımı çevirmeye fırsat bulamadan, Rachel Kendra'nın bileğini yakalamış ve parmaklarını sıkarak kırık burnunu etkili bir şekilde sıkıştırmıştı.

Kendra acı içinde ciyaklarken Rachel, "Erkeklere bakmayın. Bu kadınların işi." İşte sikim gitti.

Bir yarıdan fazlasını almaya fırsat bulamadan Nyx ortaya çıktı, kaşlarını çatarak kalabalığın Musa ve Kızıldeniz gibi ayrılmasına neden oldu.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Rachel ona ters ters bakmak için arkasını döndü ve tavşan kaçmaya çalıştığında Kendra'yı yerinde tutmak için atkuyruğundan yakaladı.

"Nyx, yüzünü göstermenin zamanı gelmişti. Kendra hamile Yaşlı Hanım'ına, kırılğan, çok hassas Yaşlı Hanım'ına-"

"Giulia'yı tarif ettiğinin farkında, değil mi?" Link sorguladı. "Sanırım öyle," diye şaka yaptım, eğlenerek.

"-onu becerdiğini. Bununla ilgileneceğini sanıyordum."

Nyx'in zaten karanlık olan çatık kaşları daha da derinleşti. Siyahtan da siyah, Kendra'ya döndü ve öyle bir ses tonuyla

Ölümçül bir şekilde tüm kardeşleri sertleştirdi, "Seni ne zaman becerdim?" diye mırıldandı. Kadın yutkundu. "Biz her zaman eğleniriz, Nyxy. Bunu biliyorsun."

"Sana geçen sefer söyledim, eğer benim hakkımda bir şeyler uydurmaya devam edersen, Kendra, kadınıma üzecek şeyler, seninle işim bittiğinde hiç doğmamış olmayı dilemeye başlayacaksın-"

"Bana asla zarar vermezsin," diye sızlandı Kendra, yarası yüzünden sesi genizden geliyordu. "Nyxy, böyle söyleme."

"Ona Nyxy demeyi kes," diye bağırdı Giulia, yüzü pembeleşmiş ve Tanrım, yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu. "O senin lanet olası Nyxy'n değil. O *benim*. Başka kimsenin değil."

"Bebeğim," diye gürledi Nyx, kolunu kızın beline dolayarak onu göğsüne doğru çekebildi. Elleri Kendra'nın sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor, kalabalığa daha önce hiç yapmadığını düşündüğüm bir PDA yapıyor, bu da hırıltısını daha da tehditkâr hale getiriyordu. "Kendra, o lanet burnun iyileşene kadar yüzünü buralarda görmek istemiyorum." Bana öyle bir bakış attı ki, "*Bu pisliği korumaya mı çalışıyorsun?*" der gibiydi. "Seni dışarı atmadan önce defol git başımdan" diye homurdandı.

Rachel sonunda Kendra'nın saçlarını bıraktı ve üvey kız kardeşim hıçkırarak bardan dışarı fırladı, bir grup tavşan da onu takip ediyor, bu sırada gıdıklıyor ve feryat ediyordu.

Kadınımin yaptığı şey için içimi gurur kapladı, çünkü *bu* First Lady'ye yakışır bir hareketti. Onu kendime çekmekten, sorunlu akrabalarım ile ilgili düşüncelerimi bir kenara itmekten ve bir öpücük daha talep etmekten kendimi alıkoyamadım.

Bu odadaki aptalların hiçbirisi Rachel Laker'ı benden başkası sanmayana kadar ona sahip çıkacağım.

YİRMİ BEŞ

Patlamadan sonra Günahkârlar'ın satın aldığı motele doğru yola çıktığımda kulüp binasının çoğu hâlâ uyuyordu. Tadilat sürecindeydi ama kulüp fahişelerinin yerleşkede değil de orada yaşayabilmeleri için bazı alanlar inşaattan arındırılmıştı.

Bu kararı kimin verdiğini bilmiyordum ama bu fikre katılmıyordum. Aslında, bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyordum.

Fareleri uzak tut ki Posse çalmasın.

Resepsiyon binasının dış cephesi boyanabilmesi için bantlanıyordu ve bu, her bir odada devam eden daha derin çalışmalarla birlikte ilerliyordu. Arka planda, bir havuzun kurulduğu yerdeki kepçelerin gürültüsünü de duydum.

Yenileme çalışmalarının ilerleyişini merak ederek çevrede kısa bir yürüyüş yaptım, sadece havuz üzerinde çalışılıyordu, çünkü o da taşerona verilmiş gibi görünüyordu çünkü kardeşlerimin hepsi dün geceki partinin etkisinden kurtulmuş ve akşamdan kalmalıklarını atmaya çalışıyorlardı.

İşçiler beni açıkça tanımadı, ancak havuzun devam ettiğini görünce durmaya zahmet etmedim.

Kulüp fahişelerinin evine vardığımda, karşıma çıkan ilk kapıyı çaldım.

Şansa bakın ki Peach esneyerek açtı ve mırıldandı: "Rex? Dün gece için mi buradasın?"

Gözlerini uykulu bir şekilde yumduğunda ona sııttım ve sohbet etmek için kapıya yaslandım. "Uzun bir uyku çekmiş benziyorsun."

Arka planda çok fazla horlama vardı, bu yüzden orada bir kardeşin uyuduğunu düşündüm.

Belki iki tane bile.

Peach zevkleri konusunda pek seçici değildi.

"Yaptım." Bir esneme daha. "Geri dönmene sevindim. Oyunlarımızı özledim."

Bunun üzerine başımı salladım -sırt üstü yatarak geçinemeyecek kadar zeki olduğunu düşündüğümü biliyordu. Ona bakarken tek söylediğim "Evde olmak güzel," oldu. "Benim yokluğumda işler nasıldı?"

Bir elini kaldırdı. "Ceketimi almam için bana bir saniye ver."

Başımı salladım, içeri girmesini, yerden bir ceket almasını, makyaj malzemesi olduğunu bildiğim krem pudrasıyla tozlanmış yan masadan bir paket sigara ve yol boyunca küçük buzdolabından bir kutu enerji içeceği almasını izledim.

Battaniyenin altına büzülmeden önce yataktaki erkek kardeş tarafından acılarım için ayıltıldım, sabahın soğuğu tekrar horlamaya başlamadan önce arkasına çarptı.

Peach bana bir sigara içmeyi ve kutudan bir yudum çekmeyi teklif etti ama ben sadece parlak sarı sıvıdan bir yudum aldım. Uzun zamandır sigarayı bırakmıştım.

Sigarasını yakarken Zippo çakmağının üzerinden beni inceledi ve mırıldandı: "Etrafta bir sürü tedirginlik var.

Kızlar artık nereye uyacaklarından emin değiller. Bu dünkü konuşmadan önceydi." "Bunu duydun, değil mi?"

Başını salladı.

"Yaptık." Bunda

şaşılabacak bir şey yok.

Bok genellikle kadınlara geri dönerdi. Giulia her ne kadar tavşanların varlığını yadırgasa da, kulüp fahişeleri MC ekosisteminin ayrılmaz bir parçasıydı.

Nadiren damgalanıyorlardı, ancak bu erkekler üzerindeki güçlerini azaltmıyordu.

Yatakta yatan herif, ister aramıza yeni katılmış bir kardeş olsun -ben yokken bir çift olduğunu duymuştum- ister yirmi yıldır bizimle olsun, dedikoduyu yastık sohbetinde yayardı.

Erkek kardeşler de en az kadınlar kadar çenelerini tutamıyorlardı.

"Bir şeylerin değişmesini istiyorum," diye düşündüm kapısının önündeki plastik sandalyelerden birine otururken.

Yerde yüzlerce ayçiçeği çekirdeği kabuğu vardı, çünkü tavşanların bunları takıntılı bir şekilde yediklerini biliyordum - onları ince tutuyorlardı - ve kulüp binası bir yürüyüş mesafesinde olduğu için hepsinin burada takıldığını düşündüm.

"Bu bir MC. Kulüp fahişeleri olmadan MC olamaz," diye dalga geçerek karşıma oturdu ve bilmeden benim düşünce tarzımı taklit etti.

Öyle demedim ama. "Tatlı bir popo olarak zamanın sona eriyor."

Omuz silkti. "Biliyorum. Kendimi düşünmüyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Bu benimle ilgili değil," diye tekrarladı, bacak bacak üstüne attı ve kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak soğuk koltuğa yaslandı.

"Umarımda değil. Hoşlandığım tek kişi sensin," diye alay ettim. "İş istiyorsan, sana bir iş ayarlarım."

Burnunun köprüsü kırıştı. "Sonunda birlikte olacağımızı hep düşünmüştüm. Aptalca, değil mi? Bunu düşünmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim, senin de diğer erkekler gibi olacağını ve Rachel'dan vazgeçeceğini sanmıştım." Sigarasından derin bir nefes çekmeden önce dudaklarını büzdü. "Sende nefret etmem gereken tek şey, aynı zamanda hayran olduğum tek şey. Hayret bir şey."

Özür dilemek için tek söylediğim "O benim için her zaman öyleydi," oldu. Rach'i sevdiğim için özür dilemeyecektim.

"Biliyorum. Sadece yola geleceğini düşünmemiştim. O her zaman kendini beğenmiş bir kaltaktı. Dün geceye kadar onda ne bulduğunu hiç anlamamıştım." Bakışları kurnazlaştı. "Senin kadar güçlü bir yaşlı kadına ihtiyacın var. Satrançta seninle başa çıkabilsem bile, bu kesinlikle ben değilim."

Konserveye uzandım ve bir yudum daha aldım. "Hiç yola gelmeyecekmiş gibi hissediyordum. Geldiğine sevindim." "Ben de sevindim. Senin iyiliğin için." İç çekti. "Lokantada çalışabilirim."

"Orada senin için bir pozisyon ayarlayacağım. Gerçi yetki Steel'de. Sen ve o hiç anlaşılmadınız."

"Hayır, ama Stone'u damgaladığından beri daha iyi oldu." Yorgun olduğu her halinden belli olan kadın gözlerini ovuşturdu. "Can

Burada kira mı ödüyorum?"

Başımı salladım. "Diğer odalar yenilendikten sonra sıra bu bölüme gelecek ama şehirde bir yer

bulmanıza yardımcı olabilirim."

Kaşları çatıldı. "Bana karşı çok iyisin."

"Her zaman en sevdiğim kişi olmanın bir sebebi var, Peach. Biz arkadaşlık, değil mi?" Dudakları bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı. "Öyleydik. Senin de böyle düşünmene sevindim."

Onunla bir gülümseme paylaştım. "Hazır olduğunda bana söyle, tamam mı?"

"Geleceğim. Uzun sürmez." Bakışları odak noktasının dışına çıktı. "Dün geceki gibi partiler için çok yaşıyorum."

Tekrar esnedi. "Başım çatlıyor." "Eminim öyledir. Kendra ile gitmedin mi?"

Homurdandı. "Hayır. Ondan nefret ettiğimi biliyorsun." Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. "Giulia ile sorun çıkarıyor."

"Giulia'dan hoşlanmıyorum, tam bir sürtük, ama Kendra onu gerçekten kızdırıyor."

"Giulia..." Nasıl ifade etmişim? "...doğası gereği kıskanç bir kedi."

Şeftali başını salladı. "Nyx gibi bir adamı kıskanmak mantıklı."

"Neden? Belli ki kendini ona adanmış."

Dudaklarında yine bir gülümseme dans etti. "O vahşi, Rex. Bunu anlayamazsın. Onu evcilleştirmiş gibi hissetsen bile, yine de yerleşkede dolaşan bir kaplana sahip olmak gibi. Doğum yaptığında kendini daha iyi hissedecek. Nyx bir ailesi olmasını sevecek."

İlk günlerde Nyx'in tavşanlarından biriydi. Nyx'e düşkün olduğu kesindi.

Neredeyse hepsinin kalbini kırmış olmasına rağmen, sonrasında her biri ona düşkün olmuştu. "Ama Kendra her zamankinden daha kötü. Giulia aşırı tepki vermiyor. Ben de çok kıskanırdım."

"Açıkça yalan söylemesine rağmen mi?"

"Güvensizliği beslemek için fazla bir şey gerekmiyor. Giulia yanından geçerken, Kendra onun her adımında 'Bum, bum, bum' diye bağıyor."

"Ne sikim için?"

"Şişman olduğunu söylediğim için." "O hamile."

Peach şaka yaptı, "Sik demek istemedim. Kendra gibi kadınlar için değil. Zayıf olmak onların tek özelliği." İçimi çektim.

Bahsettiğimiz kişi üvey kız kardeşimdi, ama bana mantıklı gelen her şey için bir uzaylı da olabilirdi.

Anlamsız kin tam da bu lanet olasıca anlamsızdı.

"Kendra başka ne yapıyordu?"

"Nyx'e çakıp durduğunu, çoğunlukla da boş boş konuştuğunu söylüyor. Sanırım hamile olmak Giulia'yı normalden daha fazla uçurdu, bu yüzden normalde alacağından daha sert alıyor. İki kadından da hoşlanmıyorum ama dün gece Rachel burnunu kırdığında ben bile sevindim."

Bir sırıtış sakladım.

Peach, "Sanki bu seni çivi gibi sertleştirmemiş gibi davranma," diye alay edince ben de sırıttım.

"Hiçbir şey söylemiyorum."

"Her bilge adam gibi." Peach sırıtışını benimle paylaştı. "Her neyse, neden buradasın? Onu dışarı atmaya mı geldin?"

Çenemi kaşıdım. "Evet."

Sigarasından derin bir nefes çekti. "İlginç."

"Neden?"

"Yapacağını düşünmemiştim. Ona karşı hep yumuşak davrandın. Storm'a yaptığı onca şeyden sonra, burada kalmasına izin vermen beni şaşırttı."

"Bunu biliyor muydun?"

"Hepimiz yaptık." Burnuna hafifçe vurdu. "Yine de biz kızlar birbirimize bağlıyız. Hayatta kalmanın tek yolu bu." Çenemi sıktım. "Ona tecavüz etti, Peach."

"Biliyorum." Bakışları karardı, keder yüz hatlarını kaplarken kaşları çatıldı. "O bir

Sadece bir tane. Yıllar içinde birkaç tane oldu. Bir marka istiyorlar ve bunu elde etmek için kirli işler yapmaktan çekinmiyorlar." Nefesini içine çekti. "Umarım Keira'yla bu işi yürütebilirler ama Keira temizlenmedikçe yürütemeyecekler."

"O artık ayık."

Kadın homurdandı. "İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz."

"Hayır, durumu iyi. Psikiyatriste falan gidiyor." Dalgın bir şekilde,

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı.

Onun da bunu kastettiğini biliyordum.

"Bir garsondan daha fazlası olmalısın, Peach."

Dudakları kıvrıldı. "Benim için kartlarda hiç yoktu."

Homurdandım. "Saçmalık. Okula gitmek istiyorsan onu da yaparım."

"Sen her zaman en iyi Günahkârdın," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Bunu düşüneceğim."

Bununla birlikte ayağa kalktı. "Kendra uçtaki odada. Feryatlarını duymamak için içeri gireceğim."

Kapısına doğru çekildi ama yanımdan geçerken omzumu okşadı. "Bunun bir anlamda veda olduğunu biliyorum Rex, ikimiz de hemen bir yere gitmiyor olsak bile, ama sana iyi şanslar diliyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Aynı, Peach. Aynen. Ve ciddiylim. Neye ihtiyacın olursa olsun, sana yardım edeceğim."

Gözlerinde bir ışık yandı. "Teşekkür ederim."

Kapı arkasından kapandığında, o hafifliğin bir kısmını ben de hissettim, çünkü yardım teklifimi kabul edeceğini biliyordum.

Başkan olmanın ve ben olmanın en zor yanlarından biri de buydu. İster inanın ister inanmayın, ben bir feministtim. Kadınım Rachel Laker iken feminist olamayacağımı düşünmedim ve kadınların tek yapabileceklerinin sikişmek ve temizlik yapmak olduğuna inanmaları buna ters düşüyordu.

Bir kadının hayatını nasıl sürdüreceğini seçme hakkı değilse, feminizm başka neydi ki?

Çenemi kaşıyarak ayağa kalktım ve son odaya giden kısa patikadan aşağı indim.

Kapıyı çaldım, omzumu duvara yasladım ve az önce terk ettiğim oturma alanına baktım. Şu lanet kabuklar. Ay çekirdeğinden nefret ediyordum artık.

Kapı açıldı ve Kendra'nın ağzı bir sırıtışla dans etti. Yüzü parçalanmıştı ve içime gurur çöktü. Rachel'in hınzır bir sağ kroşesi vardı. "O kadının sana veremeyeceği bir şey için mi buradasın?"

"Birbirimiz için ne olduğumuzu çok iyi bildiğin halde bana bunu mu soruyorsun?" diye alay ettim. Sırıtışı düştü. "Sana o mu söyledi?"

"Vasiyetinde."

Burnu kırıldığı için sesi genizden geliyordu ve "Ölüyken bile bana sahip çıkacak cesareti yoktu," diye homurdandı.

"İddia etmeye degecek pek bir şey yok," diyerek onun zalimce sözlerime verdiği keskin nefesi görmezden geldim. "Dün gece bunu daha iyi anladım. Ne diye ortalığı karıştırıyorsun Kendra? Neden yaşlı kadınlarla takılıp onların ilişkilerini bozmaya çalışıyorsun? Eğlenceli olduğu için mi? Eğer o kadar sıkıldıysan, sana fazladan ev işleri bulabilirim."

Kendra'nın dudakları gerildi. "Yapabildiğim için yapıyorum." Bu sözlerin bir saniye yankılanmasına izin verdim.

"Yapabildiğin için yapıyorsun," diye tekrarlardım, ses tonum düşünceliydi.

"Yapabileceğini düşündüren ne?" "Ben Bear'ın kızıyım. Dokunulmazım."

Bir kahkaha attım çünkü buna gerçekten inandığını fark ettim.

"Sen dokunulmaz değilsin, Kendra. Hiç kimse değil. Bu yüzden buradayım." Dün gece olmasaydı bile

Yine de onun gitmesini isterdim. Storm... Bunu hak etmişti. Davranışları onu yapılacaklar listemde daha üst sıralara çıkardı. "Bu gece bu odadan çıkmanı istiyorum."

Rakun gözleri genişledi. "Ciddi olamazsın. Ben senin üvey kardeşimim."

"Umu r u m d a değil. Bu senin suçun, yaptığın numaralar ve verdiğin kararlar yüzünden." Elini dışarı uzatıp parmaklarını keşiğimde sıkınca kapıdan doğruldum.

"Bunu yapamazsın."

"Sadece beni izle," diye alay

ettim. "Bir şeyler

biliyorum," diye tükürdü.

"Tabii ki var." Ona göz kırptım. "Ayrıca polise gidersen mezarlıkta seni bekleyen boş bir delik olduğunu da bildiğinden eminim."

"Yani mezarlığa gömülecek kadar iyi miyim?" diye alay etti. "Yaşarken tanınacak kadar iyi değilim ama ölünce tanınacağım öyle mi?"

"Açılabilir bir çukur olduğunu düşünüyorum. Seni toprağa atmak için bir işarete ihtiyacım yok."

Acı gözlerini kararttı. "Seni piç kurusu. Ciddisin, değil mi?"

"Eğer sıçana dönüşürsen?" Ona sııttım ama bu Peach'le paylaştıklarına hiç benzemiyordu.

"Emin ol öyle. Seni hiçbir şeyle dışarı atmayacağım-"

"Şanslı olan ben değil miyim?" diye tısladı.

"Öylesin," diye kabul ettim, "çünkü bunu sadece babam için yapıyorum. Vasiyetinde senin için bir şeyler yapmamı istedi ve ben de bunu yapacağım." Kotumun cebine uzandım ve bir kredi kartı çıkardım. "Her ayın ilk günü bu hesaba iki bin dolar yatırılacak. Babam sana bakmamı istediği için kendini şanslı say-"

Kartı elimden kapmasını bekliyordum ama yapmadı. Sanki ona bir yılan uzatıyormuşum gibi baktı.

"Bana hiçbir şey bırakmadı, değil mi?" diye sordu, kelimeler sanki sesli düşünüyormuş gibi yavaş geliyordu. "Aksi takdirde vasiyetin okunması için çağırıldım."

"Sana bakmamı istedi," diye cevap verdim sadece.

Bakışları benimkilere sabitlendi. "Ölürken bile bana onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi hatırlattı. Bir görev, taşınması gereken bir sorumluluk... kendi mirasım için yeterince iyi değil." Yutkundu, doğruldu. "Gün sonuna kadar çıkmış olurum."

Kapıyı suratıma çarpmadan önce kartı elimden kaptı ve beni kapısındaki '69' rakamına bakarken bıraktı.

Her ne kadar yarım kalmış bir iş olsa da, omuzlarımdan kalkan yük beni rahatlatmıştı.

Kendra bir belaydı. Bunu o tehdit etmeden de biliyordum.

Bu ondan duyduğum son şey olmayacaktı ama babamın istediğini

yapmıştım. Bu onun için yapacağım son iyilik olacaktı.

Çünkü Kendra'nın gidebileceği tek güvenli yer mezarlıktaki o boş delikti...

Bilse de bilmese de, vasiyetinde ona hiçbir şey bırakmamış olmasını yadırgasa da, MC'den hayatıyla birlikte ayrılacaktı.

Storm'a yaptıklarından dolayı hak ettiğinden daha fazlasıydı bu.

YİRMİ ALTI

RACHEL

"Bu yıl belediye başkanlığı seçimleri çok açık." Masadan bir homurtu yükseldi ve ben bunu duymazdan geldim, sesim onların gürültüsünü bastırmak için daha da yükseldi. "-ve Lacey'lerle yaşadığımız saçmalıktan sonra, Joseph Ferrero'yu ilçeye yerleştirmek için mükemmel bir konumda olduğumuzu düşünüyorum."

Bunun üzerine inlemeleri sustu.

"Joseph Ferrero? *José*?" Link sorguladı, ses tonu şüpheliydi. "Şerif mi?"

"Şerif," diye onayladım. "Miles Monroe ve James Kinnock'un bağışçılar için kura çektiklerini biliyorum."

Rex, Wynter'ın üvey büyükbabasından bahsedince bana sert bir bakış attı.

Hayat bazen ironik olabiliyor.

"Kinnock siyasetle mi ilgileniyor?"

"Bu onun ilk denemesi değil ama katı muhafazakârlar bir aday arıyor ve o da bu aday."

"Bu neden şaşırtıcı gelmiyor?" Rex homurdandı.

"Kinnock," diye düşündü Maverick gözlerini kırıpştırmadan önce. "Çocuğunuzun üvey büyükbabası mı?" "Evet."

Kulüp, Triadlar ve Kinnocklar arasındaki FAST galasından sonra neler olduğunu biliyordu. Hiçbir şey söylememiştim ama bu toplantı için geldiğimde, masanın durumuna bakılırsa konsey birkaç saattir oturumdaydı. Rex'in yüzündeki yorgunluk da öyle.

O da benim kadar yorgun görünüyordu.

Tüm durumun ve MC'nin şu anda uğraştığı birçok açık girişimin tartışıldığını hayal ettim.

Bu yüzden buradaydım.

Belediye başkanlığı seçimleri bugün öncelikler listesinde üst sıralarda değildi ama birinin konuyu gündeme getirmesi gerekiyordu.

"Bir muhabire Kinnock'un borçlarını ödemek için kızını satmaya çalışmayan bir oğul yetiştiremediğini, o halde neden bir şehre bakabileceğini söyleyemez miyiz?"

Sin'e kaşlarımı kaldırdım. "Bahsettiğin kişinin kızımız olduğunu biliyor musun?"

Sadece homurdandı. "Duyguları bir kenara bırakın, bu Kinnock'un aday olarak değerliliği konusunda derhal şüphe uyandıracaktır."

"Wynter'ı asla kaçamayacağı bir medya fırtınasının hedefine koyarken ve küçük kızımı herkesin içinde küçük düşürürken," diye homurdandı Rex, gözlerinde ateş parlıyordu. "Bunun neresi iyi bir fikir gibi geliyor, Sin?"

O ateşin ve o hırıltının beni ıslatmakla hiç işi yoktu. Baba Rex çok *ateşliydi*.

"Güçlü bir aday değil," diye onları ikna etmeye çalıştım. "Yetmişli yaşlarında-"

"Sanki bu durum Amerikalıların ona oy vermesini engelleyecek de," diye alay etti Maverick.

"Biz hükümetimizde yaşlıları severiz. Ne kadar yaşlı o kadar iyi."

Link ürpermeden önce, "Neredeyse eski politikacılara karşı bir fetişimiz var gibi," diye onayladı.

"İlgilenmediğim bir fetiş."

Gözlerimi devirdim. "Kıçla oynamayı seviyorsun, Link. Bu senin fetişlerinin sınırı. Yetişkin bezi ya da FemDom'la ilgileniyormuş gibi ortalıkta dolaşma."

Nefesinin altında ısıklık çaldı. "Lily'yi bir Domme olarak hayal edebiliyor musun? Kahretsin, bunu yapabilirim." Burnum kırıştı. "Buna yatkınlığı var."

"Sana bağış toplama fikirlerini anlatmaya başladı, değil mi?" diye sordu şefkatle. "Hepsini duydum ve ona son hızla çalıştığımızı söylemeye çalıştım ama kontrol edebileceği konusunda ısrar ediyor."

Yüzümü buruşturarak kahve fincanımın arkasına saklandım. "Heyecanı azaltmayı sevmem."

"Lily kesinlikle çok hevesli," diye şaka yaptı. "Eğer yeterince uzun süre oturursanız, bir gün sizi bir otele götürecek, size bir elbise verecek ve 'İşte. Partiye ev sahipliği yap' diyecek."

Dudaklarım titredi çünkü bunu ben de kolayca hayal edebiliyordum.

"Sohbetinizi bölmek istemem," diye alay etti Nyx, "ama neden şerif üzerindeki kontrolümüzü kaybetmek isteyelim ki? İkisi birden olamaz mı?"

"Ona sahip olduğun için mi?" "Aptal" kelimesi söylenmemiştii.

"José olduğu yerde iyi. Yeni bir belediye başkanı bulmak yeni bir şerif bulmaktan daha kolay olurdu, değil mi?" Link işaret etti.

"Çünkü çok fazla belediye başkanı adayı yok ama Ferrero'yu bu göreve getirebileceğinizi biliyorum. Günahkarlar söz konusu olduğunda yolsuzluğa bulaşmış olması dışında harika bir şerif.

"Hoş, cana yakın ve mirasını unutmayı tercih eden ırkçı pislikler bile onu seviyor. O böyle bir adam. Şehir kulüplerini ziyaret ediyor, oralara karışıyor, zenginlerle golf oynuyor ve galalarda kızlarıyla dans ediyor... MC'nin ihtiyaç duyduğu yerlerde proaktif olacak harika bir belediye başkanı olmak için mükemmel bir konuma sahip."

Rex, "Belli ki bunu düşünüyormuşsun," diye düşündü.

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmamış olmana şaşırdım. Ön seçimler Haziran'da. Şeriflik seçimlerini kazandı, bu yüzden değişim yapmasını sağlamak için iyi bir zaman."

"Yeni şerif olarak kimi seçtik? İkisine de ihtiyacımız var. Son on sekiz ayda açtığımız yeni cepheler için belediye başkanının yanımızda olması faydalı olurdu, ancak bu bizim koro çocukları olduğumuz anlamına gelmiyor," diye karşı çıktı Nyx.

"Onun baş yardımcısı," diye düşündüm. "Farrow bir balık oltası kadar sahtekârdır. Ferrero ile iyi anlaşıyorlar. Ferrero'nun desteğini de arkasına aldığına göre neredeyse rakipsiz aday olacak."

"Bunu gerçekten düşünmüşsün," dedi Sin. "Bu benim işim."

"Miles Monroe kim?" Steel her zaman elinin altında bulunan kartları karıştırarak sordu. Stone'un o bakmıyorken onları nasıl atmadığını asla bilemeyeceğim.

"Belediye binasının yanındaki Evanjelik kilisesinde diyakoz."

Rex, "Popüler bir seçim olurdu," diye belirtti.

"Tuhaf biri," diye aldırış etmedim. "Ürkütücü bir hava yayıyor. Cemaati muhtemelen her Pazar hipnotize olmuş bir şekilde gidiyor."

"O kadar kötü mü?" Sin şaka yaptı.

"Evet, o kadar kötü. Tüylerimi diken diken ediyor."

"Sanırım kastettiğiniz adamı tanıyorum," diye mırıldandı Rex. Parmaklarını şıklatmadan önce gözleri bir an için dalgınlıştı. "Maverick, şu Hanover'daki geneleve giden adam değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben talep ettim.

"Striptiz kulübünün inşaatını protesto etti. Onu kontrolümüz altına almak zorundaydık yoksa ruhsatlarımızı alamayabilirdik."

"Kahretsin," diye tısladım nefesimin altında. "O yaptı. Tam bir baş belasıydı. Bunu nasıl unuttum?"

Nyx, "Uğraşacak bir sürü başka saçmalık var," diyerek reddetti, ki bu Nyx için kibarlık sınırındaydı. Özellikle de bana hamilelik beynine sahip olduğumu söyleyebilecekken. Ve onları öldürmek zorunda kalırdım.

Maverick telefonunda bir şeyler ararken dışarıdan gürültülü bir uluma sesi geldi. "Fotoğraflar için gönderdiğin kişi Jax'ti, Nyx."

Uluma karşısında kimse gözünü kırpmadı. Rex ve benden başka kimse. Ulumadan habersiz olan Nyx iç çekti. "Kahretsin, onu özledim."

"Ben de," diye mırıldandı Çelik. "Patlamada çok fazla kayıp verdik."

"Yaptık ve Jax iyi insanlardı. Mükemmel bir kardeş olurdu," dedi Nyx acı bir şekilde, Mav'ın hücrelerine uzanırken bile.

"Bu uluma da neyin nesi?" diye sordum. Sin'in tek söylediği "Quin," oldu.

Link kıkırdadı. "Şu Newfoundland'lıya aşık oldum."

Nyx, Mav'ın telefonundaki fotoğrafları karıştırırken, "Kapa çenenin Link," diye mırıldandı. "Şimdi hatırladım."

Mav dilini şaklattı. "Monroe kiralık çocuklarını dövmekten zevk alıyor." "Kiralık çocuklar da ne demek?"

Mav baykuş gibi Link'e baktı. "Açıklayıcı değil mi?"

"Ne? Alessa'yla birlikte *Bridgerton* falan mı izliyordun?" "Tarihi dönem dizilerinde erkek fahişeler var mı bilmiyorum-"

Bunun bir tartışma başlatacağını hissederek, "Konumuza geri dönebilir miyiz lütfen?" diye takıldım. "Cemaatinin onun eşcinsel olduğunu bilmekten hoşlanacağından emin değilim," diye alay etti Sin. "Atacakları dayak muhtemelen sorun olmaz."

Homurdandım ama muhtemelen haklı olduğunu da inkar etmedim.

Monroe'nun liderliği altında evlilik içi istismarın söz konusu bile olmadığını biliyordum... Bu, olsa olsa 'eş disiplini' olarak kabul edilirdi.

Sekiz yıl önce bana gelip babasından kaçmak için yardım istediğinde, cemaatinden birinin kötü muamele gördüğü bir evden kaçmasına yardım etmiştim.

Parker o zamandan beri bana sadıktı.

"Parker Henshaw'ı hatırlıyor musun?" Dışarıdan gelen ikinci ulumayı duymazdan gelmeye çalışarak sordum. Tanrım, bir köpek kreşindeydik de benim mi haberim yoktu?

Rex çenesini kaşıdı. "Yönetici asistanınız mı?"

"Monroe'nun sürüsündeydi. Gerekirse Monroe hakkında bilgi almak için onu dürtebilirim." Başını salladı. "Teşekkürler bebeğim."

Sırttım, ama içten içe, dudaklarından dökülen bu sevgi ifadesini duymaktan hoşlandığımı inkar

edemezdim. Özellikle de bu kadar aleni bir şekilde. "Benim için zevkti."

Bunu daha da iyi yapan neydi?

Kimse yuhalamadı ya da gözünü bile kırpmadı.

Bu kalabalıkta, yani *Link'te*, bu zor bir galibiyetti, ama bu yüksek yere ulaşmak için verilen savaştan bahsettiğini düşündüm.

"Kinnock'a gelince, ona yaslanabilirim," diye mırıldandı Sin, Mav'ın telefonuna bakıp her bir fotoğrafı öfkeyle tararken. "Jeremy'nin yaptıklarını halka açıklamak zorunda değiliz ama yine de koz olarak kullanabiliriz."

"Maverick, onun hakkında başka pislikler bul, tamam mı?" Rex emretti. "Wynter'ın durumunu kendi çıkarlarımız için kullanmak istemiyorum."

Baba Rex ateşlinin de ötesindeydi.

"Yapacağım." Alnını ovuşturdu. "Yaklaşan bazı tedavilerim var ama ihtiyacım olursa Star bana yardım eder."

Steel, "Cadıdan bahsetmişken, Lodestar'ın İtalyanlarla çalışma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim," diye homurdandı.

"Tam açıklama adına, Sicilyalılarla çalışıyorum ve akıllıca bir söz, Valentini ile iş yaparsanız aileye İtalyan demeyin. Bundan hoşlanmayacaktır," diye onları bilgilendirdim. "Eski bir arkadaşım onlar için bilgi işlem işi yapıyordu ve Lodestar'ın İtalyanlar tarafından işe alınmasıyla ilgili olarak bana geldi. Onun adını iletmesini kabul ettim çünkü ikinizle de bağlantılı olması fikri hoşuma gitti. Bu bilgi akışını kolaylaştırır."

Çelik, "Bu konuyu bizimle konuşmalıydınız," diye itiraz etti.

"Neden? Lodestar'ın ne yapacağı konusunda benim söz hakkım yok ki. Arkadaşım bana onu duyup duymadığımı, iyi bir insan olup olmadığını sordu-"

"Ve sen de yalan söyleyip öyle olduğunu mu söyledin?" Link alay ederek dudaklarımın seğirmesine neden oldu. "O iyi biri. Kendi tarzında."

Burnu kırıştı. "Madem öyle diyorsun. Bir manastırda kesinlikle bir kavga başlatabilir." Buna tamamen katılmıyor değildim.

"Bize söylemeliydin Rach, ama bilgi akışının yaygın olması fikri de hoşuma gitti. Son birkaç ay bize işbirliğinin ne kadar önemli olduğunu gösterdi." Rex Nyx'e baktı. "Söz açılmışken, O'Donnelly meselesiyle ilgilenmemiz gerekiyor."

Sin yüzünü buruşturdu. "Aidan Sr.'ın oyununun ne olduğunu bilmiyorum."

Nyx'in tutuklanmasının ben gelmeden önce açıkça tartışılmış olmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdım.

Bu sabah kesinlikle meşguldüler.

"Sana oyununun ne olduğunu söyleyebilirim," diye takıldım. "O, dünyayı terk etmeden önce bazı bok parçalarını yeryüzünden silmeye çalışan çaresiz yaşlı bir adam."

"Çaresiz mi?" Sin başını salladı. "O delinin çaresiz bir yanı yok."

"Nyx'i dışarı çıkardığımda karakolda onunla konuşan bendim. Biliyordum. Size söylüyorum, çaresizdi."

"Sana bunu düşündüren ne?" Rex sessizce sordu.

O geceden edindiğim izlenimleri özümsemeye çalıştım ve yavaşça "Bu onun için kişisel bir mesele" dedim.

"Katılıyorum," diye gürledi Nyx. "Öyle."

Sin, "Bu konuşmaya katılmaya iznin yok," diye tersledi. "O tuzağa düştüğün için aptalın tekiydin."

"Bu bir tuzak değildi."

Nyx'in sakın cevabı gözlerimi devirmeme neden oldu. "Özgürlüğün ve hapsedilmen aynı adam

tarafından sağlandı. Bu onun dost canlısı olduğu anlamına gelmez; ona bağlı olmanı istediği anlamına gelir."

Sin, "İnsanlar üzerinde baskı kurmayı seviyor," diye aynı fikirde.

"Bu örnekte, bazı insanların ölmesini istiyor ve her ne sebeple olursa olsun, öldürme işini kimin yapacağını kontrol etmek istiyor."

Rex sözlerini düşündükten sonra, "Hiç bir isimden bahsetti mi?" diye sordu.

Nyx başını salladı, telefonuna uzandı ve "Konuşmama izin var mı Sin?" diye homurdandı. İzin almak için beklemedi. "Birkaç tane. Mikhail Korolev, ama benim en çok ilgimi çeken Francis Merriweather oldu."

"Tutuklandığınızdan beri ondan haber aldınız mı?" Sin sordu. Nyx sadece omuz silkti.

Çelik elindeki kâğıt destesini iki kat hızla karıştırdı. "Tanrım, dostum, bize söylemeliydin." "Söyleyecek ne vardı ki? Her zamanki göt herifliğini yapıyordu."

"Francis Merriweather," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu ismi nereden biliyorum?" Maverick kaşlarını çattı. "Ben de biliyorum. Gerçi hafızam çok zayıf." "O Kongre'de değil miydi?" Rex yavaşça sordu.

"Tanrım. O bir pedofil mi?"

Bir an için hepimiz bunun kafamıza dank etmesine izin verdik, sonra da gürledim, "O'Donnelly'nin hedeflerinin hepsinin yüksek profilli olacağını varsaymak güvenli olur sanırım. Bu yüzden ona bağlı olmanızı istiyor." Nyx'in elleri masanın üzerinde yumruk haline geldi ve bu manzara karşısında mırıldandım: "Giulia'ya olanları anlatmalısın. Kendra o gece ortadan kayboldu ve senin onunla birlikte olduğunu düşünüyor."

"Tanrı aşkına," diye tersledi Nyx. "Onun Kendra'yla ne alıp veremediği var?"

Rex, "Dün Peach ile konuştum," diye cevap verdi. "Kendra'nın Giulia'yı perişan etmek için elinden geleni yaptığını söyledi."

Nyx çenesini sıktı. "Onun gitmesini istiyorum-"

"Öyle. Dün onu dışarı attım. Bir daha geri gelmeyecek."

Gözlerim büyüdü - bu da benim için yeni bir haberd.

Rex bana özür dileyen bir bakış attı. "Dün gece geldiğimde uyuyordun."

Uyuyordum.

Lanet olsun.

Hamilelik gerçekten büyümü bozuyordu.

Link çenesini kaşıdı. "Belki de O'Donnelly ile buluşmalısın? Anlaşmasının ne olduğunu öğrenirsin?"

Rex başını salladı. "Ben de bunu düşünüyordum. Sin, bir buluşma ayarlamayı istiyorum."

Ve O'Donnelly'yi bir daha görmek zorunda kalmayacağım umudu da kül oldu. Bunu kendi başlarına yapmalarına izin veremezdim. Hepsinin ne kadar değişken olduğunu düşünürsek, sözde müttefiklerimizle bir savaşı tetikleyebilirler.

"Yapacağım."

"Gündemdeki son şey Ayı'nın cenazesi," diye mırıldandı Rex.

"Her şey kontrol altında," diye cevap verdi Link, keder yüz ifadesini gölgeliyordu. "Lily her şeyi yerli yerine oturttu."

Sadece bir randevuya ihtiyacı var."

"Cenazeyi o mu ayarladı?"

Link omuz silkti. "Rach ile çalışmadan önce çok fazla zamanı vardı ve işleri büyük bir esneklikle organize edebilecek paraya sahipti."

Rex yutkundu. "Bunun için ona teşekkür etmem gerekecek." Link yumuşak bir sesle, "Sadece bir

randevuya ihtiyacı var," dedi.

Ağız gerildi. "Önümüzdeki iki hafta içinde mi?"

"Tamam. Uygun tarihleri sana bildiririm."

"Storm da katılmak isteyecektir. Her şey onaylandıktan sonra ona haber vereceğim." Rex yüzünü ovuşturdu

Alnına. Bear'ın sıradan bir kardeş olmadığını hatırlatmama fırsat vermeden, "Diğer bölümlerin de gelmesi gerekiyor. Lanet olsun. Bir güç gösterisi olması gerekecek."

Link başını salladı. "Bunu koordine edeceğim. Bu konuda endişelenme, Rex." "Sağ ol kardeşim," diye yorgun bir cevap verdi.

"Giulia'ya Grizzly ve Dog'un cesetlerinin mezarlıktan kaldırılacağına dair söz verdim." Nyx'in sesi düzdü - tutuklandığı gece nerede olduğunu ona söylemek zorunda kalacağı düşüncesine hâlâ kızgın olduğu belliydi.

Rex parmak eklemlerini kırdı. "Toprak hâlâ donmuş durumda mı?" "Çözülme başladı," diye onayladı Maverick.

"Babamın cenazesinden önce çıkmalarını istiyorum."

"Rex!" Tükürdüm. "Bunu cidden kabul edemezsin!"

Bana bakarken ağzı gergindi. "Tatlım, bir gün o mezarlıkta olacağız ve o pisliklerle aynı alanı paylaşmana asla izin vermeyeceğim -ölmüş olsan bile. Hayır," diye homurdandı ve kardeşlerine bir bakış attı. "Onları dışarıda istiyorum. EN KISA ZAMANDA."

Sanırım nasıl yetiştirildiğimin bir kanıtı olarak, sözleri ne kadar rahatsız edici olsa da, korkarım ki bana söylediği en romantik sözlerden bazılarıydı.

YİRMİ YEDİ

LODESTAR

Ayaklarımın altında yerle bir olmuş gibi hissettiğimde bile dünyanın dönmeye devam etmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.

O lanet gökdelenin tepesine tırmanmak iki yönlü bir zevkti; hem üşütmüş hem de bir katili öldürmüştüm.

"Hey, orada mısın?"

Yüzümü buruşturdum. "Buradayım, Cyn."

Cyn, nam-ı diğer 'Benim İçin Ölü', en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Eğer benim gibi bir kadının arkadaşları olsaydı.

"Laker'a zor anlar yaşatmaya devam etmemi istediğinden emin misin?" Yüzümdeki buruşukluk sırtmaya dönüştü. "Kesinlikle istiyorum."

"Neden?"

"Ne zamandan beri işlerimiz hakkında dedikodu yapıyoruz?" "Sana bir iyilik yapmamı istediğinden beri mi?" "Yani sana borçlu muyum?"

"Sonsuza dek ve krallık gelene kadar."

"Dünyanın durumuna bakılırsa, bunun ne zaman olacağını kim bilebilir ki? Kahretsin, bu sadece pastanın üzerindeki kiraz olurdu, değil mi? Bunca çabayı boşuna mı harcıyoruz?"

"Kulağa hayatımızın hikayesi gibi geliyor." Cyn durakladı. "Sesin... boktan geliyor." "Sümüklü. Sesim öyle geliyor. Senin işini yaparken soğuk algınlığına yakalandım." "Aynı anda iki lanet yerde birden olamazdım, değil mi?"

Öfkelendim çünkü bu onun hatasıydı, benim değil.

Hepimizin bir süreci vardı ve onunkinin bir parçası da önüne balonlar bağlanmış, üzerinde 'Sucks To Be You' yazan lanet olası bir hediye çantası göndermekti. Artık öyle bir üne kavuşmuştu ki, bu boku kendisi teslim etmek zorunda kalmıştı.

Kullandığı ilk birkaç teslimatçı gerçek Cyn'i teşhis edememişti ama bu süreçte sahte bir kimlik yakmıştı ve yakalanma tehdidi bir daha yapacağı bir hata değildi.

"Onu yakaladığına emin misin?"

"Senin kadar yetenekli olmayabilirim ama yine de iyi bir nişancıyım. Elbette onu yakaladım. Keskin nişancıların peşine keskin nişancılar göndermek hiç doğru değil. Domuzun pastırma yemesi gibi bir şey."

"Domuzun pastırma yemesi gibi bir şey değil."

"Evet, öyle," diye karşı çıktım. "Yamyamlık, 'hırsızlar arasında onur olmaz' söylemiyle birleşti."

"Bu konuda anlaşabiliriz. Benim tek tesellim, bazı şerefsizlerin beni

pis kalleşler."

"Eoghan O'Donnelly ile uğraştığınızdan emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim. O Whistler. Kartal Göz'e gelince-"

"Evet. Biliyorum. O Cehennem Asileri ile birlikte. Beni daha az ilgilendiriyor." "Neden?"

"O'Donnelly'lerin çoğunu hayatta tutmak için aktif bir arzu duyduğum için mi?" "Neden?"

"Bu da ne böyle? Jeopardy mi?"

"Garip şeyler yapıyorsun, Star. Her zamankinden daha garip. Mantıksız-"

"Yaptığım hiçbir şey mantıksız değil. İnsanları diken üstünde tutmayı seviyorum. Eğer bunu anlayacak kadar zeki değillerse, bu onların suçu. Benim suçum değil. Ve ne zamandan beri benim mantıksız oyunlarımı umursuyorsun, ha?" Amara'ya bir mesaj gönderirken bile mırıldandım.

Liliana'nın yeri burası. İyi eğlenceler.

Bu şaka mı?

Ben: *Gülmüyorum.*

Amara: *Sana hediyeni geri getireceğim.*

Hediyeye ihtiyacım yok. Sadece hak ettiğini ver. Bu kadar hediye yeter.

Teşekkür ederim, Star. Bunu asla unutmayacağım.

Dudaklarım kıvrıldı. Amara bir deli olabilirdi ama deliliği konusunda dürüsttü. Bir insanda bunu takdir ederdim.

"Neden Hunter Lachlan'ın kendisine suikast yapıldığını düşünmesini istiyorsun?" "Onu kontrol altında tutmak için." Ters ters baktım. "Bu çok açık değil miydi?"

Rachel'ın arabasındaki GPS izleyicimi kontrol ettim. Birkaç kardeşle birlikte O'Donnelly Sr. ile bir toplantıya gidiyordu. Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum ve dinlemeye niyetliydim.

Kendimi ipek eğiren, küçük ağları büyük ağlara dönüştüren bir örümcek gibi hissettim. Bir ulusa yayılan ağlar. Zamanla dünyayı saracak ağlar.

Cyn alay ederken fincanımdan bir yudum kahve aldım, "Sende hiçbir şey belli olmaz. Ben sadece niyetine güveniyorum. Yöntemlerine değil."

"Cyn, bu bana şimdiye kadar söylediğin en nazik şey olabilir," diye takıldım.

Kusma sesi çıkardı. "Planın içinde ne olduğunu bilmezsem nasıl yardım edebilirim ki?"

"Plan karmaşık." "En iyileri öyledir."

Yumuşak bir ses duydum ve ellerini birbirine sürttüğünü fark ettim.

Onunla benim aramdaki fark buydu. O hala kurnazlıktan, casusluktan hoşlanıyordu. Ben hoşlanmıyordum. Yorulmuştum. Her şeyden. İşin kötüsü, işimin yarısı bile bitmemişti.

Yorgun bir halde, parıltıdan biraz uzaklaşmak için ekranımı kapattım. Kulaklarımda o varken, başımı arkaya yasladım ve masa sandalyemde sallandım.

Ev ilk kez sessizdi; Kat okuldaydı, Lily galaları yeniden harika hale getirme görevindeydi, Link dükkânındaydı ve Tiff'in annesi, amcık, bir doktor randevusuna gitmişti.

Sessizlik iliklerime kadar işlerken, planı gözümde canlandırdım.

Bear'ın motel odasına girmek benim için büyük bir şok olmuştu. Bazı bilgiler bir süre önce öğrendiğim şeyler olmadığı için değil, bana zihinsel ağımı hatırlatan fiziksel bir ağ yarattığı için.

Odası, çocukların açık hava oyun alanlarını çağrıştırıyordu. Hani şu piramit şeklinde olan ve tepesine ulaşmaları için iplerin birbirine dolanarak bir tırmanma çerçevesi oluşturduğu türden.

"Avcı Lachlan en azından önümüzdeki bir ay boyunca gözlerden uzak kalmalı," diye düşündüm. "Belki daha da uzun." "Neden?"

"Savcı Camorra'dan birini ispiyoncu yaptı. Baskınlar yapacaklar-"

"Onu tutuklanmaktan mı kurtarıyorsun?" Cyn manevralarımın bu kadar basit bir nedeni olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"O önemli biri."

"Neden önemli?"

"Camorra Vegas'ın ve Batı Yakası'nın büyük bir kısmının sahibi. Büyükbabasının arka cebinde başkandan daha fazla senatör var. Eğer De Laurentiis işlediği suçlar yüzünden ölürse, Hunter doğal varisi olacak."

"Yani güçlü bir Camorra mı istiyorsun?" "İstiyorum."

"Tamam. Gerçekten Camorra Don'u alaşağı edebileceklerini düşünüyor musun?"

"Sıçanla yaptıkları görüşmeleri dinledim. Onu yakalamak için yeterli delil var ama davasına bakan savcı yardımcısının aileye karşı bir garezi var ve onu bir dizi suçlamayla yakalamak istiyor. Kibri onu kıçından ısıracaktır. İyi bir savunma bunun olmasını engelleyecektir."

"Sesin kesin geliyor."

"Ben. Hunter Lachlan'ın ayak izleri çoğunlukla sanal ama bu fare on beş, on altı yıl önce işlenen bir cinayeti öğrendi. Arkasında Hunter vardı."

"Kimi öldürdü?"

Rachel'ı düşündüm. Korkularını ve umutlarını düşündüm; Lily'nin pembe odasındaki o masanın etrafında hepimizin görmesi için ortaya döktüğü şeyleri.

"Davayı yürüten savcının kardeşi."

Cyn nefesinin altından ıslık çaldı. "Yani bu kişisel bir mesele." "Kesinlikle öyle."

"Tamam, Hunter'ı güvende tut. Tamam."

"Bundan daha fazlası, onu radarın altında tutmak. Hâlâ dairesinde, değil mi?"

"Apartman, daha çok lanet bir kale gibi," diye homurdandı. "Kanıt oradaysa, oradadır Star. Onu bundan kurtaramazsın."

"Bahse girmek ister misin?"

"Onu radarın altında tutmak da bunu engellemeyecektir."

"Hayır ama De Laurentiis Hunter'ı kurtarmak için bir anlaşma yapacaktır. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Aşağı inecek ve torunu için kendini feda edecek."

"Yani... bekle... aslında istediğin nihai hedef Hunter Lachlan'ın Camorra'nın bir sonraki lideri olması mı?"

"Evet."

Tekrar ıslık çaldı. "Bu şekilde Doğu Yakası'ndaki mafya ailelerinin çoğuyla ve Batı'dakilerle de mi içli dışlı oldun?"

"Aynen öyle."

Cyn homurdandı. "Sen kurnaz bir kaltaksın." "Beni tanıdığına memnun değil misin?"

"Çoğu zaman. Her zaman değil. İstihbarat konusunda çok acımasısın."

"Bana ihtiyacın olduğunda her zaman buradayım," diye karşı çıktım.

"Evet, doğru. Bu yüzden Rachel Laker'dan First Lady'nin lanet olası ECD'de olduğunu öğrenmek

zorunda kaldım."

Burnum kırıştı. "Henüz bilmeni istemedim."

"Neden?"

"Sadakatine gölge düşürmek istemedim." "O lanet bir terörist, Star."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Öfkelendi. "Benim bokum teknik olarak hükümet tarafından onaylandı." Alay ettim, "Hangi hükümet?"

Sustuğunda sııttım.

Cyn ikili oynayanları bir profesyonel gibi kandırdı.

"Bu yüzden mi Whistler'ı güvende tutmak istediniz? İrlanda mafyasının dengesini bozacağı için mi?" "Kısmen."

Kısmen güçlü bir Beş Nokta güçlü bir Doğu Yakası ağı demek olduğu için, kısmen de küçük kardeşinin öldürülmesi Conor'ın kalbini kıracağı için.

Cyn'den neler olduğunu öğrendiğim anda, her biri tüfeğinin diğer ucunda keskin nişancılar olan rastgele işler, kırmızı alarına geçmişim.

Cyn, Harry Reid'de sıkışıp kaldığında tehdidi ortadan kaldırmak için lanet olası yükseklik korkumun üstesinden gelecek kadar ileri gittim çünkü Gidiş'teki sahipsiz bir çantada yangın çıkarıcı bir cihaz vardı.

"Yıldız mı?"

"Ne?"

"Sesin hasta gibi geliyor."

"O gökdelene çıkmak yardımcı olmadı." "Biraz dinlenmelisin."

"Nasıl yapabilirim? Yapacak bir sürü işim var."

Yorgun gözlerimi ovuşturdum ama dinlenmek zayıflar içindi. Beş Nokta ve Günahkârlar arasındaki toplantıyı dinlemem ve ardından Edgewater'daki durumu izlemem gerekiyordu.

Bir zamanlar Kevin Sisson olan o kemik torbası ortadan kaybolmuş ve bir hafta sonra yeniden ortaya çıkmıştı.

Kayıtlarla oynanmıştı, ancak bu hamleyi kim yaptıysa, cesedin hangi buzdolabında saklandığı konusunda insan hatası varmış gibi görünmesini sağlamıştı.

Yani, hayır, dinlenecek zamanım olmadı.

Tüm bunlar yapılacaklar listemin en başında yer alıyordu ama listenin geri kalanı Everest'i küçücük gösteriyordu. Esneyerek, "Laker'ı tetikte tut, tamam mı?" diye mırıldandım.

"Araştıracam. Özellikle araştırmasını istediğin bir şey var mı?"

Beni görememesine rağmen omuz silktilim. "Ona ne fırlatmak istiyorsan, fırlat.

Sadece hamile olduğunu unutmayın. Onu stres altında tut ama bebeğe zarar verecek kadar değil." Kat'i tehdit ettiği için ona hâlâ kızgındım. Onu bir şekilde cezalandırmalıyım.

Cyn kıs kıs güldü. "Star, yaşlandıkça yumuşuyor musun?"

"Siktir git," diye homurdandım.

"Yapacağım, yapacağım," diye alaycı bir şekilde şarkı söyleyerek gözlerimi devirmeme neden oldu. "Şimdi de Vegas'ta mısınız?"

"Evet, cehennem gibi. Sadece bunun için bile bana borçlusun." Sııttım.

"İyiliklerimin karşılığını her zaman
öderim."

"Aradığında her zaman gelmemin tek nedeni bu," dedi burnunu çekerek, sonra sesi kasvetli bir
hal aldı. "Cidden CIA'den birinin First Lady'nin ölmesini istediğini düşünmeye başladım, Star."
Buna güveniyordum.
Sadece henüz değil.

Homurdandım. "Çok büyük bir kayıp olmaz. Ama Başkan... Ondan hoşlanıyorum." "Seversin." İçini çekti. "Gitmem gerek."

"İrtibatta

kalalım."

"Görüşeceğiz."

O görüşmeyi sonlandırırken, büyük satranç tahtamda sahip olduğum tüm taşları düşündüm. Her biri hayati öneme sahipti ve oyunumun başarılı olması için her biri sadece belirli bir sırada feda edilebilir veya oynanabilirdi.

Hunter Lachlan Camorra'nın başında. CIA

başkanı rezil oldu.

Eamonn Keegan öldü.

Ve hepsinden önemlisi, Yeni Dünya Serçeleri, Eski Dünya Serçeleri ve Doğu Serçelerinin tamamen yok edilmesi.

Ancak o zaman huzur bulabilirdim.

Ancak o zaman beş yıl önce bu yolculuğa çıktığımda ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeye sahip olabilirdim - hayatımda kesin bir Fecker.

YİRMİ SEKİZ

RACHEL

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Wynter durup dururken arayarak beni şoke etmişti ama çoğunlukla aradığı için rahatlamıştım. Garip davranmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neden ailemde tüm cazibeye sahip olan kişi Rain'di, ha?

"Pek sayılmaz. Ama babam hâlâ hastanedeyken işlerin kolay olacağını sanmıyorum."

Wynter'in cevabı karşısında yüzümü buruşturdum ama üvey babasına duyduğum hoşnutsuzluğu ses tonumdan uzak tutmaya çalışarak, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye mırıldandım.

"Etik ödevlerimin bazılarında zorlanıyorum."

Şaşırmış bir şekilde, "Okuldan döndüğünde beni ara, konuşalım. Sana yol gösteririm."

Wynter utangaç bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ama zilin sesiyle neredeyse boğulacaktı.

"Gitsem iyi olacak. Öğle yemeği saati bitti."

"Bu gece konuş." Tereddüt ettim. "Orada güvende

kal." "Güvende olacağım. Teşekkürler, Rachel.

Hoşça kal."

"Güle güle."

Cevapsız bildirimler için ekranımı taradım ve Rex'ten gelen birkaç bildirim gördüm; biri Manhattan'a doğru yola çıktığını söylüyordu, diğeri ise O'Donnelly Sr'ı kızdıracak bir şey yaparsam bana ne yapacağını anlatıyordu.

Aletini, birkaç orgazmı ve potansiyel olarak parlak pembe bir kıçı içeriyordu.

Indy ile Cruz'un ilişkisi hakkında konuşmadan önce, şaplak atılması fikrine alınabilirdim, ama... Rex'le, belki bundan da hoşlanabilirdim?

Bugünkü toplantıya katılmamdan memnun değildi ama gelmemi engellemeye de çalışmamıştı.

Bu beni her şeyden çok memnun etti.

İlişkimiz söz konusu olduğunda profesyonel düzeyde hiçbir şey değişmemişti. Artık onunla birlikte olduğum için bana farklı davranmaya başlamamıştı. Tabii ki, erkeklerin önünde söylenen garip 'bebeğim' ya da 'bebeğim' dışında.

Bununla başa çıkabilirim. Öte yandan, şımartılmak beni çıldırtırdı.

Birkaç mesaj daha vardı, bazıları Parker'dan geliyordu - sadece bana olan kızgınlığını yeni yeni atlatıyordu ve bu da Godiva'dan gelen bir hediye sepeti sayesinde olmuştu - bir çift de avukat yardımcım Susana'dan ve bir tane de Craig'den.

Ekranımda onun adını görünce dudaklarımı büzdüm ve başparmağım birkaç saniye boyunca mesajın üzerinde gezindi. Mesajlardan biri bir fotoğraftı.

Ondan haber aldığımı sevinmemem beni üzdü.

Onun ve Scott'ın hayatımdaki varlığını özlemeli, bana el uzattığı için minnettar olmalıydım.

Çoğunlukla, sadece temkinliydim.

Yoğun bir programım vardı, bundan yorulmuştum, yeni bir ilişkim vardı, sonuç olarak manevra yapmam gereken yeni bir dünya vardı ve onlar sadece ölü bir ağırlıktı.

Enayi olduğum için, bu farkındalığın verdiği suçluluk duygusuyla mesajı açtım.

Sarah ile tanışın. Dün gece sabah 4'te doğdu. 5lb. 4oz. Birkaç haftalık prematüre ve birkaç gelişim sorunu var. Bu yüzden kuvözde.

Craig: *Seni özledim xo*

Bebeğin fotoğrafına, buruşuk yüzüne, parlak pembe yanaklarına, başındaki koyu kahverengi saçlarına sarılmış battaniyenin beyazına baktım ve babalarının onu buraya getirmek için ne tür mücadeleler verdiğini bilip bilmeyeceğini merak ettim.

Hala temkinli olsam da onlar adına sevindim, ilk mesajını Parker'a ilettim ve onlara bir hediye sepeti göndermesini istedim.

Sonra Craig'e sadece cevap verdim:

Çok güzel. Sonunda hep istediğin aileye sahip olduğun için çok mutluyum.

Tebrikler xo

Keneler hemen maviye dönmedi ve bunu daha sonra halletmek üzere cep telefonumu çantama attım.

Uzun zamandır arkadaştık ama kırıcı şeyler söyleyen, kasıtlı olarak düşmanca davranan Scott olmuştu.

Eğer ilk hamle buysa, bunu yapmak Craig'e düşmezdi. Scott'ın suçuydu.

Scott iletişime geçerse durumu yeniden gözden geçirmeye karar verdim. Eğer aramazsa, o zaman top onun sahasındaydı.

Bunu hallettiğimde kendimi biraz daha iyi hissettim ve O'Donnelly'nin buluşmak istediği rıhtımdaki depoya giden yolculuğun geri kalanını çalışmak yerine trafiği izleyerek geçirmeye karar verdim.

Bunu durmadan yapıyordum ve bir molaya ihtiyacım vardı.

Araba binanın önünde beş dakika erken durdu ve ben dışarı çıktığımda Rex oradaydı, benim alanıma girdi, dudakları selamlamak için benimkileri okşadı.

"Beni mi bekledin? Ne kadar tatlı," diye takıldım, onun bu yönünü sevmeme rağmen.

Herkesin içinde elimi tutan, beni öpmekten utanmayan ve sanki dünyanın geri kalanının istila edemeyeceği kendi baloncugumuzdaymışız gibi bana özel sırtışlar gönderen taraf.

Başından beri böyle olduğunu biliyordum, yani çok eskiden beri. Ben tektim

aramıza mesafe koymak için. Ama bu, şimdi bunun değerini bilemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Aksine, aramızdaki mesafe bundan daha çok zevk almamı sağlıyordu.

Elimi tuttu ve bana "O yılan çukuruna tek başına girmene izin vermeyeceğim" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Bize zarar vermeyecek."

"Adam hakkındaki söylentileri siz de benim kadar duydunuz." "Biz müttefikiz."

"Nyx'i tutuklatmak da müttefiklerine nasıl davrandığını gösteriyor," diye karşılık verdi Rex.

"Eğer ona karşı boktan bir tavır takınacaksan," dedim kolayca, "o zaman konuşmayı bana bırakmalısın."

Çenesi sıkıştı. "Puan almana izin vereceğim-

" Kaşlarım kalktı. "Verecek misin?"

"Evet. Ama onu yakalayamazsan, ben devralırım."

O'Donnelly'nin sesini, yanındaki padokta kızgınlık dönemindeki bir kısrak bulunan bir aygır gibi çıkardı.

Birkaç dakika içinde ikinci kez gözlerimi devirmekten kaçınarak sadece "Bana bırak" dedim.

Çenesini eğip seslendi, "Nyx? Harlow? İçeri giriyoruz." "Harlow'u mu getirdin?"

"O'Donnelly'nin onunla tanışmak isteyeceğini düşündüm. Sence onu Jersey'de mi bırakmalıydım?" "Hayır. Tam tersine. Bence bu akıllıca bir hareket. Sadece onu getirmene şaşırdım."

Cevap olarak homurdandı ve deponun dış kapılarına doğru adım atarken Harlow ve Nyx bizi omuzladı.

Tanrı aşkına, Ciudad Juárez'in merkezindeymişiz gibi hafif makineli tüfeklerle silahlanmış muhafızlar yaklaştı ama Rex hepimizi tanıştırdıktan sonra fazla tantana yapmadan bizi içeri aldılar.

On dakika sonra, deponun tüm uzunluğu boyunca dolaştıktan sonra bir odaya girdik.

Endüstriyel bir yapıya sahip olan mekânın geri kalanından farklı olarak burası, odayı daha sıcak kılan zengin ahşap panellerle kaplı bir ofisti. Burada büyük bir maun masanın yanı sıra bir çeşit tahta masa, fotoğraf çerçeveleriyle dolu büyük bir şifonyer, antika dosya dolapları ve şöminenin önüne yerleştirilmiş bir oturma alanı vardı.

O'Donnelly masasının arkasındaydı ve "Masaya oturun" dedi.

Harlow ve Nyx ayaklarını sürüyerek yanımızdan ayrıldılar, Rex de beni çekiştirerek yanımıza geldi ama O'Donnelly'yi başımla selamlamadan önce değil.

Ayağa kalkarken başıyla selam verdi ama bir elini destek almak istercesine masaya bastırdı.

Ancak parmakları titredi ve kendini toparlayamadan tökezledi.

Zayıflık gösterisine şahit olduğumu anlamaması için hızlıca bakışlarımı kaçırarak tahta masaya yerleştim ve bize katılmasını bekledim.

"İstersen kahve var," dedi O'Donnelly masanın başına doğru ilerleyip otururken. Sadece onu izlediğim için fark edebildiğim, oturuyor olmanın yüzünde yarattığı rahatlama, hareket sorunu olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedim memnuniyetle, tepsiyi kendime doğru çekmek için doğrulurken. "Ev sahibini ben oynayayım, olur mu?"

Nyx yumuşak bir homurtu çıkardı ve Rex boğazını temizledi.

İkisi de 'ev sahibi' rolünü oynayacak son kişinin ben olduğumu biliyordu. O'Donnelly'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Bana gülümsedi ve "Siyah alıyorum" dedi.

Başımı sallayarak, kendim içmeyecek olsam da hepimize kahve ikram ettim ve hoşbeş bittiğinde, "Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Bay O'Donnelly" demeden önce bir yudum almasını bekledim.

"Aidan, lütfen. Bu ilk buluşmamız değil."

"Hayır." Dudaklarım kıpırdadı. "Söylemeliyim ki, davranışlarınla kulüp binasını kızdırmayı başardın, Aidan."

"İnsanları diken üstünde tutmayı severim," diye onayladı, sandalyesinde geriye yaslanırken gözlerinde bir parıltı vardı. "Buradaki amacım bu değildi."

"Hayır mı? Bizim müttefik olmamız gerekiyor, O'Donnelly," diye hırladı Rex. "Adamlarımı tutuklatmak dostça bir davranış sayılmaz."

Elimi kucağına bıraktım ve tırnaklarımı kalçasına geçirdim. Acıtmayacağını biliyordum ama bu onun çenesini kapatması için sessiz bir uyarı görevi görüyordu.

"Nyx ile bir Günahkâr olarak uğraşmıyordum. Nyx'le bir erkek olarak uğraşıyordum."

"Sanki ayrı varlıklarmış gibi değiller." Kaşlarımı çattım. "Beş İşaretçi'nize kendileri üzerinde bu kadar az özerklik mi tanıyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Bazı konularda onlara serbestlik tanıyorum. Örneğin ailevi konularda." Aidan Nyx'e bir bakış attı. "Adamının benimle buluşmayı kabul etmesi uzun sürdü. İşleri zorlamazsam uykuda kalacağını biliyordum." Harlow'a baktı. "Çocuk kim?"

"Tanışmanı istediğim biri."

Aidan oturduğu yerde doğruldu. "Kendini tanıt evlat."

"Adım Harlow Dresden."

Aidan kaşlarını çatarak onu inceledi. "Kesik giymiyorsun ama yine de burada olmana güvenecek kadar MC'ye yakınsın... Merak ettim. Senin hikayen ne, Harlow?"

"Küçük kız kardeşim bir pedofil tarafından kaçırıldı. Ona çok kötü şeyler yaptı. En kötüsünü." Boğazı düğümlendi. "Sonra da onu öldürdü. Hapse girmede."

Aidan elini masaya vurdu. "Jessie Dresden. Haune senin öldürdüklerinden biriydi, değil mi Nyx?"

Nyx homurdandı. "Öyleydi."

"Dresdenler hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam kızın kardeşlerinden biri papaz okulundaydı."

Harlow çenesini yukarı kaldırdı. "Jessie'nin ölümünden sonra çağrım beni terk etti."

"İnanç en rastgele koşullarda kaybolabilir ve bulunabilir." Aidan'ın dudakları büzüldü. "Bu masanın etrafında oturanlar üzgün bir grup. Avukat ve Başkanınız dışında, elbette hepimiz bizim için önemli olan birini savunmakta başarısız olduk. Masum kalması gereken ama kirletilen birini."

"Bu, bir Five Pointer ile bir Satan's Sinner arasındaki bir iş değil. Bu daha derinlere iniyor."

"İstedğin herkesi öldürebilirsin," diye araya giren Rex, tırnaklarının kalçasına bir ısırık daha saplanması neden oldu. "Neden adamlarımı bu işe bulaştırıyorsun?"

Aidan onu görmezden gelerek odağını Nyx'e çevirdi. "Yıllar önce senin maskaralıklarını duymuştum." "Biliyorum. Oğullarından birinin bana öldürdüklerimden haberdar olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Haklı bir dava kutlanacak bir şeydir, aşağılanacak değil." Parmaklarını masaya vurdu. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama ben yaşlı bir adamım ve avcılık gençlerin sporudur. Ama bu intikamımı alamayacağım ve izimi bırakamayacağım anlamına gelmiyor."

"Neden Nyx'le normal kanallardan iletişime geçmiyorsunuz? Neden ittifakımızın bağlarının dışına çıkalım ki? Çocuğu yolda olan bir adam o, O'Donnelly. Onun hayatıyla dalga geçemezsin."

burada."

"Hiçbir şeyle dalga geçmiyorum. Adamının açlığı hiç azalmıyor, Rex. Bunu biliyor olmalısın. Yıllardır onu öldürmekle besliyorsun.

"Öfkenizi anlıyorum ama sözümün kesilmesi hoşuma gitmiyor," diye sertçe söze girdi. "Bunun normal kanalların dışında gerçekleşmesi gerekiyordu."

"Neden?"

"Çünkü bu benim cennete giden anahtarım ve Beş Nokta'nın lekesinden arınmış olmalı."

Söylemesini beklediğim şey her neyse, o değildi.

Harlow da en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle, "Cennete giden yolun pedofilleri öldürmekten mi geçtiğini sanıyorsun?" dedi.

Açıkçası, ikimiz de aynı "Bu adam deli mi?" trenindeydik.

"Tanrım düşmanlarından öğ alır; düşmanlarına karşı öfkelenir. Rab çok sabırlıdır ama gücü büyüktür; Rab cezalandırır. O n u n yolu kasırga ve fırtınadır; bulutlar ayaklarının tozudur."

Harlow yutkundu. "Nahum 1: 2-8."

Aidan başını salladı. "Kefaretimin, nasıl desem, aktif olduğunu takdir edecektir." Doğrulup masaya doğru eğildi. "Ve karşılığında seninki de öyle olacak. Adil bir cinayet. *'Ve gözün acımayacak; ama can cana, göz göze, diş dişe, el ele, ayak ayağa gidecek.'*"

Rex'e bir bakış attım ve yüzündeki ifadenin şaşkınlığa dönüştüğünü gördüm. Onu suçlayamazdım. O'Donnelly Sr.'ın bir Froot Loop'tan daha çatlak olduğuna dair dedikodular açıkça doğrudu.

"Size isimler vereceğim. Geçmişimizdeki kurbanların intikamını almanız için size güvenli bir yer sağlayacağım. Gerisi size kalmış."

Nyx, "Söz verdim-" dedi.

"Ve senden onları kırmanı istemeyeceğim. Erkeğinizin de dediği gibi, bir kadını ve yolda bir çocuğunuz var. Bunu zaten biliyordum ve olaylara bu şekilde başlamamın nedeni de kısmen buydu. Güvende olduğunu bilmeni istedim. Benim korumam altında dokunulmazsın."

"Kimse dokunulmaz değildir," diye uyardım.

Aidan'ın gülümsemesi patronluk taşıyordu. "Bir tur daha 'Göster & Anlat' yapalım mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Yapmayalım. Senin ortadan kaldırılabileceğin suçlamalar için polis merkezinde oturarak harcayacak vaktim yok ama ya Nyx ve/veya Harlow senin kabul etmeyeceğin bir şey yaparsa? Yardımınız şarta bağlı." Onlara dedim ki, "Size bir isim verdiğinde, onları bitirmenizi bekleyecek. Eğer yapmazsanız, sizi fıçıya koyar."

Beş Nokta'nın lideri homurdandı. "Şüpheli bir kadınsın, değil mi?" "Bugün bulunduğum yere böyle geldim," diye alay ettim.

"Sizi tatmin edecek hangi güvenceleri sağlayabilirim?"

"Mesele de bu zaten; hiç yok. Bakın, burada bile olmamalıydım ve sadece Nyx olduğu için buradayım..." Nefesimi içime çektim. Dışarı üfledim. Gerçeği olduğu gibi kabul ettim. "O benim kardeşim. Biz bir aileyiz ve sen haçlı seferine çıktın diye kardeşimin hapse atılması hoşuma gitmiyor."

Aidan'ın gözleri parladı. "Oturan bir kongre üyesinin pedofil olmasını sorun etmediğini mi söyleyeceksin?"

"Öyle olduğunu nereden biliyorsun? Ne kanıt

buldunuz?" "Garaj yolundaki fotoğraflar."

"Araba yolu mu?" Kaşlarımı çatarak tekrarladım.

Nyx boğazını temizledi. "Sanırım sabit disk demek istedi."

Ona ters ters baktım çünkü sesi gülmenin eşiğindeymiş gibi geliyordu.

Bununla ilgili hiçbir şey komik değildi.

"Ve siz ya da fotoğrafları bulan her kimse, tesadüfen o sabit diske mi denk geldiniz?"

"Hayır. Oğlum işlerin o tarafıyla ilgileniyor ve itiraf etmeliyim ki, bana doğru bakmaya gitti. Ama sizi ilgilendiren bir şey için değil."

"Onları onun yerleştirmediğini nereden biliyorsun?"

"Bu piçlerin cezasını çekmesini istememin bir nedeni var. Oğlum kurtuldu-" Burun delikleri alevlendi. "Benim oğlum-"

Aidan akla hayale gelmeyecek bir şeyi ifade etmekte zorlanıyor gibi görüldüğünde Nyx huysuzca, "Tecavüze uğradım," dedi.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Evet. O piç öldü, çoktan gitti ama içimdeki ona bedel ödetme ihtiyacı ölmüyor. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Yapmak zorundayım. Diğer çocuklar zarar görürken öylece duramam. Bu konuda bir şeyler yapabilecekken olmaz."

"Kongre üyesini dünyaya ifşa etmeyi düşünmedin mi?" Homurdandım.

"Hapiste çürümesi için mi? Benim vergilerimle mi?" Aidan alay etti. "Hiç sanmıyorum." "Sanki sen hiç vergi ödüyorsun da," dedim burnumu çekerek.

Gözlerindeki parıltı bir kez daha ortaya çıktı. "Çok cesursun Rachel Laker." "Bunu o gece karakolda tespit etmiştik," diye karşı çıktım, etkilenmemiştim.

"Öyle yaptık," diye homurdandı. "Benim güvencem inancımdır. Gerçekler karşısında sarsılan bir şey - oğlum bir rahip tarafından tecavüze uğradı." Ağzı gerildi. "Yetmiş yıldır bir günah işledim, itiraf ettim ve affedildim. Artık bu yol bana açık değil. İnancım değişmek zorunda ve ben bunu bu şekilde yapmak istiyorum."

"Siz müttefiksınız. Birlikte çok para kazandığımız sürece bağları koparmak gibi bir niyetim yok. Ama bu ondan ayrı bir şey."

"Ona inanıyorum."

Nyx'e kaşlarımı çattım. "Son seferinde ona inanmıştın. Hani seni tuzağa düşürdüğünde?" "Beni tuzağa düşürmedi. Bana neler yapabileceğini gösterdi."

"Bu seni korkutmalı, etkilememeli." Aidan'ın dikkati Nyx'inkine odaklanmıştı. "O haklı."

"Kadınımın çocuğumu bensez büyütmesi fikri dışında hiçbir şey beni korkutmuyor." Ve bunun Giulia'nın da Aidan kadar kaçık olmasından kaynaklandığını düşünmüyordum - kendine özgü bir şekilde.

"Altı oğlumla kutsandım," diye itiraf etti Aidan huysuzca, "ve her başarıda ve her başarısızlıkta yanlarında olduğum için daha da kutsandım. Bunu senden almaya niyetim yok."

Harlow kaşlarını çatıyordu. "Eğer bu yolu seçersen Tanrı günahlarını affetmez-"

"Bu senin inancın evlat, ama benim değil." Aidan'ın ağzı sert çizgilerle kapandı. "İntikam alma ihtiyacı hissetmeseydin burada olmazdın."

"İstiyorum, ama bunun için cehennemde yanmaya hazırım."

Harlow'un çiğ sözleri Aidan'ın koltuğunda doğrulmasına neden oldu. "Böyle bir cesaret boşa gitmemeli."

"Neden kendi kendime konuşuyormuşum gibi hissediyorum?" Nefesimin altında mırıldandım. Bir cevap beklemiyordum ama yine de bir cevap aldım. "Hepsi birbiri kadar çılgın." Rex'e bir bakış attıktan sonra içimi çektim. "Hoşumuza gitse de gitmese de bu olacak, değil mi?"

"Evet." Yüz ifadesi benimki gibi şaşkındı ama bakışlarında bir sakinlik vardı, delice olduğunu düşünse bile bunu imzalayacağını söyleyen bir sakinlik. "Eğer

Teselli olur mu bilmem ama onları sikip atacağını sanmıyorum."

"Bu bir teselli değil. 'Düşünmek' onları hapisten uzak tutmaz."

Ama Nyx, Harlow ve Aidan çoktan duymak istemediğim bir tartışmaya dalmışlardı.

"Geldiğin için teşekkürler Rach," dedi Rex. "Denediğin için teşekkür ederim."

"Yapmak zorundaydım."

"Ciddiydin, değil mi?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Hangi kısmı?" "Onun senin kardeşin olduğu kısmı."

"Ah. O kısım." Yutkundum. "Evet. Ciddiydim."

Dudakları bir sırtışla yukarı kıvrıldı. "Sonunda bunu anladığına sevindim. Bu kadar zeki biri için-" "Ben olsam o cümleyi nasıl bitirdiğine dikkat ederdim, Rex."

Bu sırtış daha da genişledi ve bu toplantı tam bir karmaşa olsa da, şu anda her zamankinden daha fazla kutsal kitap dinlemiş olsam *da* ve muhtemelen gelecekte bir noktada Nyx ve Harlow'u cinayet ve kanunsuzluk suçlarından savunacak olsam *da*, bu sırtış bir şekilde her şeyi katlanılabilir hale getirdi.

Birlikte.

O sırtışın söylediği buydu.

Birlikte.

Artık yalnız değildim, o da değildi.

Nyx ve Harlow artık sadece Rex'in değil, benim de yükümdü.

Pek teselli sayılmazdı ama markasını isteyen bendim ve temsil ettiği şeyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilmeyen de oydu.

Bu, o yolda atılmış bir adım olmalıydı, değil mi?

YİRMİ DOKUZ

REX

BİR SONRAKİ HAFTA

"Duydun mu?"

"Özellikle ne? Lever'ın Enya'yı becerdiği koridorun karşısından gelen inilti mi? Gunner'ın dün gece yediği köri yüzünden kusması ya da-"

Link homurdandı. "Bana ne kadar gürültülü olduğunu söylemene gerek yok. Anlıyorum. Ama ben 'haberleri' kastetmiştim. Monroe hakkında."

Motelin inşaat projesiyle ilgili hesapların derinliklerinde, kafamdaki ismi bulmam bir dakikamı aldı.

"Monroe" mu? Miles'daki gibi mi? Rach'ın belediye başkanlığına aday olacağını söylediği diyakoz mu?" Link başını salladı. "Yakın zamanda aday olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Daha yeni tutuklandı."

Gözlerimi kırptım.

"Ne için?"

"Cinayet. Bear Monroe'yu tanıyor muydu?" "Baba? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Kevin'in cesedi Monroe'nun DNA'sıyla delik deşik olmuş." "Ne oluyor lan? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Sadece José'nin bana söylediklerini söylüyorum." "Tutuklamayı José mi yaptı?"

"Hayır. Edgewater polisleri yaptı." "Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır, anlamsız olan şey Nyx'in bana O'Donnelly'nin kemiklerden kurtulduğunu ama onların tekrar ortaya çıktığını söylemesi."

"Ne? Sence Monroe'nun üzerine kanıt mı yerleştirdi? Bunu neden yapsın ki?" "Ben nereden bileyim? Onunla görüştüktan sonra kendin de söyledin, o bir baş belası." Bu doğrudu.

Five Points'in Pazar Okulu dersinin berbat bir versiyonunda oturduktan sonra, Aidan O'Donnelly Sr.'ın ününün hakkını fazlasıyla verdiği gerçeğiyle yüz yüze geldim.

Oradan ayrıldığımızda, oğulları iktidar mevkilerinde olduğu için İsa'ya şükreliyordum çünkü

aksi takdirde hepimiz boku yemiştik.

"O'Donnelly Monroe'yu nereden tanıyor ki?" O cevap vermeden önce elimi kaldırdım. "Biliyor musun... Bu konuda endişelenmeyeceğim bile. Nyx bunun için gönderilmedi; benim için önemli olan tek şey bu."

Link omuz silkerek, "Sadece sizi bilgilendiriyorum," dedi. "Zemini yarmaya hazırlanıyolar."

Rach dışarıda."

"Rach? Benim Rach'im mi?" Şüpheyile sordum. "Tabii bu onun görsel ikizi değilse," diye alay etti Link. "O neden orada?"

"Giulia onu zorlamış gibi görünüyor."

"Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Bu ikisi birlikte..." Islık çaldı. "Topuklu cehennem." Haksız değildi.

Bilgisayarımı kapatarak ayağa kalktım.

"Cesetler henüz topraktan çıkarılmadı mı?"

"Hayır. Nyx hâlâ mini kazıcıyla onlara ulaşmaya çalışıyor."

"Buna karşı daha fazla direniş olmamasına şaşırdım," dedim koridora doğru ilerlerken.

"Erkekler bu konuda huzursuz ama kimse Grizzly'den gerçekten hoşlanmadı. Dog'a gelince, erkeklerin çoğu onun kadınlarını koklamasından bıktı ve gerçekten umursamadı."

Link, MC'deki moral durumundan beni haberdar etmek için kulağını yerden ayırmayan en iyi kişiydi. Eğer çok fazla homurdanma olmadığını söylüyorsa, o zaman çok fazla homurdanma yoktu.

"O zaman neden huzursuzlar?"

Omuz silkti. "Muhtemelen vicdan azabı çektikleri içindir."

Homurdandım. "Neden?"

"Gelecekte, geçmişte işledikleri bir suç tekrar başlarına gelirse mezardan çıkarılacaklar mı?" "Yani buradaki temel ders, tecavüzcü bir pislik olmayın ve iskeletiniz huzur içinde yatsın."

Bunun üzerine sıırttı. "Bunu sevdim. Eğer şikayet ettiklerini duyarsam onu çalacağım."

Gözlerimi devirerek dışarı çıktım ve bir köpek pisliği yığınının bastığımda rahatsızlığımı mırıldandım. Bu, döndüğümünden beri ilk kez de olmuyordu.

"Quin geldiğinden beri bir hayvanat bahçesinden daha fazla hayvanımız var," diye tersledim. Kıkırdadı. "Mezarlığı görene kadar bekle."

"Neden?" Botumu çakıllara sürterek homurdandım.

"Göreceksin. Nyx inkâr ediyor."

Artık çizmelerimi temizlemeye çalışmadan mezarlığa doğru koşmaya başladım. Kendimize ait özel bir mezarlığımızın olması kesinlikle faydalıydı; özellikle de yasadışı mezar açma işlemleri söz konusu olduğunda.

Nyx'i mini Cat'te gördüm, gerçekten dokunulmaması gereken toprağı kazıyordu ama umursamak binayı çoktan terk etmişti.

Benim kadını ve onunki, birkaç kişi... Hayır. *Bekle. Bütün* ekip de oradaydı. Giulia'ya yakın duran küçük bir köpek de onlara katılmıştı ve birkaç metre ötede kocaman bir köpek vardı. Kocaman siyah bir köpek.

"Newfoundlander," diye cıvıldadı Link. "O ve chihuahua, Nyx ne zaman bahçeye çıksa onu yalnız bırakmıyor."

"Quin'le aynı boktan şeylere mi sahip? Dr. Doolittle saçmalığı mı?"

"Hayır. Büyü sadece o ikisinde var."

"Neden?"

"Kim bilir."

Kaşlarım çatıldı. "Etrafta ağır makineler varken iki köpeği tasmasız gezdirmek tehlikeli değil mi?"

"Hayır. Yanlarına yaklaşırsan kaçıyorlar, yoksa heykel gibiler." "Neden onları etrafta görmedim ki?"

"Döndüğünden beri ofisine kapandın. Nyx dışarıdayken dışarıda olsaydın bunu fark ederdin. Bence bu çok komik. En az köpek dostu olan insanlar, köpeklerin mıknaş gibi çekildiği insanlardır."

"Magnetized güçlü bir şekilde geliyor-"

"*Mıknaşlanmışlar*," diye tekrarladı Link kararlı bir şekilde. "Eğer ani bir hareket yapmazsak, bir şey olmaz." Ayaklarımız mezarlığın çimenlerine basıp çakılları geride bıraktığında, duyulabilir bir tıkırtı duydum.

Nyx tabutlardan birini ortaya çıkarmıştı.

Söz konusu köpekler, Buzdolabı ile yerleşke arasında köprü kuran araziye doğru koşarak uzaklaşmadan önce havladılar.

"Rach, burada ne yapıyorsun?" Lily'nin Link'e yanaşarak kolaylaştırdığı bir hareketle ona yaklaşırken sordum. Elimi onunkinin içine kaydırarak onu yanıma çektim.

"Giulia ısrar etti," diye homurdandı Rachel, selamlamak için uzanıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra gözleri telefonundaydı.

"Bu bir tören. Tedavi edici de." Giulia'nın tek söyleyebildiği buydu.

Tiffany, "Benim terapi anlayışım bu değil," diye homurdanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona tam olarak katılmadığım için çenemi kapalı tuttum.

Giulia, "Terapötik olan her şey ders kitaplarında yazmaz," diye homurdandı. "Her neyse, bu başka birinden ilham aldı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben talep ettim.

"Gazetede gördüm. Brooklyn'de süslü bir mezarlık. Bir tabut mezardan çıkarılmış ve biri onu ateşe vermiş." Dudakları gerildi. "Bazı insanlar yanmayı hak ediyor."

"Her şey yolunda mı?" Giulia'nın sözleriyle sarsılan Rach'a yumuşak bir sesle sordum.

"Evet. Sorun değil." Bana zayıf bir gülümseme attı. "Buralarda takılmak zorunda değilsin. Eminim yapacak çok işin vardır."

Yaptım ama hiçbir şey ondan daha önemli değildi.

Etrafında olup bitenlerden dikkatini dağıtmaya çalıştığını fark ettiğimde parmaklarını nazikçe sıktım ve işine geri dönebilmesi için ona olan bağlılığımı serbest bıraktım.

Destekleyici bir sessizlik içinde kolumu beline dolayarak Nyx'in Dog'un tabutu ortaya çıkana kadar kazmaya devam etmesini izledim.

Arkamda insanların toplandığını duydum. Peach'in sakızının hafifçe patlaması, Zippo çakmaklarının titreşmesi, alçak sesle mırıldanmalar vardı.

Nyx motorun üzerinden, "Birinin aşağı inip tabutun altındaki bağları çıkarmasına yardım etmesi gerek," diye seslendi.

Bir gönüllü beklemeden Rachel'a payımı verdim ve açtığı çukura atladım. Ayaklarım tabutun üzerinde, etrafında yarattığı küçük boşlukta yana doğru eğildim ve dediğini yaptım.

Sadece garip değil, aynı zamanda dağınıktı da. İşim bittiğinde çamaşır suyuna batırılmam gerekecekti, bundan emindim.

Yaklaşık beş dakika sonra Link aşağı atladı ve bana yardım etti. İki el bu işi daha kolay hallediyordu.

"Steel, bağların uçlarından tut," diye bağırdım onları yere doğru fırlatırken. Rachel'ın bakışları benimkilerle çarpıştı ve uzun zamandır ilk kez gözlerindeki buzu gördüm. Milisaniyeler geçtikçe etrafındaki duvar büyüyordu.

Elleri kesikimi kavradı, ancak bakışları kör bir şekilde mezara bakmaya devam etti.

Şu anda bunu görmek istemediğim için gözlerimi kaçırdım ve Nyx'in tabutu delikten çıkarmasına

yardımdı etmeye odaklandım, Link ve benim önceden atlayabilmemiz için tabutu sabitledim.

Toprak istifinden vazgeçmek istemediği için birkaç dakika daha homurdanarak çalıştık ama dışarıydık, yine de toprağın içinde diz çökmüştük. Tabut serbest ve temiz kaldığında Nyx onu döndürdü ve etrafında boşluk olan açık bir alana yerleştirdi.

Bunun ne kadar zahmetli bir iş olduğunu düşünüp terledikten sonra elimin tersiyle alnımı sildim ve Giulia'ya döndüm. "Çıktı. Sırada ne var? Ne de olsa bu senin gösterin."

"Geri çekil lan!" diye seslendi, şeytanın kendisinin bile duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Çağrısı üzerine homurdanmalar duyuldu ama ben ona destek oldum. "Çekilin!" diye bağırdım ve adamların dediğimi yapmasını izledim.

Rachel hareket etmek istedi ama Giulia onun kolunu yakaladı.

"Hayır. Sen kal." "Hayır, kal-"

Giulia, "Sen kalıyorsun Rachel," dedi ve onunla tartışmaya başladığımda bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "O kalıyor, Rex."

Rach'ın solgun yüzünü incelemeye odaklanmadan önce gözlerimi ona diktim. "Her ne planladıysan onunla devam et."

Nyx kepçeden aşağı indi ve bunu yaparken bir bidon çıkardı. İç çekerek tabutu gazla doldurmasını izledim.

Giulia elini cebine attı ve Rachel'a, "Bunu yapmayı hak ediyorsun," diye mırıldanarak, fırtınaya dayanıklı kibrit paketine benzeyen bir şey uzattı.

"İstemiyorum," dedi Rachel zayıf bir sesle, eli hâlâ kesiğimi sıkıca kavrayıp göğsüne bastırıyordu.

Sesi her zamanki Buz Kraliçesi rutinine uymuyordu.

Bu çok dikkatimi çekti.

Bir an için artık boş olan çukura baktım ve eski alışkanlıklarına geri döndüğümü fark ettim.

Beni dondurdu.

Donup kalmama izin verdim.

Sinirlenerek onun yanına gittim.

Bugün geçen yıl değildi. Hatta geçen ay bile değildi. Bunu geride bırakmıştık.

"Yanmayı hak ediyor," dedim ona usulca, onu cesaretlendirmeye değil, sadece desteklemeye çalışarak.

Bana döndü, alt dudağını dişlerinin arasına almış kemiriyordu. Gözleri, düşmek üzere olan yaşlarla kan çanağına dönmüştü.

"Buna ihtiyacım yok."

"Senin buna ihtiyacın olmaması, onun bunu hak etmediği anlamına gelmez," diye gürledi Nyx, yanımıza gelerek. Bir kolunu Giulia'ya doladı ve Giulia ona sokulduğunda, kıskançlığına olan kızgınlığını üzerinden attığını anladım.

Erken saatlere kadar tartışmaları ve sonra birbirlerini becermeleri, geçen hafta boyunca beni lanet olası uykuya serenat ediyordu.

Kendilerine ait bir yer bulmaları gerekiyordu.

Stat.

Giulia'nın elinden kibritleri almak için uzanan Rach'ın elinin titremesini izledim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Giulia'nın inatçı yanıtı "Öyle," oldu. "Buna ihtiyacı var. Adam ondan bir şey aldı, o da bunu ondan alacak."

Onun dramı karşısında gözlerimi devirdim. "O bilmeyecek-"

"Bilecek," diye tısladı Giulia, gözlerinde kızgınlık vardı. "Bilecek çünkü bunun o olmadığını"

bilmek için inançlı olmaya gerek yok. Sevdığımız insanlar, bizi sevenler, bizi izliyorlar. Onlar buradalar.

bizimle birlikte. Ve Dog'un sevdiği tek insanlar bu kulüp binasındaydı. O yüzden burada. Bizi izliyor." Rachel'ın kolunu tekrar tuttu. "Senden bir şey çaldı. Onu geri çal, Rachel. Bırak yansın. Yanışını izle."

Rachel nefesini içine çekti ve kesiğimi dikkatle kolunun altına yerleştirerek titreyen elleriyle kibrit paketini açtı.

Bakışları tabuta sabitlenmişti; tüm dikkatini tabut çekmiş gibiydi.

Yapmak üzereymiş gibi görüldüğünde onu nazıkçe geri çektim. "Nyx üzerine çok fazla gaz döktü, tatlım. Alevlerin yakınında olmanı istemiyorum."

Bana yaslandı, sanki ayakta duramayacak kadar güçsüzmüş gibi ağır bir şekilde bana bastırdı.

Kaşlarım çatıldı çünkü çok kirliydim ve o da takım elbiselerinden birini giymiş olmasına rağmen bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Yeterli bir mesafeye yerleştiğimizde ve o, formundan aşağı akan titremeleri hissetmeme yetecek kadar yakın durduğunda, kadınının olaylara verdiği tepkileri yeniden öğrenmek zorunda kalacağım aklıma geldi.

Beni dondurduğunu sandığım şey, dünyayı dondurmasıymış. Artık onun buzdan duvarlarının içindeydim.

Onun gözyaşlarını gördüm. Zayıflığını.

Daha dik durarak, sonunda kibriti çakıp tabutun üzerine fırlatırken ona destek oldum.

Alevler gazı yuttuğunda, Dog'un cesedinin ateş tarafından yenmesini izlerken, ısı duvarı onu daha da geriye sürüklememe neden oldu.

Geriye ne kaldıysa Cruz halledecekti.

Ne olursa olsun, Dog artık kardeşlerinin arasına gömülme onuruna sahip olmayacaktı.

Bu yeterli değildi, asla yeterli olamazdı ama yine de bir şeydi.

Bir şey hiç yoktan iyidir.

Bana doğru döndüğünde, üzerimi bolca kaplayan kirle temas etme ihtimalinden korktum ama yüzünü boğazıma gömdü, terli ve çamur içinde olmamı umursamıyor gibiydi, sadece dünyadan saklanmak istiyordu.

Ona sıkıca sarıldım, artık Rachel'ın yakın çevresinde olduğum için rahatlamıştım. Artık dışarıdan bakmıyordum.

Giulia alevlerin tadını çıkardı. Nyx'e yaslanmadı. Aksine, ondan uzaklaştı ama babası yanarken parmakları sıkıca onun elini tuttu.

Gösteri bir ömür boyu sürecekmış gibi görünüyordu ama muhtemelen sadece on beş dakika kadar sürdü. Bittiğinde, duman havayı boğduğunda, onu dumandan uzaklaştırdım ve mezarlıktaki banklardan birine doğru yönlendirdim.

Ben önündeki seyrek çimlerin üzerine diz çöktüğümde o da yere yığıldı.

Ona iyi olup olmadığını sormadım. *İyi değildi zaten.*

Orada öylece durdum, dünyanın arkamızda dönmeye devam ettiğini duydum ve onunla dünya arasında bir bariyer görevi gördüm.

Kazıcı tekrar çalışmaya başladı, bu makine için özel olarak yapılmış patikada arazinin üzerinde sallanarak babamın gömüleceği, Grizzly'nin şu anda gömülü olduğu bölüme doğru ilerliyordu.

Etrafımda dönerek onun yanına kırımın üzerine yerleştim, sırtım bankın üzerindeydi. Elini omzuma koydu, bağlantıyı kaybetmek istemiyordu. Kirli patilerimi dizlerimin üzerine koyarak onu izledim. Nyx, Link ve Sin bu sefer amcamın tabutunu yerden alıyorlar.

Nyx'in toprağı yarması uzun zaman alacak gibi görünüyordu ama eninde sonunda toprağı yarmayı

başardı.

Tek sorun Link'in deliğe atladığında bir çığlık atmasıydı. Makineden duyulacak kadar yüksek sesle.

"Burada kal," dedim Rach'a, sadece başıyla onayladığını görmek için durakladım.

Kardeşimin yaralandığını düşünerek mezarlığa doğru koştum ve "Link, yaralandın mı?" diye sordum.

Sin bana deşifre etmekte zorlandığım sert bir bakış fırlattı.

Deliğe baktığımda Link'in orada durduğunu gördüm, bir ayağı çamurdaydı; diğeri tabutun üzerine düşmüştü ve yıllarca yeraltında kaldıktan sonra kırılğan ve zayıflamış olan yıpranmış yüzeyi parçalamıştı.

İnişinin şiddetiyle etrafa tahta parçaları saçıldı, ama ne saçılmadı ki?

Bones.

OTUZ

RACHEL

Bayılacağımndan oldukça emindim.

Amcasının mezarda olmadığını söylerken Rex'e boş boş bakarken sersemlemek hafif bir ifadeydi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldadım, dudaklarımdan dökülen sözcüklerin neden uzaktan geliyormuş gibi olduğunu merak ediyordum.

"Bir yolunu bulacağız tatlım, söz veriyorum." Benimkinin üzerinde duran kirli eline bakarak yüzünü buruşturdu. Elimi tutmak istediği belliydi ama üzerindeki çamur yüzünden tutamadı.

Pisliği umursamadan parmaklarına sarıldım ve "Bu ölmediği anlamına mı geliyor?" diye fısıldadım.

İç çekti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama söz veriyorum bir yolunu bulacağız, tamam mı? Lily seni eve götürecektir. Sen gidip elini yüzünü yıka ve ben döndüğümde seni yatağında uyurken bulmak istiyorum, anlaştık mı?"

"Yorgun değilim," dedim belli belirsiz. "Ve benimle bir çocukmuşum gibi konuşulmasından hoşlanmıyorum." Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Dinlenmen gerek."

Başımı salladım. "Sana ihtiyacım var." Gözlerinde bir şey parladı.

Rahatlama mı?

Bu manzara karşısında kaşlarım çatıldı ama ben bir şey söyleyemeden bana "Bana otuz dakika ver. O zamana kadar evde olurum."

"Yapmayacaksın. İşin içine çekileceksin." Bunu onu suçlu hissettirmek için söylemedim. İkimiz de işkoliktik. Ama yine de sanki onu yaralamışım gibi irkildi.

Cebine uzanarak telefonunun yan tarafındaki düğmeye bastı ve "Zamanlayıcıyı otuz dakikaya ayarla" dedi.

Göz kırptım.

"Zil çaldığı anda eve doğru yola çıkacağım." "Söz mü?"

"Söz veriyorum." Elimi sıktı. "Lily ile git. Benim için."

Titreyerek başımı salladım, ayağa kalktım ve Lily yanımda belirdiğinde ona iyice yaslandım. Körlemesine, küçük mezarlığın dışına doğru yürüdük. Attığım her adımda rüzgâr kulaklarımda ısıklık çalıyordu ve görüşüm daralıyor, kenarlara garip siyah duvarlar yerleşiyor gibiydi. Kalbimle eş zamanlı olarak görüşüm de daralıyor gibiydi.

Sonra ayak sesleri duydum.

"Bekle!" Giulia seslendi.
Görüşümün kenarları dalgalandı.
"Rach!" Tiffany bağırdı.

"Rachel," dedi Indy hışımla yanıma koşarken -ayaklarını yere vurarak koşuyordu.

Yutkundum, ona döndüm, onu gördüm, elinin diğer tarafındaki kolumda sıkılaştığını hissettim.

Daha fazla acele eden ayaklar, kuştüyü bir paltonun tüylerinin hışırtısı, narenciye kokulu bir parfümün keskin notalarını bana gönderen hızlı bir esinti...

Posse oradaydı.

Etrafımı sarmışlardı.

Alt dudağım titriyordu ve kendimi nasıl toparladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama toparlamıştım.

Az önceki sessizlik kendi aralarında mırıldanmaya başladıklarında bozuldu. Amara ve Alessa Ukraynaca atışıyor, Indy ve Stone bayılmamı nasıl engelleyeceklerini fısıldaşıyorlardı - hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım - Giulia, Tiffany ve Lily bana ne yedirecekleri konusunda fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

Gerçek bir grup çalışması.

Ne kadar ironik... Kendimi yabancı gibi hissetmediğim ilk an burasıydı. Şimdi ise.

OTUZ BİR

"Ölmüştü," diye tersledi Sin. "Ölü bir beden neye benzediğini bilirim."

Bir elimi kaldırdım. "Sin, sakın ol. O ölmüştü. Tamam. Peki cesedi nerede?" "Bilmiyorum. Sikeyim. Bilmiyorum." Bana sert bir bakış attı. "Ölmüş olması lazım. Ölmek zorunda."

"Kardeşim, onun hayatta olmamasına ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin."

"Bear onu hareket ettirmiş olabilir mi?" Link sordu, sesi acımasızdı. Bu, her şey kadar durumun ciddiyetinin de bir göstergesiydi. Link nadiren şakacı olmaktan başka bir şey yapmazdı.

"Bize söylemeden mi?" Başımı salladım. "Bunu göremiyorum." "Bu her şeyden daha mantıklı olurdu."

"Bize söylerdi," diye tekrarlardım kararlılıkla.

Babam benden çok şey saklamıştı ama bunu da sır olarak saklayacağını sanmıyordum.

"Fark eder mi?" Çelik yumuşak bir sesle sordu. "Cesedine her ne olduysa, Boca Raton'da mı yaşıyor yoksa başka bir mezarı mı süslüyor, bizi yalnız bıraktı."

"Tabii ki önemli," diye bağırdı Sin. "Onun ölmesini istiyorum. Öldüğünü bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye homurdandım. "Ona saldıranlardan biri hâlâ hayatta ve özgürse Rachel nasıl huzur bulabilir ki?"

Steel'in sakın yanıtı "Sanki bu her zaman olmuyormuş gibi konuşuyorsun," oldu. "Günahkârları aileden biri olarak görmenin avantajlarından herkes yararlanamaz."

"Öyle ama. O benim yaşlı kadını, Steel. Tecavüzcüsünün solucan yemi olduğunu bilmesi gereken biri varsa o da Rachel'dır."

Çelik ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde teslimiyetle kaldırdı. "Strese girmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Uğraşmamız gereken bir sürü başka şey var. Cenaze, lanet olası cenaze töreni, Nyx ve Harlow'un ilk avı, Giulia'nın patlamak üzere olması-"

Muhtemelen üzerine daha fazla kir bulaştırdığımı umursamadan alnımı ovuşturdu. "Maverick nerede?"

"Hastane," diye gürledi Nyx, Grizzly'yle bütün bu fiyasko başladığından beri ilk kez konuşuyordu.

"Alessa buradaydı ama."

Omuz silkti. "Daha sonra girecek."

"Sanırım Rachel ve Giulia için burada olmak istedi. Lily de bu yüzden geldi," diye ekledi Link. "Tiff de öyle," dedi Sin huysuzca, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Hoşuna gitse de gitmese de, Rach'ın Posse'a dahil edildiği anlaşılıyordu.

Başka bir zaman olsa, başımı ağrıtmaya rağmen gülümserdim. Ama şu anda, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği bu kadar acımasızken gülümseyecek halim yoktu.

"Maverick şapkadan tavşan çıkarmadıkça, Grizzly'ye ne olduğunu öğrenemeyeceğiz," diye gürledim, boş çukura bakarken acı gerçekle yüzleştim. "Bunu söylemek istemiyorum ama doğru. Giulia o piçleri mezardan çıkarttırmayı aklına koymasaydı bundan haberimiz bile olmayacaktı."

Link kirli ellerini ceplerine sokarak, "Cehalet mutluluktur," diye mırıldandı.

"Bu durumda, evet." Cep telefonumdaki zamanlayıcı öttü. "Tanrım, çok hızlı geçti. Rach'in yanına dönmem gerek." Elleri temiz olan tek kişi olan Nyx'e uzatarak zamanlayıcıyı kapattım. "Cruz'a söyle, Dog'un cesedine dair tüm kanıtları ortadan kaldırsın ve sanırım her iki deliği de doldursun. Hazır mini Cat'in içindeyken, babamın annemin yanındaki yerini de kazabilirsin."

Nyx başını salladı. "Zaten bunu yapacaktım."

"Sağ ol dostum." Telefonumu bana geri verirken bir nefes verdim. "Bugün kulüp binasına döneceğimi sanmıyorum ama ihtiyacın olursa beni arayabilirsin."

"Olayları uzakta tutacağız," diye homurdandı Nyx. "Bize güvenebilirsiniz, Rex. Noel'den beri sensiz idare ediyoruz."

İma edilen eleştiri karşısında çenem sıkıştı ama cevap veremedim Sin, "Kötü bir niyeti yoktu Rex. Sadece artık Rach'in var. Her şey farklı."

Anlamak için çenemi kaldırdım ama "Seninle sonra konuşuruz" demekten başka bir yorum yapmadım.

Kulüp binasına ve kapılara doğru ilerlerken, bir arada kümелendiklerini, durumu tartıştıklarını ve ben gözden kaybolana kadar gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Aklım başımda, tepeden yukarı bizim eve

doğru koştum. Bizim evimize.

Bunu söylemek hâlâ çok iyi hissettiriyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde Rain ve Harlow'un verandada oturduklarını gördüm. Kulakları ön kapıda değildi ama kırmızı alarmda olduklarını anlayabiliyordum.

Kaşlarımı çatarak, yaklaşıp yaklaşmadıklarını merak ettim.

Askerliği bittikten sonra Rain için planlarım vardı ve bir seri katille takılmak bu planların bir parçası değildi. Axel'in G.I. Joe beyin yıkamasının mezuniyetten önce biteceğine ve polis olmak isteyeceğine dair hâlâ umudum vardı.

Eğer öyleyse, kulüple olan ilişkisi en başından beri ona karşı büyük bir darbeydi; boynunda fazladan bir ağırlıkla mücadele etmesine ihtiyacım yoktu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Nyx'i severdim. O benim kardeşimdi. Ama onun çılgınlıklarıyla başa çıkmak tam zamanlı bir işti ve dürüst olmak gerekirse, bu sadece Prez olduğum için mümkündü. Çünkü kendi tüneğime hükmediyordum ve Nyx'i yönetecek kaynaklara sahiptim.

Rain Prez'e uygun değildi.

Bu düşünce kendimi sadakatsiz hissetmeme neden oldu ama lider olduğunuzda işler böyle yürüyordu; acı verici olsa bile gerçekler her zaman keskin bir odakta olmalıydı.

Bunun için özünde çok iyiydi. Liderlik yapabiliirdi, ama ne zaman onun geleceğini düşünsem, onu terfi ederken, şehirde bir yerde bir karakolun komutanı olurken görüyordum. Bir grup kanun kaçağının lideri değil.

"Neden çamurda oynuyormuş gibi görünüyorsun?"

Yağmur'a kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Gözleri yuvarlaklaştı. "Kulüp işi mi?"

"Kulüp işi." Harlow'a bir bakış attım. "Kardeşler arasında kalır."

"Her neyse," diye mırıldandı Harlow umursamaz bir omuz silkişle, bu da yerleşkede ne olduğunu öğrenir öğrenmez Rain'e anlatacağına dair yeterince ipucuydu.

Siktiğimin motormağızları.

"Neden kulüp binasında değilsin?"

"Nyx beni gönderdi."

"Neden?"

Dışarıdaki koltukta arkasına yaslanan Harlow gözlerini kırıştırdı. "Nyx'in yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum."

Kim yaptı lan?

"Yanlış bir şey yapmadın değil mi?" Neden kulüp binasında değil de burada olduğunu anlamaya çalışarak ısrar ettim.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Biz iki mezarı yasadışı bir şekilde açarken Nyx onun gitmesini mi istedi?

Yine de bunda bir mantık yoktu. Nyx ve o, üç eyalet bölgesindeki sübyancıları öldürmek için iki kişilik bir göreve gidiyorlardı ama yasadışı bir kazı gibi basit bir şeyden haberi olamaz mıydı?

Bunun gerçekten başka bir günün sorunu olduğuna karar vererek, homurdanarak başka bir şey söylemeden eve girdim.

Üst katta bir hareket duyunca merdivenleri çıkmaya başladım ama kapı arkamdan açıldı ve Yağmur bana doğru tepindi.

"Bir şey söylemeyecek ama şu Lever denen herif hıyarlık yapıyor" diye homurdanmadan önce etrafımda dönme fırsatı bile bulamadım.

Bir elim korkulukta, onu incelemek için geri döndüm. "Günahkârların çoğu sik kafalıdır."

Rain kaşlarını çatı. "Bunu biliyorum, Rex." 'Duh' sözü söylenmedi. "Ben de bir Günahkârlar velediyim. Nasıl oynadığını biliyorum. Ama bu farklı. Bu sadece bir taciz değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Açıkla."

Gözleri kollarıma ve onları kaplayan pisliğe kaydı. "Duş almana izin vermeliydim ama Harlow, Nyx'e neden burada olduğunu soracağından endişelendi-"

"Bu konuda yalan mı söyledi?"

Rain başını sallayarak, "Utaniyor," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Ne?" Rain alay etti. "Hayır. Ondan hoşlanmıyorum, Rex. Tanrım. Nyx'ten

hoşlanıyor musun?" Dudaklarım seğirerek başımı salladım.

Bakışları içe döndü. "O... Kendimi ondan sorumlu

hissediyorum." Kahretsin.

"Neden?"

"Neden Nyx'e karşı kendini sorumlu hissediyorsun?"

"Ben Nyx ile büyüdüm, Rain. Arada bir fark var. Yürümeyi ilk öğrendiğimde, yapı taşlarını kırdığım kişi Nyx'ti. Bisiklete binmeyi ilk öğrendiğimde, o ve ben, Link, Steel, Mav ve Storm ile birlikte kasabaya inip marketten porno dergileri çalmaya çalışıyorduk-" Elimini salladım. "İlklerimin çoğu bu sik kafalılar etraftayken oldu." Bunu birden fazla anlamda söyledim. "Öte yandan sen çocuğu neredeyse hiç tanıımıyorsun."

"Öyle hissettirmiyor."

"Tekrar ediyorum, ona

girdin mi?"

"Hayır, lanet olsun." Ofladı. "Ben sadece... Sanki arkadaş olmamız gerekiyormuş gibi

hissediyorum. Sanki onun arkasını kollamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Okul yılının sonunda askere mi yazılıyorsun?" Yutkundu. "Evet."

Lanet olsun.

Yine de asker olmak, eve döndükten sonra polis olmak isterse özgeçmişinde iyi görünecekti. Sonra onun o ufak tereddüdünü düşündüm ve "Sesin o kadar da emin gelmiyor" diye sordum. "Ben..." İçini çekti. "Bu benimle ilgili değil." "Değil mi?"

"Hayır. Harlow hakkında. Sana söylüyorum Rex, Lever hıyarlık yapıyor. Harlow'un lanet İncil'ini bir şekilde ele geçirmiş; herif onu geri vermiyor. Harlow eskiden tespih takardı. Artık takmıyor. Lever Harlow'u tuttu ve kırıldı. Onu dövmeden hemen önce-"

Çenem çalıştı, böyle önemsiz şeylerden nefret ederdim. Koca koca adamların neden böyle çocukça oyunlara başvurduklarını hiç anlamamıştım.

"Bununla ilgileneceğim."

"Halledecek misin?"

Yüz ifadesindeki ve ses tonundaki umudu gördüm ve duydum ve başımı salladım.

"Yapacağım." "Teşekkürler, Rex. Ona bir şey söylediğimi söyleme. O gururlu bir adam."

"Rahip olacağını düşünürsek ironik."

Rain'in burnu kırıştı. "Onun iyi biri olacağını sanmıyorum."

Bunun beni neden güldürdüğünü bilmiyordum ama güldürmüştü. Bu boktan günün ardından gülecek bir şeye ihtiyacım vardı ve Rain bana bir neden vermişti.

Sırtına bir tokat atacaktım ki, temas etmeme bir santim kala durdum.

Yağmur sırtıttı. "Beni kirletmediğin için minnettarım." Bakışları tavana yöneldi. "Rach iyi mi?"

"Hayır. Ama olacak."

"Siz ikiniz şimdi birlikte misiniz? Gerçekten mi?"

Başımı salladım, ona ölçülü bir bakış attım çünkü bu konuyu onunla daha önce erkek erkeğe konuşmalıydım. "Senin için sorun olur mu?"

"On yıl kadar önce bir araya gelmenizi tercih ederdim ama kadınlarla aranın iyi olması güven verici. Her şeyde iyi olamazsın."

Homurdanarak, "Şansını zorluyorsun," dedim.

Sırtışı arsızlaştı. "Kayınbiraderin olmanın bazı avantajları olmalı." Tedbirli olmak için, açıkça temkinli, birkaç adım geri çekildi. Bu da beni çok eğlendirdi. "Gerçekten, biliyorum ki sen..." Gülümsemesi aniden kayboldu. "Eğer bana bir şey olursa, onun asla yalnız kalmayacağını biliyorum."

Onunki gibi benim de hissettiğim tüm eğlence kayboldu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, evlat."

"İnsanlar her zaman ölüyor. Eskiden beni endişelendirirdi. O kadar yalnız ki. Sadece Parker ve Susana ile konuşuyor ama Susana onu deli ediyor, Parker ise Pennsylvania'da ve bir tür münzevi yani-" Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece, ben gittiğimde yalnız kalacağını biliyordum. Zamanında kendini toparladığına sevindim."

Çocuğun ne demek istediğini anlamış olsam da tek söylediğim "Zamanlamam her zaman iyiydi" oldu.

Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla.

Rachel bunu bilmiyordu ama Axel'in ölümünden beri onu ne kadar kolladıysa, Rain de onun

için aynısını yapıyormuş gibi hissediyordu.

Aileler böyle yapardı.

"Artık onun için endişelenmene gerek yok. Her şeyi kontrol altına aldım."

Rain bana baktı. "Bir kız kardeşin olduğunda işler böyle yürümüyor ama onu koruyacağın için sana minnettarım." Bakışları tekrar tavana kaydı. "Biri onu incitti, hem de çok kötü bir şekilde. Hiçbir şey söylemedi ama ben kız kardeşimi tanırım. Onu çok sevdiğini bildiğim için de şanslısın, yoksa yaşamana izin vermezdim."

Tehdidine sırtarak bile ona saygısızlık etmedim.

Bana başını salladığında, artık uyarısı yerine ulaşmıştı, mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

"Sen olsan nasıl yapardın?" Kapıdan içeri bir adım attığında merakımdan sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ben olsam bisikletini sikerdim."

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı. "Axel sana nasıl yapılacağını mı öğretti?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak, sonra da mutfağa doğru gözden kayboldu.

Gitmesine izin vererek Lever ve Harlow'la olan durumu bir kenara bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Giulia, Rachel'ın odasının kapısında beni beklerken elini karnına götürerek, "Tam zamanında," diye söylendi.

"Yağmur beni pusuya düşürdü," diye mazeret bildirdim, etrafıma bakındım ve tüm ekibin buraya yerleştiğini gördüm. Rach'ı göremeyince kaşlarımı çattım. "Dinleniyor olması gerekiyordu."

"Duş alması gerekiyordu." Lily bana doğru yaklaştı ve eli koluma gitti. "Durumu pek iyi değil, Rex."

Az bile söylemişsin.

"Onu bana bırakın. Hepiniz gidebilirsiniz."

Giulia homurdandı. "*Erkekler*. Etrafında arkadaşlarına ihtiyacı var-" "Siz bu musunuz Giulia? Arkadaş mı?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu akşam yemeğinde biraz Ex-Lax ister misin, Rex?" "Hayır, sadece burada neler olduğunu merak ediyorum."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Patlamadan sonra evinde kalmamıza izin verdiği an, mahremiyetine değer vermesine rağmen, etrafta olmamızdan nefret etmesine rağmen, adım attığı ve bir lider gibi davrandığı andı.

"Bir MC'nin Prez'den daha fazlasına ihtiyacı vardır. Bir konseyden daha fazlasına ihtiyacı var. Kadınlarına da ihtiyacı vardır-"

"Gerçekten orada durup bana MC'min neye ihtiyacı olduğunu söyleyecek misin Giulia? Ben doğduğumdan beri bir Günahkârken ve sen benden daha gençken?"

"Yavaş konuşuyorum çünkü belli ki burada neler olduğunu anlamıyorsunuz. Biz onun insanlarıyız. Bu yüzden buradayız.

"Ondan hoşlanmasak bile, o senin kadının -henüz onu damgalamamış olsan bile-" Burnunu çekerek küçümsedi. "-ve o First Lady. *Ama* onu seviyoruz. O iyi bir insan. Ve canı yanıyor. Ve bunun bu acıyı düzeltmesi gerekiyordu. Kendisini daha iyi hissetmesini, güçlenmesini sağlayacaktı-" Giulia bunun üzerine gözyaşlarına boğuldu.

Kimin daha çok şaşırdığından emin değildim, onun mu yoksa benim mi?

Lily dilini şaklattı ve hemen ona doğru ilerleyerek kolunun altına aldı ve ona sarıldı. Lily başının üzerinden, "Şu anda çok duygusal bir dönemden geçiyoruz, Rex," diye mırıldandı.

"Biliyorum, Lily. Güven bana, biliyorum."

Giulia, "İyi hissetmesini istedim ama şimdi daha kötü hissediyor-" diye feryat etti.

Yatak odamda olup biten tuhaf tabloya kaşlarımı çatarak baktım ve gürledim, "Giulia, sana katılıyorum. Montreal şehir merkezindeyken bu işin rotasından bu kadar sapacağını bilemezdik."

İçimi çektim. "Bak, anlıyorum. O senin..." Bir omuz attım. "First Lady. Arkadaşın. Ama o benim kadınıam. Bunu hallededeceğim. Sadece onu bana bırak-"

"Nasıl yapabiliriz ki?" Giulia gözyaşları arasında sorguladı. "Sen işe yaramazsın-"

Kaşlarını yeniden çatıldı. "Giulia, çok hamile olduğun gerçeğini göz önünde bulunduruyorum ama beni zorlama. Ben işe yaramaz değilim. Ben Rachel'ın ihtiyarım. Bunu düzeltereğim."

Amara homurdandı. "Onun bir anlamı var. Onu senin yapmak için çok bekledin ve şimdi bile mürekkep yok.

Mürekkep nerede?"

Tiffany boğazını temizledi. "Demek istediği, Rachel'ı henüz sahiplenmediğiniz ve ilişkinizde bu aşamaya gelmenizin bile uzun zaman aldığı."

"Bakın, bu *Jerry Springer*'ın bir bölümü değil. Hiçbirinizden özür dilememe gerek yok. Rachel'la birbirimize geri dönmemiz uzun zaman aldı ve ilişkimizi eleştirmenize ihtiyacım yok.

"Onu damgalamadım çünkü birincisi, o hamile. Hamileyken mürekkep yok. İkincisi, buna hazır değildi-" Yumruklarımı sıktım. "- Önemseydiğinin farkındayım. Aslında bunu yaptığın için minnettarım. Rachel arkadaş edinmeyi ve insanlarla takılmayı her zaman zor bulmuştur, bu yüzden onu bildiğinden daha fazla kolladığın için minnettarım ama bunu bana bırak."

Bu bir rica değildi.

Giulia burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Eğer çuvallarsan, akşam yemeğinde müşhilden daha fazlası olacak, Rex."

Gözlerimi ona diktim. "Makarnamdan zehirlenirsem polisleri ilk göndereceğim yeri biliyorum Giulia."

Burnunu çekti. "Hadi, Posse. Adamı mucizeler yaratması için yalnız bırakalım."

Birbirlerine isteksiz ve mutsuz bakışlar fırlatan Stone ve Indy odadan en son ayrılanlar oldu.

Indy'nin omuzları kamburlaştı. "Grizzly ve Dog'un ölmüş olması gerektiği gerçeğini takdir edemeyecek kadar medeni olduğunu düşünebilir ama kişisel öcünüzün peşinize düşemeyeceğini bilmenin rahatlığı var."

"Biliyorum, Indy. Biliyorum."

Stone beni inceledi. "Ona bir şeyler yedirmelisin."

"Getireceğim."

"Bir sonraki kadın doğum randevusunun ne zaman olduğunu söyledi mi?" Kahretsin. Bahsetmemişti.

"Bu ifadeyi, yapmadığı anlamına alıyorum."

"Sonuncusu yeniden planlandı," diye mazeret bildirdim, "ama yeni tarihi hatırlamıyorum." Dikkatle, "Tıptan korktuğunu hissediyorum" dedi.

"Doktorlara karşı temkinli. Bir sonraki randevuda yanında olacağım."

Stone başını salladı. "Güzel. Eğer bu yüksek stres siz döndüğünüzden beri olduğu gibi devam ederse, bir noktada onu oraya götürmeniz gerekebilir."

Kaşlarını çatıldı. "Bebek için mi endişeleniyorsun?"

"Ve anne." Stone uzandı ve kolumu okşadı. "Sadece ona göz kulak oluyorum, Rex. Henüz endişelenmene gerek yok."

Henüz değil.

Bu sözler gerçekten duymak istemediğim bir ölüm çanı gibiydi.

Sakin kalmaya çalışarak bir nefes verdim ama Storm'un sözleri beni kıcımdan ısırmak için geri geldi.

"*ABD'deki anne ölüm oranı, gelişmiş ülkeler arasında en kötüsüdür.*"

İlk defa onun dehşetini anladım.

Bu yeni hayat ne kadar harika olsa da Rachel'i kaybetmeye değmezdi.

"Hey, seni korkutmak istememiştim," dedi Stone yumuşak bir sesle. "Sadece onu izlemenin, kendisine reçete edilen doğum öncesi hapları aldığından, bol bol yediğinden ve yeterince dinlendiğinden emin olmanın önemini vurgulamak istedim."

"Ben..." diye mırıldandım. Tanrım, son birkaç gündür neredeyse hiç gelmemiştim. "Daha iyisini yapacağım."

Stone gözlerini kırptırdı, sonra gülümsemesi belirlediğinde gerçekten sıcak, sevgi dolu bir kıvrımdı. Kolumu tekrar sıktı. "Yapabileceğim bir şey varsa söyle yeter."

Onlar da odadan çıkınca kapıyı arkalarından kapatıp kilitledim ve banyonun kapısını çaldım. Açıldı.

Duş almadığını biliyordum çünkü boruların gıcırdadığını duymamıştım. Ama onu orada yarı çıplak, sanki soyunmayı bitiremeyecek kadar güçsüzmüş gibi dururken görmek beni çıldırttı.

İnce bedenini, iyice kalınlaşmaya başlayan göbeğinin şişkinliğini, rengi koyulaşmaya başlayan meme uçlarıyla göğüslerinin yumuşak kıvrımını, o kendini bana doğru fırlatmadan önce seyrettim.

Onu kollarıma aldım, hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldım ve tek kelime etmedim. Sadece oradaydım. İçini dökmesi gerekiyordu. Artık o on yedi yaşındaki kız olmadığını hatırlaması gerekiyordu.

Bu geçmişte kalmadı.

Attığımız onca büyük adımın boşa gideceği, bunun bizi yolumuzdan döndüreceği endişesine kapılmama bile izin vermedim.

Beni içeri alıyordu. Bu yeni bizdi.

O ağlarken ona sarıldım ve daha sonra onu soymayı bitirdim. Orada öylece duruyordu, solgun ve solgun, ben de soyunurken bakışları ayaklarının üzerindeydi.

Onu duşa yönlendirerek soğuk suyun üzerime fişkırmasına izin verdim, suyu önce ellerimi ve kollarımı yıkamak için kullandım. Biraz sabun aldım, onları biraz daha temizledim, bu da suyun ısınmasıyla mükemmel bir zamanlamaya denk geldi.

Ona döndüm ve yuvarlak gözlerle beni izlediğini gördüm. Bana neden öyle baktığını bilmiyordum ve sormak için beklemedim. Dirseğinden hafifçe çekiştirdim ve onu spreyin altına yönlendirdim.

Metodik bir şekilde, kullandığı lif kabağına uzandım, sabunundan biraz üzerine sıçrattım ve dikkatlice işe koyuldum. Kollarına, omuzlarına ve göğsüne sürdüm. Duşun zemininde diz çökerek bacaklarını yıkadım, sonra ayaklarını ovdum.

Temizlendiğinde bir kez daha ayağa kalktım ve saçlarını yıkamaya başladım.

Bunu sessizlik içinde yaptık.

Onu karıştırmama izin verdi ve ben de bu güven seviyesiyle rahatladım.

Kendimi donmuş hissetmedim; daha çok hala o buzdan duvarın içindeydim ve o benimle iletişim kuramayacak kadar dışındaydı.

Şampuanı saçlarına nazıkçe yedirip saçlarını kremlerken, kafa derisine masaj yaptım.

Gözleri kapandığında, başı suyun altında geriye doğru eğildiğinde, yüzünü öne doğru eğdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Yumuşaktı. Nazikti. Acelesi yoktu. Sadece bir yeniden bağlanma.

Şokla irkilmedi, sanki ona sığır çomağıyla vurmuşum gibi sarsılmadı. Öpüşürken iç çekti, elleri göğsüme geldi - beni itmek için değil - sadece bana dokunmak için.

Geri çekildim ve suyu kapatmak için hamle yaptım ama gözleri fal taşı gibi açıldı ve elimi yakaladı

beni durdurmak için.

Üzerinde kullandığım süngerini kaparak üzerine biraz sabun döktü. Niyetini anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu ama bu daha az sürpriz olduğu anlamına da gelmiyordu.

Benim yaptığım gibi o da lifle vücudumda gezindi, kollarımı ve ellerimi yıkamaya özen gösterdi, böylece onu tatmin edecek şekilde temizlenmişlerdi. Hatta tırnaklarımda kir olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarımı ışığa tuttu.

İşi bittiğinde arkama uzandı ve suyu kapattı. "Luciu Valentini Greenwood Mezarlığı'nda bir tabutu ateşe verdi."

Ağzım bir açıldı, bir kapandı, sonra neden söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu ama "Mezar açma mevsimi olmalı" diye mırıldandım.

Dudakları seğirdi.

"Bekle. Giulia bahsettiğinde bu yüzden mi mezarlığa atladın-?" "Evet," dedi basitçe.

İkiyle ikiyi bir araya getirerek, "Los Angeles'tayken onu kurtarmak zorunda kaldığınız suçlamalar bunlar mı?" diye sordum. Savcının inatlaştığı suçlama mı?"

Yutkundum. "Evet. Sana söylememeliydim." Omuz silktim. "Neden söyledin?"

"Bilmiyorum. Dilimin ucundaydı."

"Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak ve bu müvekkil gizliliğini ihlal edecek bir şey değil. Suçlamalar halka açık ve onu kefaletle serbest bıraktığın için kayıtlara geçtin. İsteseydim, aramaya gidebilirdim."

"Sadece duşta konuşmam gereken bir şey değil, az önce..." "Bana ne zaman ne istersen söyleyebilirsin bebeğim."

Titremesinin üşümekle hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, kirpikleri sudan diken diken olmuştu, "Sence hâlâ hayatta mıdır?" diye sordu.

Ona basmakalıp bir cevap vermek istemediğim için düşün kapısını açtım ve askıdan bir havlu aldım. Onu nazikçe kuruladıktan sonra mırıldandım: "Bence bu pek olası değil."

"Neden?"

"Sanırım babamın zamanında kemikleri imha etmek bu kadar kolay değildi. Cruz'u yoktu ve adamları da cesetlerden kurtulmak için kimyasal kullanmayı bilen insanlar değildi. Domuz çiftliğimiz vardı sanırım ama..." Saçmaladığım için sinirlenerek nefes aldım. "Babam Grizzly'yi domuzlara yedirmezdi."

"Onu dövdüğü için Sin'i hiç cezalandırmadı mı?"

Huzursuzca, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye mırıldandım.

"Sin'in onu öldüresiye dövdüğünü sanıyordum. Görevden döndüğünde onu karısıyla yatakta yakaladı, değil mi?"

Homurdandım. "Babamın... Günah'ı cezalandırmak için kendi yöntemleri vardı." "Nasıl?"

"Sin benim kuzenim, babamın yeğeni. Bunun getirdiği avantajlar, kayırmalar var. Babam bunu Sin'e hiç vermedi.

Zor yoldan terfi etmek zorunda

kaldı." "Hepsi bu mu?"

"Grizzly öldüğünde, sanırım babam onun bir yük olduğunu biliyordu."

Elini uzatıp benimkini tuttu ve tırnakları içime battı. "Eğer öldüyse, cesedi neden mezarlıkta değil?"

"Buna verecek bir cevabım yok tatlım, keşke olsaydı. Ben sadece... Grizzly geri gelirdi

hayatta olsaydı şimdiye kadar etrafta olurdu. Biliyorsun kulüp..." Bunu nasıl dile getireceğimi gerçekten bilmiyordum.

Ama o yaptı.

"Bu onun dünyasıydı."

Başımı salladım. "Böyle adamlar her şeyi öylece bırakıp gitmezler. Yapılacak en akıllıca şey bu olsa bile." Titrek bir nefes aldı. "Bu mantıklı."

"Ona ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz, Rachel," diye uyardım onu.

"Hayır. Ama haklısın." Bana kül rengi bir gülümseme fırlattı. "Artık yatmak istiyorum."

Onu kurulamayı bitirdim, saçlarını yıkadıktan sonra içine koyduğu havlulardan birini ona uzattım ve ben de kurulandıktan sonra onu yatak odasına götürdüm.

Onu çarşafların arasına soktuğumda gözlerini kapattı ve "Beni bırakma" diye fısıldadı.

Umut ve rahatlama beynime bir kurşun gibi saplandı.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

OTUZ İKİ

MAVERICK

"Benimle dalga geçiyorsun."

Alessa içini çekti. "Bunu sık sık söylüyorsun ama ben hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyorum. Seni nasıl kandırabilirim? Hiç mantıklı değil."

Elimi başımın üzerinde gezdirerek ona mahcup bir bakış attım. "Bunu söylemeyi bırakacağım."

"Güzel. Bir insana bok atmak imkansızdır. Amara haklı. Bizim küfürlerimiz çok daha yaratıcı."

Sırıtarak ona, "Bana da biraz öğretmen gerekecek" dedim.

"Bunu söylüyorsun çünkü Hawk öğrenmeyi teklif etti." Gözleri kısıldı. "Onunla yarış mı yapıyorsun?"

"Hayır. Biz sadece Yaşlı Hanımlarımızın mutlu olmasını istiyoruz."

Ve onları kızdıracak bir şey yaptığımızda Ukraynaca nefeslerinin altında homurdandıklarında onları anlamak için.

En azından *benim* niyetim buydu.

Alessa, aşırı sabırlı olmasına rağmen bana çok kızardı.

Çoğunlukla doktorların benden istediklerini yapmadığım için.

Eşarbını çıkarıp sandalyesinin arkasına bıraktı, sonra da kendini yere bıraktı. "Tabut boştu. Seninle dalga geçmiyorum."

"Telefonumu alabilir miyim?"

Doktorlar bugün ekran başında geçireceğim zamanı kısıtlamamı istediklerinde, onlarla işbirliği yaptığımı biliyordum. Bilseydim, benimkini de yanında götüreceğinin farkında olarak yedek bir telefon getirirdim. Bu haliyle sıkıntıdan ölecektim. Tedaviler sıkıcıydı ve gündüz televizyonu izlemek dayanılmaz ötesiydi - teknik olarak *onu* da izlememem gerekiyordu.

Yine de başım o kadar ağrıyıyordu. Ekranların migreni şiddetlendirdiğini biliyordum ama onlarsız yapmak imkansızdı.

Sadece kardeşlerimin bana ihtiyacı yoktu; kodlama-hackleme benim işimdi.

Ya da en azından eskiden yaptığım şey.

Lodestar, kulüp için yaptığım pek çok işi üstlenmişti ve çocukları çevrimiçi olduklarında koruyacak uygulamamı oluşturmak için bana zaman kazandırmış olsa da, kendimi çok daha az işe yarar hissetmeye başlamıştım.

Kimliğim krizdeydi çünkü amacım uzun süredir bilgisayarlar etrafında dönüyordu ve kulüp için ortaya çıkarabileceğim şey...

"Maverick?"

Alessa'nın elini uzattığını ve cep telefonumu avucunun içinde tuttuğunu

gördüğümde sarsıldım. Telefonu kaptığım gibi kendimi daha iyi hissettim ve

bildirimlerim arasında gezinmeye başladım.

Nyx'ten gelen ve Grizzly'nin kayboluşunu araştırmamı isteyen mesajı gördüğümde rahatladığımı inkar edemezdim.

Bunun için Star'a gideceklerinden şüphelenmiştim ve onları suçlamasam da, sorulmamış olmak kendimi boktan hissettirirdi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Ona bir gülümseme attım. "Sorun değil."

"Senden bu Grizzly'nin nerede olduğunu bulmanı mı istediler?" Başımı salladım.

İç çekti. "Keşke senden bunun üzerinde çalışmamamı isteyebilseydim ama Rachel öyle-" Alessa Ukraynaca bir şeyler mırıldandı. "Çok, çok *üzücü*. Onun acı çektiğini görmek hoşuma gitmedi. Eğer ona cevaplar bulabilirseniz, bu konuda daha iyi hissedeceğini biliyorum."

"Elimden geleni yapacağım tatlım," diyerek elini tuttum ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım. "Doktorlar yarın buradan ne zaman çıkacağımı söylediler mi?"

"Öğleden önce."

Homurdandım

İhtiyacım olan bilgilere erişmek telefonumda o kadar kolay olmayacaktı ama sihri gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktım.

Cevaplara ihtiyacı olan tek kişi Rachel değildi.

"Geceyi burada geçireceğim, tamam mı?"

Bir sırtıma çenemi kırıştırdı. "Beni izleyecek misin, bebeğim? Bana patronluk mu taslayacaksın?" Gözleri parladı. "Bunu yapabilirim."

Mırıldandım. "Yataktan çıkarsam ne yapacaksın?"

"Eğer yaparsan bunu keşfetmen gerekecek," dedi kibirli bir şekilde. "Ama Giulia bana bundan bahsetti-" "Onunla neden seks hakkında konuşuyorsun?" Şikâyet ettim.

"O konuşuyordu. Dinledim. İlginç biri." Giulia birçok şeydi. İlginç miydi? O kadar da değil.

Alessa dilini şaklattı. "İlginç biri. Bana kenar dedikleri bir şeyden bahsediyordu-"

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "Kenar mı? Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Burnunu çekti. "Bana söyledi, yani *tak*."

"Tamam, ne oldu?"

"Sen... ben..." Ağzını büzdü. "Bir penisin sertleşmesine ne denir? Hatırlamıyorum."

"Ereksiyon mu?" Kıkırdadım.

"*Tak*. Kenar, ereksiyon halindeyken boşalmasına izin vermediğim zamandır." "Benim aletim boşalmıyor. *Ben boşalırım*."

"Arada fark var mı?"

"Yani, teknik olarak, evet. Sikim bana bağlı." Kafamı kaşıdım. "Giulia'nın bunu araştırmasına neden şaşırmadım?"

Omuz silkti. "Giulia çok şey biliyor."

Çoğunun psikotik olduğundan emindim.

"Yani yataktan kalkarsam cezan bu mu olacak? Beni kenara mı atacaksın?" Sırıttım. "Ne kadar süre için?" "Tüm gün."

Islık çaldım. "Yataktan bir kez çıkmak için yirmi dört saat mi? Çok sertsin, bebeğim." Gülümsemesi çok hoştu. "Çok."

Kıs kıs gülererek başımı salladım. "Ya işemem gerekirse?"

"Bu farklı." Gözlerini bana dikti. "Tabii bunu bir bahane olarak kullanmazsan. Sana zaman tutacağım." Gözlerimi devirerek, "Belki de beni yatağa kelepçelemeli ve bu işi bitirmelisin," diye mırıldandım. "Giulia da bana bundan bahsetmişti. Bazı erkekler bundan hoşlanır, değil mi?"

"Bazı erkekler yapar," diye dikkatle onayladım, yüz ifadesini izliyordum.

Seks eskisi kadar mayınlı bir alan değildi, ama yapmak ironik bir şekilde konuşmaktan farklıydı.

Ona dokunduğumda, ellerimi ve geçmişte onu kullanan bir sürüngen sikiciyi ayırt edebileceğini biliyordum.

Kelimeler öyle değildi.

Bu tür nüanslara izin vermiyorlardı. En azından, son derece duygusal konuşmalar sırasında İngilizcesi sık sık başarısız olduğunda değil. Ana dili İngilizce olsaydı daha kolay olabilirdi, ama değildi ve elimizdekilerle çalışmak zorundaydık.

Bu, bu tür sohbetlerde dikkatli olduğum anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Alessa'nın gözleri benimkilerden yatağa kaydı ve tekrar geri geldi. "Hoşuna giden bir şey mi?"

"Kelepçeler mi? Sanırım. Eğer beğendiysen." Ona aptalca bir sırıtış attım. "Birlikte yaptığımız her şey hoşuma gidiyor, bebeğim."

Bu, yüzündeki sıcaklığın bir kısmını geri getirdi. "Ben de çok sevdim." "Güzel."

"Güzel." Dudağını ısırdı. "Bunu bana erkekler

yaptı." "Seni bağladılar mı?"

Bu düşünce bile bende birini öldürme isteği uyandırdı ama bundan çok daha kötü şeyler yaşadığını biliyordum.

Bu öfkemi biraz olsun dindirmedi.

"*Tak*. Hoşuma gitmedi. Neden hoşuna gittiğini anlamıyorum. Hoş bir şey değil. Hareket etmek özgürlüktür. Seni dinlendirebileceğim anlamına gelse bile seni yatağa bağlamazdım."

Bunu o kadar içten söyledi ki, kalbim göğsümde erimek üzereydi.

Eğer bir şey varsa, buradaki tehlike buydu. Beynim değil ama o yanımdayken kelimenin tam anlamıyla erimiş bir kas ve sinir yığınının dönüşen kalbim.

"Teşekkür ederim, tatlım." Elini uzattım ve parmaklarını sıktım. "Ama birlikte ne yaparsak yapalım, sevgi dolu bir yerden geliyor, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "*Tak*."

"Yani durum farklı. Sizi kontrol etmek, özgürlüğünüzü elinizden almak için yatağa bağladılar. Biz bunu bu nedenle yapmazdık, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Eğer bunu yapacaksak, birbirimize zevk vermek için yapacağız. Acı değil. Değil mi?"

Bunu anlaması biraz zaman aldı ve ben de onu kendi haline bıraktım, telefonumu kontrol ediyordum, ona baskı yapmadan kelimelerin gerçekten yankı bulmasını istiyordum - bu sadece ona bakarak olsa bile.

Ben: *Bear kimseye Grizzly'nin başka bir yere gömülmüş olabileceğinden bahsetmedi mi?*

Bağlantı: *MC'ye sorduk ve hiçbir kardeş Bear'ın bundan bahsetmediğini söyledi.*

Şaşırtıcı değil. Eski Muhafızların çoğu bugün yoktu. Hepsi genç kardeşlerdi.

Günah: *Şehre gidip onlarla konuşacağım. Artık Daytona'da çok takılıyorlar. Bir taşla birkaç kuş vurabilirim.*

Koca kafa. İyi olduğunu biliyorum ama o kadar iyi misin?

Günah: *Haha. Ne demek istediğimi biliyorsun, salak.*

Ben: :P

Steel: Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Kaç kere? Sana öldüğünü söylüyorum.

Ben: Nabızı olabilirdi.

Olmadığını söylüyorum. **Ben:**

Tamam.

Günah: Tamam mı?

Ben: Tamam.

Tanrım, olayı anladık. Sorun yok. FML. Ölü ya da diri, cesedi düşündüğümüz yerde değil.

Zihninin çalışma şekli rahatsız edici Nyx.

Günah: Ondan daha yeni mi korktun?

Haklısın. Eğer yaşıyorsa Nyx, bedeni ona bağlı demektir. Bunu sana Amara'ymışsın gibi açıklamak zorunda değilim.

Siktir git.

Bağlantı: Burada her ne oluyorsa, iyi bir şey olamaz.

Ben: Katılmıyorum.

Günah: Neden?

Steel: Zorluk mu çıkarıyorsun?

Ben: Hayır. Hiç de değil. Bear ve Rex'in benzer doğaları vardı.

Şu anda bu konuyu açma. Rex hala Kendra'nın üvey kardeşi olmasının acısını çekiyor.

Ben: Evet, ama bu konuyu ona açmıyorum, değil mi? Seninle konuşuyorum, onun dahil olmadığı bir sohbette.

Doğru. Ne demek istiyorsun?

Ben: Bear, Grizzly'nin zamanında yaptığı onca şeyi bilmese bile, ki burada Rachel'la olanlardan bahsediyorum, Sin'in onu bitiriş şekli Bear'da yankı uyandırır.

Günah: Ne demek istiyorsun?

Ben: 1-10 arası bir ölçekte, Rex ne kadar mantıklı?

Nyx: 10

Bağlantı: 11

Çelik: 10

Günah: 9.5

Kesinlikle. Sırf artık mezarlıkta olmasınlar diye Dog ve Grizzly'yi mezardan çıkarmayı kabul etmesinin neresi mantıklı?

Pek mantıklı değil.

Aslında bu mantıksızlığın zirvesi. Rex'in tepkisi buysa, Bear'ınki neden olmasın?

Bağlantı: Bear'ın Grizzly'yi gömülmeden önce mezarlıkta istemediği için mi ortadan kaldırdığını düşünüyorsun?

Ben: Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Sosyal güvenlik numarasının son yıllarda tetiklenip tetiklenmediğine bakacağım. Tabii kimliğini sakladıysa, ki kabul edelim, Dallas'a taşındıysa, kimliğini olduğu gibi saklamasının hiçbir önemi olmaz.

Ben: Her neyse, her neyse, bunu araştıracağım. Ama endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum.

"Haklısın. Birbirimize zevk veriyoruz. Acı yok."

Alessa'nın sözleri beni şaşkınlıkla sarsmıştı. Çabucak kapattım:

Ben: *GTG.*

Sonra telefonumu ters çevirdim, böylece ekranı göremedim, tam zamanında.

Kaşları çatılmıştı ve ayağa kalkarak yanımdaki yatağa yerleşti. Ne yapmak üzere olduğunu anlayınca, bana katılabilmesi için kenara çekildim.

Yan tarafına kıvrılmış bir şekilde bana sarıldı ve böyle anlarda genellikle yaptığımız gibi sessizce oturduk.

Bazen bu, iletişim kurmanın en kolay yoluydu.

Kelimeler ve duygular zor olduğu için değil, yeniden bağlanmak ikisine de ihtiyaç duymadığı için. Dokunmaya ihtiyacı vardı.

Sevgiye ihtiyacı vardı.

Böyle anlarda beni eğlendirecek bir cep telefonuna ya da bilgisayara bile ihtiyaç duymuyordum.

Onunla birlikte uzandım, onu içime çektim, onu olabildiğince özümsem. Sadece beynimin sigortası atabilir ve Afganistan'a geri fırlatılabilirim diye değil, onu sevdiğim için. Çünkü onun üzerimde iz bırakmasına ihtiyacım vardı.

Benim için kodlardan daha önemli olduğunu bilmesini istedim. Çünkü öyleydi.

Tüm bu yeni kimliğimin tek bir dengeleyici gücü vardı: Alessa. O benim karanlıktaki ışığımdı.

Yani birlikte yatmamız, aynı havayı solumamız, yeniden bağ kurmamız bana doktorların bana uyguladığı tüm tedavilerden daha fazlasını yaptı.

O, ete kemiğe bürünmüş bir mucize değildi; o sadece benim nefes alma sebebimdi.

OTUZ ÜÇ

RACHEL

Uyandığında Rex'in yanımda uyuduğunu gördüm.

Garip bir şekilde, boğazıma düğümlenen bir çığlık olmadan ve kalbim patlayacakmış gibi çarpmadan uyandım.

Uyandım, tam olarak yenilenmiş hissetmiyordum ama kesinlikle iyi hissediyordum. Rex ateşliydi.

Sadece bakmak için değil.

Yatakta, çarşaflara dolanmış bir şekilde, kışın artık ısıtıcı battaniyeye ihtiyaç duymayacağım anlamına geldiğini bildiğim bir tür ısı yayıyordu.

Bu sıcaklık gerçekliği benden uzaklaştırdı. Beni tüketti. Gözlerim tekrar kapanana kadar. Güvendeydim.

Seviliyordum.

Yaşıyordum ve sonunda o hayatı yaşıyordum.

Bu bilginin verdiği güvenle uyudum.

OTUZ DÖRT

YAĞMUR

Rachel kapıyı arkasından kapatırken yüzünü buruşturdu ve ben de televizyonun sesini kısmak zorunda kaldım. "Seninle konuşmam gerek."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Kuşlar ve arılar için çok geç. Bunu bir süre önce konuşmuştuk."

"Umarım bir kızı hamile bırakmamışsındır," diye homurdandı ve ben de sııttım.

"Hayır. Henüz

değil." Ofladı

pufladı.

"Sorun nedir?" Doğrulurken onu inceleyerek sordum.

Rachel'ın bitkin görünmesine alışkındım ama bu her zamankinden daha kötüydü. Özellikle de parmaklarını birleştirip sıkmaya başladığında.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Yanımdaki yastığı okşayarak, "Hadi. Otursana. Her ne ise, o kadar da kötü olamaz." "Tam olarak kötü değil. Seninle uzun zaman önce paylaşmam gereken ama paylaşmadığım bir şey.

cesaretin var."

Suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak ona yumuşak bir sesle, "Mahremiyetin senin hakkın," dedim. Rachel bu bakışı pek takmıyordu. Suçluluk duymayacak kadar dik kafalıydı.

"Öyleyim ama sanırım bunun bir sorun olacağı günün geleceğini düşünmemiştim. Hayatının büyük bölümünde, onun hakkında konuşmak bir yana, onu düşünmek bile acı vericiydi."

"Kimden bahsediyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ben..." Yutkundu, duraksadı ve yeniden başladı: "On yedi yaşındayken tecavüze uğradım. Bu benim için işleri çok zorlaştırdı. Uzun bir süre boyunca, günü atlatmamı sağlayan şey sendin ve bu durum üniversite için yaptığım bazı planları ertelememe neden oldu. Rex gitmemi sağladı-"

"Sana olan bu muydu? Bu yüzden mi üniversiteye geç başladın?" Kız

kardeşimi bir şeylerin kırdığını hep biliyordum.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum ama güçlü olmak zorundaydım. Bu onun acısıydı, onun gerçeği idi ve sonunda bunu benimle paylaşıyordu.

Tanrım, nedenini ben de

biliyordum. Artık bir

erkektim.

Sadece bir yetişkin değil, bir

erkek. Sikeyim.

Okuldayken, hormonlu bir ergen olduğum için reddedilebilirdim ama Rachel bana *gerçekleri* anlatma konusunda güveniyordu. Nihayet.

"Evet," diye itiraf etti, parmaklarına bakarken yüzü eğilmişti. "Geç başladım ve Rex, yani bana yardım ettiği için minnettar oldum ve birlikte olduk."

"Okaaaay."

"Hamile kaldım, Rain."

Ağzım yuvarlandı. "Ne?!"

"Üniversiteye gittim ve her şeyle başa çıktım, sonra yurttan bir sorun çıktı ve birkaç oda arkadaşıyla birlikte bir daireye taşındım."

"Hunter ve Rory?"

Gülümsedi; çalışma odasına geldiğinden beri gösterdiği ilk rahatlık belirtisiydi bu. "Evet. Hunter ve Rory. Ama Rory o zamanlar evliydi ve kocası... benden hoşlanıyordu." Rach bunu, onun bu iyiliğe karşılık vermediğini belli edecek şekilde söylemişti. "Bana saldırdı ve sonrasında yıkıldım-" Söylediklerini anlamaya çalışırken boş gözlerle ona baktım. Kafama dank edince, ağzımdan kaçırdım,

"Sana tecavüz mü etti? Hamileyken mi?"

"İnanması zor biliyorum."

"Hayır!" Tersledim. "Sorun o değil." Ellerini tuttum. "Çok özür dilerim, Rach. Erkekler çok piçtir."

"Hepsi değil," dedi dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Ben de pek çok iyi adam tanıyorum."

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum." Yüz ifadesinin düştüğünü görünce parmaklarını sıktım.

"Hayır! Yani inanabilirim ama inanmak zorunda kalmak istemiyorum."

Rach temkinli bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Sana bunu söylüyorum çünkü-" Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Bebeğe ne oldu?"

"Ben... bilirsiniz, tecavüze uğradıktan sonra, başa çıkmakta gerçekten zorlandım. Yemek yemeyi bıraktım ve çok kilo kaybettim. Bir süre hastanede yattım." Gözlerimin yüzümde gittikçe büyüdüğünü hissedebiliyordum. "Sonunda bebeği evlatlık verdik."

"Çocuğun mu var? Kürtaj yaptırdığını sanıyordum."

"Hayır. O Rex'in, Rain. Bunu asla yapamam." Nefesini içine çekti. "Geçen on yedi yıl boyunca onu neredeyse hiç düşünmedim, ama son zamanlarda biz, o, Rex ve ben, yeniden bağlantı kurduk."

"Bir yeğenim mi var?" Boş boş mırıldandım.

"Biliyorsun. Ama o senden bir yaş küçük," dedi kuru bir sesle. "Yani onun üzerinde pek bir otoriten yok gibi."

"Bir yeğenim var," diye tekrarladım. "Adı ne?"

"Wynter." Gülümsemesi çarpıktı. "Son zamanlarda işleri pek kolay değildi. Cenazeye gelmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama..."

"Bu yüzden mi bana şimdi söylüyorsun? Buluşmamızı istediğin için mi?"

"Tabii ki tanışmanızı istiyorum! Ve hayır. Geleceğini sanmıyorum. Fikrini değiştirmek için zamanı var ama geleceğini sanmıyorum." Kaşlarını ovuşturdu. "Ben sadece... bilmeni istedim. Umarım bunu senden sakladığım için beni affedebilirsin."

Çıldırılmışım.

Yalan söylemeyecektim.

Ama ben bir bebektim ve o da travma geçirmişti ve benim kızmaya hakkım yoktu. Üzülmeye tabii. Onun için. Yeğenim için. Hatta Rex için.

Hayat onlarla çok uğraşmıştı.

Nazikçe parmaklarını sıktım ve ona, "Rach, ne kadar mutlu olursan ol, bunu hak ettin," dedim.

Dudakları titredi. "Hayatın böyle işlediğinden emin değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum ama keşke öyle olsaydı." Öne doğru uzandım ve ona sarıldım.

"Hikâyesi anlatma konusunda bana güvendiğin ve Wynter'dan bahsettiğin için teşekkür ederim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

O da beni sıktı. "Umarım... Umarım bir gün arayı kapatırsınız."

O bir gün yakında olsa iyi olur. Yeğenimle tanışmadan askere gitmemin imkanı yoktu.

Lanet olası yeğenim.

Ben bir amcaydım.

Ona sııttım. "Bildiğim her şeyi ona öğreteceğim."

Rach ilk kez derin bir iç çekti ve bana megawatt gücünde bir sırıtışla baktı. "Wynter on yedi yaşında, Rain. O da senin kadar çok şey biliyor."

"Hayır. Bir yıllık fazladan bilgim var, bu da sayılır. Ayrıca ben bir Kartal İzciyim." Göğsüm kabardı. "Ona öğretecek daha çok şey var."

Yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim, Rain. Teşekkür ederim."

"Abla, bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yok." Bileğini tuttum ve kolunu çektim. "Sana zarar veren adamlar, Rex...?"

"Onlar öldü," dedi açıkça. "Bunun için endişelenmene gerek yok." Yanağıma bir öpücük daha kondurdu ve "Seni seviyorum Yağmur," dedi.

"Seni seviyorum, abla," diye mırıldandım, o uzaklaşırken, gidip yalnız başına ağlayacağını düşündüm.

Rach'ı hayatımda hiç bu kadar ağlarken görmemiştim ama bebek onu fena halde etkilemişti.

"Özür dilerim dostum."

Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde Harlow'un verandadaki pencereden çalışma odasına tırmandığını gördüm. "Duydun mu?"

"Çoğunu. Dışarıda sigara içiyordum." "Bunlar seni öldürecek."

"Güzel," dedi suratsızca yanıma oturmadan önce. "Düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var" diye gürlemeden önce bir saniye sessiz kaldı.

Yutkundum.

Haklıydı ve keşke yanılıyor olsaydı.

OTUZ BEŞ

RACHEL

ÜÇ GÜN SONRA

Kapıya vurulduğunda nefesimin altında homurdanmaya başladım.

Patlamadan önce Susana dışında kimse evime gelmiyordu ve onlar da belirli gün ve saatlerde geliyordu, böylece alanımın ne zaman rahatsız edildiğini biliyordum.

Şimdi, herkes için bir serbestlik vardı.

Kapıyı tutup sonuna kadar çektim, önümü karartan her kimse ona hırlamak üzereydim ama Parker'ın bana baktığını görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"Parker?"

"Neden Justin Bieber seni ziyarete gelmiş gibi görünüyorsun?" diye çıkıştı ve kendini kapıdan içeri atıp beni içeri itti. Bunu yaptığı anda rahat bir nefes aldı.

"Justin Bieber senin suçlu zevkin, benim değil." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Evden çıkmak için kaç tane uyuşturucu almak zorunda kaldın?"

Elini salladı. "CBD benim için bir şey yapıyor." "Bir şey mi yoksa sadece sakız yemek için bir bahane mi?"

Kendini bana doğru fırlatıp beni kucaklamak için sürüklerken bir kahkaha attı. "Sen tam bir kaltaksın," dedi şefkatle.

"Evini terk ederek kendini travmatize etmene gerek kalmadan bunu biliyordun." Sırtını sıkarken bile kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin? Burada ne işin var?"

West Orange'dan nefret ettiğini biliyordum.

Kardeşlerinden birini kasabada görmekten korktuğunu biliyordu.

Kahretsin, sadece onları görmekten korkmuyordu; Parker evinin dışındaki her şeyden korkuyordu. Gerçekten *her şeyden*.

"Bear'ın cenazesi yarın."

"Yani? Onu tanı mıydın?"

"Hayır, ama seni tanıyorum ve onun senin için önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden buraya manevi destek için geldim. Duygusal olarak da, ama sen buz kraliçesisin ve işleri koordine etmek için burada olmamı tercih edeceğini düşündüm."

Bu sefer başımı salladım. Kulaklarıma su mu kaçmıştı?

"İşleri koordine etmeye yardım etmek için mi buradasınız? Nasıl yardım edeceğim? Bu bir kraliyet cenazesi değil Parker. Yani, ona Prez denmiş olabilir ama bir şeref kıtası olmayacak."

"Sonrasında bir cenaze töreni olacak mı?" "Evet."

"Yiyecek ve içecek olacak mı ve-"

"Evet, ama sunucu olmayacak." Kaşlarımı çattım. "Keşke ziyaret hakkında bir şeyler

söyleseydin.

Sana gelmemeni söyledim."

Gözlerini devirdi. "Söylediğin şeylerden rahatsız olmayı uzun zaman önce bırakmış olmam iyi bir şey."

"Bunun sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorsun," diye azarladım, kendimi suçlu bile hissetmiyordum. Daha çok kafa karışıklığı hissettim.

Münzevi arkadaşım/EA hiç tanımadığı bir adamın cenazesine katılmak için buradaydı, sırf cenaze törenini koordine edebilmek için mi?

Ne olduğunu sanıyordu? Kardeşler, konseye hizmet etmek için bira şişeleriyle dolu gümüş tepsilerle sıraya girmiş ve Yaşlı Hanımlara mini burgerler ve kızarmış makarna ve peynir toplarından oluşan kanepeler mi dağıtılmıştı?

"Artık buradayım, beni iyi kullansan iyi edersin."

Oflayarak, "Eşyaların nerede?" diye sordum.

Bana gülümsedi. Çok parlaktı. "Yanımda hiçbir şey getirmedim."

"Ne?" Çılgılık attım. Burada ne haltlar dönüyordu böyle? "Kalmaya geldin ve yanında hiçbir şey getirmedin mi?"

"Rachel?"

Parker'dan uzaklaşarak Lily'yi aradım. Ona bakarak, "Her şey yolunda mı, Lily?" diye sordum.

"Evet, ama hemen gitmen gerek."

Alnımı ovmak için elimi uzattım. Aklıma bir düşünce geldi ve Parker'a ters ters baktım. "Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Parker'ın bakışları boşa döndü. "Ha?"

"Alo?" Lily kibarca sordu. Ve bu bir soruydu. Sessizce bunun kim olduğunu soruyordu.

"Kadın doğum uzmanıyla randevum var. Beni zorlamaya geldin, değil mi? Buna gerek yoktu. Rex benimle geliyor."

Parker kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. "Beni yakaladın." Bana mahcup bir gülümseme attı. "Merak etme, bilgisayarımı yanımda getirdim, böylece sen yokken işime devam edebilirim. Yarın için ayarlanacak bir şey olmadığına emin misin?"

"Hayır, halledildi." Arayan Lily'ydi. Ve sesi sinirli geliyordu.

"Lily, bu Parker. Yönetici asistanım."

Bir bakış paylaştılar.

"Merhaba Parker." Lily'nin gülümsemesi

hoştu. Tatsız.

Ona güvenmedim.

Tıpkı Parker'ın burada olma sebebi gibi. Neden geceyi burada geçirmeyi planlıyordu ve dizüstü bilgisayarını yanında getirmişti de kıyafetlerini değiştirmemişti?

"Merhaba Lily," diye karşılık verdi Parker.

"Neler oluyor?" diye sordum, çünkü kesinlikle bir şeyler oluyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

"Bir şey olduğu yok," diye homurdandı Parker. "Tanrım, Rachel, en iyi arkadaşını nasıl hoş karşılayacağını çok iyi biliyorsun."

Suçluluk duygusu beni vurdu ama üç eyaletin en iyi avukatlarından biri olmamın bir sebebi vardı. "Beni suçluluk duygusuna mı sürüklüyorsun?"

Parker'ın gülümsemesi çok tatlıydı. "Ben böyle bir şey yapar mıydım?"

"Evet," diye homurdandım ama kapının kilidi ses çıkardı, kolu döndü ve Rex kapıda belirdi.

"Rach, sana kaç kere bu lanet kapıyı kilitlemeni söyledim?"

"Kilitledim. Parker'ı içeri almak için kilidi açtım."

Rex kaşlarını kaldırdı. "Sen infaz eden asistansın, öyle mi?" Bunu ifade etmenin garip bir yoluydu bu.

Parker'ın yanakları pembeleşti. "Şey, onun gibi bir şey."

"Ne zamandan beri kızarıyorsun?" diye sordum.

Bana ters ters baktı. "Ben

kızarmıyorum." "Şimdi kızarıyorsun."

"Değilim."

"Bu sadece şakacı bir çekişme mi yoksa herkes katılabilir mi?"

Giulia'nın müdahalesi karşısında ellerimi havaya kaldırdım. "Bu herkes için serbest," diye

çıkıştım. Rex'e, "Gitmemiz gerek," diye mırıldandım.

"Var." Dudakları kıvrıldı. "Anahtarlarını al-"

"Domuzuna binmeyecek miyiz?"

Bana donuk bir bakış fırlattı. "Hayır mı?"

"Bu kırk dakikalık bir yolculuk," diye belirttim.

"Sen hamilesin."

"Fark ettin."

"Evet," dedi ciddiyetle, ama gözlerinde beni şaşırtan alaycı parıltılar vardı.

Yarından korktuğunu biliyordum ve kadın doğum uzmanım randevumu bugüne, yani cenazeden bir gün öncesine ertelemek için aradığında, iptal etmeyi düşünmüştüm ama bu haber aslında onu neşelendirmişti.

Korktuğumu düşünürsek, ironik bir durum.

Aslında, dört gözle beklediğim tek şey onun domuzunun sırtına binmekti. Bunu kaçırmıştım ve kaçırdığımı fark etmemiştim bile.

"Eee? Bebek avokado büyüklüğünde-"

"Kafeste daha güvenli. Arabanın anahtarlarını al. Seni riske atmayacağım."

"Yani ben hamileyken ve çocuk doğduktan sonra bisiklete binerek kendinizi riske atacaksınız ama ben hamile olduğum dokuz ay boyunca riske giremem... Mantığınız bu mu?"

Bana sırtıtarak baktı. Tamamen özür dilemez bir gülümsemeydi.

"Evet." "Siktiğimin erkekleri," diye homurdandı Giulia. "Bizim için

bir kural, onlar için bir kural." Parker omuz silkti. "Bence

centilmenlik yapıyor."

Giulia yuhaladı. "Bunlar parlak zırlı şövalyeler değil Parker. Karanlık ve düpedüz pisler-"

"Adının Parker olduğunu nereden biliyorsun?" Sorduğum soru karşısında oda donmuş gibiydi.

"Biliyordum.

Bir şeyler dönüyordu," diye homurdandım. "Çıkar ağzındaki baklayı!"

Rex dedi ki, "Rach, zamanımız yok. Yola çıkmamız gerek." Ona

kaşlarımı çattım. "Sen de mi bu işin içindesin?"

"Neyin içinde? Seni doktora götürme ihtiyacım dışında, bugünkü randevudan kaçmak için hemen hemen her şeyi yapacağını bilmek dışında hiçbir şeye dahil değilim."

Dudaklarım gerildi çünkü haksız değildi. Bunu bilmesi gerektiğinden değil. "O kadar da kötü değilim. Gitmem gerektiğini biliyorum."

"O zaman ertelemeyi bırak."

İçimden homurdanarak çantamı almak için ofisime doğru hışımla yürüdüm ve sonra arabanın anahtarlarını almak için mutfağa yöneldim.

Yol boyunca 'misafirlerim' ne konuşuyorsa dinlemeye çalıştım ama çoğunlukla Parker cenazeye yardım edip edemeyeceğini soruyordu.

Koridora döndüğümde şüphelerimi bir kenara ittim. Çoğunlukla başka bir seçeneğim olmadığı için - sınırlarım tepeme çıkmaya başlamıştı.

Bugün dörtlü tarama ve ense saydamlığı kan tahlili yaptıracaktım ve kesinlikle endişeliydim. Bu yüzden gezintiyi dört gözle bekliyordum. Aklımı başımdan alacaktı. Lanet olası aşırı korumacı erkekler.

Kapıya yaklaşırken anahtarlarımı ona doğru ittim ve yarı yolda Lily, Giulia ve Parker'a "Ben doktordayken evi yakarsanız, yeniden inşa etmek için size para ödetirim" dedim.

Parker homurdandı. "Çok tuhaf birisin."

"İki cadı ve Lily bir araya geldiğinde, *Macbeth* boyutlarında bir dram bekliyorum." Lily güldü. "Teşekkür ederim, sanırım."

Giulia ofladı. "Zamanında cadıdan daha kötü şeyler de duydum."

Tatlı bir şekilde, "Eminim öyledir. Hepinizle sonra görüşürüz."

Rex benim için kapıyı açtı ve ben de kapının yanında durup, ikimiz de sahanlığın üzerindeyken kapıyı kapatmasını bekledim.

Tam o sırada tıslayarak, "Neredeyse batırıyordun Giulia," dediğini duydum. "Üzgünüm, bebek beyinli. Seni tanımamam gerektiğini unutmuşum-"

"Rach? Gitmeye hazır mısınız?"

SUV'uma yöneldim, Rex'in biiplemesini bekledim ve yolcu tarafına tırmandım. Arabayı kullanabilirdim ve bu benim arabamdı, ama eğer sürtüğü sürmeyeceksem, o zaman birkaç işle uğraşmaya niyetliydim ve bunu direksiyon başında yapamazdım.

Ben yerleşirken, Rex de aynısını sürücü tarafında yaptı.

Koltuğu ayarladıktan sonra yola koyulduk ve ben çantamdan bir dosya çıkarıp belgeyi taramaya başladım.

"Demek Parker'dı."

Ona bir bakış attım. "Evet, o Parker'dı."

"Onu gördüğüne sevinmemiş gibiydin."

"Şüpheli davranıyordu."

Arkasına yaslanırken, erkeklerin araba kullanırken bu kadar seksi görünmelerini sağlayan şeyin ne olduğunu merak ettim. Bir kolu kapıda, diğeri direksiyonda, bunu daha iyi hale getirmek için yapması gereken tek şey bir eli direksiyonda arabayı geri vitese takmak, diğer kolunu baş desteğimin arkasına asmak ve sonra arkasına bakmaktır.

Bu kavram vücuduma ilginç şeyler yaptı.

Onunkine odaklanmaması gereken benim çok *stresli* bedenim. "Bu fazla ileri gitmek, değil mi? Şüpheli mi?"

"Nesin sen? Savcılık mı?" Alay ettim. Bana sırtıttı. "Bana öyleymişim gibi davran."

Bu sabah kulüp binasına gitmeden önce kasvetli bir ruh haline bürünmüş olmasına daha da şaşırarak, "Parker'ın agorafobisi var," diye mırıldandım.

"Yapamaz."

"Yapar."

"Yapamaz. Agorafobikse burada ne işi var?"

"Pennsylvania'ya taşındığından beri onu kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim ve o zaman bile onu ziyarete giden bendim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Bunu düşündü. "Huh. Tamam, bu alışılmadık bir durum."

"Teşekkür ederim," diye sertçe alay ettim. "Hamile olduğum için beynim uyuşmuş değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diyerek reddetti. "Sadece doktor konusunda gergin olduğun için alınganlık yapıyorsun."

"Öyleyim. Ama alınganlık yapmıyorum. Bir şeylerin peşindeler." Ona bir bakış attım, doktor ve kucığındaki dosyayla ilgili tüm düşünceler unutuldu. "Sen de işin içinde misin? Bana şimdi söylersen kızmam."

"Sana öyle olmadığımı söyledim. En kötü ne yapabilirler ki? Yarınki cenaze töreninde yardım mı edecekler? Parker bizim için işleri koordine etmeyi teklif ediyordu." Yumuşak bir kahkaha attı. "Sanırım bunun bir kraliyet cenazesi olmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğradı."

Eğlenerek, "Ben de ona aynı şeyi söyledim" dedim. "Eğer agorafobikse, katılacak mı?"

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca yanında hiçbir şey getirmemiş. En azından bir gece kalacak ama eşyalarını getirmemiş mi?" Ters ters baktım. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı."

Boğazını temizledi. "Giulia'nın Parker'ı tanıdığını biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Ne? Nasıl?"

"Sen odadan çıkarken söylediği bir şeyden." "Ne söyledi?"

"Cenaze töreninde ikinci çayı servisi yapmayacağımızı söyledim. Üçü de sanki bu bir şakaymış gibi güldü."

Tırnaklarımı kucığındaki törpüye vurdum. "Öğleden sonra çayı. Böyle söylediğine emin misin?"

"Evet, Rachel," diye alay etti. "Böyle söylediğine eminim."

"Bebek partimi planlıyorlar." "Bunu bilemezsin."

"Yapabilirim. Güven bana."

Parker böyle şeylerden nefret ettiğimi biliyordu; lanet olsun.

"Sanırım senin grup ortamlarından hoşlanmadığını bilmiyor," dedi Rex dikkatle ve kırmızı ışıktaki dururken bana bir bakış attı.

Yüzümü ekşiterek, "Biliyor," dedim.

"Eve hoş geldin partisiyle iyi başa çıktın." Tam olarak başka seçeneğim yoktu - bunu ben söylemedim.

Yerimi, rolümü bilmek bir şeydi. Keyif almak başka bir şeydi.

Parker'la bu kadar iyi anlaşmamızın bir nedeni de ikimizin de münzevi eğilimlerinin birbiriyle mükemmel bir şekilde örtüşmesiydi.

Bebek partisi vermekten nefret ettiğimi biliyor olmalıydı.

Yine de garip bir zamanlamaydı. Eğer şimdi buradaysa, bu bebek partisini yakında yapmayı planladıkları anlamına geliyordu, ama Bear'ın cenazesine yakın bir zamanda? Bu pek mümkün görünmüyordu.

Çoğu insanın doğum tarihinden yaklaşık altı hafta önce bebek partisi düzenlediğini biliyordum ama Posse normal şekilde hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden Giulia'nın doğum tarihi Nisan ayıydı ama onunki Şükran Günü'nden sonraydı.

Bebek partisinin bebek bezi pastalarından ya da anne adaylarına verilen normal hediyelerden

oluştuğunu da düşünmemiştim.

"Birkaç gün kalmayı planlıyorsa neden yanında bir şey getirmedi?" Ona sordum ama daha çok sesli düşünüyordum. "Cenazeye yakın bir zamanda bebek partisi düzenleyecek değiller ya? Başka bir şeyler oluyor."

Rex sadece güldü. "Dedektif moduna mı giriyorsun?"

"Aynen öyle."

Dudakları daha da derin bir sırıtışla kıvrıldı, başını salladı ve koltuğuna geri yerleşti.

Direksiyondaki düğmelerle oynadı ve hoparlörlerden çalma listelerimden biri çaldı.

Beni düşüncelerimle baş başa bırakacağını hissederek ona da aynı nezaketi gösterdim. Bu, Rex'le birlikte olmanın her zaman sevdiğim bir yanıydı; konuşmak zorunlu değildi.

Doğası gereği dalgındı, hesaplıydı da ama strateji kuran bir adamdı. Her eylemin artılarını ve eksilerini tartardı ve bu da konsantrasyon ve huzur gerektirirdi.

Onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp ben de kendi düşüncelerime daldıktan sonra Manhattan'a doğru yola çıkmamız neredeyse hiç zaman almadı.

Hepsi.

Sadece park ettiğimizde sinirlerim yeniden ortaya çıktı, ama ellerimizi birleştirdiğinde, itiraf etmeliyim ki

Parmaklarımızın birbirine dolanması, kolunun benimkine sürtünmesi, benim için kapıyı açması, resepsiyonda adımları söylemesi, bir şeyleri yönlendirmesi... Buna ihtiyacım vardı.

Kontrolün benden alınmasından hoşlandığım söylenemezdi ama burada, sinirlerim tepemdeyken, adımın söylenmesini beklerken kıpırdamadan oturmak imkânsızken, jöle tırnaklarımın bir kısmını kemirmeye çalışırken, doktorun muayenehanesinin kokusu hassas midemin bulanmasına neden olurken, onun yanımda yaydığı sakinliği takdir ediyordum.

Isırmaya çalıştığım tırnağımı, elimi kendi elinin içine sokarak durdurdu. Sallanan dizime, kalçasını bastırdı.

Kolu omuzlarıma dolandı, kokusu burun deliklerimi doldurdu ve kulağıma mırıldandı, "Gergin olduğumu biliyorum ama ben heyecanlıyım. Bu çocuğu birlikte yaptık, Rach. Ne yaptığımıza dair en ufak bir fikrimiz olmamasına rağmen bu güzel, mükemmel eseri yarattık. Birlikte.

"Kan tahlili yapamam ve doğum yapamayacağımı biliyorum ama burada olabilirim. Benden ne istersen alabilirsin, bebeğim."

İçimdeki ham bir şeyi yatıştıran sözleri karşısında dudağımı ısırdım. "Senin başka bir kız çocuğunu doğurursam ben de senin kız bebeğin olabilir miyim?"

Dudaklarını şakağıma değdirirken kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyordu. "Her zaman benim kızım olacaksın, Rach.

Bunu hala anlamadın mı?"

Sözleri üzerine içimden yumuşak bir nefes kaçtı. İçime yerleştiler.

Derinlerde bir yerde.

Doktor kanımı aldığı anda hala sızlanıyordum ve beni dürttüğünde ve daha fazla kilo almam gerektiğini söylediğinde ağlıyordum, ama Rex her zaman yanımdaydı ve her şeyi katlanılabilir hale getirdi.

Beni dinledi, sormayacak kadar gergin olduğum soruları sordu ve elini o kadar sıkıkmama izin verdi ki randevunun sonunda bir parmağımı kırdığımdan emin oldum.

Biri tarafından sevildiğinizin söylenmesi bir şeydi, ama sevildiğinizin gösterilmesi tamamen başka bir şeydi.

Kederine, stresine ve yaklaşan törene rağmen bana sadece onun kızı olduğumu ve her zaman öyle kalacağımı göstermekle kalmadı, bunu kanıtladı da.

OTUZ ALTI

REX

O gece çok zordu ve bu, o günün erken saatlerinde olanları daha da tatlı kılıyordu.

Sonogram sırasında bebeğimizi görmek için sabırsızlanıyordum. Doktoru dinlemek, Rach'ın sağlığı hakkında konuşmak bile bana bir hediye gibi geliyordu. Daha önce izin verilmeyen bir hediye; bu sefer bana verilen bir hediye.

Kutsanmış.

Ben de öyle hissediyordum.

Sanki o benim lütfümüş gibi. *Onlar* gibi.

Uzaktan bir domuz dalgasının kükremesini duyduğumda bunu hatırlamaya çalıştım. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Başka bir zaman olsa, bu ses bana kuşatılmak üzere olup olmadığımızı düşündürürdü ama bu gece bir cenaze alayının başlangıcını müjdeliyordu.

Merhum büyük Ayı'nın cenazesine katılmak üzere Amerika'nın dört bir yanından gelen motorculardan oluşan bir birlik.

Dışarısı soğuktu ama duyabilmek için penceremi

açmıştım. Ne de olsa bu bir onurdu.

Daha önce babamın bunu hak edip etmediğini hiç sorgulamamıştım.

Ve acı veren de bu soruydu. Karanlıkta oturmama neden olan. Yerleşkeye gelenleri selamlamak yerine hiçbir şeye bakmamama, kulaklarımın gelen diğer motorların sesine dikilmesine neden olan da buydu.

Kulüp binasının kaos içinde olduğunu zaten biliyordum. Bu kadar dar bir alanda bu kadar çok domuzun park etmesini koordine etmek bir yana, insanları uyuyacak bir yere yerleştirmek bile başlı başına bir kabustu.

Konseyin ve Yaşlı Hanımlarının bu konuyla ilgilendiğini biliyordum, bu konuda düşünmek zorunda olmadığımı biliyordum ve bu iyi bir şeydi çünkü kafam kesinlikle ev idaresiyle ilgili konularda değildi.

Beni yatak odamızdaki koltuğunda otururken buldu. Kaşları çatıktı ve biriyle tartıştığı belliydi. Onu diğer kadınlarla görmek ilginçti. Onun tartışmaları benimle olan tartışmalara benzemiyordu. Üşümezdi; kızardı.

Eğer kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, zehirli meşeden daha hızlı bir şekilde onun peşine düşerdim.

Gözleri ıslıl ıslıldı, yanakları pembe pembe oldu ve öfkeden kudurmuş bir halde oflaya puflaya içeri girdi.

Bayıldı.

Ona meydan okudular, onu kızdırdılar.

Bunu görmemiş olması neredeyse eğlenceliydi.

"Lanet olası Parker," diye tısladı nefesinin
altından.

Arkasını dönüp beni koltukta otururken görmeden önce dudaklarım ancak kıvrıldı ve bir sıçrayışta

Yerden birkaç santim yüksekte, şaşkınlıkla bağırdı.

"Rex!" Sanki kalbini tutabilecekmiş gibi bir elini göğsüne götürdü. "Burada ne halt ediyorsun? Kardeş dediğin o gürültücü piçleri selamlıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Sadece düşünüyordum."

"Burası buz gibi," diye homurdandı, pencereyi çarparak kapattı, sonra da bana bakmak için yanıma geldi. "Sen..." İç çekti. "İyi değilsin. Neyin var? Ne yapabilirim?"

İşte bu beni gülümsetti.

Elinden tuttum ve onu koltuğa doğru yuvarladım. Poposu kucağıma düştü, ama kendini oraya yeniden yerleştirdi ve sırtını koltuğun kanadına yasladı.

Elimi karnına koymaktan kendimi alıkoyamadığım gibi, bir sonraki nefesimi almaktan da kendimi alıkoyamıyordum.

Elimi itmediğinde, parmaklarımı açarak yumrunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplamaya çalıştım.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, merakını hissedebiliyordum ve aklımın nerede olduğunu tartışmak istemesem de onunkinin meşgul olmasını tercih ederdim çünkü bu şekilde ona dokunmama izin verirdi.

"Hamile olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Neden burada karanlıkta oturduğumu soracağını düşünmüştüm. Bana bebeği soracağını düşünmemiştim.

"Var."

Neden

yalan

söylüyor

sun?

"Nasıl olur?"

"On altı yaşımdan beri seninle bir aile kurmaktan başka bir şey istemedim. Sanırım hayalimi yaşıyorum."

Bana göz kırptı. "Sen bir aşk romanına aitsin." Bir

kahkaha attım. "Bildiğim iyi oldu."

"Hayır, ciddi. Aşk dizilerinde senin bana her zaman anlattığından daha az romantik konuşma gördüm. Erkekler böyle şeyler söylemez."

"Şikayet mi ediyorsun yoksa kutluyor musun?"

"İkisi de değil. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum." Başını yana eğdi. "Sana hamile olduğumu söylemekten korkmadım."

"Hayır mı?"

"Hayır. Öyle olduğumu düşünebilirsiniz ama değildim. Tereddütlüydüm ama

korkmuyordum." "Bana ya da kendine inandığın için mi?"

Durakladı. "Bu iyi bir soru. Kendime inancım olduğunu sanmıyorum. Sadece Wynter ile yaşadıklarımı tekrar yaşayamayacağımı biliyordum. Sanırım bir çocuğa bakabileceğimi biliyordum.

İşin mekaniği..." Yüzünü buruşturdu. "...daha az öyle."

"Doktor randevusu senin için zordu." "Kabus gibiydi."

"Bununla iyi başa çıktın," diye ona güvence verdim.

"Sadece beni sakinleştirdiğin için. Sen yanımdayken her şey daha iyiydi. Çoğu şey öyle," diye mırıldandı nefesinin altında. Uzun zaman önce onun tarafından reddedilmiş olan içimdeki çocuk

buna sevindi. Ama o bana sevinmem için fazla fırsat vermedi. "Sana her zaman güveniyorum. Her zaman doğru olanı yapmayacağını biliyorum, en azından benim doğru olduğunu düşündüğüm şeyi, ama senin de kendi doğruların var.

Onur kodu.

"Beni ve çocuğumuzu destekleyeceğini biliyordum, sadece maddi olarak değil. Senin parana ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim huysuzca, parmaklarım yine genişçe açılmıştı. "Sorumluluklarını yerine getirmeyen bir pislik olduğumu düşünmediğine sevindim."

Kadın homurdandı. "Sen tanıdığım en sorumluluk sahibi adamsın. Bu da bir şey ifade ediyor." "Bir grup kanun kaçağına liderlik ettiğimi düşünürsek mi?"

"Domuzlarını bizim tepeye doğru sürerek beni deli eden kim? Evet."

Gürültüden duyduğu rahatsızlığa sırtarak başımı koltuğa yasladım ve mırıldandım: "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Burnunu çekti. "Elbette bunu biliyorum. Ben de seni seviyorum." Bu konuda bu kadar gerçekçi olması hoşuma gitmişti.

Bir şekilde daha da sağlamlaştırdı. Sevinçten nefesi kesilmemişti; kararlıydı. Bu bizim aşkımızdı.

Sağlam.

Bitmeyen.

"Babamın anneme yaptığı gibi sana asla yanlış yapmayacağımı biliyorsun, değil mi? Hatta..." Yutkundum, parmaklarımı karnına bastırdım. "Akla hayale gelmeyecek bir şey olsa bile. Yıllarca bekledim, bebeğim. Hiç kimse ya da hiçbir şey birlikte sahip olduğumuz şeyi yenemez-"

Eliyle çenemi kavradı ve başparmağıyla ağzımın üzerinden geçerek sözlerime son verdi.

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Sen baban değilsin, ben de annen değilim. Onlar bizden daha iyi ya da daha kötü değiller. Biz onlardan daha zayıf ya da daha güçlü değiliz. Onlar biz değil."

Çenem sıkıştı. "Yarını düşünmek çok zor, biliyor musun? Onu onurlandırmak için neler olacağını düşünmek zor ve bunu hak ettiğini düşünmüyorum-"

"Bear pek çok şeydi ama asla bir erdem timsali olduğunu iddia etmedi. Annen onu açıkça affetti, King," dedi sertçe ve gerçek ismimi kullanmamın bir azarlama olduğunu biliyordum. "Affetmeseydi onu o lanet eve geri almazdı.

"Bear, Kendra'yı Rene ölene kadar öğrenemedi ama bu Rene'nin erkeğinin onu aldattığını bilmediği anlamına gelmez; kadınlar her zaman bilir. Bilmemeyi dileseler bile. Erkekler akıllı değildir. Aptalca şeyler yaparsınız ve ortaya çıktığında şaşırırsınız.

"Yani Bear'ın ondan özür dileyecek türden bir adam olduğunu bilmem için mektubunda size söylemesine gerek yoktu. İkinci bir şans için çok çalışırdı. Bu yüzden hayat onları ayırana kadar birlikte çok mutlu yıllar geçirdiler.

"Biliyorsunuz, aldatma pek çok çift için bir sondur ama her zaman öyle olmak zorunda değildir. Bir değişim dönemini tetikleyebilir. Yeniden doğuşu başlatabilir. Eğer aşk varsa, her zaman yeniden büyüyebilir. Eğer en başta yoksa, kaybedecek bir şey yoktur-"

"Peki ya Storm ve Keira? Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana Storm'un tecavüze uğradığını söylemiştin."

"Öyleydi ama Keira hile yaptığını düşünüyor." Kızın kaşları çatıldı.

"Hâlâ mı?"

Omuz silkтім. "Storm onun aldattığını düşünüyor. Neden ona aksini söylesin ki?"

"Biliyorsun, toplumumuzun rızaya bakışı çok rahatsız edici," diye mırıldandı acımasızca. "Bilmediğini..." Nefesini dışarı üfledi. "Keira ile konuşmamı ister misin? Onu yola getirmemi?"

Tören için gelecek, değil mi?"

"Sanırım."

"Bilmiyor musun?"

"Storm bu konuda konuşmaya çalıştı ama kafam pek yerinde değildi. Ama bence konuşmamalısın. Bu onların yapması gereken bir konuşma, onun tecavüze uğradığını anlaması için. Ama onun yerinde olsaydınız siz ne yapardınız?"

"Ben onun konumunda

değilim." "Merak

ediyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece öyleyim."

"Storm onu seviyor. Gözleri olan herkes bunu görebilir. O da Storm'u seviyor. Durumları basit değil. Adam iyileşmekte olan bir bağımlı, Tanrı aşkına. Onu affetmekte neden tereddüt ettiğini anlamak çok kolay."

"Onu affedecek misin?"

Bana öyle bir bakış fırlattı ki, saçmalığı kesip attı, ne yaptığımı anladığını ve buna kanmayacağını söyledi. "Sen Storm değilsin. Sen de Bear değilsin. Bu annenin onu neden geri aldığını anlamayı sağlamayacak."

"Beni geri almanı isteyeceğimi sanmıyorum. Bunu hak etmezdim-"

"King," diye tersledi, "kapa çeneni. Beni seviyorsun. Benim için öldürürsün. Benim için ölürsün. Beni korumak için her şeyi yaparsın. Benim için çalar, benim için dilenirsin - bu konuda babanın oğlusun."

"Duygularının benim için bu kadar güçlü olduğunu bildiğim halde, ilişkimizde bir şeylerin bozulduğunu ve senin başka birini aradığını fark etmezsem aptallık etmiş olmaz mıyım? Aldatanları mazur görmüyorum. Sadece her ilişkinin aynı olmadığını söylüyorum."

"Her şeyi berbat etti. Annen onu dışladı. Bu onun yaptığını doğru yapmaz. Annenin yaptığını da yanlış yapmaz. Ayrıldılar ama tekrar bir araya geldiler. Bu kutlanacak bir şey. Bunda utanç değil, neşe var. Onun affedilmesini hak etti; eğer affetmeseydi onunla bu kadar mutlu olmasına imkan yoktu."

"Keira ve Storm arasında ekilen acıya bakın - anneniz ve babanızla böyle bir şey yoktu, değil mi?"

Dudaklarımı yaladım ama kabul etmek zorunda kaldım, "Hayır."

"Hayır. Kesinlikle. Hatalı olduğunu kabul etmek için iyi bir adam olmak gerekir. Sevddiği kadına layık biri olmak için çok çalışmak. Ama buradaki asıl soru annenin babanı neden affettiği değil; babanın neden senin de affını kazanmaya çalışmadığı?"

"O bana ihanet etmedi-"

"O ailenize ihanet etti. Kabul edelim, kulüp binasında Yaşlı Adam ve Yaşlı Kadın arasında sadakat yaygın bir beklenti değildir, ama baban farklıydı. Ve doğruyu söylemek gerekirse? Senin, Link'in, Nyx'in, Mav'ın, Steel'in ve hatta Sin'in üzerinde öyle bir etkisi vardı ki, hepinizin kadınlara karşı sahiplenici ahmaklar olmanıza şaşmamalı. Onun gibi yetiştirildiniz."

"Bunun için ona teşekkür etmeliyim çünkü geçen gün o partideyken Giulia'nın neden deli gibi kıskandığını anladım-"

"Öyle mi?" Buz gibi Rachel'ımın kıskançlığa yenik düştüğünü hayal etmeye çalışarak kuşkuyla sordum. Hayır, bunu göremedim.

"İnan bana, bu benim için de bir şok oldu," dedi. "Ama demek istediğim, ideallerinizi o belirledi ve şimdi gelip onlara bir buldozerle saldırdı. Onu affetmeniz biraz zaman alacaktır, ancak bu tek

hareketin ön plana çıkmasına izin vermeyin. O kadar çok şey yapmışken bunun tüm spot ışıklarını üzerine çekmesine izin vermeyin.

iyi, nazik ve onurlu olan diğer şeyler."

"Onun neden Prez olduğunu biliyorsun, değil mi?" Küçümsedim.

Dudakları kıvrıldı. "Onun bir izci olduğunu hiç düşünmemiştim. Ayı adını almasının bir nedeni vardı."

Hayal kırıklığı içimde dönüp duruyordu. Neden öfkelandiğimi anlamasını istiyordum ama onun soğukkanlı mantığı beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde rahatlatı.

Ondan nefret etmek istedim. Tıpkı-

Kahretsın.

O haklıydı.

Burada tepki veren adam değildi. *Çocuktı.* Babasını örnek alan, kadınına tapması öğretilen, evinin direği olması için yetiştirilen çocuktı. Sadakatin önemini görmüş, sadakatin ne kadar hayati olduğunu öğrenmiş ve bu iki yönden biri olmadan aşkın gerçekten var olamayacağını kaydetmişti.

O çocuğa ihanet etmişti - babam derslerinden birini verirken sanki Tanrı konuşuyormuş gibi dinleyen çocuğa.

O küçük çocuk gibi ağlama isteğimle savaşıarak nefesimi içime çektim ve bunun yerine gözlerimi kapatıp ona kadar saydım, birkaç derin nefes aldım ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım. "Sonra, hazır olduğunda-"

"Neyden sonra?"

"Doğum yaptıktan

sonra-" "Oh!"

"Sen doğum yaptıktan sonra," diye tekrarladım, "Indy'nin evine gideceğiz. Biraz mürekkep almanın vakti geldi."

Sustu. O kadar uzun süre o kadar sessiz kaldı ki kulaklarımın duymadığını sandım.

"Rex, düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" "Evet.

Damgalanmamızın zamanı geldi."

Ondan yumuşak bir nefes kaçtı. Yüksek basınçlıydı. İç çekmekten çok tıslama gibiydi.

"Sormayacak mısınız?" "Hayır. Öyle değil. Söylemiyorum da. Sadece kaçınılmaz olanı tartışıyoruz."

Ağzı yuvarlaklaştı. Sonra kapandı. "Bu konuda sana kızamam."

Yanıt olarak sırttım ve diğer elini tuttum. Bir çift parmağım onunkilere dolanmış, diğeri de karnındayken, "Ama... Sana bir sonraki soruyu soracağım," diye mırıldandım.

"Oh?"

"Biz her zaman kaçınılmaz olduk, ancak bu aramızdaki bağı hafife alabileceğimiz anlamına gelmiyor.

Bilmeni isterim ki, Rach, asla-" Beni azarladı.

"Kral-"

"Başka bir nasihate ihtiyacım yok," diye takıldım, sesim hâlâ sertti ama öncekinden daha hafifti. "Sadece seni her zaman onurlandıracağımı ve sana değer vereceğimi söylüyorum Rachel. Bunu yapmadığım gün beni kırımın üstüne atabilirsin ve ben de bunu hak etmiş olurum. O zaman seni nasıl geri kazanacağımı bulmaya çalışacağım çünkü bu kaçınılmaz tatlım.

"Peki... benimle evlenir misin?"

Yutkundu ve sessizliği başka bir adamda endişe uyandırabilirdi ama bende uyandırmadı. Bu doğruyd.

Bir lütuf, *o benimdi.*

Onun olmaya niyetliydim.

"Yapacağımı biliyorsun," diye fısıldadı, ağzı tuzlu bir öpücükle benimkini yakaladı.

Gözyaşları. "Bunu beklemiyordum," diye mırıldandı onu tadarken, tadını çıkarırken. "Kendimi kanıtlamamı istediğini sanıyordum-"

"Belki de gala gecesi yaptım. Ama sonra ne kadar ahmak olduğumu fark ettim. Kariyerinin büyük bir kısmını First Lady'm olmak için gerekenlere sahip olduğunu kanıtlayarak geçirdin Rachel. Ama bu yeterli değil..." Nefesimi içime çektim. "Karım olmanı istiyorum. Benim sana sahip olduğum kadar senin de bana sahip olmanı istiyorum. Bu toprakların lanet yasalarının beni sana bağlamasını istiyorum, böylece aramıza hiçbir şey ve hiç kimse giremeyecek."

Yüzünü boğazıma gömerken vıcık vıcık bir kahkaha attı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Bunu *istiyorum*. Hepsini istiyorum. Her parçasını. Yüzüğümü parmağında, adımını teninde istiyorum."

Nefesimi içime çektim. "O zaman alacağın şey bu."

Kollarını bana doladı, beni sıkıca tuttu ama bu benim ona sarılmamın yanında hiçbir şeydi.

Sanki dünyamı o bir arada tutuyordu.

Sanki beni bu uçağa bağlı tutuyordu.

"Rex?" diye fısıldadı boğazıma doğru.

"Evet?"

"Yarın, onur yolculuğunda, arkanızda olacağım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Şehrin etrafında bir tur atmak Manhattan'a gitmekten çok daha farklı."

"Bil diye söylüyorum," dedi, ses tonunda bir uyarı vardı.

Onun benim için ne kadar doğru kişi olduğunu iliklerime kadar hissettiren bir uyarı.

Cenazeden önce birine evlenme teklif etmek için muhtemelen en kötü zamandı ama bana çok mantıklı geldi.

Onu affetmedim ama bu davranışım, seçimlerimle onu onurlandırdım - bana erkek olmanın, zayıf görünmekten korkmamanın ne demek olduğunu öğreten babamı çünkü sevmek zayıf olmamak demektir.

Ama aynı zamanda onu onurlandırdım - bana gücün ne olduğunu gösteren, yanınızda doğru eşiniz olmadan güç ve mevkinin hiçbir şey olmadığını kanıtlayan annemi.

İşte benimki.

Benim kızım.

Mükemmellik.

OTUZ YEDİ

RACHEL

GEORGE HARRISON - MY SWEET LORD

Bu benim ilk Günahkârlar cenazem değildi, ancak son olmasını dilediğimden de emindim.

Kaos, asla hatırlamayacağım bir şeydi. Bir dahaki sefere ayin olduğunda hep şok olurdum.

Kardeşin popülaritesine bağlı olarak, ülkenin dört bir yanından günahkârlar cenazeye katılmak için gelirdi.

Çünkü o Bear'dı, çünkü o orijinal Prez'di, çünkü diğer bölümler sadece onun sayesinde vardı, hepsi buradaydı.

Yüzlerce yeni yüz; bazıları erkek kardeşler, bazıları yaşlı kadınlar. Erkekler domuzlarına binmişlerdi ama Yaşlı Bayanlar çocuklarının da gelebilmesi için kafesler içinde buraya gelmişlerdi.

Bir gala düzenlemenin kaosuna alışkındım, ancak bu benim konfor alanımın o kadar dışındaydı ki Posse için minnettarlığın ötesindeydim.

Rene muhtemelen bunun üstesinden gelebilirdi ama Rene daha önce hiç bu büyüklükte bir cenaze töreni düzenlemek zorunda kalmamıştı çünkü bu benzersizdi.

Ayı eşsizdi.

Kardeşlerin yüzlerinden belliydi. Bazıları muhtemelen onunla hiç tanışmamıştı bile. Ne olursa olsun, keder aynıydı. Çocuklarının gözlerinde, Yaşlı Hanımların yüz ifadelerindeki kasvet...

Bear yıllar önce hayatı bırakmış olsa da pek çok insan için önemliydi.

Rex törenden önceki sabahın büyük bölümünde sessizdi. Dün gece de öyleydi. Evlenme teklif ettikten sonra beni yatağa götürmemişti. Gözlerini kapatıp koltukta uyuyakalmıştı ve ben de garip bir şekilde rahat olduğum için -ya da pozisyonumla ilgili hiçbir şey rahat olmadığı için- biraz uyumayı başarmıştım.

Üzüntüsü ve kederi onu benim dışımda herkese karşı sertleştirdi. Wynter da öyle. Gelemediği için özürlerini iletme ve büyükbabasıyla tanışma şansına sahip olmayı dilediğini söylemek için aradı.

Onunla iyi geçinmesine rağmen, uçağa binmemesinin canını yaktığını biliyordum. Bu öneriyi ben yapmıştım, bir bilet ayarlamayı teklif etmiştim ama o sessiz kalıyordu. Bir şeyler oluyordu ve bu konuda konuşmak istemiyordu.

Rex'in ona ne kadar derin bakabileceğini bilmiyordum ama cenazeden sonra, ortalık durulduğunda, durumu daha derinlemesine araştırmasını isteyecektim.

Onunla ilgili içgüdülerim kırmızı alarmdaydı.

Eğer akıllı hangi yöne gideceğini bilemeyecek kadar çok yöne dağılmamış olsaydı, onlar da Rex'in yanında olacaktı.

Saat tam on birde dışarı çıktık. Bisikleti ilk kez garaj yolundaydı ve biliyordum ki

kolay olması içindi. Ne de olsa yerleşke domuzlarla doluydu.

Cenaze töreni hazırlıklarında Posse'a yardım ettikten sonra üstümü değiştirmek için eve dönmüştüm ve üzerimde sade siyah bir elbise vardı. Bir bisikletin arkasında yolculuk etmek için ideal değildi ama idare etmek zorundaydım. Kaçınılmaz olan gerçekleşmişti - pantolonlarım ve kalem eteklerim şu anda bana uymuyordu.

Askılar etkinlik için biraz fazla şıktı ama onları örten bir deri ceket giydim. Rex siyah kot pantolon, siyah tişört, siyah deri ceket ve kendi kesimini giydi. Ne de olsa resmi bir etkinlik değildi. Günahkarlar için değil.

"İyi misin, tatlım?" Ona usulca sordum. Kulüp binasına kıyasla burası gülünç derecede sessizdi.

"Bugün bittiğinde daha iyi olacağım," dedi bisikletinin arkasına tırmanırken acımasızca. Döndü ve arkasına yerleşmeme yardım etti. "Hadi ona olması gereken son vedayı yapalım."

Bir hastane yatağında değil, şan şöhret içinde ölmek.

Zaten benim duymam için kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

Yerleşir yerleşmez, kollarım beline dolanır dolanmaz, iç bacaklarım dış bacaklarını kavrar kavramaz yola koyuldu.

Garaj yolundan aşağı indik ve kapıdan çıktık. Her yer sessizdi.

Uzun sürmeyecekti.

West Orange başına ne geleceğini bilmiyordu.

Yola çıktıktan sonra motorunu hızlandırdı ve "Kendini hazırla" diye seslenirken bir eli dizime yerleşti.

Cevap olarak ona daha sıkı sarıldım ve o da kükreyerek yola çıktı.

Yerleşkenin kapılarını geçer geçmez, yüzlerce domuzun motorlarını çalıştırdığını duydum ve Nyx, VP olarak, konseyin geri kalanıyla çevrili kapılarda bekliyordu, dışarı çekilmeye başladı.

Eğer durum farklı olsaydı, eğer bu Bear'ın ölümüyle ilgili olmasaydı, böylesine büyük bir domuz filosofunun bir parçası olmak heyecan verici o l u r d u . Bunun yerine, buruk bir tatlıydı.

Yüzümü Rex'in omzuna çevirdiğimde gözlerim yaşardı.

Lily'nin bunu ayarladığını biliyordum ama Rex'in onun planlarına uymasına şaşırmıştım çünkü yolumuzun sonunda bir cenaze arabası bekliyordu. Ama aracın içini gördüğümde anladım.

Çiçekler yerine fotoğraflar vardı.

Lily'nin bu kadar çok kişiyi bir araya getirmesi ve bunu ayarlaması uzun zaman almış olmalı.

Her bir resim küçük bir sehpa tutturulmuştu, böylece herhangi bir hareketle ayağa kalkıyor ve sallanıyordu. Bazıları kısa, bazıları uzun olmak üzere farklı yüksekliklerdeydiler, böylece Ayı'nın tabutu bunlarla kaplanmış gibi görünüyordu.

Sadece neyi tasvir ettiklerini hayal

edebiliyordum. Gülen ayı, kızgın ayı,

sarhoş ayı.

Binlerce farklı ifade, tek bir tanesi bile gerçek adamı ve onun cesaretini göstermeye yetmiyor.

Ve bu törenlerde olması gerektiği gibi, salyangoz hızında ilerledi.

Belki de bu onu daha da etkileyici kılıyordu.

Rex ve ben kortejin başındaydık, arkamızda da diğerleri sıralanmıştı. Yüzlerce bisiklet, arkalarında kafesler, her biri cenaze arabasını takip ediyor, Bear'ın neredeyse satın alıp sattığı kasabayı dolaşıyor, insanlarla dolu caddelerden geçiyor, her biri önlerindeki görkemli gösteriye aval aval bakmak için duraklıyordu.

Kederimi bastırmaya çalışırken boğazım ağrıyor ve gözlerim yanıyordu. Çok zordu. Çok zordu. Daha güzel bir şey görüp görmediğimden emin değildim ve sonunda kasabada burnumu çeke çeke

dolaşmaya başladım.

Tam bir daireyi tamamladık ve cenaze arabası bizi özel yolumuzdan geçirerek

Kulüp binası.

Belli ki burada önceden ayarlanmış bir şey vardı, çünkü cenaze arabası kamusal alandan özel alana geçtiğinde sürücü kornaya bastı, Rex de bastı, Nyx, Link ve diğerleri de bastı, yüzlerce motorcu da bastı.

Kakofoni kalbimin çarpmasına neden oldu.

Bu bir asi kutlamasıydı. Yasaları kendi çıkarları için manipüle eden bir adam.

Sonunda yerleşkeye ulaştığımızda, gürültü hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Başımı ağrıtmaması gerekirdi ama bu sesi duymak çok tatlı bir keyif veriyordu.

Bu konuda yalnız olmadığımızı hatırlattı.

Hepimiz yas tutuyorduk.

Rex her zamanki yerine yanaştı ve ben de inip onun yanında durdum, kimse külotumu görmesin diye oraya ilk varan ben olduğum için minnettardım.

Rex oturmaya devam etti, omuzları kamburlaşmıştı ve sırtı gerginlikle doluydu.

Elimi ensesine bastırdım ve ona doğru eğilerek fısıldadım, "Kral, seni seviyorum. Ben buradayım. Bunu birlikte yapabiliriz."

Elleri gidonun etrafında sıkıştı ama başını salladı. Bir kez. Sonra bisikletten indi. Sessizce elimi uzattım.

Sessizce kabul etti.

Parmaklarımızı birbirimize kenetleyerek cenaze arabasına doğru yürüdük.

"Çok güzel," diye fısıldadım fotoğraflardan oluşan renk yorganına yaklaşıırken. En az iki yüzden fazla fotoğraf olmalıydı.

Rex elini bırakmadan önce elimi tuttu. "Mezarın yanında görüşürüz," diye mırıldandı ve başımı sallayarak yanağından öptüm.

Ben uzaklaşıırken ekip oradaydı. Lily ve Giulia benimle kol kola girmiş, Rex'in törene eklenmesini istediği bir şey hakkında konuşuyorlardı; Stone, Indy, Amara, Tiff ve Alessa da onlarla kol kola girmiş, dar bir alana doğru yürüyen garip bir kolektif haline gelmiştik.

Bunun bizi durdurmasına izin vermedik.

Mezarın etrafına yerleştığımızda kimse konuşmadı.

Orada öylece durup izledik. Göz ucuyla, birkaç köpeğin sessiz seyirciler olarak çitlerin arasından baktığını izledim.

Keira bize doğru ilerlerken dikkatimi onlardan uzaklaştırdı, erkek kardeşler ve bu bölümden birkaç Yaşlı Hanımefendi de yanımızda yer aldı. Sonra diğer bölümler ve onların kadınları geldi.

Küçük alan ağzına kadar doluydu. Ancak insanlar Bear'ın emrettiği saygıyla mezarlığı yumuşatarak çitin etrafından dolaştılar.

İyi dayandım.

Ta ki özel mezarlıktan bir şarkı yükselene kadar.

Black Sabbath ya da başka bir ağır rock grubuyla başa çıkabilirdim, ama 'My Sweet Lord' rüzgarla birlikte fısıldadığında, bir yumruğumu dudaklarıma bastırdım ve hıçkırıklarımı bastırdım.

Gözlerim şimdi gerçekten yanıyordu, bunu en son ne zaman duyduğumu hatırladım-Bear ve Rene'nin yemin tazelemesini.

O zaman onları düşündüğümde acı beni parçaladı. Çok mutluydular. Birlikteydiler. Kısa bir süre sonra Ayı'sından koparılacağını bilmeden.

Mutlu olması gereken bir şarkı içimdeki en saf acıyı tetiklerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Tanrım, Kral.

Kralım.

Bu onu öldürüyor olmalı.

Ama o seçmiş olmalı. Günahkarlar'ın şarkısı değildi.

Bir kocanın sevgili karısı için seçtiği şarkıydı. Bir oğulun hayran olduğu ebeveynlerini anmak için çaldığı şarkı. Rex'in törene eklediği şey bu muydu? Dün gece konuştuklarımız yüzünden mi?

Umarım öyledir.

Umarım konuşmamız ona biraz huzur getirmiştir.

Ağzım titreyerek sonunda orada olmasını izledim; Storm, Nyx, Steel, Link, Maverick ve Sin her zamanki gibi onun arkasındaydı ve Bear'ın tabutunu bize doğru taşıyorlardı.

Nadiren duygularını gösteren, yaşamak için insanları öldüren ve inciten, en kötü suçları işlemekten çekinmeyen adamların yüzlerinin kederli bir ifadeye bürünmesinin bir kanıtı olduğunu düşündüm.

Birlikte, Bear'ı ebedi istirahatgahına doğru -hayatının aşkının, ölümün bile ötesine geçen aşkının yanında- Rene'sinin yanına götürdüler.

OTUZ SEKİZ

REX

HOZIER - TAKE ME TO CHURCH

Servis acıttı.

Sonrası acıttı.

Tüm kardeşlerimle el sıkışmak canımı yaktı.

Babama saygı duyan insanlarla konuşmak acı verdi. İş ortaklarıyla uğraşmak canımı yaktı.

Her şey acıtiyordu.

Onun 25 Aralık'tan beri ölü olmasının hiçbir önemi yoktu. Yas tutmak için aylarımın olması önemli değildi.

Bu, lanet olası ruhumda açık bir yaraydı ve hiç kimse, tüm bunlar boyunca yanımda duran kadın dışında hiç kimse anlamadı.

Çünkü hangi sırrı sakladığımı biliyordu. Ne de olsa onu birlikte serbest bırakmıştık.

Aidan O'Donnelly Jr. elini uzatarak ortaya çıktığında, Declan olmayan bir Five Pointer'ın tören için geldiğini anlamam bir saniye sürdü.

Elini sıktım ve "Gelebildiğiniz için minnettarım" diye mırıldandım.

"Şehirde bile Bear'ın neler yaptığını biliyoruz," dedi, gözlerinde sempati vardı. "Senin ve benim gibi adamlar, Rex, babalarımızın hiçbir çocuğun görmemesi gereken bir yönünü görüyoruz. Ve sonrasında, hiçbir çocuğa miras kalmaması gereken türden işlerle uğraşmak zorunda kalıyoruz." Uzandı ve elini koluma attı. "Yapabileceğimiz bir şey olursa, bizimle iletişime geçebilirsin."

O uzaklaşmadan, parmakları elindeki bastonu sıkıca kavrarken, "Baban delinin teki" diye gürledim.

İfadem karşısında şaşkınlıkla başını yana eğdi. Daha çok, bunu onu ya da ailesini aşağılamak için söylemediğimi bildiği için. Bu, elime geçeceğini tahmin etmediğim bir fırsattı ama haklıydı.

-Yas tutan hiçbir çocuğun uğraşmak zorunda kalmaması gereken bir iş devralmıştım.

Babam hayattayken bana miras kalmış olması önemli değildi.

Junior'ın tek söylediği "Öyle," oldu. "Şimdi ne yaptı?"

"Sözünde durur mu?"

Junior'ın kaşları çatıldı. "Ne vaat etti?" "Bazı eylemler için af."

"NYC'nin en iyisinden mi?"

Başımı salladım. "Bu teklifi yerine getirebilecek kapasitede mi?" "Şehirde, evet. Doğu Yakası'nda ise duruma göre değişir."

Dudaklarımdan yavaş bir nefes çıktı. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum."

"Eğer bu konuyu daha güvenli ve özel bir ortamda konuşmak istersen, ayarlamalar yapabilirim." Elini ceketinin içine daldırdı ve bir kart çıkardı. "Benim direkt hattım. Ulaşmak için Declan'dan geçmene gerek yok."

Kartı avuçladım ve bir saniye bile bakmadan cebime attım. "Teşekkür ederim. İrtibatta olacağım."

Başını eğdi ve geri adım atıp topallayarak uzaklaştı. Sadece MaryCat ona doğru atılıp sıkıca sarılınca durakladı. Junior da ona sarılarak beni şaşırttı ve Digger ile diğer adam onun omzunun üzerinden bakiştılar.

Üçlü birlikte uzaklaştı ve ben de onun yalnız katıldığını fark ettim. Bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum ama yanında değildi. Onun güvenliği için mi? Onu suçlayamazdım; babasının cenazesine katılıyor olsaydım, Rachel'ı getirmezdim.

Kart cebimde bir delik açtı ama aynı zamanda rahatlattı da.

Harlow ve Nyx sadece hazırlık aşamasındaydı ama eğer O'Donnelly Sr. onları şehir dışına ve İrlanda mafyasının nüfuz alanının dışına çıkarmaya çalışırsa, bunu hemen engellemem gerekiyordu.

Öyle bir an geldi ki mezarlıkta sadece konsey ve onların Yaşlı Hanımları, Storm, Keira'sı, Cyan ve Rain kalmıştı. O sırada Lily yanımıza geldi ve bana bir resim uzattı.

O lanet şarkıyla dans eden annem ve babamın mutlu, gülümseyen yüzlerini gördüğümde dişlerimi sıktım. Bıçağı yaraya saplamak gibi, şarkı tekrar çalmaya başladı.

İçimden boğuk bir ses çıktı ve yanlışlıkla elimdeki fotoğrafı buruşturdum. Ama Lily ve Rachel bakiştılar ve bir şekilde Rachel tercüme etti, çünkü aniden kollarımdaydı ve hareket etmemi istiyordu.

Etrafımızdaki her Yaşlı Adam ve Yaşlı Kadın, hatta Rain ve Cyan bile birbirlerine sarılıp dans etmeye başladılar. Karıştırmaktan başka bir şey değildi ama yine de bir dansı.

Anladı

m.

Ben

aldım.

Bir kutlama, tam bir döngü.

Tabutunu mezarlığa getirirken şarkının çalınmasını rica etmişim ama bunu istememişim.

Siktir, *bu* acıttı.

Kederimi haykırmak istedim. Öfkemi. Üzüntümü. Acımı. Lanet olası kaybımı. Ama yapmadım.

Kadınımın beni tutmasına izin verdim, annem ve babamın bir zamanlar yaptığı gibi 'My Sweet Lord' şarkısına karıştım ve Doğu Yakası'nın tamamı gazabımı hissetmeden kimsenin kadınıma dokunmayacağına yemin ettim.

Hiç kimse, ama hiç kimse Rachel'ı benden alamazdı.

Bu, kilisede ona vereceğim sözden daha büyük bir sözdü.

OTUZ DOKUZ

REX

Kendra'nın geleceğini bilmeliydim.

Belki de onu dışarı atmalıydım ama yapmadım.

Kabul etmek bana acı verse de o da onun babasıydı.

Törenin kenarından, cenaze töreninin kenarından dolaştı. Bakışlarımla onu takip ettim, Storm ya da Keira'ya yaklaşmadığından emin olmaya çalıştım ama o onlardan uzak durdu, bu da rahatlamamı kolaylaştırdı. Bukalemun gibi davranması o kadar iyiydi ki bir süre sonra onu unuttum.

İnsanlar içti, yedi, sigara ve tütün içti. Çocuklar ambrosia salatası atıştırdı ve kulüp binasından bahçeye doğru çığlık çığlığa koştu. Kadınlar bir araya toplanıp dedikodu yapıyor, erkekler küçük kümeler halinde söyleniyordu.

Babamın orijinal kulübünden birkaç kişi -konseyinden kimse hayatta kalmamıştı- oturmuş viskiyle sarhoş oluyorlardı.

Tüm bunları, hissizlik duygusu takdir edilmeseydi rahatsız edici olabilecek bir mesafeyle izledim.

Belki de bu yüzden gördüm.

Gözümün ucuyla koridorda bir hareket olduğunu fark ettim.

Kimse benden fazla bir şey beklemiyordu, tek tesellim buydu. Sohbet yok, çene çalmak yok. Gruptan gruba dolaşmama izin verdiler, selamlamak için çenelerini eğmek dışında bir şey söylemediler.

Bu bana tersine bir tür anonimlik sağlıyordu. Herkes kim olduğumu biliyordu ama bana yer açmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, bu da koridora döndüğümde sessizce odaya girdiğim anlamına geliyordu.

Bu, Rain'in bana söylediği şeyi kendi gözlerimle gördüğüm anlamına geliyordu.

"Seni piç," diye tükürüyordu Harlow, iki kardeşim Anchor ve River'in onu tutmasına karşı mücadele ediyordu. Anchor ve River onu zapt etmekte zorlanana kadar kolları daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu.

Karşısında, alay ederek ve kahkahalar atarak oturan Lever'in elinde bir kitap vardı. Bir sayfayı yırttı ve bir köpek pisliği yığınının olduğu yere bıraktı - sokak hayvanları açık kapılardan açıkça yararlanmıştı.

Lanet olası Quin.

"Birkaç sayfaya daha ihtiyacım var," diye kıkırdadı Lever kitabı birkaç santim kaldırdığında, ön yüzündeki gümüş bakır levha yazılar ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kutsal Kitap

Bu kez, kâğıtların parçalanması bir bomba patlaması gibi odanın içinde sekti.

Umutsuzluk yüz ifadesine kazınmıştı, Harlow çırpınmayı bıraktı ve perişan gözlerle şunları izledi

Lever o kadar çok söylenmemiş kuralı çiğnedi ki saymaya başlayamadım bile.

Harlow buraya kabul edilmek, yardım almak için gelmişti ve ona verilen buydu.

Dindar bir adam değildim. Hayatımı kazanmak için yaptığım işten dolayı değil, kiliseye gidip kardeş olamayacağınız için de değil - bazı adamlar Hanover'a gidip orada temsilcilerini tanımayan bir papazla kiliseye katılıyorlardı. Sadece daha yüksek bir güce inanmak içimde yoktu.

Ancak burada din küçümsenmemiştir.

İstediginizi yapabiliyordunuz - özgürlük kutlanıyordu.

Harlow'un özgürlüğünün hor görüldüğünü görmek, değer verdiği, kutsal olduğuna inandığı bir metnin sırf Lever hıyarın teki olduğu için, Harlow'u küçümsemek istediği için yok edildiğini görmek içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Törenden bu yana bana bulaşan, beni gittikçe daha da üşüten hissizlik her şeyi buza çevirmişti. Duygusal acı ruhumun derinliklerine gömülmüştü.

Ama tüm bu acı yüzeye patladı, artık gömülmekten hoşnut değildi, çömelip Harlow'un çok değer verdiği sayfaların olduğu boku almaya gittiğinde öne doğru yırtıldı.

Beni kırmızı bir dalga gibi vurdu.

Harlow'u hemen bırakan Anchor ve River'ın "Siktir!" diye bağırmalarına aldırmadan odaya daldım. Onu o kadar hızlı bıraktılar ki, Harlow topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve onlar geri çekilmeden önce istenmeyen destekleri olmadan donuk bir gümbürtüyle yere düştü.

Onlar için çok geçti.

Çok geç.

Hala kıkırdayan Lever bana baktı, beni görünce yüzü düştü. Yanlış yaptığını biliyordu.

Kulübün sınırlarını zorladığını biliyordu.

"Prez, ben-" diyemeden Onu saçlarından yakaladım ve yüzünü yumruğuma çarptım. Kendini savunmak için bana indirmeye çalıştığı yumrukları görmezden gelerek onu ayağa kaldırdım ve tekrar tekrar vurdum.

Attığı birkaç yumruğu hissetmedim.

Elleri bana vurduğunda, tırnakları beni durdurmak için etime battığında, o zaman da hiçbir şey hissetmedim.

Lanet suratını parçalara ayırırken homurtuları çığlıklara, yalvarışları hıçkırıklara dönüştü.

Kıkırdak parçalandı, kan damarları yırtıldı, kemikler yumruğumun altında çatırdadı, ona vurdukça kan ve salya fişkırdı ve ben yine de durmadım.

Tekrar ve tekrar, o kırmızı öfke dalgası beni pençesine aldı.

"Lütfen," dedi yumuşak bir hıçkırıkla, ama merhameti neredeydi?

Neden ona vereyim ki?

Onu yere bıraktım ve rahatlayarak bağırdı, büyük titremeler vücudunu sarstı. Ama yanılıyordu, işimiz bitmemişti.

Yanında diz çöktüm, beni izleyen kalabalığın sessiz fısıltılarını duyduğumda başımı kaldırmadım, Nyx'in Storm ve Link'e bir şeyler mırıldandığını duyduğumda başımı kaldırmadım.

Lever'ın şanssızlığı, etrafımın farkında olsam da tüm dikkatim ondaydı. "Tüm gün boyunca yaptığın numaraları bugün de yapabileceğini ve bunun hiçbir yankı uyandırmayacağını mı sanıyorsun?"

Çenesini kavradım, etinin lapasına, eklemlerimin darbeleri altında bulanıklaşan yüz hatlarına

baktım. Bayılmamış olması onun için bir övünç kaynağıydı.

"Durmamı mı istiyorsun?" Mırıldandım.

Burnunu çekti ve meledi, "Çok özür dilerim, Prez, çok özür dilerim. Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Tekrar tekrar özür diledi. Ama bunun

için artık çok geçti.

O sayfaları yırtıp attığı anda artık çok geçti.

Çenesini sabah ağrıyacak parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve "Soruma cevap vermedin" diye fısıldadım.

Bana bakarken ağzı titriyor, yırtık ve kanayan dudakları titriyordu. "Durmana ihtiyacım var, Prez."

Başımı salladım. "Topla şu pisliği, Lever."

Bakışları kullandığı kutsal metin parçalarına kaydı. Çarşafı almaya gitti, ama elini tuttum, parmaklarını döndürdüm, uzvu geriye düşene ve çığlık atana kadar durmadım.

"Tanrım," diye tısladı arkamdan biri.

Bilincinin kaybolmaya başladığını bildiğim için saçlarını bir kez daha tuttum -çığlık bile atmadı, o kadar acı çekiyordu- ve yüzünü boka yaklaştırdım.

"Ye onu."

"Rex, siktir," diye tersledi Nyx.

Başımı kaldırıp ona baktım, yüzümde okuduğu şey karşısında çenesi sıkılmıştı. Storm bir adım daha yaklaştı. "İzleyen çocuklar var."

"O zaman anneleri onları götürmeli," diye homurdandım. "Eğer almazlarsa, bu onların suçu, benim değil. Çatım altındaki her Günahkârı koruyacağım, başka bir kardeşten bile olsa." Lever'a, "Ye onu!" diye hırladım.

"Bayılacak-"

"Link, önce o kusacak," dedi Sin usulca, sözlerine eğlence karışmıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Neler yaşadığını biliyordu. "Hayatını kurtardığı için şanslı."

Belki Lever onu duydu, belki de kuzenimin söylediklerindeki gerçeği fark etti, çünkü ağzını açtı ve öğürerek yerdeki tezeği ısırdı.

Arkamdan da birkaç öğürme sesi geldi ve pis koku hiç hoş değildi ama onu saçlarından tuttum ve her lokmayı yediğinden emin oldum. Yemek boyunca hıçkırdı, her yutkunuşunda burnunu çekti ve öğürdü.

Sadece işi bittiğinde onu kaldırdım.

Ama elim saçlarında sıkılaşıırken diğer elim çenesine gitti.

Hızlı bir hareketle boynunu kırdım ve bedeninin yere düşmesine izin verdim.

Kalabalıktan şaşkın bir soluk yükseldi ve başımı kaldırıp kardeşlerimin beni izlediğini gördüm.

Rachel da izliyordu.

Bana baktı. Ben

de ona baktım.

Unapologetic.

Yutkundu. Sonra

beni şaşkına çevirdi.

Kaçmadı.

Kaçınılmaz kelimesi zihnimde dolaştı. Uyuşukluktan.

Gözleri hep benim üzerimdeydi, şoku açıktı, hoşnutsuzluğu daha netti, "Cruz, sanırım yardımına ihtiyacımız var" diye mırıldandı.

Sözleri beni harekete geçirdi. Ayağa kalktım, bunu yaparken İncil'i topladım ve beni şaşkınlıkla izleyen Harlow'a doğru ilerledim, ben yaklaştıkça ağzı yuvarlanıyordu.

İkisine de bakmadan, Anchor ve River'a, "Cruz'un cesediyle ilgilenmesine yardım edin. Önümüzdeki dört hafta boyunca maaş yok."

Kollarını sıkıca tutmuş olan Nyx ve Storm cevaplarını tetiklemek için onları tekmelediğinde iki tane karışık "Evet, Prez" duydum.

"Bırak gitsinler," dedim
acımasızca. Nyx ve Storm
beni dinledi. Diğer elimi
uzattım.
Kaşlarını çattılar.
"Kesikleriniz."
Anchor fısıldadı, "Sana payımızı vermemizi ister
misin?" Cevap vermedim, sadece bekledim.
"Bence tek istediği bu olduğu için minnettar olmalısın," dedi Sin
küçümseyerek. Bu onları harekete geçirdi.
Deriyi Lever'ın cesedinin üzerine attım.
"Onunla birlikte onları da yok et."
"Hayır!" Çapa ısırdı. "Bu doğru değil. Biz bir şey yapmadık."
Ona bir bakış attım. "Hiçbir şey yapmamak bazen yapabileceğin en kötü şeydir. Ama sen hiçbir
şey yapmadın. Affedebileceğim 'hiçbir şey'. Harlow'u yere yatırdın.
"Burası hangi kulüp Anchor? İstedığın her şeyi yapabileceğini mi sanıyorsun? Yapabilirsin.
Kendi özgürlüğüyle. Başka bir kardeşininkiyle değil.
"O bir Aday; bunu bana atacağınızı görebiliyorum. Adaylara bok gibi davranılıyor ve ben
bununla başa çıkabilirim. Bana acınası geliyor ama anlıyorum. Erkekler acınasıdır. Bu yüzden
onları taciz etmenize ve onlara iğrenç işler vermenize izin veriyorum ve bu sorun değil çünkü yol
boyunca bir kardeşten çok daha kötüsü istenecek. Ama taciz ile bu saçmalık arasında ince bir çizgi
var.
"Sana ne diyeceğim, kesintilerini geri kazanabilirsin. Bu kulübe ait olmak istiyorsan, nasıl
yeniden kardeş olunacağını öğrenebilirsin. Kendinizi Prospects olarak düşünün."
Sin kıkırdarak kesikleri yakaladı. Yamalarını kopardığını anlamak için arkamı dönmeme
gerek yoktu. "Bunları hak ettiğini düşünene kadar elimde tutacağım."
Bununla birlikte, yamalarını Lever'ın üzerine fırlattı.
Onu görmezden gelerek ve İncil'i hâlâ elimde tutarak kitabın başına geçtim.

*Tanrı sizi güzel yarattı, ama ruhunuz yüzünüzden çok daha çarpıcı.
Seni seviyorum. Kardeşim olduğun için
teşekkür ederim. Jessie.*

İçimde bir his vardı ve her zamanki gibi içgüdülerim doğruydu.
Yazıya bakarak, "Yama ister misin?" diye sordum. Harlow uzun
süre sessiz kaldı, ben de sonunda ona baktım.
Gözleri benimkilerle çarpışırken irileşti, sonra elimdeki İncil'e baktı, Lever'ın cesedine bir göz
attı, Nyx'e bir bakış fırlattı, sonra tekrar bana odaklandı.
Bu sahnenin çirkinliğinden kaçış yoktu. Ama
kaçmak istemedi.

İncil'i elimden aldı. "Evet."

Başımı sallayarak Nyx'in bakışlarını buldum ve "Bunu gerçekleştir" dedim.

"Elbette, Prez."

Rex değil. Kral değil. Prez.

O anda ben buydum.

Stratejik ve diplomatik olduğum için zayıf olduğumu düşünenler bile yanılıyordu.

Dağınıklıktan uzaklaştım ve şöyle seslendim: "Babamın hayatını kutlayın,

misafirperverliğimizin tadını çıkarın ama unutmayın ki tüm bunları o başlattı. Dünyanın geri kalanı için kanun kaağıyız ama bu duvarların içinde kardeşiz. Kardeşler birbirlerine saygısızlık etmez."

Yumruğum Anchor'ın suratına çarptı ve diğeri River'ın karnına doğru yükseldi.

Biri burnunu tutarken diğeri dizlerinin üzerine çöktü, ben de Nyx ve Storm'u bir kez olsun

benim pisliğimi temizlemeleri için bırakarak uzaklaştım.

KIRK

RACHEL

Kulüp binasının girişindeki ölümcül sessizlik, daha önceki gürültüye göre çok daha keskindi. Rex'in *gitmekte* olduğunu fark edene kadar yerdeki ceset tüm dikkatimi çekmişti. Gözlerimi kocaman açarak, "Cruz, bununla sen mi ilgileneceksin?" diye homurdandım.

"Evet, Rachel," dedi sakince.

"Rachel, git," diye ısrar etti Nyx. "Bunu biz hallederiz." "O da kim lan?" diye mırıldandı arkamdan biri.

Daha dik durdum, "Ben sizin First Lady'nizim" derken omuzlarım geriye doğru uçuyordu. Bir cevap beklemedim.

Kulüp binasından hızla çıktım ve Rex'in arkadan domuzunun üzerindeki standı tekmelediğini gördüm. "King!" Bağırdım, ona doğru koştum, o gitmeden önce oraya varmaya çalıştım. İçeride kaldı

Ona ulaşana kadar olduğum yerde donup kaldım, "Lütfen beni bırakma" diye yalvarırken kollarım arkadan beline dolandı.

Sert bir nefes aldı. "Benden korkuyor musun?" "Hayır."

Kabul etmesi zor bir gerçektir.

Ama neler yapabileceğini biliyordum, kontrolünün güçlü olduğunu ve bu kontrolü kırmak için Tanrı'nın bir eylemi gerektiğini biliyordum.

Bunu tetikleyen şey düşünüldüğünde bu düşünce ne kadar da yerindeydi... Buna kavga diyemezdim. Tek taraflıydı.

Bir iç boşaltma.

Yutkunarak fısıltıyla tekrarladım: "Hayır."

"Grizzly, Bear, Sin, hepimizde var. Hepimiz bu lanet öfkeyi paylaşıyoruz-" "Paylaştığınızı biliyorum."

"Artık biliyorsun," dedi acımasızca, sesi hâlâ buz gibi soğuktu. Kahretsin, bu *benim* işimdi.

Beni dondurmaması gerekiyordu. Özellikle de artık.

Onu sıktım, sonra da bizim için son anlamına gelebilecek sözleri söyledim: "Annemi öldürdün, değil mi?"

Gerildi.

"Eğer bana yalan söylersen," diye gürledim, "çeker giderim. Buraya. Şimdi."

Hırlayarak beni tuttuğu yerde döndü. Elleri yanaklarımı kavradı ve pozisyon tehditkâr olsa da

onunla burun buruna geldim. Ona meydan okurcasına bakarken başım geriye eğik, çenem yukarı kalkıktı.

Ama buna hiç gerek yoktu.

Meydan okumaya gerek yoktu. Sadece Rex'in bana zarar vermeden önce kendine zarar vereceğini bildiğim için değil, aynı zamanda sormama gerek kalmadan bana bildiğim cevabı verdiği için.

"Seni terk edecekti."

Yutkundum. "Bunu çok yaptı."

"Rain'i alıp seni geride bırakacaktı." Başını iki yana salladı. "Bunu ben buralarda yokken yaptı. Kimse seni terk edemez Rachel. Hiç kimse."

Bugün on milyonuncu kez gözlerim yaşardı ama bu onun sözlerinin neden olduğu acıdan değil, sadece bağlılığından kaynaklanıyordu. Aşkından. Beni o kadar sıkı sarmıştı ki başka bir kadını boğabilirdi ama benim için mükemmeldi.

Yine de boğuk bir sesle, "Rain askere gidecek. Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Geri gelmeyecekti," dedi suratsızca. "Rain dönecek. İster lanet bir tabutta, ister bir kafeste olsun, eve dönecek. Kimse seni terk edemez Rachel, hiç kimse. Benim gözetimimde değil."

Bunun üzerine gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Arkamda, Anchor ve River Lever'ı toplarken, Cruz, Storm, Nyx ve başka kim varsa temizlik görevine koştururken çıkan homurtuları duyabiliyordum.

Ama bizim onları görmezden geldiğimiz gibi onlar da bizi görmezden geldi.

Ellerimi tekrar beline koydum ve bir tanesinin sırtının ortasına doğru kaymasına izin verdim.

"Benimle eve gel."

Başını iki yana salladı. "Ata

binmem gerek." "Ben de seninle

gelmek istiyorum."

"Yol çok soğuk. Bu-" İçini çekti ve alnını benimkine yasladı. "Senin güvenliğinden ödün veremem-"

"Güvenliğim seninle," dedim ona. "Seninle gelmek istiyorum."

Dişlerini sıktı ama yavaşça başını salladı. Sözlerimin onu ikna ettiğini sanmıyordum; aksine, bensiz olmak istemediğini düşünüyordum.

Rex bisikletine binmek için geri çekildi ve neredeyse bensiz gideceğinden emindim ama gitmedi. Orada öylece durdu, ölüm gibi hareketsiz, arkasına geçmemi bekledi.

Yerleştiğim anda belini sıktım ve o da havalandı.

Yola doğru sağa değil, bizim eve doğru sola gitti. Neredeyse tartışacaktım ama motorunun gürültüsünden beni asla duyamazdı.

Evin önüne geldiğimizde, "Söz veriyorum sensiz gitmeyeceğim. Git ve daha uygun bir şeyler giy. Deri, eğer varsa."

Domuzun sırtından indim ve ona güvendiğim için yanağından öptüm. Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Aceyle eve girerken kulağımı onun bisikletinin sesine dikmedim. Üzerime bir kazak geçirdim, deri bir ceket giydim ve dolabımın derinliklerinde yıllar önce onunla gezmek için aldığım deri pantolonu buldum.

Bacaklarıma hala uyuyor ama bel ve kalçalarıma uymuyordu, ama yuvarlanırsak hiç yoktan iyiydi.

Fermuarı açık bırakarak onları sürükledim, sonra da ayak bileği botlarımı giydim. Dalgınlıkla iki saç bağı aldım. Biri saçımı arkadan bağladı, diğerini fermuarımın düğmesinin etrafına doladım ve pantolonumu bu şekilde tutturdum - bu numarayı eski 'güzel' günlerden hatırlıyordum.

Üzerimi değiştirirken zihnim düşünceden düşünceye sivruldu.

Bu kadar kişinin önünde bir kardeşi öldürmenin yankıları, Rex'in annemi öldürdüğü bilgisi, kulüp binasında bir başka ölümün sonuçları - hepsi birbirine karıştı ve aciliyetim yeterince hızlı hazırlanmaya yönelirken kayboldu.

Giyindikten sonra hızla merdivenlerden indim, neredeyse kapıdan içeri dalacaktım, sonra da yanına koştum. Bisikletin yerini değiştirmişti, böylece kapıdan dışarı bakıyordu. Arkasından bindiğimde, havalanmadan önce beni sıkmasını bekledi.

Saatlerce sürdük.

Saatlerce.

Soğuk ve yorucuydu ama zihnim hızlanırken ona sarıldım ve o öfkesini yaktı, öfkesinin içinden akıp gitmesine izin verdi, mahremiyet içinde yas tuttu ve rüzgârın duygularını alıp götürmesine izin verdi - onun gibi bir adamın, onun konumundaki bir adamın sahip olmaması gereken duygular.

Orada olmama izin vermesinin bir başka dönüm noktası olduğunu biliyordum.

Hayat yolunda birlikte aşmamız gereken bir viraj daha. Çünkü onunla birlikte eğilmezsem, onunla ve onun yönlendirdiği bisikletle birlikte hareket etmezsem, kaza yapabilirdik ve hayatımı bu şekilde yeterince geçirmiştım.

Bu gece, birçok ifşaatıyla birlikte, bizi birbirimizden ayırmalıydı ama bizi her zamankinden daha fazla birbirimize yaklaştırdı.

Artık açık yola çıkmaya hazırdım.

KIRK BİR

FIRTINA

"Siz şerefsizler nasıl hoş geldin partisi düzenleyeceğinizi biliyorsunuz." "Teknik olarak, bu bir cenaze töreniydi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Bir kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çekmeden önce Nyx'in böğrüne bir şaplak attım.

"En son kendini böyle kaybettiğinde-"

Bakıştık. "Evet."

"Sence biliyor mudur?"

"Belki." Nyx omuz silkti. "Rach'in onun peşinden nasıl gittiğini gördün. Pek de iyi bir anı sayılmazdı. Yine de ona doğru koştu, kaçmadı."

"İlham verici olduğunu düşünmüştüm."

Sin'e homurdandım. "Yaparsın amına koyayım. Hasta herif."

Sin bana sırttı. "Ona köpek boku yedirmek efsaneydi."

"İşaretçi mi alıyorsun?" Link sorguladı. "Çünkü bu tamamen berbat bir şey, Sin. Eğer bunu yapmaya başlarsan, Tanrı yardımcım olsun, kutsal su getirip seni içinde boğacağım."

Sırıtmak zorunda kaldım. "Öğürdüğünü duydum. Bu kadar çok göt yiyen biri için kokuya alışkın olman gerekirdi."

Link hepimizi inleyen bir öğürme sesi daha çıkardı. "Önce yıkıyorlar, Storm," diye mırıldandı, açıkça skandala uğramıştı. "Lily çok hijyeniktir."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye şaka yaptım.

"Şimdi benim için kış yemeyi mahvetmiş olabilirsin, pislik." Kahretsin, gülümsemek iyi geldi.

Gün zor geçmişti, hafta daha zor geçmişti ve lanet olası ay ve yıl başlangıcı da hiç kolay olmamıştı.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Eve dönmek de öyle hissettirdi ama beni en çok neşelendiren şey Keira'nın mezarlıkta benimle dans etmiş olmasıydı.

Yapacağından emin değildim ama yaptı.

Onu hâlâ kollarımda hissedebiliyordum, gözyaşlarının tişörtümdeki kayganlığını hâlâ hissedebiliyordum. Kuruduklarında pişman olmam beni lanet bir ahmak mı yapıyordu?

Evet, bunun bir sapın resmi tanımı olabileceğini düşünmüştüm.

Salondaki cinayet doğaçlama olsa da, bu da eve bir başka hoş geldin demektir. Bize liderlik eden, onurlu ve göreve inanan, hayatını saygıyla yaşayan adamın bir hatırlatıcısıydı.

Bu piçleri özlemiştim.

Birbirimizle sürekli telefonda konuşmamızın bir önemi yoktu, onları özlüyordum ve eve yaptığım ziyaretlerin sadece ziyaret olmasından üzüntü duyuyordum.

"Cruz'u konseye ne zaman getireceksin?" Nyx

kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

"Yer olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi Çelik.

Cruz, Anchor ve River'ın Lever'ın cesedini küvete taşımasını izledi, sonra kimyasallarını çıkardı, işe koyulurken dikkatimizin merkezinde olduğunun tamamen farkındaydı.

"O bunu hak ediyor. Kulüp için ne boklar yapıyor?"

"Giulia bu konuda beni sıkıştırıp duruyor. Keira seni benimle konuşmaya ikna etti mi-"

Homurdandım. "Keira'nın sözlerini kulüp işleriyle harcadığını düşünüyorsan

yanılıyorsun." Bana bir bakış fırlattı. "Hâlâ sana zorluk çıkarıyor mu?"

"Rex geldiğinden beri her şey daha iyi oldu."

"Neden?"

"İçimden bir ses konuştuklarını

söylüyor." Nyx ısıklık çaldı. "Rex

ve konuşmaları."

"Çok sık vermiyor ama verdiği de çok sert oluyor," diye katıldım. Sonunda

öğürmeyi bırakan Link, "Sence nereye gittiler?" diye sordu.

"Sadece bir gezinti için. Geri döneceklerdir. O saatli bir bombaydı," diye düşündüm. "Etrafta nasıl hayalet gibi dolaştığını, konuşmadan dinlediğini gördün... Bunu sadece kendini kaybetmek üzereyken yapar.

"Lever böyle bir günde saygısızca bir şey yapacak kadar aptalın tekiydi." "Sence başka bir patlamaya karşı dikkatli olmalı mıyız?" Çelik sorguladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden bana soruyorsun? Onu en az benim kadar iyi tanıyorsun."

Çelik burnunu çekti. "Bear, Rex'e öfkesinin bedelini ödetirken sen de onun

evindeydin." "Doğru." Bir omuz attım. "Bear zalim değildi."

Çoğu zaman bizi yerleşkede birlikte koştururdu. Bu benim için bir ceza değildi. Bazı günler koşmak, çocukken kendimi özgür hissettiğim tek zamandı.

"Öyle olduğunu söylemiyorum, sadece bu tür olayların sonuçlarını bizden daha fazla gördüğünü söylüyorum." "Bu yüzden bir gezintiye çıkıp sonra eve döneceğini biliyorum."

Koşmanın daha iyi bir versiyonu değilse yolculuk neydi?

Ellerimi ceplerime soktum ve Cruz'un çalıştığı banyodan yükselmeye başlayan kimyasal buharı izledim. Gaz maskesi takıyordu ki bu çok ürkütücüydü. O lanet şeylerden nefret ederdim. İnsanları karıncalar tarafından ısırılmış gibi gösterirlerdi.

"Rach'in hamile olduğunu duydun mu?"

Link'in sorusu üzerine başımı salladım. "Duydum. Senin tutuklandığını da duydum, sık kafalı," diye Nyx'e yöneldim.

Beni itti. "Siktir git."

"Cidden bu haçlı seferine mi çıkıyorsun?"

Nyx uzandı ve boynunu kırılana kadar bükte. "Tepesi atmaya yakın olan tek kişi Rex değil."

"Bir söz verdiğini sanıyordum."

"Verdim. Bozmayacağım."

"Bu bir yan adım, değil mi?" Şüpheli bir ses tonuyla sorguladım.

"Indy hapse girmemi istemedi; ailemi korumamı istedi, bunu yapabileceğim." "O'Donnelly polisleri uzak tutabildiği için mi...?" Sözcüklerin düz düşmesine izin verdim. "Kimse o kadar

güçlü. Sonsuza kadar değil."

"Belki ABD'nin her yerinde değil ama New York onun oyun alanı. Serçeler ortaya çıktığından beri Beş Nokta gücünü pekiştiriyor." Kanıtları yok etmekle meşgul olan Cruz'a baktı. "Aklımı kaçırmak üzereyim. Son birkaç ay zor geçti."

Link iç çekti. "Haksız değil. Birbiri ardına vurulduk. Bu moraller için pek de iyi olmayacak. Rex Cali'den aklında değişiklikle döndü. İnsanlar değişimden hoşlanmaz, MC kardeşler bir yana."

Yanılmıyordu.

Haklı da değildi.

"Bunun moraller için kötü olacağını sanmıyorum," diye karşı çıktım. "Bu bir güç göstergesidir. Kardeşler Rex'in neler yapabileceğini unutuyor çünkü bunu sık sık yapmıyor. Bir hatırlatma her zaman iyidir. Ayrıca, Harlow'u eklediğinizde o da bir kardeş olacak."

"Kardeş olmak için yaratılmamış," dedi Steel suratsızca. "Bunun için midesi yok." "Midesi büyüyebilir," diye gürlledi Nyx. "Ona zaman ver."

Steel'in tek söylediği, "Başka biri olsaydı, zahmet etmezdik," oldu.

"Mesele de bu zaten. O başka biri değil, değil mi? O Jessie Dresden'in kardeşi ve Samuel Haune'u öldürdüğümüzü gördü. Bizim üzerimizde kozu var, ama bizim de onun üzerinde kozumuz var."

Nyx'e bir bakış attım. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Nyx homurdandı, "Ben kimseden hoşlanmıyorum."

Link, Nyx'i kaçırıp onu bir noogie'ye sürüklerken bir kahkaha attı. "Bizi sevdiğini biliyorsun." "Siktir git," diye tersledi Nyx, kollarını tekrar göğsünde kavuşturmadan önce onu iterek uzaklaştırdı.

"Siz benim ailemsiniz. Sizi sevmek zorunda değilim." Homurdandım. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Nyx bana ters ters baktı.

"O kadar da kötü biri değil," dedi

Sin. "Kim? Nyx mi?" Alay ettim.

"Şey, o da. Harlow'u kastetmiştim. O akıllıdır."

"Öyle mi?" Link sorguladı.

"Hem de çok. Geçen hafta bir gün onunla İncil'deki bazı şeyler hakkında konuştuk-"

"Ne zamandan beri dinle ilgileniyorsun?"

Sin, Steel'i görmezden gelerek, "Boğazıma tıkmaya çalışmadı," dedi. "Sadece ne okuduğunu açıkladı ve bugünle paralellik kurdu. Kulüpte yönetici rolünde iyi olacaktır.

"Lafi açılmışken, sonunda striptiz kulübü için birkaç adam yetiştirdim. Nyx, Hawk'ı günlük güvenlik işlerinin başına getirmemde bir sakınca görmüyor musun?"

"Benim sözüme ihtiyacınız yok," diye araya girdi Nyx.

Sin yüzünü buruşturdu. "Uzun zamandır sana soruyorum, önce Rex'e danışmam gerektiğini unutmuşum. Özür dilerim." "Üzülme."

Nyx'e baktım. "Prez olarak hareket etmeyi özlemiyor musun?" Nyx başını salladı. "Hayır.

Ben liderlik etmek için yaratılmadım."

"Saçmalık. Sen öylesin. Sadece son sözü söyleyecek kişi sen olmamalısın. Buradaki tüm bu salaklar sana saygı duyuyor, değil mi? Günah gözümüzün önünde işlendi."

Nyx omuzlarını oynattı. "Bununla bir yere mi varacaksın?" "Hayır.

Sadece kendine dikkat etmen gerektiğini söylüyorum. Kimse dokunulmaz değildir." "Mesele de bu değil mi zaten?" diye karşı çıktı acımasızca.

İçimi çektim. "Sadece ailenle birlikte olmanı istiyorum Nyx. Benim gibi onlardan ayrı düşmeni istemiyorum.

Keira Cyan'ı Ohio'ya getirmeyi kabul etmeden önce."

"Giulia Nyx'in rahat durmasına asla izin vermez," diye alay etti Link.

"Siktir git Link," diye homurdandı Nyx. "Onun hakkında böyle şeyler söylemeyi kes. O anlıyor. Beni anlıyor. Evet, o bir kaçık ve evet, komik ama ben de en az onun kadar deliyim ve o beni kabul ediyor. O benim hayatım-"

"Eğer öyle olsaydı, bu avcılık saçmalığını bırakamaz mıydın?"

Nyx ölü gözlerini bana dikti. "Giulia babasının bir tecavüzcü olduğunu öğrendiğinde bana kafasındaki uğultunun geçip geçmeyeceğini sordu. Ona yalan söyleyemezdim, bu yüzden geçmediğini söyledim. *Ve geçmiyor da*. Beni kör ve sağır edene kadar her şeyi, tüm duyularımı örtüyor. Ta ki lanet olası dilime, tenime, burnuma bulaşıp soluduğum havayı kirletene kadar.

"Indy benden çocuğumun yanında olacağıma dair söz vermeme istedi ve Giules'i bebeğimizi büyütmesi için yalnız bırakmaktansa ölmeyi tercih ederim, ama gerçek şu ki, bazı günler bu uğultu o kadar yüksek ki kafamdan bir çekiçle çıkarabilirim.

"Kadınım neler yaşadığını biliyor. O da hissediyor. Çocuğu on yaşına geldiğinde kafatasını çekiçle parçalayan bir baba ne işe yarar ki? Tek duyabildiği ve görebildiği kız kardeşinin bir canavar tarafından parçalanması olduğu için işlevini yerine getiremeyen bir adam ne işe yarar?" Omuzlarımdan tuttu ve beni sarstı. "Ne yaptığını biliyorum ve iyi bir yerden geldiğini de biliyorum ama kaçmak için uyuşturucu aldın ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundasın. Aferin sana dostum.

"Seninle gurur duyuyorum. Gurur duyuyorum. Temiz olduğun her gün kutladığım bir gün ve Keira'ya geri dönmek için elinden geleni yaptığını bilmek beni daha da gururlandırıyor. Hatalarını düzeltiyorsun.

"Ama benim de yaptığım bu. Öldürmeye bağımlı değilim. Bunu işlevimi yerine getirmek için yapıyorum."

"Benim de bazı günler işlevimi yerine getirmek için uyuşturucu aldığımı düşünmüyor musun?" Gözlerindeki cehennemi gördüm ve nefesimi boşa harcadığımı anladım.

Nyx ürpertici bir nefes verdi. "Avcılık benim anti-depresanım."

"Vekil-Prez olarak iyi iş çıkardın. Biliyorum, belki Rex sana daha fazla sorumluluk verirse," diye başladı Steel ama Nyx onu durdurdu.

"Hayır. Bunu istemiyorum. Başkan Yardımcısı olarak kalacağım ve bu işte iyi olacağım ama avcılık... O'Donnelly ciddi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor. Onda da o lanet uğultu var. Ona musallat olan şeytanları var. Beni güvende tutacaktır. Ona güvenmek zorunda değilsin ama ben güveniyorum. Çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Tek kaçışın o son nefesi almak olduğunu biliyor-"

"Neden böyle konuşuyorsun dostum?" Sin talep etti. "Uğruna yaşayacağın çok şey var." "İşte tam da bu yüzden. Çünkü buna katılmana ihtiyacım var. Ben olduğumu görmene ihtiyacım var. Bunu yapıyorum çünkü kendimi güvende hissediyorum ve bu benim hayatımı yaşamamın, kadınımın ve çocuğumun yanında olmamın düşük riskli bir yolu."

Söyleyebileceğim, söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama boşa kürek çekmek istemedim.

Bunun yerine onu ensesinden tuttum ve alnımı alnına dayadım. "Şehirden hemen çıkmalısın, doğruca Ohio'ya gel. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum."

"Bana söz ver, Nyx." "Söz veriyorum," diye

homurdandı Nyx.

Onu ittim. "Sanırım alabileceğimiz tek güvence bu."

Ve bu, olayların büyüklüğü düşünüldüğünde, pek de güven verici bir şey değildi.

KIRK İKİ

PARKER

BAZZI - MİNE

Rachel, Rex'in bisikletinin arkasında hızla uzaklaşırken garaj yoluna baktım.

Verandada oturduğumu fark etmemişti bile. Fark etseydi, şaşıracağını biliyordum.

Oturduğum yerde kalmak için varlığımın tüm gücünü harcıyordum. Hareket etmemek için. Hareketsiz kalmak.

"Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim," diye aceleyle inledim, ellerim hasır onları ısırana kadar koltuğun kenarına kıvrıldı.

Gölgelerin arasına sıkıştığımda, Digger ve MaryCat adında bir çiftin kapılardan geçtiğini görmek için uygun bir konumdaydım. Bebekleri çok tatlıydı ve onlar kulüp binasına giderken ben de onlara bakmayı kabul etmiştim. Başka ne yapacaktım ki? Ne de olsa evden çıkmamak için harika bir bahaneydi. Ama müziğin başladığını duyduğumda, içimdeki özlem beni korkularımla yüzleştirdi ve sesin uğultusunu dinlemek için kendimi dışarı sürüklemeye zorladı.

Neredeyse törene katılabilmeyi dileyecektim - kulağa çılginca geliyordu. Canlı. Çocukken katıldığım cenazelerden çok farklıydı.

MaryCat ve Digger kolları birbirine yapışmış bir halde geri dönerken, içime delici bir özlem saplandı.

Çok yalnızdım.

Bu benim kendi seçimimdi ama bu, temel bir hayatta kalma içgüdüğü olarak buna ihtiyaç duymanın ne kadar korkunç olduğunu azaltmadı.

Eve varmadan önce biri seslendi: "Digger, Storm'un nereye gittiğini biliyor musun?"

"Sanırım diğerleriyle birlikte Buzdolabı'na gitti, değil mi?"

"Ah, kahretsın."

Aksanın yumuşak tonu, karanlıktan ay ışığında aydınlanan yüzlere bakmamı sağladı.

Omuzlarını kamburlaştırıp Digger'a ters ters bakan yabancıyı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Zayıf biriydi ama yüzü çok güzeldi.

Yanakları dolgun, kaşları genişti ve dudakları kızgınlıkla büzüldüğünde bile yumuşaktı. Ama gözlerinde, yanılmadığımı düşündüğüm bir nezaket vardı.

Saçları öyle bir şekilde alnına döküldü ki parmaklarım saçlarını okşamak, ona dokunmak için can attı.

"Sorun nedir?"

"Onunla yarınki düzenlemeler hakkında konuşmak istedim."

"Bu kadar geç mi? Tanrım, Tatlı Dudak, bunu çok ciddiye alıyorsun. Kulüp binasına geri dön, seviş,

ve sarhoş ol."

Tatlı
Dudaklar
mı?

Adı bu muydu?

Yani, tatlı dudakları vardı. Bu yalan değildi ama yol isimlerinin birbirini tamamlayıcı olması gerektiğini düşünmüyordum. Nyx adında biri neden bir tanrıçanın değil de bir tanrıçanın adıyla Nyx olarak adlandırılırsın ki?

MC kardeşlerin tuhaf olduğu kesindi.

Digger cevap beklemedi, sadece yüzünü MaryCat'in saçlarına gömdü. MaryCat'in kıkırdamasına neden olan bir şey söyledi ve orada olduğumu, onları dinlediğimi söylemek benim için çok garipti, bu yüzden içeri girmelerine izin verdim ve Tatlı Dudaklar'ın ellerini sıkıntıyla kalçalarına koyup Rachel'in evine doğru bakışlarını dikmesini izledim.

Verandaya yaklaştığında gerildim.

Merdivenleri çıkarken, "Kulak misafiri olanlar asla iyi şeyler duymazlar," diye gürlediğinde, kalbimin yanacağını sandım.

"Kulak misafiri değildim," dedim soluk soluğa. "Gerçekten! Başından beri burada oturuyordum. Bilerek saklanmadım."

Şimdi o da verandanın gölgeliğinin altındaydı, tıpkı benim için yaptıkları gibi, gölgeler yüz ifadesini gizliyordu. Bir hissetti duydum, gerildim, sonra "İster misin?" diye mırıldandı.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve elindeki ambalajın belli belirsiz parıltısını zar zor görebildim. "İnek Masalları mı?"

Mırıldandı. "Benim favorim."

Yutkunarak, "Teşekkür ederim ama ben iyiyim" dedim. Şekeri gerçekten istiyordum ama bunun için altımdaki sandalyeyi bırakmam gerekiyordu. Bu imkânsızdı; parmaklarım artık yerine lehimlenmişti. "Yıllardır böyle bir şey yememiştim."

Ambalajın parmaklarının altında parçalandığını duydum. "Şekersiz yaşayamam. Sanırım adımla duymuşsundur. Şekeri severek kazandım. Seninki ne?"

Huh. Şekerden tatlı dudaklar. Belli ki kardeşler onun dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu fark etmemişler.

"Ben Parker." Sinirlerim gerildi. "Rachel'in asistanıyım." "İlginç."

"İlginç, nasıl?"

"Sadece öyle. Bu gece kulüp binasındaki pek çok kişiyi şok etti. Onun hakkında bir sürü söylenti vardı."

"Rachel hakkında mı?" Endişeyle sordum. "Neden?"

"MC ile birlikte değilsin, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman sana söyleyemem, tatlım."

Öfkelendim. "O benim patronum ama aynı zamanda arkadaşım. Bu yüzden mi Rex'le yarışmaya gittiler?" "Buraya mı geldiler?"

"Yaptılar."

"İlginç." "Şunu söylemeyi kes."

"Yapamam. Bu çok ilginç."

Parmaklarımı sandalyenin etrafında kenetlemeyi bıraktığımı fark etmeden nefes nefese, "Bildğin tek sıfat bu mu?" diye mırıldandım.

"Bunu motorcu olduğum için mi soruyorsun, yoksa her şeyin ilginç olduğunu söyleyip durduğum ve sana nedenini söylemediğim ve sen de merak ettiğin için şirretlik yaptığın için mi?"

"Ergo?" Söylediği onca şey arasında bu bana çok ters gelmişti. Omuz silkti. "Yani-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bir avukat için çalışıyorum. Bunun ne olduğunu biliyorsanız, ilginç için başka bir kelime biliyorsunuz demektir."

"Olabilir, ama bu senin merakını dindirmez." Dilini gıdıkladı. "Ellerin sandalyenin etrafında kenetlenmeyi bıraktı. Tekrar rahatlayabilirsin tatlım. Sana zarar vermeyeceğim. Kötü görünebilirim ama ısırmayacağım."

Gözlerimi kırptım. "Yapacağını düşünmemiştim."

"Hayır mı? Çoğu insan kesiği görür, başka bir şey görmez. Şimdi biraz şeker ister misin?"

Dudağımı ısırarak, sesim istediğimden daha sert bir şekilde, "Şekeri alırsam sandalyeyi bırakmam gerekecek ve bunu yaparsam içeri kaçabilirim," dedim.

"Neden? Benden korktuğun için mi?"

Benden sert bir kahkaha kaçtı. "Ben her şeyden korkarım." "Huh. Bu senin için can sıkıcı bir durum."

"Hiçbir fikrin yok." Yine dudağımı kemirdim. "Şekeri bana yedirebilir misin?"

Tanrım, o ikramı gerçekten istiyordum.

"Bu senin için sorun olur mu?" Şeker için, evet.

"İyiden de öte."

"Benim ellerim temiz," dedi bana, verandadaki sessizlikte başka bir paketin kırışması duyulduğunda.

"Bundan şüpheliyim."

Durakladı. "Ha?"

"Avuç içlerinizde kaç farklı bakteri türü yaşadığını biliyor musunuz?" Göremediği bir yüz ifadesi takındım ve "Eskiden mikrop düşmanı biriydim" diye açıkladım.

"Bu büyüdükçe unuttuğun bir şey mi?" diye sordu bana ikramı uzatırken ve dudaklarına yerleştirirken. "Isır ki dokunmadan ambalajını çıkarabileyim."

Ne kadar düşünceli bir davranış?

Dediğini yaptım ve ikramın tadını çıkardım. Şeker beni hızla çarptı.

"Orgazmdan daha iyi, yemin ederim," diye mırıldandım çiğnemeyi bitirdiğimde.

"Tatlım, şekeri severim ama bunun orgazmdan daha iyi olduğunu düşünüyorsan seksi yanlış yapıyorsun demektir."

Yüzümün kızarmasını reddettim. "Büyük olasılıkla öyle," diye karşılık verdim. "Ve evet, kendimi bir mikrop fobisi olmaktan kurtardım. Çok fazla fobim vardı. Hepsiyle birden uğraşmak yorucu olmaya başlamıştı."

"Huh." Bir an durakladı, bir parça daha şeker aldı ve yemeden önce "Kaç tane fobin var?" diye sordu.

"Şimdi mi? İki. O zamanlar on altı gibi bir şeydi."

Öksürdü. "On altı mı?"

"Evet." Burnum kırıştı. "Neden yorucu olduğunu anladın mı?"

"Yani, belki. Eğer bunlardan biri köpekbalıklarından korkmansa, New Jersey'de her gün bir köpekbalığı görmüyorsun, değil mi?"

"Pennsylvania'da yaşıyorum," diye düzelttim.

"Orada köpekbalıkları mı var?" diye sordu gülerek.

"Sadece akvaryumlarda," diye karşılık verdim ama gülümsüyordum. "Ben sadece onlara gitmiyorum."

"Akıllıca. Yani hala sahip olduğun fobilerden biri bu mu?"

"Evet. Eskiden donmuş muhallebiden çok korkan birini tanırdım. Düşünebiliyor musunuz?"

"Gerçekten yapamam," dedi boğazını temizlemeden önce kasvetli bir şekilde. "Demek dışarıda olmaktan korkuyorsun, ha? Agorafobi mi?"

Dudağımı ısırđım. "Evet."

Sesim o kadar kısıktı ki bir fare bile bu onayı söyleyebilirdi. "Burada oturmak senin için cesur olmak demek, değil mi?"

"Hem de çok. Sadece burada olduğum süre de öyle."

"Ah, evet. Sen Pennsylvania'lı bir kızsın. Cenaze için mi geldin?"

Onu düzeltmedim. Ne yazık ki doğma büyüme Jersey'liydim. Tek talihsizliğim lanet olası ailemin de buralı olmasıydı ve onlarla ilgili hiçbir şeyle ilişki kurmayı sevmiyordum.

Bu yüzden taşınmıştım.

Ayrıca bu yüzden hoagie yemeyi bırakmıştım, oysa hoagie dünyada en sevdiğim şeydi. Şekerden bile daha çok.

"Öyle sayılır."

"Sayılır mı? Bear'ı tanımıyor muydun? Pek tanımıyordum. O benim zamanımdan önceydi." "Hayır. Onu sadece patronum aracılığıyla tanıyorum."

"Peki, neden geldin?"

Yüzümü buruşturdum. "Oda arkadaşım, borçlarını ödemek için tüm mobilyalarımızı almaya gelecek tahsildarları olduğunu bana söylemeyi unuttu."

Sustu. "Bu gerçekten boktan."

"Değil mi?" Hâlâ çok kızgındım ve bunu anlattığım ilk kişi oydu. Söyleyebildiğim kişi, Rachel, şu anda o kadar çok şeyle uğraşıyordu ki onun stresini artırabileceğimi düşünmüyordum.

"Tüm eşyalarını mı aldılar?"

"Bilgisayarım dışında."

"Bunu nasıl kurtardın?"

Nefesimi içime çektim. "Onu, telefonumu ve cüzdanımı alıp kaçtım." "Adına sahip olduğun tek şey bu mu?" diye sordu, şaşkınlığı açıktı. Ağlamamaya çalışarak, "Artık öyle" diye fısıldadım.

"Lanet olsun! Bu doğru değil. Hem de hiç. Hadi, şimdi oraya gidelim ve eşyalarını geri alayım." Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır! Senden bunu isteyemem."

"Tanrım, Parker, bu iğrenç. Artık bir Yaşlı Kadın'ım yok-" Sesi bu konuda acı mı geliyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? "-Payımı harcayacak bir şeyim yok. Dur sana yardım edeyim."

Beni ışıktaki görseydi, ağzımın açılıp kapanma şekliyle sudan çıkmış balığa benzeyeceğimi biliyordum, ama bu daneyin nesiydi?

"Senden bunu yapmanı isteyemem,"

diye reddettim. "Benden istemedin."

Ben teklif ettim."

"Çünkü bu senin için adil olmaz. Beni tanımıyorsun. R-Rachel istesem yardım ederdi-"

"Ona söylemedin mi? Yoksa hiçbir şey söylemeden kışının üstüne atılmana izin verecek bir kaltak mı?"

"O bir sürtük ama o anlamda değil," diye mırıldandım, parmaklarım tekrar koltuğun etrafında sıkılaştı. Bir şekilde biliyordu çünkü eli benimkinin üzerine yerleşmişti. Sıcaklığı... *Tanrım*. Bir nefes verdim. "Ve eğer ona söylersem bana yardım eder. Bugün kıyafetlerim ve eşyalarım teslim

edildi ve o hiçbir şey söylemedi."

"Neden ona söylemedin? Ve sen neredeyse buraya taşındığında neden hiçbir şey söylemedi?"

"Çünkü hamile, ki bu onun için çok stresli, ve sonra Bear ve Rex'le ilgili durum ve her şey var. İşler şu anda çılgınca."

"Arkadaşları için çok meşgul olmamalı."

Burnum kırıştı. "Hamile olmanın onun için ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Doktorlardan çok korkuyor-"

"Fobiler üzerinden bağ kurdunuz, değil mi?"

"Pislik."

Kıkırdadı. "Dayanamadım."

"Ve kalmam hakkında konuştuk. Bana boş odayı istediğim kadar kullanabileceğimi söyledi."

"Sence önümüzdeki on yılı mı kastetti?"

Kendimi gülmekten alıkoyamadım ama parmakları benimkileri sandalyeden kaldırdığında sarsıldım ve "İşte oldu" diyerek beni yatıştırdı. Parmaklarımı nazikçe sıktı. "Dur sana yardım edeyim."

"Neden bunu isteyesin ki?" Zayıfça sorguladım.

"Çünkü kötü durumdaydım ve birinin bana yardım etmesini isterdim." "Sen bir iyiliksever misin?"

"En iyi türden. Deri giyerim."

Kıs kıs gülererek elimi çektim. "Gerek yok-" "Ne? Deri giymek mi? İnan bana, bana yakışıyor."

Kendimi sırtımdan alıkoyamadım. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Sana yardım etmek zorunda olmadığımı biliyorum. Ama bu etmeyeceğim anlamına gelmez."

Yanağımın içini ısırdım. "Bu güvenli değil." "Neden güvenli değil?"

"Onlar..." Yutkundum. "Bankadaki ajanlar gibi değillerdi." Durakladı.

"Tefeci mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

Zihninin hızla çalıştığını hissedebiliyordum ama ilk sorduğu şey "Sana dokundular mı?" oldu.

"Hayır. Kapıyı kırdılar ve doğruca onun odasına girdiler. Neler olduğunu fark ettiğimde onlarla yüzleşemeyecek kadar korkmuştum ve televizyonu kaldırdıklarında çalışmam gereken şeyleri alıp oradan kaçtım."

Parmaklarımı tekrar nazikçe sıktı - tuhaf bir şekilde güven verici olan yumuşak bir titreşimdi.

"İşkolik, ha?"

"Ne?"

"Kıyafetlerinizi, ailenizin fotoğraflarınızı ya da ilk köpeğinizi değil, '*çalışmak için ihtiyacım olan şeyleri*' sakladınız" diye aktarıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Alınan şeylerin parasını ödemek için çalışmam gerekiyor."

Mırıldandı ve bu başlı başına bir yargılama gibi hissettirse de, sadece "Haklısın. Yaralanacağımdan mı korkuyorsun yoksa verandadan ayrılamayacak kadar mı korkuyorsun?"

Yumuşak bir şekilde nefes verdim. "İkisi de."

"İncinmem konusunda endişelenmene gerek yok. Bana Tatlı Dudaklar diyebilirler ama her yerim tatlı değil."

"Bildiğim iyi oldu."

Kıkırdadı, alçak, derin ve karanlıktı ve... Yutkundum.

"Şimdi, verandadan inme meselesi, bir bakalım, hiç bisikletin arkasına bindin mi?" "Hayır," diye

bağırdım. "Ve binmek de istemiyorum."

"Elbette öyle," dedi kolayca. "Kendini asla bir domuzun üzerindeyken olduğundan daha özgür hissedemezsin." "Özgür hissetmeyi sevmiyorum. Ben hissetmeyi seviyorum."

"Kafes mi?" Alay etti. "Hiç sanmıyorum. Korkunuz bir kafes ve daireniz ya da kapana kısıldığınız yer her neyse, bu korkunun bir kurgusu."

Oflayarak, "Terapist falan mısınız?" diye mırıldandım.

"Hayır, sadece gündüz kuşağı talk show'larını izliyorum." "Tuhaf bir motorcusun."

"Tatlım, hepimiz tuhafız." Gün ışığı olsaydı, bana göz kırpardı diye düşündüm. Karanlığa neredeyse içerliyordum çünkü onu özlediğim anlamına geliyordu. "Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Az önceki ilgi yerini ruhumu emen bir korkuya bıraktı. "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım, paniğin diğer her şeyin önüne geçtiğini hissederek.

Önümde diz çöküp benimle birlikte nefes alana, iki eli de ellerimin üzerinde olana kadar zor nefes aldığımı, anksiyete krizinin eşiğinde olduğumu fark etmemiştim - sandalyeyi ne zaman tamamen bırakmıştım?

Vücudum kalkıp içeri kaçma dürtüsüyle gerildi, ama o oradaydı ve güzel kokuyordu - deri ve tıraş losyonu - ve nefesi vanilya kokuyordu ve elleri sert ama sıcaktı ve-

Nefesim kesildi.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlım. Hadi, sadece benimle nefes al. Sakin ol, sakin ol."

Yumuşak sözleri içimin derinliklerine, dürüst olmak gerekirse hiç yerleşmemeleri gereken bir yere yerleşti, ama lanet olası yerleştiler.

Parmaklarının nazik baskısı, sözlerinin yumuşaklığı, içlerindeki övgü, yardım etme arzusu -*Kimdi bu adam?*

Görüşümdeki noktalar dans etmeyi bıraktı ve kalbim yavaşladı, böylece kulaklarımda nabzımın atışını duymadım.

"-Çok iyi gidiyorsun Parker," diye tekrarladı. "Sadece sakin ol. Acelemiz yok-" "Sen kimsin? Neden bu kadar nazik davranıyorsun?"

"Ah, tatlım, bunu bana sormak zorunda olman bile erkeklerin sikici olmasına alışkın olduğunu gösteriyor." Beni bir kez daha nazikçe sıktı. "Seni bisikletime bindirmek için İnek Masalları ile rüşvet verebilir miyim?"

İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapmamıza rağmen rüşvet işe yaramadı - aslında o bitene kadar şekerden bıkmış hissediyordum.

Ama bir saat boyunca beni verandadan indirmeye çalıştı. *Gerçekten* denedi. Bir kere bile sabrını kaybetmedi. Kaybetseydi de onu suçlamazdım. Kendime kızmıştım. Ve kızgınlığımla ağlarken, kendimi onun kucağında otururken buldum.

Bu çılgıncaydı.

Çılgınca.

Delilik.

Ve aynı zamanda, iki gün önce agorafobimi örtecek kadar güçlü bir dehşet nöbeti içinde dairemden dışarı fırladığımda asla tahmin edemeyeceğim bir şeyin başlangıcıydı ve bana bir hafta önce imkansız olan şeyi yaptırdı.

Kaderin garip bir şekilde işlediğini sonradan fark edecektim.

KIRK ÜÇ

REX

"Sence Quin buranın köpekler için bir sığınak olmadığını biliyor mudur?"

Nyx'e bir bakış attım. "Bu chihuahua seni rahat bırakmıyor, ha?"

Huffladı.

'Söylemesi' gereken tek şey bu olduğu için dudaklarım karşılık olarak seğirdi.

Cenazeden beri köpekler daha büyük bir sorun haline gelmişti. Buranın kendi bölgeleri olduğuna inanmaya başladıkları açıktı ve sonuç olarak Nyx'in onu yerleşkeden Rachel'in evine kadar takip eden iki arkadaşı vardı.

Dikkatimi Newfoundlander'ın bize baktığı pencereye çevirdim, gıdıları salyalarla doluydu, dili çenesinin yanından dışarı sarkıyordu. Ve o koca hayvanın olduğu yerde Lucifer'in chihuahua'sı da yakınlardaydı.

"Kaç kişi kaldı?"

"Montana'dan bir çift, geri dönemeyecek kadar sarhoş oldukları için burada kaldılar.

Storm'un bölümü."

"Kalmalarını tercih ederim," diye itiraf ettim.

Link kıkırdadı. "O zaman New Jersey bölümü olurlar."

İç çekerek, "Biliyorum." dedim.

Storm'un etrafımda olmasını özlemiştim. Kafayı bulmadığı zamanlarda bana ayak uydurabilen birkaç kişiden biriydi. Son birkaç yıldır kafayı bulmak onun tarzı olmuştu.

Ohio ona iyi gelmişti. Prez olmak onun için daha da iyi olmuştu. Şimdi sadece Keira'ya geri dönmesi gerekiyordu.

"Sence başarabilecekler mi?"

Yanımda ayaklarını sürüyerek yürüyen Link'e baktım. "Bilmiyorum. Umarım öyledir.

Cenazede onunla dans etti, değil mi?"

Link boğazını temizledi. "Bunu fark edip etmediğinden emin değildim."

Nyx ses tonu açık bir şekilde, "İstemeseydin seni suçlayamazdım," dedi. "Zor bir gündü."

Haksız da sayılmazdı ve Nyx'le hiçbir konuda aynı fikirde olmayı sevmezdim.

Prensip olarak.

Çenemi ovuşturdum. "Sanırım onunla birlikte olmak istiyor."

Link bir kolunu kaldırıp duvara yaslanırken iç geçirdi.

Bir motor sesi hepimizin dikkatini çekti ve kaportasına grafiti işlenmiş gösterişli yeşil domuza bakarken Link mırıldandı, "O Angelo denen salağı sevmiyorum. Kim bir *Teenage Mutant Ninja Kaplumbağa*'nın adını alıp sonra da kısaltır ki?"

"Michelangelo takma adını kullanmamasına mı daha çok kırılıyorsunuz yoksa

Bir *Teenage Mutant Ninja Kaplumbağa*'dan sonra bir Günahkar olduğunda-" Nyx sorusunu bitiremeden, "O aptal herif!" diye bağırmaya başladı.

Çok geç olana kadar ne olduğunu anlamamıştım bile.

Lanet olası chihuahua.

Bir anda ortaya çıktı ve doğruca Newfoundlander'a yöneldi. Bu da

Angelo'nun yoluna girmesini gerektirdi.

"Siktir!" Bağıldım, pencereyi sürükleyerek açtım ve bağıldım, "Angelo! Lanet olası motorunu durdur!"

Ama motorunun sesinden beni duymadı ve belli ki kördü çünkü köpeği görmedi.

Ta ki bağırana kadar.

Nyx'i kollarının arasında sürüklerken kırıldı ve kalçasının üzerine düştü, chihuahua bu sırada öfkesini haykırıyordu.

"Lanet olsun, beni ısırmayı kes! Az önce senin nankör kışını kurtardım,"

diye gürledi Nyx. Link öksürdü. "Gülmemeliyiz."

Angelo'ya bağışlamakla meşgul olmasaydım dudaklarım titreyecekti. "Hâlâ sarhoşken ata binerek ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Hayvanı görmemesinin tek nedeni bu olabilirdi. Elbette

küçüktü ama onu fark etmemesi mümkün değildi.

"Ha, Prez?" Angelo bana, eve sarhoş dönmek üzere olduğunu doğrulayan sersem bir bakış fırlatarak sordu.

Angelo'nun beni çok kızdırdığını anlaması için burun deliklerinin öfkeyle açılması gerekmişti.

Lever'la ilgili haberlerin yayıldığını anladım çünkü bisikletinden atlayıp Nyx'e yardım etmek için koştu ve onu iterek "Seni lanet olası pislik" diye bağırды. Önündeki lanet köpeği görmedin mi?"

Angelo omuzlarını kamburlaştırma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim dostum. Yola karıştı."

"Asfalt ve beyaz taşların arasına karışmış sarı köpek mi?" Nyx, kendisini ısırmaya çalıştığı için köpeği ensesinden tutarken bile omzuna bir yumruk attı. "Kafan falan mı iyi senin? Sarhoş olduğunu anlıyorum ama ya kafan güzel ya da gözlüğe ihtiyacın var."

Nyx'in Angelo'nun anahtarlarını talep ettiğini gördüğümde, Nyx'in onu cezalandıracağını duyana kadar tartışmayı izleyerek VP'mi bıraktım.

Angelo, başı öne eğik, Giulia'ya mutfakta yardım etmek için kulüp binasına doğru eğildi - sert bir ceza gibi görünmeyebilirdi, ama elinde bir satır varken tam bir orospuydu.

Hâlâ chihuahua'yı tutan Nyx cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. Yarı yarıya burada bir telefon ping'i yapmasını bekliyordum ama yapmadı.

"Giulia'ya mesaj atıyor olmalı," diye düşündü Çelik, masadan her şeyi izlerken.

Gözünde bir buz torbası vardı çünkü görünüşe göre Ohio Chapter'dan biriyle kağıt oyunu yüzünden kavga etmişti. *Asswipe*.

Nyx patika boyunca topallayarak yerleşkeye doğru ilerledi. Topallaması kesinlikle belirgindi ve kendini nasıl tuttuğuna bakılırsa, aşağı inerken sadece kalçasını vurduğunu sanmıyordum.

"Sence o iyi mi?" Sin sordu. "Karakolda yediği dayaktan sonra daha yeni iyileşti."

Maverick, "Angelo onu fena halde çarpacak kadar hızlı gidiyordu," dedi ve bilgisayarında bir şeylerle uğraşırken bunu nasıl fark ettiğini asla bilemeyeceğimi söyledi. "Sanırım biraz morarmış. Eline komik bir darbe almadıysa kırık yok."

Nyx'in bir eliyle köpeği tutarken diğer eliyle mesajlaştığını görünce, iki bileğine de kötü bir darbe almadığını düşündüm.

Nyx onu Newfoundlander'ın yanına koyar koymaz, chihuahua onun botlarına saldırdı. Yani, belli ki, o da iyiydi.

Homurdanarak mırıldandım, "Bugün bunu görmem gerektiğini bilmiyordum. Televizyondaki bir şovdan daha iyi."

"Her ne kadar seni neşelendirecek bir şeye ihtiyacın olduğunu kabul etsem de, bunun senaryo olmadığına söz veriyorum," diye alay etti Sin, Nyx 'canavarı' kot pantolonunun paçasından çözmek zorunda kalırken başını sallayarak.

"Bir cenazeden sonra 'neşelenebileceğinden' emin değilim," diye düşündü Maverick. "Sadece o kafa yapısından çıkmanız gerekiyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Berbat bir ruh haliyle uyandım ama Rachel kusuyordu, bu yüzden yatakta debelenmektense yaşamayı seçtim ve ona çay yaptım."

Link yüzünü buruşturdu. "Hâlâ hastalanıyor mu?"

"Doktor artık ikinci üç aylık dönemde daha iyi olacağını söyledi. Son kan tahlili sonuçlarını aldım, her şey yolunda," dedim azımsanmayacak bir rahatlamayla.

"Lanet olsun, sen ve Nyx baba olacaksınız. Bu çılgınlık." "Ben zaten bir babayım," dedim sesimi çıkarmadan.

"Evet," diye homurdandı Link, "ama bana beş dakikadır babalık yapıyorsun. Bu fikre alışmam lazım. Bu beni çok korkutuyor."

Cep telefonumu elime aldığımda homurdandım. Wynter'ın bu sabah bana mesaj atmadığını görünce ona bir tane daha gönderdim.

Ben: *İyi misin tatlım?*

Onunla her şeyin yolunda gitmediğini biliyordum, son zamanlarda bu kadar sessiz olmasından değil, ama bu konuda bana gelmesini bekliyordum. Zor bir durumdu. Bir şeyleri düzeltmek istiyordum ama o bunu benim yapmamı istemedikçe bu benim görevim değildi.

Bu konuyu bu gece Rachel'la konuşmaya karar verdim, bakalım Wynter'ı her ne yaşıyorsa anlatması için zorlamak konusunda hemfikir olacak mıyız, Nyx topallayarak ofise girerken arkamı döndüm.

"O pisliği gördün mü?" diye homurdandı.

"Durumu takdire şayan bir şekilde hallettiğini düşünmüştüm," dedi Sin yuhalayarak ve Nyx'in kendisine attığı kuşu hak etti.

Başkan Yardımcım konsey masasındaki koltuğunda kamburlaştığında homurdandı: "Çok canım yandı. Lanet olası köpeğin üzerine düşeceğimi biliyordum, bu yüzden yoldan çekilmem gerekiyordu. Yoksa o küçük piçi Angelo'dan kurtarmaya çalışmamın bir anlamı olmazdı."

"Giulia'ya mutfaktaki boktan işleri mi yaptırdın?" Mav, bakışları bilgisayarından Nyx'e kayarak sordu.

"Onun için yapacak çok işi olduğunu söylüyor," dedi hiç de azımsanmayacak bir memnuniyetle.

"Biliyor musun, başka bir Yaşlı Kadın olsa," diye mırıldandı Çelik, "bunun pek de büyük bir ceza olmadığını söylerdim.

Kesinlikle sarhoş araba kullanmaya degecek biri değil, ama Giulia'yı Şeytan'a dilemezdim." Nyx'in dudakları sırtarak yukarı kalktı. "Evet, Şeytan'ın Günahkârları'nın içine Şeytan'ı koyuyor."

Gözlerimi devirsem de kalçasını ovuşturmasını, ardından bileğini kontrol etmesini ve sanki

hassasmış gibi gemesini izledim.

"İyi misin?"

"İyi
olacağım."

"Bu köpekleri sahiplenmelisiniz," diye yorum yaptı Mav. "Newfoundlander iyi bir bekçi köpeği olur."

"Chihuahua ne olabilir ki? Bir kucak köpeği mi?" Link alay etti.

"Nyx, Giulia'yı damgaladığında ona vermediği tek topu elinde tutmak istiyorsa hayır," diye şaka yaptı Sin.

"Siktir git," diye mırıldandı Nyx.

"Bu hafta bizim evden taşınyorsun, değil mi?" Nyx'e sordum. "Kötü bir fikir olmayabilir.

Belli ki size bağlılar."

Bana kaşlarını çatı. "Dalga mı geçiyorsun? İki köpekle ne yapacağım ben?"

"Onlara buradan başka sıçacak bir yer mi verelim?" Link masadaki kendi koltuğuna otururken neşeyle işaret etti.

Nyx homurdandı. "Harika."

"Giulia'ya sor," diye teşvik

ettim. "Evcil hayvan

istemiyorum."

"Adil olmak gerekirse, bir Yaşlı Kadın istemedin ve şimdi onlardan birine ve yolda bir çocuğa sahipsin." Nyx Sin'e ters ters baktı. "Kıçına tekmeyi yemek mi istiyorsun?"

"Etrafta topallayarak dolaştığına göre, şimdi bu işe girişmek için iyi bir zaman."

Homurdanmama rağmen, Maverick'e dikkatimi vermek için döndüm. "Mav, bugün konseyi toplantıya çağırın sendin. Neler oluyor?"

"Grizzly'nin SS numarasını kontrol ettim. Ölümü resmi olarak kaydedilmiş ve o tarihten bu yana SS numarası aktif değil."

Nefesimi üfledim. "Sence bu onun gerçekten öldüğü

anlamına mı geliyor?" "Öyle. Sadece babanın cesedine ne

yaptığını bilmiyoruz."

"Bu kapanış gibi gelmiyor. Başka bir kimlik altında yaşıyor olabilir. Sosyal güvenlik numaralarını bulmak o kadar da zor değil," diyen Steel, buz torbası damlamaya başlayınca başını eğip çenesini ovuşturdu.

"Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi Maverick omuz silkerek. "Elimden geldiğince derine indim ama bu ABD'de iğne aramak gibi bir şey.

"Bear, sanki Grizzly ölmüş gibi her şeye devam etti. Cenaze faturası ödendi; kamu kayıtları güncellendi. Bear onu yasal olarak ölmüş olarak kaydettirdi. Bu onun sahte yapacağını düşündüğüm bir şey değil. Neden bu kadar çaba harcadığından bile emin değilim."

"Babamın şimdi neler yapabileceğini kim bilebilir ki?" diye homurdanarak pencereden dışarı baktım, Newfoundlander'ın yere yerleşmesini ve chihuahua'nın onun üzerine tırmanıp kürkünün içine uzanmasını izledim.

Angelo'nun yaklaşması üzerine viyakladığını duymuş olsam da, iyi görünüyordu.

"Babanın kim olduğunu hatırlaman gerek," diye çıkıştı Link, dikkatimi köpeklerden çekip ona yönelterek. "O da hatalar yaptı; hepimiz zamanında yapmadık mı? Ölmeden önce daha bir sürü hata yapmayacak mıyız? Yaptıkları onun ne kadar iyi bir baba olduğunu göstermez, Rex. Ve o sadece senin baban değildi. Hepimize baba gibi davranan bir adamı küçümsüyorsun-"

"Haklı," diye mırıldandı Maverick.

"Öyle," diye onayladı Sin.

"Tam isabet," dedi Steel.

"Evet," diye gürledi Nyx. "Ayı her şeyi mahvetti ama bu işin peşini bırakmalısın Rex."

Ağzımı sıkıca büzdüm, o kadar sıkıydım ki lanet olası bir erik gibi görünüyor olmalıydım. Rasyonel olarak, haklı olduklarını biliyordum. Ancak duygular her zaman mantıklı değildi. Ve babam için değerlerini göz ardı etmeden onların sözlerini göz ardı edemezdim.

Bizi o büyüttü. Bu salakların babaları ya siktirip gittiğinde ya da hiçbir şey yapmadığında

oradaydı. Onları incitmek istemedim, onlarla tartışmak da istemedim, bu yüzden lanet olası çenemi kapattım.

Şans benden yanaydı çünkü Lodestar konuyu değiştirdi. Kapı içeriye doğru çarptı ve her zamanki gibi özür dilemeden hışımla içeri girdi.

Elinde plastik bir dosya vardı ve onu masaya vurdu. "O herif babanın cinayet masasında, Rex."

"Hangi şerefsiz?" Konsey oturumuna dalmış olmasını umursamayacak kadar kurallarına saygısızlık etmesine alışmış bir şekilde talepte bulundum.

"Francis Merriweather. Pedofil Aidan O'Donnelly Sr. Nyx ve Harlow'u öldürmek istiyor-"

"Yine konsey toplantılarını mı dinliyorsun?" Çelik homurdandı.

Onu görmezden geldi. "O lanet olası bir Serçe!" Ellerini yumruk yaptı ve masaya vurdu.

Patlamanın şiddetiyle masanın üzerindeki eşyaların çoğu sarsıldı ve onlar da takırdadı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Serçelerin bulaştığı onca boktan sonra bu ihtimalin dışında değildi ama şimdiye kadar bununla ilgili hiçbir şey duymamıştım... Dehşetine bakılırsa o da henüz böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Çenem çalışıyordu, "NWS de çocuklarla ilgileniyordu" diye mırıldandım.

Lodestar Nyx'e bir bakış attı. "Beş Nokta ile yaptığınız anlaşmaya ben de katılmak istiyorum."

Sikeyim.

Denedim, "Lodestar-"

Nyx benim yerime konuştu, "Tamamdır."

Çenesini eğdi. "Bana ne zaman, nerede ve nasıl olacağını söyleyin, ben de yardım edeyim."

Bununla birlikte, içeri girdiği gibi hızla dışarı çıktı ve savaşı kapımıza getirdi. Öyle bir savaş ki, dürüst olmak gerekirse, arkasında durmamak imkansızdı.

KIRK DÖRT

RACHEL

Parker ofis kapısının arkasından baktı. "Çay ister misin?"

"Daha fazla işersem, tuvalette de çalışabilirim."

Kadın homurdandı. "Basit ve *kibar* davranıp hiç istemediğini söyleyebilirdin."

"Ne zamandan beri fazla paylaşmıyoruz?" Ona tatlı bir gülümseme attım. "Oh, bekle, şu bebek partisi hakkında bana yalan söylediğini gördüğümünden beri düzenlediğini biliyorum."

Parker kollarını göğsünde kavuşturdu. "Paranoyaksın, bunu biliyor muydun?"

"Oh, eminim." Burnumu çektim ama daha fazla bilgi almak için onu sıkıştırıramadan cep telefonum çaldı. Hunter'ın arayan kimliğini görünce telefonumu kaptım ve "Aramalarımı görmezden mi geliyorsun?" diye çıkıştım.

Ses tonunu tanıyan Parker ateş hattından geri çekildi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. "Böyle bir karşılamayla beni kim suçlayabilir ki?" Hunter her zamankinden daha sert bir ses tonuyla konuştu. "De Laurentiise'lerle akrabalığınız var mı, yok mu? *Camorra De Laurentiises*?"

Bunun benim için yeni bir haber olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Bunu Dead To Me'den öğrenmiş olmam beni her şeyden çok kızdırdı.

Aradığından beri onunla iletişime geçememiş olmam da can sıkıcı olmanın ötesindeydi.

Bir iç geçirdi ve ben bunun suçlu bir *ses* olduğuna inanmayı seçtim. "Bunu Lodestar'a sorabilirdin."

"Sana sormak varken neden ona sorayım ki? Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, senin bir suç ailesinin parçası olman gibi küçük şeyleri bilmem gerekir."

Hattan bir başka sert nefes verme sesi duyuldu. "Camorra ile kan bağımlı olmanı benim suçum değil."

"Hayır, bu senin hatan değil ama bana söyleyebilirdin. Bu yüzden hakkında dava açıldı, değil mi? Ne halt ettin sen?"

"Hiçbir şey yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı. "En azından vurulmaya değecek bir şey yapmadım, lanet olsun."

Anlamalısın Rachel, bunların hiçbirini ben istemedim.

"Ailem ben küçük bir çocukken Sicilya'ya taşındığında ailenin o tarafından kopmuş. Üniversiteden sonra bana yaklaşıp Vegas'ta yaşamaya davet edene kadar büyükbabamı tanıımıyordum bile. Geldim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Seni ve Rory'yi ülke çapında takip mi edecektim?"

"Beni işe bulaştırmayacağına söz verdi. Sadece beni tanımak istediğini söyledi. İşin kötüsü, bunda ciddiye. Sadece son iki yıldır onların ticaretine serçe parmağımı bile karıştırdım ve bunun tek nedeni onun yaşlı ve hasta olması."

"Şimdi, o da lanet olası bir duruşmaya çıkacak-"

Bunun üzerine kulaklarım diken diken oldu. "Ne dedin? Neden beni aramadın? Orada avukatlık yapamam ama

tavsiye ederim. Eminim en iyisi için para ödüyordur, ama bir mafya davasında başka bir çift göz asla kötü bir şey değildir." "O eski kafalı," diye mırıldandı, sesi *nihayet* özür diler gibiydi.

"Yumurtalıklarım onu bu durumdan kurtarmak için beni daha az yetenekli mi yapıyor?"

Hunter homurdandı. "Evet. Yoksa seni ilk uçakla buraya getirirdim. Onun içeride ölmesi fikri cehennem gibi. Ama bunun olup olmayacağını bilmiyorum. Onu suçladıkları şeyden çok daha kötü şeyler yaptı. Hapse girmesini istemiyorum, Rach. Huysuz ihtiyar piçi seviyorum." Organize suçlara karışan suçluların sabıkalı olması çok yaygındı ve bunun nedeni, savcıların güçlü adamları en basit suçlamalarla parmaklıklar ardına tıkma konusunda parlak bir başarı oranına sahip olmalarıydı. suçlamalar.

Luciu Valentini'yi ele alalım; bir mezarlığa yaptığı saygısızlık nedeniyle birkaç yıl hapis yatabilirdi.

Çok daha kötülerini de yapmıştı ama içeride geçirdiği süreyi uzatmanın 'yollarını' bulurken onu kilitleyip anahtarı atmalarına neden olabilecek şey de buydu.

Cinayet suçlamalarından pek korkmazdım, ancak acınası suçlamalar çoğu kişinin hayal edebileceğinden çok daha ağırdı ve bunlardan kurtulmak için büyük bir beceri gerekiyordu.

"Yani sana yapılan saldırının doğal varis olduğun için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani, öyle olduğunu varsayıyorum. Gerçekten de bir tetikçi tarafından hedef alınmaya geçecek bir şey yapmadım. O zamandan beri... bilirsiniz. Gözlerden uzak kaldım. Kiminle akraba olduğum yüzünden olmalı."

Yumuşak bir iç çektim. "Büyükbabanın davasından ne bulabilirsen bana gönderir misin?" "Hayır. Senin yeterince işin var. Yeğenlerim nasıl?"

"Çok fazla işeme ihtiyacı duymama neden oluyorlar ve henüz o kadar büyük bile değilim." "Aşırı paylaşımcı bir ruh halindesin."

"Yorgunum," diye itiraf ettim. "Bu hafta zor geçti. Bear'ın cenazesi vardı ve Rex..." Tanrım, Rex en kötü zamanını yaşıyordu.

"Onunla aranız nasıl?" "Birlikteyiz."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Bu harika." Aptalca bir gülümseme takındığımın farkındaydım. "Bu da bir şey ifade ediyor çünkü hiç kolay olmadı."

"Sevindim, Rach. Hem de çok sevindim. Büyükbabamın durumunu kontrol etmek için zaman ayırdığın için minnettarım ama tatlım, davada bir futbol takımını dolduracak kadar avukat var. Onlar mucize yaratamaz, sen de yaratamazsın.

"Ama yapabileceğin şey, bir adım geri atmaya çalışmak. Artık hamilesin. Daha sakın olmalısın."

"Eğer hayat buna uygun olsaydı, yapardım." Az önce bana sakın olmamı söylemesine rağmen endişelendim. "Güvende misin?" Benim İçin Ölü hâlâ bir tehditti.

"Evet. Her şeyim teslim edildi ve evim güvende. Büyükbabam bunu gördü."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi yaptı?"

"O paranoyak. Fieriler Valentinileri indirdiğinden beri öyle."

Currau Valentini'nin davasının mahrem ayrıntılarını bildiğimden -Don olarak başa geçebilmek için tüm ailesini öldürmekle suçlanmıştı ama aslında Fieriler için sadece bir kurbandı- Hunter'ın büyükbabasını temkinli olduğu için suçlayamazdım.

Bu oyunda her zaman garip şeyler, *korkunç* şeyler oluyordu.

Yaşamak için güvenli bir dünya değildi.

"Beni haberdar eder misin?" Yumuşakça sordum.

"Yapacağım. Sen de öyle. İletişim konusunda daha iyi olacağıma söz veriyorum."

"Evde tıkılıp kalmış bir adam için daha fazla vaktin olduğunu düşünebilirsin." Hunter kıkırdadı. "Olurdu ama ben her zamankinden daha meşgulüm."

"Gününe devam etmenize izin vereceğim. Güvende kal, Hunter."

"Getireceğim. Eğer Benim İçin Ölü iletişime geçerse, bana ne istediğini söyle, ben de sana getireyim." "Yapacağım. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatırken alt dudağımı sıktım.

Herkesin sırları vardı; mantıken bunu biliyordum. Ama Rory çocukluk arkadaşının kimlerle akraba olduğunun farkında mıydı? Kardeşleri var mıydı?

Nedense ben öyle düşünmüyordum, eğer tetikçi kadınla olan bu saçmalık sona erdiğinde Hunter hâlâ bu yıl Rory'ye sahip çıkmaya niyetliyse bu büyük bir sorun olacaktı...

Ama bu yarının sorunuydu.

Bugün bu konuda endişelenmeden de baş etmem gereken yeterince şey vardı ve endişelenmek yetersiz bir ifadeydi çünkü her şey darmadağın olduğunda ikisi de koşarak bana gelirdi. Her nasılsa, *her nasılsa*, *her* ikisi de işleri onlar için düzeltmemi bekleyecekti.

"Bu," diye mırıldandım nefesimin altında, gelen mide ekşimesi için bir antiaside uzanırken, "gerçekleşmeyi bekleyen bir kabus."

KIRK BEŞ

REX

Uyandığımda orada değildi, yastığına boş boş baktım, sanki yeterince dikkatli bakarsam yerini bulabilirmişim gibi.

Bir esneme kaçtı benden, yorgunluktan gözlerim düşmüştü ama onu kontrol edebilmek için nerede olduğunu bilmek istiyordum.

Uykusu mükemmel değildi; kâbuslar bir yere gitmiyordu ama onlarla başa çıkma konusunda daha iyi görünüyordu. En azından son bir haftadır beni yumruklamasıyla uyanmamıştım, bu yüzden bunu büyük bir ilerleme olarak değerlendirdim.

Bir esnemeyle daha ayağa kalktım ve uykuya dalamadan yataktan yuvarlandım. Boxer külotumu sürükleyerek koridora çıktım ve merdivenlerden aşağı indim.

Onu mutfakta bulduğumda gülümsedim ve arkadaşı Hunter'ın ona gönderdiği sonsuz dondurma kutularından birine daldığını fark ettim.

Kapı aralığında onu izlediğimi fark etti ve küveti bana doğru salladı. "Biraz ister misin?"

Tam hayır diyecekken, aslında biraz yiyebileceğimi fark edince göz kırptım.

Bir kez daha esneyerek masaya doğru ilerledim, o da sandalyesinden kalktı. Sessiz daveti kabul ederek oturdum ve kucağıma tünediğinde gülümsedim.

Küvetin içine daldı, sonra kaşığı dudaklarımın önünde gezdirmek için döndürdü. Açtım, beni beslemesine izin verdim ve donmuş ikramın tadını çıkardım.

"Üzgün olduğunuzda o kadar çok tatlı yemediğinizi biliyor muydunuz?"

Lokmayı bitirirken bunu düşündüm. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Dondurma yerken kirpiklerinin altından beni dikizledi. "Yoksunluk çekebileceğini düşündüm."

"Benim için yeterince tatlısın."

"O kadar şekerliydi ki beni şeker hastası yaptın."

"Kelimelerle yakalayabilir misin?" Daha fazla dondurma almak için dudaklarımı açmadan önce dudaklarımı bükerek alay ettim.

Gülümsemesiyle birlikte gözleri de ısındı ve içimde bir sıcaklık belirdi. "Kelimelerle her şeyi yakalayabilirsin."

İçimde tek bir katı gerçek ortaya çıktı ve ağzımı şakağına bastırıp ona "Bu son birkaç haftayı sensiz nasıl atlatırdım emin değilim bebeğim" dedim.

Omuz silkti. "Bu iki şekilde de işe yarar."

"Bundan şüpheliyim." Yutkundum. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Beni görmemesi gereken şeyler yaparken gördü. Karanlıkta kalmasını tercih ettiğim şeyler.

"Bunu sana bağılı kalmak olarak görmüyorum." "Hayır mı?"

"Başka nerede olabilirim ki? Neden gideyim ki?"

"Pek çok kadın korkardı."

Rach homurdanarak karşılık verdi: "Senden neden korkayım ki? Senin için mi? Tabii ki evet.

Ama senden değil." Kaptaki son birkaç kaşık dolusu dondurmayı sıyrırken dilini şaklattı.

"Kısa hayatında çok fazla şiddet gördün."

"Sanırım bazı insanlar onu çekiyor," diye düşündü. "Bok ve

sinekler gibi." "Sen hangisisin?"

Beni itti. "Ben bal ve arıyım."

"Metaforu sen seçtin, ben değil," diye takıldım, elimi kolunda aşağı yukarı kaydırarak. "Seni ne uyandırdı?"

Gülümsemesi tuhaf bir şekilde parlaktı. "Grizzly," diye cıvıladı. "Ama bu sefer

onu yakaladım." "Onu yakaladın mı?"

"Ben yaptım. Beni zorla oturma odasına soktular-" Gerginleşmeden ve o kadar rahat bir şekilde

söyledi ki gözümü kırpmak zorunda kaldım. "Tutacak bir şey yoktu ama onlar içeri girdiğinde

dondurma yediğimi hatırlıyorum." Rach az önce kullandığı kaşığı eline aldı ve sapını inceledi.

"Onunla onlardan birini bıçaklamalıydım."

Kaşlarım kalktı. "Kabusunuzda yaptığınız şey bu muydu?"

"Evet. Canım dondurma çekti." Yüzünü buruşturdu. "Garip, değil mi?"

"Hayır." Keşke onları bıçaklasaydı. Bu ikimizi de çok daha iyi hissettirirdi. "Kabuslarla daha iyi

başla çıkmaya sevindim."

"Senin yanımdayken gözlerimi kapattığımda karnıma vurulmasından hoşlanmıyor

musun?" "Şey, bir şey söylemek istemedim..." Kıs kıs gülmesine neden olan bir

şeyler söyledim. "Tam bir centilmen."

"Sadece senin için."

"En iyisi," dedi mırıldanarak, başını omzuma yaslayabilmek için arkaya doğru eğerek.

Bunu bir davet olarak algılayıp ağzımı onun kine dayadım ve dudaklarını yalayıp yediği vanilyalı

dondurmadan arta kalanların tadını çıkarmadan önce nazik bir gagalamayla onu onurlandırdım.

Tadı bundan daha güzeldi.

Dilimin onu doyasıya keşfetmesine izin vererek ve vücudumun ona olan arzusunu göz önüne

alarak, kıvrımlarını şekillendirmek için beline uzandım, memelerini avuçladım, alt dudağımı

ısırırken nazikçe sıktım ve aldığı kadar iyi vermeye başladım.

Şefkatli sevgi, ikimizin de kölesi olduğumuz şiddetli bir açlık tarafından yutulmadan önce acil

bir ihtiyaca dönüştü.

Etrafımda dönerek, ağızlarımız hala birleşmiş halde, üzerime doğru hareket etti. Ağırlığı değişti

ve kucağımda daha fazla baskı hissettim. Kalçalarını eğerek hafifçe salladı ve içime girmeye

başladı.

Hiçbir şekilde şikayet etmeyecektim.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi, aşağı inip boğazımı emebilmek için çekip aldı, o

bölgeyi dillemeden önce sinirlerimi kemirdi.

Onun kadar hassas değildim ama dişleriyle beni sıyırdığında, ellerimi sıktım ve ellerimin

kalçalarını bulmasına izin verdim.

Büyük boy bir tişört giydiğinden hemen faydalandım ve etek ucundan sürükleyerek belini

sıktım, yukarı çekerken bile yumuşak pamuğu avucumda sıktım.

Tek elimle onu destekleyerek aletime daha sert bastırması için cesaretlendirdim ama aynı zamanda kapıdan bakabilecek herkese kışını gösterdim.

Nerede olduğumuzun keskin bir hatırlatıcısıydı.

"Bu lanet mutfakla bizim aramızda ne var?" Homurdandım.

Ondan bir kahkaha kaçtı ve dilini zonklayan etin üzerinde kaydırırken dudaklarının nabzıma karşı kıvrımını hissettim. "Ziyafet için buradan daha iyi bir yer var mı?"

Tanrım, o gülümsemenin tadına bakmalıyım.

Bir elimi başının arkasına götürerek at kuyruğunu avucumun içine aldım ve onu öpebilmek için yüzünü aşağı doğru eğdim.

Dilimi onunkine doğru iterek, bacaklarının arasına uzanıp onu kaygan, sıcak ve benim için hazır bulduğumda iniltisini yuttum.

Parmak uçlarımla klitorisini okşarken, üzerimde donup kalırken onun için nefes aldım. Kalbi çarpıyor ve yerinde titriyor gibiydi, dik durmak için parmak uçlarını kullanırken bacakları gerginlikle zonkluyordu.

Bana karşı kıvranmaya başladığında sırttım ve "Benim için çok ıslaksın bebeğim," diye mırıldandım.

Elimi aşağı doğru kaydırduğımda titredi, böylece kışı klitorisine sürtünüyordu ve bir parmağımı içine sokabiliyordum.

Her zaman o kadar sıkıydı ki ihtiyaçtan tıslıyordum. Olmak istediği tek yer burasıyken sikimi boğmasına şaşmamalı.

Alt dudağını nazikçe test ettim, iz bırakacak kadar sert ısırdım, amının ön duvarına bastırdım, üstümde daha da kıvranmasını sağlayacak o süngerimsi dokuyu buldum.

Tabii o sırada üst kattan bir ses geldi. Bu lanet ev gerçekten de bir pansiyona dönüşüyordu.

İkimiz de kıpırdamadan durduk, gözlerimiz irileşti, dudaklar tekrar kilitlendi, ayak sesleri duyulurken parmağım onun içindeydi, bir kapı gıcırdadı.

Yavaşça, elimin topuğunun klitorisine sürtünme hareketini sürdürdüm.

Sessiz bir hıçkırık kaçtı ve ben *onun* gözlerinin bulanıklaşmasını izledim. Gerçeklik kayboldu ve çılgınca bir zevk onları ele geçirdi.

Onun tarafından büyülenmiş bir şekilde, alay etmeye devam ettim, yavaş tuttum, onun için çok şey yapmak için çok yavaş, ama onu kenarda tutmak için yeterli.

Yukarıda kimin ne yaptığını bilmek istemiyordum -Harlow ve Rain'in bu şekilde birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıklarından hâlâ emin değildim- ama merdivendeki adım sesleri bize doğru yaklaştığında, ağzıma karşı miyavladı ve elim hızlandı.

Gürültüyü bastırmak için onu öptüm ama kışını örtmeye hazırdım, her kimse mutfağa dalmasını bekliyordum - özellikle de ışık açıkken.

Açık bir davetten bahsediyoruz.

Parker, Rain ya da Harlow da olabilirdi - Nyx ve Giulia gitmiş olsa bile ev hâlâ doluydu.

Ama şanslıydık.

Her kimse, ki Harlow olduğuna bahse girerim çünkü insanlardan vebalı gibi kaçardı, ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Tam dışarıda bir ışık yandığında, amcığı etrafımda kenetlendi ve çığlıkları susturmak için elini ağzına bastırmak üzere ağzını benimkinden ayırdı.

Zevkle gerildiğinde, daha sert bastırmasına izin verdim, öyle ki aletim baskıyı hissetti ve kıskanmaya başladı, hatta onun boşalmasını izlemekten zevk alıyordum.

İşi bittiğinde alnını benimkine dayadı ve sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese kaldı.

Ama işimiz bitmemişti.

Geri çekildim, parmağımı yarığından çıkardım, tıslayan nefesinin dudaklarıma sürtünmesinin tadını çıkarırken, sikimi dışarı çıkarmak için aramıza girdim.

Ne yaptığımı biliyordu çünkü kalçalarını eğdi, kıcını geriye yatırdı ve kapısını bulmama izin verdi.

Üzerime doğru kayarken boğuk bir çığlık atarak beni onurlandırdı ve yerçekimi onu sikime yerleştirerek bana bir iyilik yaptı.

Her santim zor kazanılmıştı çünkü amcığı bana yapışmıştı, boşaldıktan sonra beni karşılamak üzere değildi, ama kendini aletimle doldurmak için kıvranan oydu. Bana gelince, sadece arkama yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım.

Kıçı kucağıma oturduğunda, dizleri kalçalarıma gömüldüğünde, kıç yanaklarını kavradım ve ayırdım, parmaklarımın içeri dalmasına izin verdim, böylece onu sıkıca tutabildim. Ayağa kalktığımda bağırabilirdi ama sınırlarını bilecek kadar bilinçliydi ve ağzını omzuma dayadı. Isırdığında iyi hissetmediysem ne olayım.

Üzerime batışının baskısı o kadar yoğunlu ki, gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyordu.

Merdivenlere yöneldim ve yavaşça basamakları çıkarken her adım tatlı bir eziyetti. Her biri acı tatlıydı. Her itişin sarsıntısı bana lanet olası yıldızları gördürüyordu ama düşmemeye konsantre olmak tam bir baş belasıydı.

Bu kesinlikle benim en iyi fikirlerimden biri değildi.

Ama o da benim kadar bu işin içindeydi ve beni öpüşü ve bana sarılışı sanki hiç bu kadar yakın olmamışız gibi hissettirdi.

Merdivenleri hızlı çıkmadım, sadece yavaş tuttum ve bu onu daha da çıldırtıyor gibiydi. En tepeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştı ve kıvranırları onu sertçe sikmek için yanıp tutuşmama neden oldu.

Koridorda odamıza doğru yürürken, kapıyı kapattığımda, "Ah, canım.

Tanrım. King, sik beni. Lütfen. Sik beni, sik beni, sik

beni!" Bu ilahi dünyadaki en iyi şarkıydı.

Mahremiyetimizden yararlanarak gömleğini çıkardım ve son anda benim gömleğim olduğunu fark ettim.

Benim eşyalarımı giymesine bayıldığım için, çok erken boşalmadan önce onun ilahisini susturmak için dilimi ağzına soktum. Birlikteliğimiz için çaresiz olan kadınının sesi beynimde bir bomba patlatmak gibiydi.

Onu yatağa bastırdım, bacaklarını dizleri genişçe açılıp şilteye dayanacak şekilde yerleştirdim ve avuçlarımı sırtlarına koyup bunu bir dayanak noktası olarak kullandım.

Sonra ona istediğini verdim.

İlk hızlı itişte haykırırken elini ağzına götürdü ve onu, yarağımla dolu amcığı, genişçe açılmış dudakları, titreyen göğüsleri, tam teşhirdeki kıvrımları, şimdiye kadar gördüğüm en güzel lanet şeydi.

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum, bir elimle dizini tutarken diğer elimle memesini şekillendiriyordum, amına geri dönmeden önce meme ucunu çimdikliyordum.

Çok ıslaktı ve parmaklarımın ucuyla ne kadar dolu olduğunu test ettim, hem sikime hem de yarığına baskı uyguladım.

Bunun üzerine sırtı büküldü ve içimde dehşet verici bir zevk dalgası başlatan boğuk bir homurtu

çıkardı.

O patladığı anda ben de patladım.

Hızlı ve sert bir şekilde içine pompaladım, amcığı aletimi nefis bir ıstırap noktasına kadar sağan o ruh emici kavramayı bırakana kadar durmadım.

İkimiz de terden sıırıslıklam olmuştuk, onun üstüne yığıldım ve ben onun altında, o da benim üstümde olacak şekilde bizi döndürdüm. Aletim hâlâ onun içindeydi ve aramızdaki bağ o kadar iyiydi ki bir haftanın ilk derin nefesini aldım.

Bana sokuldu ve yorganı yarıya kadar üzerimize çektikten sonra kollarımı ona doladım.

Onun yumuşak nefeslerinin uykunun habercisi olan küçük hava kabarcıklarına dönüştüğünü hissettiğimde gözlerim kapandı.

Şu anda bunu düşünmek ne kadar tuhaf olsa da, beynimin içinde katı bir gerçek yankılanıyordu ve ondan kaçamıyordum.

Eğer cennet böyle bir yer olsaydı, babamın eve, annemin yanına dönmek istemesine şaşmamak gerekirdi.

Bu olmadan tekrar yaşamak savunulamazdı.

Onsuz yaşamak cehennem olurdu.

Ona daha sıkı sarıldım, ancak protesto için bana karşı kıpırdandığında bıraktım.

"Kral?" diye yakındı uykulu bir şekilde.

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım. Gözlerimi dikmiş, verandadaki ışığın yansımasının hafifçe parladığı tavana bakıyordum. "Biraz dinlen."

Mırıldandı. "Sen de."

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Yapacağım."

İstedığımı yapıp sonunda biraz dinlendikten sonra uzunca bir süre öylece kaldım. Dışarıdaki ışığın titrediğini görecektik kadar, kapının açıldığını duyacak kadar, Harlow yatak odasına dönerken merdivenlerin gıcirtısını dinleyecek kadar.

Uykuya dalmak kolay olmalıydı ama zihnim çalkalanıyordu.

Onun yüzünden, ona öfkelenirken bile özlediğim babam yüzünden, Wynter yüzünden, MC yüzünden, her lanet şey yüzünden.

Hayat asla durağan değildi. Bunu biliyordum. Her zaman hareket halindeydi ve Harlow bunu hatırlatıyordu. Ne de olsa dünyama kaosu geri getirmişti. Lever'ın Harlow için önemli olan bir şeyi sırf uğruna yok etmesini izleyene kadar yıllardır sinirlerim bozulmamıştı.

Ama Harlow artık bir Prospect değildi; o bir kardeşti. Korumam gereken başka bir ruhtu, ailemden biri olan başka bir adamdı.

Elimi yavaşça Rach'ın sırtında aşağı yukarı gezdirdim, onu içime çekip rahatladım.

Kaos kapımı karartmış olabilirdi ama sonunda o benim olmuştu.

Bana uymayan yüzüğüm, yeniden boyutlandırıldığı anda onun parmağında olacaktı. O on yedi yaşındayken, her şey cehenneme dönmeden hemen önce aldığımdan beri bu lanet şeyi yanımda taşıyordum.

Bebek doğduğunda Rach benim mürekkebimi kullanacaktı ve bu hafta içinde Indy'ye kendi mürekkebimi kullanması için randevu vermişim, böylece kulüp tarafından resmi olarak korunacaktı.

Girdabın içine girmiştik ve o yanımdayken bu yükü taşımak çok daha kolaydı.

Sadece bir Yaşlı Leydi değil, sadece First Lady değil, benimle birlikte bu cehennem diliminde hüküm sürmeye layık *tek* kadın.

KIRK ALTI

RACHEL

Onunla sarmaş dolaş uyandım.

Vücudum önce şaşkınlıkla sarsılarak tepki verdi, sonra kokumuz yoğun bir hatırlatıcıydı. Gittikçe kolaylaşıyordu; her gün ileriye doğru bir adım daha atıyor, geçmişin boğuculuğundan bir adım daha uzaklaşıyordum.

Gülümseyerek içimi çektim ve burnumu koluna sürttüm. "Günaydın."

Sesi nefis bir şekilde alçaktı, uykulu hislerimi daha da memnun eden yatıştırıcı bir homurtu.

"Günaydın," diye fısıldadım, hafifçe eğilip ona bakarken dudaklarımı pec'ine bastırdım. Başparmağımla yanağının kıvrımını, kırmızı olan gözünün hemen altını çizdim. Bundan bahsetmedim. Sadece "Ayı?" diye sordum.

"Pek çok şey."

Başımı salladım, sonra iki elimi göğsüne koyup çenemi dayadım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sanki baş etmeniz gereken yeterince şey yokmuş gibi," diye alay etti.

"Hey, iş iştir. Sen iş değilsin. Sen benim işimsin. Sen benim eşyalarımı tamir edersin, ben de seninkileri. Bu böyle olacak, değil mi? Değilse, ileride unutmaman için bir not yazacağım çünkü bu kesinlikle böyle olacak."

Ağzı yanlardan yukarı doğru kıvrıldı. Bir kolu boynunun arkasına geçti, böylece başını zorlamadan eğibildi ve diğeri başımı okşayarak birkaç saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Harlow ve Nyx'in öldürmeyi planladığı adam..."

"Kongre üyesi mi?"

"O. O bir Serçe."

Bunun sonuçlarını düşündüğümde dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıktı. "Tanrım."

"Yani, bu olasılık dışı bir şey değildi. Belki de sadece hüsnükuruntu. Hareket eden her şeyi satıyorlardı. Bildiğimiz kadarıyla erkek ticareti de yapıyorlardı. Onlar için her şey bir meta."

"Çocuklar..." Dişlerimi sıktım. "Lodestar öğrendi mi?" Başını salladı. "Babamın odasındaki eşyaların içindeydi."

"Bear nasıl oldu da bu kadar çok şeyi ortaya çıkardı ve biz onun kişisel bir haçlı seferinde olduğunun farkında bile değildik?"

"Hiçbir fikrim yok. Yıllar boyunca çok şey saklamayı başardı." Homurdandı ama içinde acı yoktu. Sadece Bear'ın tam olarak inandığı gibi bir adam olmadığını yavaş yavaş kabulleniyordu. "Ama babamdan bahsetmişken, Maverick Grizzly'nin öldüğünü ve babamın cenaze levazımatçısına

tüm borcunu ödediğini söyledi."

Rahatlamış hissetmeyi reddettim. "Yani gerçekten öldü mü?"

"Grizzly öyle," diye onayladı ama sesindeki o hafif tereddüt bana umutlanmamamın iyi bir şey olduğunu gösterdi.

"Dediğin gibi başka bir isimle yaşıyor olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkardı ama çıkmadı." Bulabildiğim tek teselli buydu ve buna tüm kalbimle sarılacaktım.

"Bir de Wynter var. O sessizdir."

"Öyle," diye usulca kabul ettim. "Sence o iyi mi?"

"Bence kalmakla hata yaptığını kabul edemeyecek kadar gururlu."

Dudağımı ısırdım. "Bunu söylemeye hakkım yok, bunu istemeye hakkım yok-" "Sen onun annesisin. Her türlü hakka sahipsin."

"Ondan vazgeçtim."

"Yıkıcı koşullar altında. Dog ve Grizzly olmasaydı birlikte olurduk ve diğerine gelince, bu asla olmazdı. Nokta."

Onun suratsızlığıyla ilgili bir şey bana şunu sordurdu: "Üniversiteye benimle gelmeyecektin. Yine de olabilirdi."

"Yalnız gitmene izin vermezdim. Bu *asla* olmazdı."

Durakladım, onun kararlı sesi beni tahmin edebileceğinden daha sert etkiledi. "Benimle gelir miydin?" "Elbette. Dört yıl bir ömür değil ve Brown da o kadar uzak değildi. Geri dönebilirdik. Hafta sonları için," diye geçiştirdi, o anda *herhangi bir* şüphem varsa bile bunların yok olduğunun farkında değildi. Bağlılığının açıklığıyla sürüklenip gitti.

Bu adam bana onun için ne kadar önemli olduğumu göstermeye devam etti. *Bizim* onun için ne kadar önemli olduğumuzu.

Kahretsin,
ağlayacaktım.

Ağlamaktan
bıkmıştım.

Bu bebek beni bir fiskiyeye dönüştürüyordu.

Az önce söylediklerinin gücü dün gece bedeninin yaptığı kadar sert bir şekilde içime işlerken duygularımı sesimden uzak tutmak zordu, ama sonunda geveledim, "Kendimi daha iyi hissetmem için sana ihtiyacım yok, Rex. Sadece onu yanımızda isteme hakkımdan vazgeçtiğimi bildiğimi söylüyorum, ama bu yine de bunu istememe engel değil."

Bana göz kırptı. Yavaşça. "Gidip onu alalım."

"Ha?"

Aniden ayağa kalktı ve ben de ona bakmak için dönerek çarşafının üzerine çöktüm. "Bize ihtiyacı var."

O yaptı.

Bunu hissedebiliyordum.

Anelik içgüdüüne sahip olduğumu pek düşünmüyordum ama sahip olduğum şey kafamda çalan sirenlerdi. Wynter geri çekiliyordu.

Mesafenin etkisi olabilir ama ben öyle düşünmüyordum. Yine de okulu vardı ve gidip onu kapmak o kadar kolay değildi-

"Bunu fazla düşünüyorsun," diye homurdandı Rex, ses tonu aceleliydi. "Düşünmüyorum," diye karşı çıktım.

"Öylesin. Muhtemelen okul yılının bitmesine az bir zaman kaldığını ve finallerine odaklanması gerektiğini ya da aramızda bir ülke olduğu için uzaklaştığını düşünüyorsun ama Wynter öyle biri

değil. Onu öylece terk etmediğimiz için rahatladı. Bizi tanımak *istiyor*."

Onun acelesi benimkiyle birleşince dudağımı daha sert ısırdım.

Soğukkanlı, mantıklı düşünen biriydim. Mantık benim arkadaşım, hatta Rory, Hunter ve Parker'dan bile önce, ama-

"Tamam. Hadi gidelim."

Gözlerinde bir şey parladı, tanımlayamadığım bir şey, ama ayağa fırladım, dün gece çıkardığı tişörtü kaptım ve koridora fırladım.

Tören yapmadan, "Parker?!" diye bağırdım.

Sessiz evde, bağırışım Alpler'de bir bağırış gibi de olabilirdi. Kendimi Julie Andrews gibi hissediyordum ama bu tepede karanlık ve kirli motorculardan başka bir şey yaşamıyordu.

"Bağırdın mı?" Parker merdivenlerin dibinden bana bakarak homurdandı. "Artık Pennsylvania'da olmadığımı biliyor musun? Bağırmana gerek yok-"

"Rex ve benim Los Angeles'a bir uçağa ihtiyacımız var. ACILEN."

Gözleri büyüdü ve ses tonu aceleci bir şekilde "Wynter'a bir şey mi oldu?" diye sorduğunda ona olan biten *her şeyi* anlattığım için minnettardım.

Teknik olarak,

hayır. "Evet."

Yüz ifadesi sertleşti. "Hallediyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, içime bir rahatlama çökmüştü. Bu doğru hissettirdi.

Çok doğru.

Ayrı banyolardan birine koşarken, bizimkinde duşun açıldığını duyarak nefesimi verdim.

Elimden geldiğince çabuk elimi yüzümü yıkadım, bir havlunun içine girdim ve koridora fırladım.

Parker çoktan duvara yaslanmış beni bekliyordu. Oradan çıktığım anda saldırdı.

"Uçuşunuza yetişmek için iki saatiniz var çünkü First Class'a biniş kalkıştan yirmi dakika önce gerçekleşiyor ve TSA'daki precheck hesaplarınızı yükselttim, böylece güvenlikten aceleyle geçebilirsiniz

."

Ayrıntıları anlatmasını dinledim ve rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

"Teşekkürler, Parker." "Dönüş uçuşu için ne zaman rezervasyon yapacağım?"

"Sana haber veririm." Ona bir bakış attım. "Burada iyi olacak mısın?"

Gözlerini devirdi. "Elbette."

"Yiyeceğe ihtiyacın olursa getir ya da Rain veya Harlow'a bir şeyler aldır-" "Bunu benim için organize etmene gerek yok. Bu benim işim sayılır," diye alay etti.

Ona mahcup bir bakış attım.

Her ne kadar arkamdan iş çevirip Posse ile bebek partisi düzenlemesine kızsam da, onu zor durumda bırakmak istemedim.

Ona bir şeyler oluyordu, henüz paylaşmak istemediği bir şeyler, ama ben elimden geleni yapmıştım.

-Kapılarımı açtım ve onu istediği kadar bizimle kalmaya davet ettim. Hazır olduğunda bu konuyu benimle konuşacaktı.

"Her neyse, *gidin*! Buradan çıkmanız gerekiyor. Bu saatte trafik çok yoğun." Haksız değildi. "Kahretsin!"

Yatak odasına koştum ve Rex'in çoktan giyinmiş olduğunu gördüm - muhtemelen havaalanı güvenliğine kolaylık sağlamak için kesimi yoktu - ama telefonla konuşuyordu, açıkça Nyx'e emirler bırakıyordu. Onu görmezden geldim ve üzerimi giyindim.

On dakika sonra, o bitirmişti, ben de bitirmiştim, Parker'ın kahvaltılık smoothie'leri hazır, ve biz

garaj yolundan çıkıp açık yola doğru yarışıyorlardı.

Rex sıvı kahvaltısını bitirdi ama benim midem sinirden çalkalanıyordu.

Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer elini kucağıma bastırdı ve mırıldandı, "İç şu smoothie'yi Rachel. Yemek yemen gerek."

"Gergin olmak aptalca," dedim telaşla. "Bizim de endişelenmemiz gereken bir uçuşumuz var-"

"Endişelenmenize gerek yok. Wynter tehlikede olsaydı bizimle temasa geçerdi. Ama tehlikede değil. Bir şeyler oluyor, düzeltmek istediğim bir şeyler, ama fiziksel olarak güvende. Korumalarını günde üç kez kontrol ediyorum. O güvende bebeğim," diye tekrarladı.

Yine de birine zarar vermenin tek yolu fiziksel olarak zarar vermek değildi.

Öyle demedim, sadece istemediğim smoothie'yi içmek için kendimi zorladım.

JFK'ye neredeyse hiç vakit kaybetmeden vardık. First Class'ta öncelikli biniş olsa bile çok kısa sürmüştü ve koltuklarımıza yerleştiğimizde deli gibi terliyordum.

Kendimi yemek yemeye zorladım, ama eğlence seçenekleriyle uğraşmadım, sadece Parker'ın havaalanına giderken e-postama gönderdiği bazı iş belgelerini gözden geçirdim.

Rex yanımdaki koltukta sessizdi ve uykuya daldığında minnettara oldum - dün gece fazla dinlendiğini sanmıyordum ve buna ihtiyacı vardı.

İndiğimizde bir araba kiraladık ve Rex bizi Burbank'a götürdü.

Kiraladığımız arabaya yerleştiğimizde gerçeğe yüzleştim.

Kızımın on yedi yıl sonra ilk kez buluşacaktım.

Onun için duyduğum korku, hissetmiş olabileceğim paniği bastırdı, ancak keşke sadece benden hoşlanmaması konusunda endişeli olsaydım.

Trafik yine bizden yana değildi ama sonunda akademisine ulaştık. Ancak

dışarıya park ettiğimizde Rex Wynter'a bir mesaj gönderdi.

Gözümün ucuyla gördüm.

Bilin bakalım dışarıda kim var?

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü ve o anlarda başparmağımı kemirmeye başladım.

Wynter: *Ne?! Dışarıda mısın?*

Rex elimi tuttu ve boştaki eliyle yazarken tırnaklarımı yememi engellemek için elimi kendi elinin içine soktu:

Sürpriz!

Wynter: *AMAN TANRIM. Okul 15 dakika içinde bitiyor.*

Hiçbir yere gitmiyoruz. Wynter: *BIZ*

MI? Rachel da mı orada? Evet.

Wynter: *Dün bana geleceğini söylemeyi düşünmedin mi? Güzel bir şey bile giymedim!!!!*

Verdiği cevap ve benimle tanışmak için gösterdiği heves karşısında şoke olmuş bir şekilde keskin bir nefes aldım. Yüz ifadesine keskin bir anlayış yerleşti ama o sadece parmaklarımı sıktı. **Rex:** *Merak etme. Pek şık giyinmiş sayılmayız.*

Wynter: *!!!*

Wynter: *Sence benden hoşlanacak mı?*

Yumuşak bir hıçkırık kaçtı içimden.

Çocuklarım beni bu ağlatma saçmalığıyla öldürüyorlardı.

Rex elimi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü.

Seveceğini biliyorum. Seni sevecektir.

Wynter: *Umarım öyledir. Aman Tanrım, zil ne zaman çalacak? !!!! AGH.*

"Heyecanlandı," diye fısıldadım, buna inanamıyordum.

Sadece benimkini tutmak artık yeterli gelmediği için parmaklarımızı birbirine düğümledi.

"Öyle. Öyle olacağını biliyordum."

Yutkundum. "Benden nefret ettiğinden hâlâ yarı emindim."

"Hayır. Bizden nefret ettiğini hiç sanmıyorum. Kızgındı ama gerçekler bunu hafifletmeye yardımcı oldu."

Zil çaldığında koltuğunda dik oturdu ve ön camdan dışarı bakarak ön kapılarda onu aradı.

Bol bir kot pantolon, üzerine tam oturmayan bir tişört ve neon pembe spor ayakkabılarıyla görüldüğünde dudaklarım sevinçle kıvrıldı.

Elimi tutmayı bıraktı, kapıyı açtı ve arabanın yanında durup kollarını göğsünde kavuşturarak kızın kendisini fark etmesini bekledi.

Onun yaptığı anı gördüm.

Yüzünde parlak ve neşe dolu bir gülümseme belirdi ve yolun karşısına geçip otoparka doğru koştu ve sonunda ona çarptı; öyle ki adam kendini toparlayıp yumurtalıklarımı eriten bir şiddetle ona sarılana kadar birkaç adım geri çekildi.

Onun yüzünden zaten başımı bir sürü belaya soktuklarını görünce, erimeleri için artık çok geç olduğunu düşündüm ama yine de eridiler.

Onların mutluluğunu görünce heyecanlanamayacak kadar mutlu oldum ve arabadan indim. Beni fark etmelerini beklerken biraz garip hissettim, ama Rex omzunun üzerinden bana geniş bir sırıtış attığında, sadece bu sırıtiştan bile buraya gelmenin doğru bir hareket olduğunu anladım.

West Orange kaçmak istediği anılarla doluydu.

Burada boş bir tuval vardı ve Wynter ona ancak bir kızın benimki kadar sevgi dolu bir adama verebileceği bir şey verdi.

Ondan uzaklaştı, yüzüne baktı ve "Yorgun görünüyorsun" dedi.

"Kral!" Wynter sızlandı. "Bana söyleyeceğin ilk şey bu mu? Neden her zaman ilk selamın bu oluyor?"

Haklıydı, diye düşündüm gülümseyerek. "Aç olup olmadığını sormamı mı tercih edersin?"

Bunun üzerine kıs kıs güldü. "Ben her zaman açım."

Çenesini bana doğru çevirmeden önce, "Bilmiyor muyum?" diye alay etti. "Rachel orada, Wynter."

Başı dönmedi ama yavaşça derin bir nefes aldı. Yüz ifadesindeki her neyse, Rex'in ona cesaret verici bir şekilde başını sallamasına neden oldu.

Derin bir nefes daha alarak arkasını döndü ve kızımı ilk kez o zaman gördüm. Tanrım, çok güzeldi.

Rex'in ve benim en iyi yanlarımız. En iyileri.

O...

Ne yapacağımı

bilemedim. Elini sıkmalı mıydım?

Ona sarılmak istedim. Bunu o kadar çok istedim ki. Ama utangaçtı. Doğal olarak.

Yetişkin olmak
zorundaydım. Tanrım,
yetişkinlik berbattı.

Ona muhtemelen bir o kadar utangaç bir gülümseme göndererek bir adım öne çıktım ve elimi nazikçe omzuna koydum. Sonunda bana gülümseyerek karşılık verirken dudağını ısırdı ve ben de titrek bir nefes aldım.

"Çok gerginim," diye itiraf ettim kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak.

Gözlerini kırıştırdı ve inanamayarak, "Sen mi? Gergin misin?" diye sordu.

Omuz silktim. "Elimde değil. Benden hoşlanmanı istiyorum ve bu da sanki senin okulunda değil de kendi lisemdeymişim gibi hissetmeme neden oluyor." Burnum kırıştı. "Çok popüler değildim."

"Rachel her zaman zor olmuştur."

Rex'e ters ters bakarken, sırtışılarından birine daha gülmek zorunda kaldım - bu seferki tamamen pişmanlık duymayan bir sırtışı.

Onu böyle görmek kalbime iyi geldi.

Wynter ve bana odaklanmak yerine, bizi bir araya getiren adama odaklandım. "Şu sırtışı görüyor musun, Wynter?" Babasını işaret ederek sordum. "Geçtiğimiz günlerde birkaç hafta."

Kızımızın gözleri yuvarlaklaştı. "Oh, King. Baban. Tabii ki. Orada olamadığım için çok üzgünüm." Dudağını ısırdı. "Rachel bana bir uçak ayarlamayı teklif etti ama ben..." Omuzlarını kamburlaştırdı. "Şu anda çok zor."

"Katılmadığın için özür dilemene gerek yok," diye homurdandı, kolunu kıza doladı ve onu yanına çekti. "Ama sana neler olduğunu bilmek istiyorum."

Adamın kucağında kıvrandı. "Hiçbir şey-"

"Wynter, bana yalan söyleme. Zaten birlikte çok şey yaşadık, değil mi?"

Başını eğerek dramatik bir iç geçirdi ama aramızdaki sessizliği ikimiz de dolduramayınca mırıldandı: "Annem yine içmeye başladı."

Ally alkolik miydi?

Rex'in gözleri kısıldı ve bana, "Onun için harika ebeveynler seçtim, değil mi?" diye mırıldandı.

Yüzüm buruşsa da başımı sessizce azarlarcasına ona doğru salladım. Tam zamanında, çünkü Wynter ona baktı.

"Gerçekten buradasın. Buna inanamıyorum," diye fısıldadı, sesindeki merak beni boğdu Yukarı.

Omuz silkti. "Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ve senin itiraf etmeni bekleyecek değildim.

Çünkü sen de Rachel kadar inatçısın. Sen bana bir şey söyleyene kadar ben yaşlanmış ve saçlarım ağarmış olurdu-" "Kapa çeneni, sen," diye takıldım. "Sanki sen inatçı değilsin?! Ha! Seni kandırmasına izin verme, Wynter. O da bizim kadar inatçı. Her neyse, inatçı olmanın nesi yanlış? İnatçı olduğun zaman

hırslı."

Wynter, "Gerçekten buradasınız ve benim önümde gerçekten didişiyorsunuz," diye nefes aldı, gözleri zevkten kocaman olmuştu.

Onun sevinci beni şaşırttı ve yüzüm kızardı.

Rex kıkırdadı. "Şu yanaklara bak. Stop lambasından daha parlak." Wynter'ın kolunu sıktı.

"Gidip bir şeyler yemeye ne dersin, ha?"

Wynter yine dudağını ısırdı. "Doğruca eve gitmem gerekiyordu."

"Artık kafede çalışmıyor musun?"

"Babamın bir..." Yutkundu. "Bana bağırdı ve çok fazla çalıştığım için notlarımın çok kötü olduğunu söyledi."

Rex'in sırtışı soldu ve yüzünde öfke çiçekleri açtı. "Sana bağırdı mı?"
Sanki ona silah doğrultmuş gibi konuşmuştu.

"İsteyerek yapmadı. Çok acı çekiyor," diye mazeret bildirdi.

Onları çözen Rex iki omzunu da kavradı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "İkimiz de biliyoruz ki bağırdığını söylediğinde başka bir şey yapmış olacak çünkü onun için hep bahaneler uyduruyorsun. *Kimsenin, hiç kimsenin*, tatlım, seni aşağılamaya hakkı yok.

"Sen *benim* kıızımsın ve daha yeni ortaya çıkmış olmam umurumda değil ve o senin tüm hayatın boyunca yanında oldu, sen *benimsin* ve kimse senin hakkında aşağılayıcı konuşamaz, beni duyuyor musun?"

Birdenbire solgunlaşan yüzünde gözleri büyümüştü ama onun sözleriyle büzüldü. Kolları adamın beline dolandı ve onun kucağına gömüldü.

Rex'in bir sarılmasının neler yapabileceğini biliyordum.

Sahip olduğunuz her sorunu çözebileceğini hissettirdi. Dağları yerinden oynatabileceğini düşündürdü. Sonra, o da size sarıldığında, her sorununuzu çözeceğini ve dağları yerinden *oynatacağını* biliyordunuz. *Senin için*.

Rex'le aynı güce sahip değildim ama bu ona yaklaşıp arkasından sarılmama engel olmadı.

Belki bunun için çok yaşlıydı ama-

Bir kolunu onun beline doladı ve beni de tutmak için geri çevirdi. Garipti ama çok güzeldi. Çok güzeldi.

Ağlamaya başladım -yine, *lanet olsun*- ama gözyaşlarımı saklamak için yüzümü Rex'in gömleğine gömdüm. Benim ailem.

Ailemle birlikteydim.

Hepimizle.

İşte.

Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum.

Kendimi ömür boyu sürececek bir yalnızlığa hazırladığım zaman. Rex'le takılmalara, işe ve-
Hiçlik.

Sessizce ağlamam şaşırtıcı mıydı?

Hiçbir şey beklemiyordum ama her şeyi elde etmiştim.

Bu kadar şanslı olmak için ne yaptığımı bilmiyordum ama bunu sorgulayacak kadar da aptal değildim. Sadece kabul ettim ve kendimi kutsanmış saydım.

KIRK YEDİ

Wynter'dan tüm hikayeyi öğrenmek istediğimden çok daha uzun sürdü.

Rachel'ın yanındaki utangaçlığı, ne zaman atışmaya başlasak azalıyordu ve biz bunu konuşmadan, daha hızlı alışsın diye bol bol atışıyorduk.

Neredeyse hiç zaman geçmeden, katılacak özgüvene sahip oldu.

Koşullar ve endişeler bir yana, iki kızım bir restoranda karşımda otururken, önümüzde tacolar ve taquitolar varken, bundan daha mutlu olabileceğimi düşünmüyordum.

Bu rüyayı yaşamaktı.

Bir aile babası olmam gerektiğinin bundan daha açık bir kanıtı olabileceğini düşünmemiştim. Başından beri istediğim, *beklediğim şey buydu*.

Kabinin arkasına yaslanıp ikisinin de AP Tarihi hakkında konuşmalarını, Yunan filozofları hakkında bilgi almak için heyecanlanmalarını, matematik ödevini tartışmalarını, grup çalışması hakkında konuşmalarını izlemek büyük bir zevkti...

Kaçırdığımız şey buydu.

Bu.

Acıttı ama mümkün olan en iyi şekilde çünkü 'geç olsun güç olmasın' sloganım haline gelmeye başlamıştı.

Tüm bu güzel şeylerden sonra, yeni gelen nacholara dalarken parmakları guac ile kaplandığında, "Artık burada olmak istemiyorum" diye mırıldandığında, kalbim kırıldı.

Rachel anında yüzünü buruşturdu ama tepkisiz kalmadı. "Hazırsan seni eve götürebiliriz-" "Ha? Oh. Hayır!" Yanakları kızardı. "*Burada* değil demek istedim. Bilirsin işte, Burbank'i kastetmiştim." Yüzüme çarpan rahatlama, suratıma inen bir tokat gibiydi.

Yumuşak bir nefes verdim ve "Evlat, bir dahaki sefere bunu daha iyi ifade et. Kalbimi kırmak üzereydin." Gözleri yuvarlaklaştı. "Kırdım mı?"

"Kesinlikle yaptın." "Ama-"

"Bize ayırdığınız her zamanın bir lütuf olduğunun farkındayız," dedi Rachel yumuşak bir sesle ve Wynter'ı gözlerine vuran ve onu olduğundan on kat daha güzel gösteren bir gülümsemeyle onurlandırdı.

Kadınımın anne olması hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. "Bir lütuf mu?" Wynter kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

"Buna sahip olabileceğimizi hiç düşünmemiştik," dedim hışımla, sodama uzanırken. "Yani, Rach haklı

-Bu bir lütuf." Wynter dudağını kemirdi ama onu bunaltmak istemediğim için sadece sordum: "Neler oluyor evlat? Neden artık Burbank'ta olmak istemiyorsun?"

"Eve dönmeye hazırım baba."

Bir an için sadece ona bakabildim.

Baba.

Lanet olsun. **BABA.** Bana 'Baba' derdi.

Rachel yutkundu, sonra benim için çok önemli olan bu etiketi duyunca beynimin yandığını fark etmiş gibi, "Jersey'ye gelmeni çok isteriz," dedi.

Belki de her zaman çok pratik olduğu için, hemen kabul etmesi - ki bu çok pratik değildi - beni bir adım öne çıkardı. "Evlat, seni evde bizimle istiyorum. Bu konuda hiç kuşkun olmasın. Ama sen benim gibi değilsin, okul ne olacak?"

Wynter'in omuzları kamburlaştı. "SAT sınavlarına girdim."

Ağzım yuvarlandı. "Ne?! Bana söylememiştin. Bu yüzden mi stresliydin?" "Evet."

Başını eğdi. "Pek iyi değildim."

Kinnock'un işi bırakması için ona bağırmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ederek, "Üçüncü sınıfta girmiştin," dedim. "Puanlar o kadar kötüyse tekrar almak için zaman var."

Belli ki çenemi kapatmamı isteyen Rachel masanın altına tekme attı. "Ne aldın, tatlım?"

Burnunu çekti. "Bin beş yüz on."

Rach'a bir bakış attım ve "Bu kötü mü?" diye sordum. Benimkini almamıştım, bu yüzden gerçekten hatırlamıyordum.

Kulağa kötü gelmiyordu ama belki de liseden beri işler değişmişti. Rach yine de başını sallıyordu. "Bu... yüzde doksan dokuz mu?" Wynter yutkundu. "En yüksek notları hedefliyordum."

Homurdandım. "Rachel'a o kadar benziyorsun ki, bu delilik."

Rachel beni susturdu. "Gitmek istediğin okula göre değişir sanırım. Harvard olmaz," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

"Bin beş yüz on ile mi çıktı?" Homurdandım. "Ne istiyorlar? Kan mı?" Bakışları endişeliydi. "Evet. Eminim bir kan kurbanının da yardımı olur." İşte bu yüzden bu saçmalığı bırakmıştım.

Rach bir keresinde bana politikacı olabileceğimi söylemişti ama ben *olamadım*. Zekam ya da becerim olmadığı için değil, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bu saçma sosyal yapılara sabrım olmadığı için.

Wynter dudağını ısırды. "Gitmek istiyorum-" Durakladı, nefesini içine çekti ve sonra ağzından kaçırdı: "Juilliard ve Columbia'ya çapraz kayıt yaptırmak istiyorum. Onların bir programı var-"

Rach'in gözleri parlamaya başladı. Ve anladım. Kalbim göğsümde sıkışmadıysa ne olayım. "Doğu Yakası'na gelmek ister misin?"

Wynter'in çenesi sallandı. "İstiyorum."

Rach çocuğumuzun eline uzandı. "Bunun için çalışabiliriz. Mezuniyetine daha bir yıl var," diye işaret etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Wynter, sonra da üzgün bir şekilde, "Annem puanımın ne olduğunu bile umursamıyor," diye itiraf etti.

"Bunun doğru olmadığına eminim," diye yatıştırmaya çalıştı Rach.

"Yıllar önce temizlendi, ama Triadlar ona ne yaptıysa, tekrar içmeye başlamasına neden oldu. Babamı ziyarete gittiğinde sarhoş olduğu için onu azarlamasın diye akşamdan kalmalığını uyuyarak geçirmekle meşgul."

Vay canına. Sağlıklı.

"Babam da bunu öğrendiğinde sınavlardan dokuz yüz falan aldığımı düşündü." Alt dudağı titredi ve burnunu çekerek gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten çok kabaydı."

Cep telefonuma uzandım ve bir şeyler yazdım:

Ben: *Senden istediğim gibi Jeremy Kinnock denen pisliği nakil listesinden çıkardın mı?*

Lodestar: *Evet. Onu düşük öncelikli olarak etiketledim.*

Güzel.

Lodestar: *Teşekkür yok mu?*

Minnettar olduğumu biliyorsun. Yoksa sana katlanamazdım.

Lodestar: _(ツ)_/

Nefesimin altında homurdanarak sordum, "Sadece ne var? Okulun bitmesine altı hafta mı kaldı?"

"Bir şey olmadığını biliyorum-"

"Bizimle geri gelersen, sana uzaktan eğitim ayarlayabilirim. Finaller için geri dönmen gerekir ama bizimle kalabilirsin."

Wynter'ın gözleri yuvarlaklaştı. "Bunu yapabilir miyim? Beni orada ister miydin?"

"Tatlım, seni Ocak ayında bırakmak istemedim, bu yüzden seni şimdi tekrar yanımıza almak istediğimi garanti edebilirsin."

Yutkundu. "Gerçekten

mi?" "Gerçekten."

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Annen ve baban hastayken onlara destek olmak için kalmak istiyor gibiydin," dedi Rachel, ses tonu temkinliydi.

Ona bağırıp çağırmak ve neden yolumuza engeller koyduğunu sormak istedim.

Bugün çılgınlar gibi seyahat etmemizin nedeni buydu ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Babam benimle neredeyse hiç konuşmuyor, konuşsa da okul ve 1600'ü nasıl kazanmam gerektiği hakkında konuşuyor. Stanford'a gitmemi ve onun yaptığı şeyi yapmamı istiyor ama bu...

Ben bunu istemiyorum. King'den önce de istemiyordum, yani babam geldi-"

Kendimi beğenmişliğimi mazur görün.

Baba.

"Ben öğretmen değilim. Böyle bir şeyi yapmakta çok kötü olurdum ama o ısrar ediyor ve kendimi çok kötü hissediyorum çünkü o hastane yatağındayken ve neredeyse ölmek üzereyken ona bağıramam."

"Bunu kendin söyledin, Wynter. Organ nakli yapılamazsa ölecek," diye belirtti. "Ayrıldığın için kendini kötü hissetmeni istemiyorum-"

"Bir ay önce anneme kahve getirmeye gittim çünkü kelimeleri geveliyordu. Geri döndüğümde, onunla evlendiği için pişman olduğunu, Rex'i bu işe bulaştırdığım için hayatını mahvettiğimi söylediğini duydum." Bana bir bakış attı. "Sanki yaralanmasının sebebi benmişim gibi konuşuyordu, oysa ölmemesinin sebebi bendim. Çünkü sen olmasaydın onu öldüreceklerdi, değil mi?"

Öfkem kabarıyordu, onu nasıl dizginlediğimden emin değildim, "Eğer bir adam borcunu ödüyorsa, onu öldürmek için bir neden yoktur. Bu durum değiştiğinde bir sorun var demektir ve aynı ödemeyi nasıl teklif ettiğini düşünürsek, işlerin onun için pek de iyi gitmediğini varsayacağım."

"Rex, onu üzüyorsun," diye tersledi Rachel.

"Hayır, üzmiyorum. Gerçek konuşmanın zararı olmaz."

"Genellikle öyle olur," diye karşı çıktı Rachel.

Wynter'ın yumuşak cevabı "Bunu duymaya ihtiyacım vardı," oldu. "Annen ne dedi?" diye sordum.

"Hiçbir şey söylemedi." Eğer bir ekmek çubuğu acı bir şekilde koparılabilseydi, o zaman bunu yapardı. "Yaptığı onca şeyden sonra bile beni savunmadı. Bize yaşattığı onca şeye rağmen. Onu anlayamıyorum.

"Bunun hepimizi bir araya getireceğini düşünmüştüm. Sen buraya geldiğinde, baba, fark ettim ki

sana sert davrandım. Bu benim hatamdı. Ee, ne zaman-" Sözcükleri çıkarmakta zorlanırken ağzı çalıştı.

"King ikinci bir şansı hak ediyorsa, babanın da hak ettiğini düşündün," diye ekledi Rachel, elini Wynter'ın omzuna koyarak.

Başını eğerek başını salladı ve çenesini göğsüne dayadı. "O... Seni tanımak istemedim. Ama sen... Sen bana kapalı olduğumu fark ettirdin. Bu yüzden babamın, yani Jeremy'nin de işleri yoluna koymak için bir şansı takdir edeceğini düşündüm ama olmadı."

Rach yumuşak bir sesle, "O zaman aptal olan o, tatlım," diye karşılık verdi. Wynter ona minnettar bir bakış fırlattı.

Kinnock'un hastane odasını ziyaret etme ve ona verdiğim son sözü yerine getirme isteği çok güçlüydü.

Ama o piçle kaybedecek zamanım yoktu.

İkinci bir şansı vardı ve bunu da berbat etti. Şimdi ailem onun hatalarının meyvelerini toplayacaktı.

Ben de dişlerimi sıktım ve gürledim: "Yarın Cuma. Bir gün atlayabilirsin ve hafta sonu uçmak için ayarlamalar yapabiliriz."

"Parker bunu halledebilir."

Wynter kaşlarını çatı. "Parker kim?"

Rachel, "Asistanım," diye cevap verdi ve ardından bana dönerek, "Okulla ilgilenebilir ve uzaktan eğitim ayarlayabilir misin?" diye sordu.

"O piçlere sınav salonunu Jersey'e getirmeleri için yeterince para ödüyorum," diye homurdandım. Wynter'dan yumuşak bir homurtu yükseldi. "İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim."

Ona sıırıttım ama Rachel mırıldandı, "Baban kendi istediğini elde etmeye alışkın. O kulübünün başkanı. Yani ne derse o olur ve ne isterse onu elde eder. Bu onun için çok kötü. Onu gerçekçi tutmak için her zaman evet dememeye özen gösteriyorum."

Kıkırdadım. "Demek bu yüzden bu kadar huysuzsun, öyle mi?" Rachel'in gözleri parlıyordu.

"Kesinlikle."

Wynter'ın kahkahası öncekinden daha güçlüydü. Daha rahattı. Bunu hissedebiliyordum.

"Gerçekten seninle geri dönmek istiyorum," diye fısıldadı Wynter, bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Yarı yarıya bir 'ama' duymayı bekliyordum, ama o hiç gelmedi.

"Rachel'ın sana söylemediği bir şey varsa, o da Prez'in çocuğu ve Prez'in kadını olduğun zaman kendi yolunu da bulabileceğin." Ona göz kırptım. "Eğer buna hazırsan bunu gerçekleştirebiliriz. Eğer daha iyi olacaksa sana bir piyano bile alabiliriz."

Gözleri kesinlikle parlıyordu ama itiraf etti: "Kendimi kötü hissediyorum ama zaten yakında üniversiteye gideceğim ve burada olmak-"

"Ne, tatlım?" Sözüünü kestiğinde sordum.

"Beni etraflarında istiyorlar gibi değil," dedi aceleyle. "Bu yüzden beni etrafında isteyen insanlarla birlikte olmayı tercih ederim, anlıyor musun?"

Uzandım ve elini okşadım. "Bunu gerçekleştireceğim."

Rachel bana ölçülü bir bakış attı. "Okuldan ayrılması için Ally'ye imza attırman gerekecek. ve devlet."

Sadece kaşlarımı kaldırarak, "Bunu yapacağım," diye tekrarladım. Küçük kızım bana titrek bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim, baba."

METİN SOHBETİ

Dead To Me: Benim için bir bilgin var mı?

Telefon yok mu?

Dead To Me: Sesimi özledin mi?

Hayır. Bu izlenebilir, değil mi?

Benim İçin Ölü: Her şey olabilir, ama ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Benim için bilgin var mı?

Keegan Ocak ayından beri ülke dışında. Manhattan'da bir restoranda görülmüş.

Dead To Me: Hangi restoran?

Verdi. Tüm kaynaklarımı tükettim ve bulunduğu yer hakkında bulabildiğim tek bilgi bu. Belli ki oraya gitmek için saklandığı yerden çıkmış.

Dead To Me: Lodestar'dan yardım mı istedin?

Şu anda meşgul. Ama Keegan'ın Verdi'de olduğu bilgisini bana o verdi.

Peki ya kız kardeşini kimin öldürdüğü? Bu konuda bir şey öğrendin mi?

Rachel: Sahip olduğum şeyin garantisi yok.

Kanıtlayamadığınız anlamına mı geliyor?

Rachel: Bunu yapabilmemin bir yolu yok ama Keegan'ın kız kardeşini bir astının öldürdüğü söyleniyor.

Benim İçin Ölü: ECD'de mi?

Evet. Kaynağım, Keegan hapisteyken dizginlerin onun elinden kurtulduğuna inanıyordu.

Dead To Me: Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Rachel: Keegan... Aoife O'Grady'nin amcası.

Kim o?

Hadi ama. Bilmek zorundasın. O bir Manhattan sosyetesini ve viral olan brownie ile haberlere çıktı.

İlginç. Tamam. Temasta olacağım.

Bu kadar mı?

Rachel: Benim için ölü mü?

Rachel: Hunter hala

güvende mi? Rachel: Benim

için ölü mü?

KIRK SEKİZ

LODESTAR

BİR HAFTA SONRA

Pembe odaya daldığımda, Giulia dışındaki Posse'un çoğu, alanlarına kimin girdiğine bakmak için etraflarında döndüler.

Tiffany bana gülümsedi ve "Bugün bize katılacak mısın Star?" diye sordu.

Homurdandım ve masanın etrafında kalan boş koltuğa doğru kamburumu çıkardım.

Grup toplantılarına sadece bir kez katılmış olmama rağmen benim için bir sandalye bırakmış olmalarından dolayı duygulanmayı reddettim. Özellikle de konuşmak için gelmemişken.

"Her zamanki gibi iletişimsel," diye alay etti Indy.

Stone kıkırdadı. "Onu rahat bırakın. Bugün uyandı ve barışı seçti, yoksa eminim hepimize yeni bir fırça atardı."

"Köpeğin nesi var?" Giulia'nın ayaklarının dibindeki çirkin chihuahua'ya bakarak sordum. O bana dişlerini gösterdiğinde, ben de kendiminkileri gösterdim.

Giulia'nın yanakları kızardı. "Beni rahat bırakmıyor."

"Nyx'in senin ruh hayvanın olduğunu söylemiştim," dedi Amara kıkırdayarak. "Önce ısır, soruları sonra sor."

"Giulia'nın gerçekten veterinere gitmesi gereken bir köpeği var. Anladık," diye tersledi Stone. "Rachel, kahretsin, Los Angeles'ta ne olduğunu bilmek istiyorum."

Rachel bakışlarını bana dikti ve tek bir kelime bile etmemize gerek kalmadan, onun yanında olduğumu bildiğini anladım.

"Wynter'ı eve götürdük ve Rex annesine okul yılının geri kalanında bizimle kalacağını söyledi" diye mırıldanmadan önce göz kapakları sessiz bir onaylamayla yavaşça aşağı kaydı.

"Bunu kötü mü karşıladı?" Lily sordu.

Homurdandım. "Bunu başka nasıl karşılayabilirsin ki? Ne yapmasını bekliyorsun? Onlara teşekkür etmesini mi?" Tiffany, "Evdeki durum pek iyi değildi, Star," diye azarladı.

"Tecrübelerime göre, çok az ev durumu böyle. Ama idare ediyoruz. Wynter şimdi iyi mi?"

Rachel'ın tek söylediği, "Yerleşiyor," oldu. "Ailesiyle birkaç kez konuştu ama konuşmaları tartışmayla bitti. Annesi çok fazla içiyor."

"Kocasını öldüren şeyin bu olduğunu düşünürsek ironik." Posse bana göz kırptı.

"Karaciğer sirozu var ve nakil olması gerekiyor," diye açıkladım. "Wynter'ın babası bu yüzden hastanede."

"Bunu nereden biliyorsun?" Stone sordu.

Alay ettim. "Sanki bu konuda sana danışmadı." Kızardığında cevabımı almıştım. "Rex istedi

dahil olmamı sağladı."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyor muyuz?" Indy homurdandı.

Amara kıkırdadı. "Umarım seninle sevişme listesi vardır. Yeni organ listesi nasıl derler. Piç kurusu ölmeyi hak ediyor." Parmaklarını öptü. "Kendini yok etme. Mükemmel."

Gözlerimi devirdim ama hiçbir şeyi doğrulamadım ya da inkar etmedim.

Rach, "Her neyse, umarım Wynter babasıyla ilişkilerinin nasıl bittiğine pişman olmaz," diye mırıldandı.

"Ne oldu? Ne kadar kötüydü?" Giulia sorguladı.

"Korkunçtu. Çok tatlı bir kızdı ve adam ona bakmadı bile. Veda bile etmedi. Rex'e arabanın yanında beklemesini söylediğim için memnunum, çünkü sanırım onu fena halde döverdi ki bu da adam hala alçıdayken nefsi müdafaa olarak açıklanması zor bir durum olurdu.

"Bu şekilde donup kalmanın bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Benden bir homurtu daha kaçtı. "Lakabının Buz Kraliçesi olduğunu düşünürsek ne kadar ironik."

Rachel'ın ağzı büzüldü. "İnan bana, biliyorum. Bunun diğer tarafında olmanın ne kadar yıkıcı olduğunu fark etmemiştim."

"Verdiğimiz zararın nadiren farkına varırız," diye güvence verdi Tiffany. "Ama biraz kendi kendine düşündükten sonra bunu fark etmiş olman iyi bir şey. Gelecekte, sorunlarınızı daha iyi bir şekilde ifade etmeyi deneyebilir ve birisini dışlamanın sürekli başvurduğunuz bir başa çıkma mekanizması olmadığından emin olabilirsiniz."

Bu sefer gözlerimi devirmedim, ama bunu yapmak istedim.

Psikolojik saçmalık.

"Yani uzun süre sizinle mi kalacak?"

Rachel, "Sanırım," diye yanıtladı Alessa'yı. Sesi heyecanlı geliyordu. Bu beni şaşırttı. "Umarım öyledir. Onun buralarda olması harika. Columbia'ya gitmekten ve Juilliard'a çapraz kayıt yaptırmaktan bahsediyor."

Stone güldü. "Sen ve Rex'in zengin olmanız iyi bir şey."

Rachel sırıttı. "Öyle ama buna değer. O da ben de çok heyecanlıyız." "Rain nasıl karşıladı?"

"Sanki ondan bir yıl değil de on yaş büyükmüş gibi davranıyor." Sırıışı genişledi. "Bu çok komik."

"Mutlu görünüyorsun," diye düşündü Stone. "Bunu görmek güzel."

Rachel omuz silkti. "Mutlu hissediyorum. Kaybettiğimiz şeyin o olduğunu fark etmemiştim." "Bebek nasıl?" Giulia sordu.

"İyiyim. Biraz kilo aldım, bu da bir sonraki randevumda doktoru susturacaktır. Peki ya sen?"

"Patlamaya hazırım," dedi perişan bir şekilde. "Ama her şey yolunda."

Tiffany boğazını temizledi. "Rachel, Giulia mezarlıkta olanlarla ilgili suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyor. Kendini ifade etmekte zorlanıyor-"

"Tiffany, lanet olsun. Sana bir şey söyleme demiştim."

"Ve sana bunu bastırmanın senin için kötü olduğunu söylemişim. Ayrıca Rachel sana kızmıyor, değil mi?" "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Son bir ay o kadar kaotik geçti ki, bu sadece başa çıkmam gereken fazladan bir yük.

ile."

"Mesele de bu zaten," diye mırıldandı Giulia. "Seni bu yükten kurtarmak istedim. Bunun yerine daha da kötüleştirdim."

Giulia'nın, onu tanıdığımdan beri ilk kez gerçekten özür diler gibi bakmasını izledim.

Bu ona yakışan bir ifade değildi.

Rachel ona gülümsedi. "İyi bir yerden geldi."

"Bazı şeylerin geçmişte kalması gerekir," diye düşündü Indy. "Onları kazmak sadece bela aramaktır."

"Sen bilirsin," dedi sempatik bir şekilde. "O özel dedektif yine etrafı mı kokluyor?"

"Hayır. Polisler de beni rahat bıraktı."

Kıs kıs güldüm. "Çünkü ikisi için de güzel bir ekmek kırıntısı izi bıraktım."

"Nasıl?" Rachel sordu. "Bu işi berbat etmesen iyi edersin, Lodestar."

"Neyi batırdın? Berbat edecek bir şey yoktu," diye tersledim. "Ben sadece özel dedektifin bulması için bir iz bıraktım. David Doğu Yakası'nı dolaştı, bilmiyor musun? Birkaç motelde kaldı ve bunu kanıtlayacak kamera kayıtları bile var."

Rachel, "Motel kayıtları ve kamera görüntüleriyle mi oynadınız?" diye sordu.

Mırıldandım. "Yoğun yaya trafiği olan güzel ve isimsiz yerler seçti, böylece personelin hatırlayacağı büyük bir samanlıkta küçük bir iğne olacaktı."

Indy yumuşak bir sesle, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

"Elbette yaptım. Bunu yaşamamayı hak ediyorsun. Grizzly'yi bulabilseydim, bunu da çözerdim."

"Şu haline bak, Bayan Sorun Çözücü oluyorsun," diye

alay etti Stone. "Biliyorum. Yardımcı olmam çok garip."

Giulia, "Çok tuhaf," diye onayladı. "Ve Grizzly'yi bulma konusunda gerçekten bir ipucu yok mu?"

"Bear'ın cinayet dosyasını ince eleyip sık dokuyorum. Bir şey çıkarsa sana haber veririm Rachel."

"Teşekkürler, Star."

"Her neyse, nişan yüzüğü taktığın ve Rex'in bu hafta mürekkep için geldiği gerçeğini konuşmayacak mıyız?" Indy alay etti.

Rachel kızardı. Bu kadar mutlu olması neredeyse mide bulandırıcıydı ama yaşadıklarından sonra bunu hak etmişti.

"Görelim bakalım," diye bağırdı Tiffany ve Rachel'ın elini kapıp elmasa baktı. Kar beyazı.

Rachel'ın eskiden olduğu kadar soğuktu.

Özellikle de Prenses kesimini çevreleyen iki yakutla birlikte düşünüldüğünde, onun için uygun bir mücevher. Buzları ısıtacak bir ateş.

"Rex hangi mürekkebi aldı?" Ben sordum.

"Adalet terazisi," diye mırıldandı Indy. "Terazinin bir kefesinde Rachel'ın adı, diğer kefesinde Günahkârlar'ın damgası."

"Terazi devrildi mi?"

Stone'un sorusu karşısında Rachel'ın kızarması derinleşti. "Öyleydi. Alttakinin üzerinde benim adım yazıyor."

"Olması gerektiği gibi," dedi Giulia, ses tonu sertti. Bakışları benimkilerle çarpıştı. "Star, bu hafta neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Eminim pek çok şey

vardır." Kat'in okulunu ziyaret etmek de dahil.

Zorbasının kırık bir kola ihtiyacı

vardı. Bir tane daha.

"Nyx, Harlow'la birlikte şehre gidiyor."

Rachel kaşlarını çatı. "Seninle bu konu hakkında

konuştu mu?" "Evet."

"Ve sen de bunu imzaladın mı?"

Giulia bir bardak suya uzanırken, "Evet," diye cevap verdi. "Anlıyorum." "Ben anlamıyorum." Indy'nin ses tonu acımasızdı. "Bana bir söz verdi."

Rachel, "Seninle bu konu hakkında konuştu mu?" diye sordu.

"Hayır, çünkü saçmalıklarını yüzüne vuracağımı ve sözünü tutmadığı için kendini bir pislik gibi hissetmeden bunu yapamayacağını biliyor."

"Onu kırmıyor. Sadece Harlow'a yardım ediyor."

"Hiç 'yardım ve yataklık' ya da 'cinayet işlemek için komplo' terimlerini duydunuz mu? Çünkü ben avukat değilim ve bunları duydum," diye yakındı Stone.

Giulia kaşlarını çatarak ona baktı. "Harlow bunu kendi başına yapamaz. Arkasında ayak izi bırakmama yı öğrenmesi gerekiyor."

"Günahkârlar ne zamandan beri seri katiller için bir okul işletiyor?" Stone tersledi.

Giulia tısladı, "Stone, kız kardeşinin adına adamıma saldırdığını anlıyorum ama benim için sorun yok. Ona güveniyorum."

"Yapmamalısın," diye karşılık verdi Indy. "Bana verdiği sözü bozabiliyorsa, sana verdiği sözü de bozabilir." "Bu planın Beş Nokta'nın başkanı tarafından onaylandığını biliyorsunuz, değil mi?"

Rachel

oraya attı.

"Sanki bunun bir anlamı varmış gibi," dedi Indy acı acı.

Alay ettim, "Bu senin bildiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Aidan O'Donnelly Sr. oğlu olarak tanıdığım en iyi hackerlardan birine sahip ve taleplerini karşılamak için onu düzenli olarak çemberlerden atlatıyor.

"İmparatorluğunun onlarca yılda kurulduğu ve kaybettiği tek bir savaş bile olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurduğunuzda, sahip olduğu etki düzeyini küçümsüyorsanız aptalsınız demektir."

Rachel iç çekti. "Star'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama o haklı. Onun etkisini iş başında gördüm. Etkileyicinin de ötesinde. Sınırdan rahatsız edici. Yetkilileri dans ettirebilme şekli bana adalet sistemimizde çok kusurlu bir şeyler olduğunu söylüyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Indy talep etti. "Beş Nokta'nın etkisini nasıl gördün? Onların avukatı mısınız?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Onların saçmalıklarını karıştırmadan halletmem gereken yeterince sorunum var." Giulia sessizce, "Nyx bana aşırı hız suçlamasından bahsetti, Rachel," diye mırıldandı.

Rachel'ın gözleri büyüdü. "Sana söyledi mi?" "Söyledi."

Giulia'nın ses tonu tuhaf bir şekilde sakindi.

Aslında o kadar tuhaftı ki, tüylerim diken diken oldu - ki bu bile başlı başına bir başarıydı.

Giulia'nın sinirli bir akrep gibi öfkesi vardı.

Üşümesi, hamileliğin kadın bedeni için ne kadar yanlış bir şey olduğunun kanıtıydı.

Keşke biraz Cheetos'um olsaydı diye düşünerek gösteri için koltuğuma yerleştim ve Giulia'nın eğilip köpeği okşamaya başlamasını izledim.

"Nyx hız yaparken mi yakalandı?" Indy şaşkınlığını belli ederek sordu. "Nyx hız yaptığı için *tutuklandı*," diye açıkladı

Giulia.

"Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum," diye alay etti Indy. "Adam düzinelerce insanı öldürdü ve kulüp onun adını temiz tutmayı başardı, ama o lanet hız için bir kayıt mı alıyor? Sanırım tavşan deliğinden aşağıya indim ve size söyleyeyim, burası berbat bir yer."

Rachel boğazını temizledi. "Bu bir tuzaktı."

"Hız tuzağı gibi mi?" Stone da en az arkadaşı kadar şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Hayır, onu tutuklatmak için bir tuzak gibi." Rachel kaşlarını ovuşturdu. "Aslında bu bir oyundu. Aidan O'Donnelly Sr. Nyx'in suçüstü yakalanabileceğini ve suçlamaların ortadan kalkabileceğini kanıtlamak istiyordu."

"Nasıl yakalandı? Bir pedofili öldürürken mi?" Tiffany alnı çatlayarak sordu.

"Bir tecavüzcüyü öldürmek." Rachel'ın sesi düzleşti. "Eminim o piçin ölmeyi hak ettiği konusunda hepimiz hemfikirizdir."

"Tak," dedi Amara acımasızca. "Kesinlikle aynı fikirdeyiz. Piçin çürümesi gerek." "Öyle zaten," dedi Rachel. "Biz konuşurken o çürüyor."

"Nyx'in bir tecavüzcüyü öldürürken yakalandığını ve tek suçunun hız yapmak olduğunu mu söylemek istiyorsun? Doğru mu anladım?"

"Doğru söyledin," diye onayladı Rachel. "Dikkatsiz araç kullanma ve aşırı hız, tam olarak söylemek gerekirse. Delice, biliyorum ama yine de doğru. Hepsi O'Donnelly'nin Nyx'i hapisten koruyabileceğini kanıtlamak istemesi yüzünden."

Indy bir nefes verdi. "Bu tür bir güç deliliktir."

Neredeyse adamın kendisi kadar çılgınca.

Bunu söylediğimden değil. Sadece diziye izlemeye devam ettim.

Rachel, "Öyle," diye onayladıktan sonra uyardı, "Bu durumun kesinliği yok, Giulia. İşler hâlâ ters gidebilir."

"Bana babamın sana tecavüz ettiğini söylediğin anda Nyx'in ne hissettiğini anladım," dedi Giulia açıkça. "Hamile olmasaydım, bu çocuk olmasaydı, onunla gidiyor olurum."

"Delirmişsin sen," diye homurdandı Indy. "Eğer bir adamın o kadar gücü varsa, neler yapabileceğini kimse bilemez. Ya Nyx'le arası açılırsa? O zaman ne olur? Her şeyi tersine çevirebilir. Ortadan kaldırdığı tüm kanıtlar mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkabilir."

"Hayır, böyle bir şey olmayacak." "Nereden biliyorsun lan?"

Ona bakmak için döndüm. "Çünkü öyle olmadığından emin olacağım." Indy'nin kaşları çatıldı. "Bunu neden yapasın ki?"

Ayağa kalktım. "Çünkü o aileden biri."

Tartışmaya girmeden vahşi köpeği atlatıp odadan çıktım ve mutfığa yöneldim.

Acıkmıştım, biraz Cheetos aldım ama toplantıya dönmedim, sadece pencereden havuza bakmaya devam ettim.

Güzel bir mülktü ama ruhsuzdu. Biraz benim gibi.

Cep telefonum çaldı.

Sessizsin. Neler oluyor?

Ben: *Pek değil.*

Boğa.

Ben: *Baban Nyx'i hangi pisliğe bulaştırırsa bulaştırırsın, onu bundan kurtarabileceğimize dair bana söz vermeni istiyorum.*

Conor: *Tabii ki yapabiliriz. Bu konuda gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?*

Ağzımı Cheetos ile doldurdum.

Çocuğunun babasız büyümesine izin veremem Conor.

O noktaya gelmeyecek. Ailen için neler yapmaya hazır olduğunu biliyorum Star. Ama buna gerek yok.

Ben: *Tıpkı bir keskin nişancının seni kardeşin sanması için pencerede dururken sana gelmeyeceği gibi mi demek istiyorsun?*

Conor: *Cam kurşun geçirmezdi. Güvendeydim.*

Ben: *Pfft.*

Conor: *Bana "Pfft" deme. Haklı olduğumu biliyorsun. Güvende olduğumu biliyorsun. Kışın lanet bir gökdelenin tepesindeyken senden çok daha güvendeydim. Rüzgar seni uçurabilirdi. Dudaklarım seğirdi.*

Ben: *Hiç Roald Dahl okudun mu?*

Conor: *Hayır.*

Yazık. Bu onun kitaplarından birinde olabilecek bir şeye benziyor.

Bundan şüpheliyim. Google'da arattım. Onun zamanında gökdelenler bu kadar büyük değildi. Ama Nyx güvende. Babam ona zarar vermek istemiyor ve inanın bana, bu sözleri hafife alarak söylemiyorum.

Conor: *Babamın birine zarar vermek istemediği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi.*

Ben: *Cuma için her şey hazır mı?*

Evet.

Güzel.

Conor: *Neyin var senin?* **Ben:** *Hiçbir şey. Cheetos yiyorum.*

Conor: *Kastettiğim bu değildi.*

Ben: *GTG.*

Başımdan geçenler hakkında konuşmak istemediğim için konuşmadan çıkmadım; koridorda ayak sesleri duydum.

Havuza bakan pencereden uzaklaştığımda, ondan gelen başka bir mesajın vızıltısını hissettim ama görmezden geldim.

Rachel, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, salondaki kişiydi. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?" "Audrey Diane Linchester Newton."

Bana göz kırptı. "Ağız dolusu."

"Büyük bir tane," diye kabul ettim.

"Kim o?"

"Cayman Kredi Grubu'nun başkanının kızı." Kaşları havaya kalktı. "Peki. Ne olmuş ona?"

"Kaldıraç olarak kullanmam gereken bir seks kaseti var."

Onun derin dondurucuya girmesini izlemek ilginçti. Yumuşak dudakları düzleşti ve gözleri yarıklara dönüştü. "Neden?"

Onaylamadığı çok açıktı. Umursadığımdan değil.

"Cayman Credit, Sparrow'ların banka hesaplarından birine ev sahipliği yapıyor. İsviçre'deki başka bir hesapları da parayı onlara yönlendiriyor ve oradan da bireysel banka hesaplarına geçtiğine inanıyorum. Bu işlemlerin alıcılarının kimler olduğunu bilmek istiyorum."

"Niyetiniz?"

"Onları ABD Savcısına teslim etmek için."

"Kanıtlar mahkeme salonunda kabul edilemez."

"Savannah Daniels bunun için var. İsimleri kamuoyuna açıklayabilir, orada asılabilir, çizilebilir ve dörde bölünebilir ve hükümet de kafalarını kıçlarından çıkardıklarında bu kişileri alaşağı etmek

için işe koyulabilir. Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Gözlerinin ardındaki düşünceleri hemen hemen görebiliyordum. Bundan nefret ediyordu.

Benim lanet bir hayran olduğumu mu düşündü?

Bunun için bir kadının acısından, aşağılanması, ıstırabından, *bedeninden* yararlanmak istediğimi mi düşünüyordu?

Elleri iki yanında yumruk haline geldi. "Bundan nefret ediyorum." Bakışlarımızı paylaştık.

"Yok edilmeleri gerekiyor."

"Yani onun yerine Audrey'i mi yok edeceğiz?"

Tek söylediğim "İkincil hasar" oldu, sesimin bir sürtük gibi çıktığının farkındaydım ama bunun için eğitilmiştim. Umursamamak için eğitilmiştim.

Bunu daha da acı tatlı yapan şey de buydu, umursuyordum. Donmuş bir gölün tepesinde beliren çatlaklar gibi, insanlık da doğamın içine kaymaya başlamıştı.

Bu yüzden buradaydım.

Gözdağı verme taktikleriyle başa çıkabilirdim, hayatımın tehlikeye girmesi umurumda değildi ama Katina'yı tehdit etmişti. *Buna* tahammül edemezdim.

Burun delikleri alevlendi. "Eğer bunu yaparsan, sonuç istiyorum." "Onları alacağım."

İkimizi birbirine bağlayan buz hissedene kadar bana baktı. İşte o zaman "Yap" diye bağırdı.

KIRK DOKUZ

HARLOW

RADIOHEAD - BODYSNATCHERS

Midemin bulandığını hissetmeliydim.

Çılgılık atarak tepelere doğru kaçmak istemeliydim.

Ancak depoya girip yerde duran ceset şeklindeki çantayı görür görmez içimi büyük bir sükûnet kapladı.

Bu noktaya ulaşmak için gençken adım atmayı hayal bile edemeyeceğim bir yola girmiştım. Jessie'nin asla girmemi istemeyeceği bir yola. Ama her ne kadar yanlış olsa da doğru olduğunu hissediyordum.

Sakin

hissettim.

Huzur

içinde.

Bu düzeyde bir dinginliği deneyimlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, sanki terk edilmiş gibiydim.

"Sen üst tarafı al. Ben alt tarafla ilgilenirim," diye gürledi Nyx, ağır düşüncelerimi bölerek.

"Onu nasıl yakaladılar?" Francis Merriweather'ın bedenini örten ağır iş gömleklerini incelerken sordum.

Üç kalın koli bandı her şeyi yerinde tutuyordu. Biraz hava alması için ağzını kapatan plastik tente üzerinde açılmış küçücük nefes alma delikleri vardı ama bu kadar hareketsiz olmasının nedeninin bu olduğunu anlamam gerekiyordu; bırakın bir insanı, bir fareye bile yetecek kadar oksijen yoktu.

"Onu nasıl yakaladıklarını neden bilmek istiyorsun?" Nyx sordu. "O burada, değil mi? Önemli olan tek şey bu."

"Ne kadar zamanımız olduğunu bilmek istiyorum." "Güzel soru."

Ses tonu o kadar neşeliydi ki ürpermemek için kendimi zor tuttum.

Gerçekten de Bay O'Donnelly Sr.'ın şeytanın ta kendisi olduğunu hissettim.

Nyx ve benim ilişkilerimiz pek iyi değildi. Bana bir suç mahallini nasıl temizleyeceğimi öğretirken, Cruz kimyasallarla ve işlerin nasıl yürüdüğüne dair daha derin açıklamalarla yardım ederken bana tahammül etti. Soru sorduğumda, elinden geldiğince cevap verdi ve taciz boyunca o, Cruz ve sonunda Rex bana karşı nazik davrandılar.

Yine de benden

hoşlanmadılar. Buna

pişman oldum.

Hiçbir zaman uyum sağlayamadım ve MC'de bile sağlayamayacakmışım gibi görünüyordu.

"Güvenlik görevlisinin, olması gereken yerde, kız arkadaşının yatağında olmadığını fark etmesi için yaklaşık üç saatiniz var."

"Kız arkadaşı nerede?"

"Gerçekten umurunda mı?" Nyx bana nişan alarak umurunda olmadığını belli etti. "O öldü mü?" Ses tonu beni en kötüsünü düşünmeye ittiği için homurdandım. "Öyle olması gerektiğini düşündüm."

"Haklısın. O bir kurban."

O'Donnelly'ye dönerek mırıldandım: "Serpintiden ailesi zarar görmeyecek mi?"

"O zaman evli bir kongre üyesiyle birlikte olmamalıydı," diye karşılık verdi O'Donnelly. Nyx bana bir bıçak uzatmaya çalıştı. "Sadece devam et. Beklediğin şey buydu, değil mi?" "Başka kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu."

"Bunları yapmak için özgürlük istedin," diye karşılık verdi Nyx. "Özgürlük pahalıdır." Yanağımı sıkarak başımla anladığımı işaret ettim.

Haftalardır süren taciz, keşif, pisliklerini temizleme -kelimenin tam anlamıyla- bir cesetten nasıl kurtulacağımı, bir suç mahallini nasıl tertemiz yapacağımı öğrenirken, beklediğim şey *buydu*.

Ve dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha erken geliyordu.

Yardım almak umuduyla, MC'nin bu sulara nasıl gezindiğini öğrenmek için Günahkârlar'ın kulüp binasına gitmiştim.

Haune'nin evine sızmalarını izledim. Onu linç ettiklerini gördüm. Bir sokaktan geçerken binaların kenarlarındaki kameraların çekimden çıktığını gözlemledim.

Onlar hayaletlerdi.

Yaşayan hayaletler.

O gücü istemiştim ve şimdi burada, elimin altındaydı, nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Birisi bunun gerçekleşmesi için, bana en çok arzuladığım şeyi vermek için ölmüşken değil.

Tedirgin bir şekilde Nyx'in bana uzattığı bıçağı kabul ettim. Bir silah, artık bir alet değil.

Ucu plastiğe çentik atarak, siyah sargı boyunca kaydurdım ve bantın içinden geçirdim, altındaki eti çizip çizmediğini umursamadan.

Kenarlar ayrıldığında karşıma bir adam çıktı. İnternette adını aratana kadar adını bile duymamıştım ama bir pijama pantolonu dışında çıplaktı.

Aynı koli bandı ellerini ve ayak bileklerini de bağlamıştı. Gözleri kapalı ve ağzı gevşekti. Cildi boğulma nedeniyle hafifçe maviydi.

"Nyx bana bunun ilk cinayetin olduğunu söyledi," diye mırıldandı O'Donnelly, bana bu kadar yaklaştığını fark etmediğim için irkildim.

Ellerini dizlerine koymuş, Merriweather'ın üzerinde yükseliyordu. Tıraş losyonunun çam rengi tonu etrafımdaki havayı bastırıyordu.

"Öyle," diye onayladım.

"Papaz okulu kefaret değil miydi?"

"Hayır." Bu soru karşısında hakarete uğramış gibi kaşlarımı çattım.

"*Değildi*. Bir çağrı hissettim." Hâlâ hissediyordum. Sadece şimdi yön değiştirmişti.

O'Donnelly başını salladı. "Yine de buna karşı koyacak kadar güçlü değildi, değil mi?" "Onu durdurmaya mı çalışıyorsun yoksa ona yardım mı ediyorsun?" Nyx tersledi.

İşte o zaman Nyx'in ne kadar deli olduğunu anladım çünkü O'Donnelly'den korkmuyordu. Hem de hiç. Hem de hiç.

Çok korkmuştum.

Yapmak üzere olduğum şeyden çok, garip bir şekilde yanıma çömelmiş olan adamdan. O'Donnelly de bunu fark etti. Nyx'e bir sırtıma fırlattı, bu sırtış kardeşimin eksikliğini takdir ettiğini gösteriyordu.

korkunun.

Doğruldu, ellerini kaldırdı ve "Tanrı dikkatinizi dağıtmamı yasakladı" dedi. Deponun etrafına bir bakış atarak devam etti, "Burası öldürdüklerinizin getirildiği yer olacak."

"Her zaman bize mi getirilecekler? Beş Nokta'yı bu işe dahil etmek istemediğinizi sanıyordum?"

O'Donnelly'nin soğuk yanıtı "Hayır, onu buraya getirmek için adamlarımı kullandığımı da hiç söylemedim, değil mi?" oldu. "Onları bu depoya nasıl getirdiğim seni ilgilendirmez. Sadece temiz olduğunu ve yetkililerin izini sürmesinin kolay olmayacağını bilin. Burası benim evden uzaktaki evim. Polislere burayı koklamaları için bir sebep vererek burayı kirlitmeyeceğim." Bana bir el salladı. "Eğlenceli olsun."

Kongre üyesine bakarken bıçak avucumun içinde kaydı.

Hoşlandığı şey tüylerimi ürpertti ve babamın ofisindeki ölüm belgesini düşündüğümde, Samuel Haune'nin küçük kız kardeşime yaptığı her şeyi okuduğumda, "Stigmata'nın ne olduğunu biliyor musun?" diye sormayı kolaylaştırdı.

Tam olarak Nyx'e yöneltmedim ama "Hayır" diye cevap veren oydu.

"Sana sormuyordum."

O'Donnelly yumuşak bir kahkaha attı. "Bir Tanrı adamı için ne kadar da mükemmel. Ne olduğunu biliyorum evlat. Ölmeden önce onunla oynamak istiyorsun, değil mi?" "Jonesy, Aziz Andrew Haçı'nı getir." diye seslendiğinde kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü.

"Elinde bir haç mı var?" Tükürdüm.

O'Donnelly, "Elimde pek çok şey var," diye mırıldandı. Kendi ellerini birbirine vurdu. "Bu mükemmel, hayal edebileceğimden çok daha mükemmel."

"Biri bana stigmata'nın ne olduğunu söyleyebilir mi?"

"Bu, ateşli müminlerin başına gelen bir fenomen. İsa'nın çarmıhta ölürken çektiği sıkıntılar onları rahatsız eder," diye açıkladım ona, sözlerimin doğruluğu tüylerimi diken diken ediyordu. "Dikenli bir taç, böğründe bir bıçak yarası, ellerinde ve ayaklarında çivi izleri."

Nyx gözlerini devirdi. "Ancak bir Katolik bu saçmalığı uydurabilir. Onu böyle mi öldürmek istiyorsun?"

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Onu bu şekilde öldürmek istiyorum," diye onayladım. "Siktiğimin ucubesi," diye homurdandı Nyx, "ama Giulia'nın sevdiğinden daha az kokacak." "Nelerden hoşlanır?"

"Ateş. Daha önce hiç yanık et kokusu aldın mı?" İğrenerek geri çekildim. "Hayır. Nasıl koklayabilirim ki?"

O'Donnelly homurdandı. "Biraz zaman tanı evlat. Repertuarın gelişecektir." O anda çekip gitme seçeneğim vardı.

Merriweather baygındı, adam kaçırma dışında bir şey olmamıştı, ki bu da ağır bir suçtu, ama cesedini bir yere atabilirdik...

O'Donnelly'nin Jonesy adını verdiği adam ve diğer birkaç kişi bir tür el arabası üzerinde bir haç getirdiler.

-Sanki her gün yaşanan bir olaymış gibi. Lakers'ın sezonun son maçı hakkında konuştuklarını duyduğumda bu durum daha da pekişti.

O'Donnelly Nyx ile konuşuyordu; odak noktaları ben değildim. Kalbim çarpmaya başladı.

Çekip gitmeliydim.

Burası benim yerim

değildi.

Jessie bunu istemezdi.

Seminere kabul edildiğimde çok gururlanmıştı- Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Benim ona baktığım gibi o da bana bakıyordu, sadece onun gözleri sersemlemiş ve kan çanağına dönmüştü. Tek düşünebildiğim, diğer insanların gözlerine benzedikleriydi.

İçlerinde kötü niyet yoktu; neler yapabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Eğer onu durdurmazsam gelecekte ne yapacağına dair bir ipucu da yoktu.

Kötülüğünden eser yok.

Elimi kaldırdım ve hiç şaşmadan sabit durdu.

Bıçağın ucunu alnına bastırırken nefesimi bıraktım. Ne yapmak üzere olduğumu anladığında gözleri büyüdü. Başını yana çevirmeye başladı, buraya gelene kadar çektiklerinden dolayı çırpınışları zayıf ve gevşekti ama Nyx ortaya çıktı ve onu sabit tutarak bana yardım etti. Parmakları saçlarına takıldı ve onu olduğu yerde sabitledi.

Kaçmak yoktu.

Beni gördüğü için değil, neye benzediğimizi bildiği için değil, o gözler insanları onun gerçek doğası hakkında uyaracak kötülükle dolu olmadığı için.

Sadece irisler, göz bebekleri ve sklera vardı. Elim kendi iradesiyle hareket etti.

Merriweather, bıçağımın ucu alnının etine saplandığında dehşete düşmüş bir çığlığa dönüşen bir hıçkırık çıkardı ve Nyx titrek, rahatlamış bir iç çekti.

Merriweather'ın kanının fışkırışını, kemiğinin ve kıkırdağının elimin gücü altında çatırdamasını keyifle izlerken, ilk kez anlayışla dolu bir bakış paylaştık, bir bağlantı oluşmaya başladı.

Üç dikey kesik atarken çığlıkları kulaklarımda çınladı. Her iki şakakta birer tane, sonra ortada son bir tane.

Bu çığlıklar içimde açlıktan ölmek üzere olan bir şeyi besledi. İçimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Ruhumdaki acıyı bastırdı. Kız kardeşim.

Jessie.

Çok masum, çok saf.

Bale dansçısı olmayı hayal ediyordu, K-Pop'u seviyordu ve laktoz intoleransı vardı - dondurma istediğinde her zaman unuttuğu bir gerçek.

Kahkahaları bir odayı neşeyle doldurmuştu.

Çok iyi bir kalbi vardı, çok nazikti ve tüm bunlar Merriweather gibi bir adam tarafından elinden alındı.

Onun saflığını, masumiyetini arzulayan bir adam. Asla sahip olamayacağı bir şeyi arzulayan bir adam.

Kongre üyesinin çığlıkları, ölüm haberi üzerine benden kaçan çığlıkla birleşti; sanki cesedi dün bulunmuş gibi kafatasımın içinde yankılanan bir çığlıktı bu.

Her bir dikey dilimden uzun bir dilimle geçip onları taç şeklinde birleştirirken onunki ve benimki kulaklarımda birlikte çınlıyordu.

"Tanrı'nın otorite iddiasıyla alay etmek için dikenli taç," diye mırıldandı O'Donnelly adeta.

"Bunu neden yapıyorsun?" Merriweather hıçkırarak ağladı, onun dehşeti ve acısı benim acımı hafifletti. "Çünkü yaptıkların için ölmek gerekiyor," diye fısıldadım, bıçağı aldım ve üzerinde gezdirdim

kaburgaları boyunca.

Nyx her zamanki pragmatik tavrıyla, "Bıçak o açıdan kalbini bulacak kadar uzun değil," diye mırıldandı. Gözlerimi ona diktim. "Bu son adım. Öldürücü darbe."

Omuz silktili ve mırıldandı: "Siz dindar kafalar, yemin ederim."

O'Donnelly ellerini birbirine vurarak, "Bırak da çocuk biraz eğlensin, Nyx," diye çıkıştı. "Öldürürken hiç eğlenmediğini mi söylüyorsun?"

"Ancak bunun gibi hasta bir herifin bir çocuğa ne yaptığına dair detayları önceden öğrenirsem." Kaşlarım çatıldı. "Bu detayları nereden biliyorsun?"

"Öldürdüklerim bana teslim edilmedi," diye alay etti. "MC'nin bok parçalarını 'toplaması' gerekiyordu. Bu O'Donnelly'nin eğlencesinin bir parçası." Nyx omzunun üzerinden yaşlı adama baktı, küçümsemesi O'Donnelly gibi bir adamla -şeytanın ta kendisiyle- kafa bulmak için deli olduğunu doğruluyordu. "Gösteriyi izlemek için burada olacağını fark etmemiştim."

"Yaşlı bir adam bir şekilde tekmelerini almak zorundadır."

Nyx homurdandı ve bana doğru, "Hadi o zaman. Belli ki bunu bir süredir kafanda planlıyorsun. İlk seferin hep sallantılı oluyor. Asla doğru ekipmanı getirmiyorsun-"

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" O'Donnelly düşündü. "İlk seferimi hatırlıyorum. Her yerime işemişlerdi."

Nyx kaşlarını çatı. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Onu soydum. Pantolonu her zaman üzerimde tutmayı öğrendim." Başını salladı. "Sana bilgece bir öğüt, evlat."

"Ben erkek değilim."

"Bana göre öylesin," diye karşılık verdi O'Donnelly. "Neye ihtiyacın var? Bu depoda saklı bir cephaneliğim var. Kırbaç mı? İsa ölmeden önce kırbaçlandı. Mızrağımız yok ama eminim bir yerlerde bir kılıcım vardır-"

"Senin nasıl kılıcın var?" Nyx sordu. O'Donnelly burnuna vurdu. "Bir tefeciden aldım." Nyx gözlerini devirerek, "Kılıç mı istiyorsun?" diye sordu.

"Bir kılıç mı?" Merriweather geveledi. "Tanrım, delirdin mi sen?!"

O'Donnelly'nin ayağı geri tepti ve kongre üyesinin karnına saplandı. O'Donnelly ona "Benim yanımda Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma" dediğinde öksürdü, sıçradı, boğuldu ve hıçkırdı.

Gözlerimi kırıpıştırarak, "Kılıcı alacağım" dedim.

"Jonesy, çocuğu duydun. O'Leary'nin 86'da bana getirdiği gümüş kılıcı getir."

Nyx, sanki O'Donnelly yağmurlu bir günde şemsiye ister gibi kılıç istememiş gibi, "Şimdi karar vermelisin," dedi, "ağzının bantlanması istiyor musun, istemiyor musun? Eğer seninle konuşmasını istiyorsan, çığlıklarını duyacaksın-"

O'Donnelly, "Bana sorarsanız en iyi kısmı," diye espri yaptı.

Sinirli bir homurtu dışında Nyx onu duymazdan gelerek devam etti, "-her zaman biraz gürültü yaparlar. Bundan kaçamazsınız. Ama konuşmalarını istemiyorsanız, ağzını bantlayabiliriz."

Yutkundum. "İtiraf etmelerini istiyorum."

"O zaman atacağın çığlıklarla ilgilen." Nyx tekrar O'Donnelly'ye baktı. "Burası bunun için iyi mi?"

"Ses yalıtımı bir konser salonundan daha iyi." O'Donnelly kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Neyi itiraf edebileceğini biliyorsun. Buna hazır mısın?"

"Rahip olacaktım. Günah çıkarma kabininde daha kötü günahlar duyardım." Nyx alaycı bir ifadeyle, "Five Points'in bölgesinde görev yapıyor olsaydın duyardım," dedi.

O'Donnelly, "Keşke hatalı olduğunu söyleyebilseydim ama değil.

"Merriweather küçük oğlanlardan hoşlanıyor, Harlow. Bir itiraf bu pisliği ortaya çıkaracaktır. İtiraf etmeyi hak ediyor mu?"

"Kefaret olmadan itirafın hiçbir anlamı yoktur. Gerçek kefarete ve tövbe," dedim usulca, bunu bilip bilmediğini merak ederek. Acaba o da pek çokları gibi birkaç Meryem Ana duası okuyup cennete gideceğini mi düşünüyordu?

"Peki ya kefarete
öderlerse?" Nasıl edebilir
ki?

Yine de... "Bazı günahların kefareti ödenemez," diye mırıldandım Merriweather'ın sarkık göğüs kafesine haç işareti yaparken, dikkatim kontrolümdeki çılgılık atan adamın üzerindeyken O'Donnelly'nin yüzünün kızardığından habersizdim. "Bazı günahlar sonsuza dek lanetlenmeyi gerektirir-"

"Bak, bunun *senin olayın* olduğunu anlıyorum ama benim değil. Artık gidebilir miyiz? Keyfimi kaçıırıyorsun," diye homurdandı Nyx.

Onun sözleri beni düşüncelerimden sarstı. "Özür dilerim."

"Evet, öyle olmalısın. Partime din getiriyorsun," diye homurdandı. "O pisliği çarpmıha germene izin vereceğim ama saçmalıkları minimumda tutalım, olur mu?"

Yine yanağımın içini ısırdım. "Bu saçmalık değil. Bunun için cehennemde yanmaya hazırım, Nyx."

Etkilenmemiş görünüyordu. "Hayat cehennemden çok daha korkunç, Harlow ve iblisler fikirlerini insanlardan alıyor."

O'Donnelly, "Umarım cehennem konusunda yanılıyorsundur," diye homurdandı. "Hayatının ortasında böyle düşünmek kolaydır. Sona yaklaştığınızda bakış açınız değişir."

"Değişebilir. Hiçbir tanrı bana burada haklı olmadığımızı söyleyemez." Nyx, Merriweather'ın kafatasını beton zemine çarparak feryadını durdurdu. "Bu hasta pisliği dünyaya getiren senin Tanrın ve biz de onun hatasını ortadan kaldırarak ona bir iyilik yapıyoruz."

O'Donnelly'nin ağzı sanki tartışmak istiyormuş gibi açıldı.

Ama yavaşça dudakları kapandı.

Sessizliğinin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğunu düşündüm.

ELLİ

RACHEL

AYNI AKŞAM

"Giulia seni görmek istiyor."

Kaşlarımı çatarak Parker'a sordum,

"Ha?" "Mutfakta."

Gerildim. "Bu bebek partisiyle mi ilgili?"

"Gerçekleşmeyecek olanı mı kastediyorsun?" Parker alaycı bir dille karşılık verdi.

Ona ters ters bakarak ayağa kalktım. Hâlâ burada olduğu için söylenmek istiyordum ama bu durum hoşuma gittiği için çenemi kapalı tuttum. Burnunu her şeye sokuyordu ve bu da ofisimi daha az sessiz hale getiriyordu.

Yerim yine doluydu ve şaşırtıcı bir şekilde bu da hoşuma gitti.

Artık resmileşmişti, bu bebek bana kişilik nakli yapmıştı.

Rain, Rex, Wynter, Harlow ve Parker benim çatım altındayken sıkışık hissettirmesi gerekirdi ama öyle olmadı.

Doğru hissettirdi.

Ofisten çıkıp koridordan geçtim ve mutfığa doğru yürüdüm. Yarı yarıya, Wynter'ın dün gece sırf "sırf" diye pişirdiği pastaya yüzüstü dalmasını bekliyordum -kim "sırf" diye pişirir ki? Bunun yerine Giulia'yı masanın başında otururken buldum, elleri kenarları tutuyordu, yüzü solgundu.

Ona doğru yürürken kaşlarım çatıldı. "Nyx iyi olacak Giulia," diye onu temin etmeye çalıştım. Yarı yalan olabilirdi ama sanki onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kadından yavaş bir nefes yükseldi. "Dediğin gibi

yaptım." "Ha? Ne hakkında?"

"Piercing."

"Piercing mi?" Beynim çalışmak istemiyordu. Şu anda normal anlamda vücut modifikasyonu hakkında düşünmüyordum; tam da şu anda ailemden birinin muhtemelen bir ABD Kongre üyesine işkence ettiğinin farkındayken değil. "Ne piercing'i?" *bunun yanında* güvenli bir soruydu.

Bu kez ciğerlerinden keskin bir nefes çıktı. "Nyx'in sikinde."

Gözlerimi kırptım, sonra neden bahsettiğini anlayınca kahkahayı bastım. "Yine aletini deldirttin mi?"

"Sol memene bahse girerim ki yaptım," dedi alçak sesle mırıldanarak. Elleri masanın etrafında kenetlendi ve yavaşça bana bakmak için döndü.

Kesinlikle normalden daha garip davranıyordu. Özellikle de Parker onu arayıp bulmamı çok önemliymiş gibi gösterdiği için. Nyx'in sik piercingleri onun önceliği olabilirdi ama benim değildi.

"Fazla paylaştığını biliyorum Giulia, ama bu bana oldukça rastgele görünüyor. Neler oluyor?"

"On sekiz dakika arayla geliyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Bakışları benimkilere kilitlendi. "Kasılmalar."

"Kasılmalar mı?" Bağırdım. "Ne oluyor lan? Doğuma mı giriyorsun?"

Yüzü buruştu ve bunun benim tepkimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Lanet olsun, seni hastaneye götürmeliyiz! PARKER! Aman Tanrım, hangi cehennemdesin?"

"Bana bağırmayı bırakmalısın. Özellikle de ben koridorun sonundayken-" Parker homurdandı, onun

cep telefonuna odaklandı. Bana baktığında donup kaldığında o küçük gülümsemesi de kayboldu.

"Rachel, sorun ne? Ne oldu?"

"Doğuma giriyorum."

"DOĞUM YAPACAK!" Çığlık attım. "Mutfağında doğum yapamaz. Bunu nasıl temizleyeceğiz?"

Parker homurdandı, her zamanki 'bana ne yaparsan yap, üstesinden gelirim' ifadesi yerine oturdu. "Bolca Lysol ve dirsek yağı." Giulia'nın yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Anneme birkaç kez yardım ettim-"

"Bir çift mi? Kaç çocuğu vardı?" Giulia nefes aldı, gerginlikten başı öne eğilmişti. Kahretsin, bunu hatırladım. Doğum yapmak böyle bir şeydi işte.

Hemşireler ve doktorlar ben istemediğim halde bana dokunuyorlardı ve onları durdurmam mümkün değildi. Bebeğin çıkmasını istiyordum ve artık hamile kalmak istemiyordum ve bana yardım etmek zorundaydılar-

Parker bana sakince, "Rachel, odaklanmanı istiyorum," dedi. "Doğum yapmıyorsun. Bu Giulia. Ona konsantre olmalıyız."

Doğum yaptığımda Rex yanımda değildi. Dışarıdaydı. Tesisteki doktorlar onu içeri almamıştı.

Tanrım, bu sefer doğum yaparken yanımda olacaktı, değil mi?

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim ama Giulia, "Tabii ki yapacak. Onu durdurmaya çalışan herkes muhtemelen sizi ayırmaya çalıştığı için burnu kırılacak."

Sert bir nefes verdim. "Doğru. Haklısın. Onları öldürecek." Çabucak, hızla, *panikle* başımı salladım. Rex'in bana ulaşmak için yüz kişiyi kesmek zorunda kalması fikrinden çok doğum konusunda paniğe kapılmışımdı.

"Rach, Giulia'ya odaklanmalıyız."

"Biliyorum," dedim titreyerek. "Biliyorum. Bu benimle ilgili değil. Bu onunla ilgili." Sendeleyerek mutfak masasına gittim ve tökezleyerek yerime oturdum. "Giulia, bu seninle ilgili," diye onu bilgilendirdim.

Bana bir sırtıfı fırlattı. "Söylemiyorsun. Parker, kaç kardeşin var?" "Dokuz."

"Vay anasını. Annen on kez mi doğum yaptı?"

"O yaptı." Parker nefesini dışarı verdi. "Sen hastaneye gitmeye hazır olana kadar yardım edebilirim." "Benimle gelemiz misin?"

"Parker evden çıkmayı sevmiyor."

Giulia kaşlarını çattı. "Ben de öyle. İnsanlar berbat."

Homurdandım ve onun tepkisi kalbimin deli gibi çarpmasını durdurdu.

"Agorafobim var demek istiyor Giulia."

"Öyle mi? Bu çok rahatsız edici,

ha?" "Hiçbir fikrin yok."

Giulia'nın eli masayı bıraktı ve sessiz bir istekle rakamları bana doğru çevirdi. Bunu inceledim.

ve parmaklarımızı yavaşça birleştirdik.

"Hastanede yanımda olmanı istiyorum."

Yanaklarımın renginin solduğunu hissedebiliyordum. "Tamam," dedim güçsüzce. *Bayılmak için çok mu erkendi?* Cesur olmaya çalışarak, "Ne kadar işe yarayacağımdan emin değilim ama evet," diye fısıldadım.

Parker alay etti, "Tosttan yapılmış bir ev kadar işe yarayacak, ama senin için tüm doktorları korkutacak, bu iyi olacak."

"Doktorları korkutmayacağım," diye homurdandım. "Korkutacaksın."

"Yapmaya
cağım."

"Yapacak
n."

"Yapmayacağım!" Ona kaşlarını çatarak homurdandım.

Sırıttı. "Her zamanki Rachel'dan biraz var. Bana geri dön, sürtük." Telefonu çaldı ve bildirimlerini kontrol etme ihtiyacıyla savaştığını izledim.

Kimin ona sürekli mesaj attığını sormanın eşiğindeyken burnumu kırıştırdım ve Giulia elimi sıkıldığında şaşkınlıkla irkildim. "Ah!"

Giulia nefes alırken tısladı. "Üzgünüm, üzgün değilim."

Parker onun omzunu sıvazladı. "Her şey yolunda. Tamam, seni hastaneye götürmeliyiz."

"Geliyor musun?" Cevabı bildiğim halde yalvardım ve onu suçluluk duygusuna sürüklemenin fikrini değiştireceğini umdum.

"Hayır. Ama seni hazırlayacağım."

Ona çaresiz bir bakış attım, o da bana karşılık verdi ve iki fobimiz birbirine sarıldı. "Rachel, tabletimi nereye koyduğumu biliyor musun?"

Wynter'ın sesi yüzüme çarpan soğuk su gibiydi.

Vahşi gözlerle ona döndüm ve "Neyin, tatlım?" diye cevap verdim. "Tabletim mi?"

"Tabletiniz mi? Vitaminlerden mi bahsediyoruz?"

"Hayır." Kıkırdadı ve o halimle bile tamamen sahte olduğunu anladığım bir ilgisizlikle, "Ayrıca, Harlow'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım."

Manzarayı incelerken kaşları çatıldı. "Neler oluyor? Dua mı ediyorsun?" Parker güldü. "Hayır. Dua çemberi gibi görünebilir ama Giulia'nın doğumu yaklaşıyor."

Wynter yüzünü buruşturdu. "Ew. Masada mı?"

"Anne gibi, kız gibi," diye mırıldandı Giulia.

"Çözümümüzü bulduk, bayanlar ve baylar... Şey, *bayanlar*. Wynter sizinle birlikte hastaneye gelebilir," dedi Parker parlak bir sesle.

"Hayır, sanmıyorum-"

O daha geri adım atmadan Parker hışımla ona yaklaştı ve onu masaya doğru sürüklemeye başladı. Çocuğu suçlamadım. Sanki şeytanın kendisi arkamdaymış gibi ben de kaçardım.

"Peki ya Nyx?" Parker sordu. "Onu yakalamamız gerek."

"O-" Giulia başını eğdi. "Meşgul."

Wynter, "Doğum yapıyorsun," diye işaret etti. "Umursamaması gerekmez mi?" Yutkundum. "Bu gerçekten acil bir proje."

Sadece cinayet denen küçük bir şey.

"Çocuğunun dünyaya gelmesinden daha mı acil?" Wynter bundan kesinlikle etkilenmemiştir.

"Ondan ayrılıyorsun, değil mi?"

Eli benimkinin etrafında kenetlendi. "Hayır, bebeğim, değilim."

"Çalışmak için zaman ayıramayacaksa, ne zaman ayıracak-"

Çocuğuma yüzümü buruşturdum, çünkü kesinlikle haksız değildi, ama Nyx şehrin neresinde olursa olsun elini kolunu sallayarak çıkıp gidemezdi.

En azından O'Donnelly'nin, Nyx'in Yaşlı Kadını'nın doğum yapması nedeniyle oyununun aniden durmasından memnun olacağını sanmıyordum.

"Tatlım, garip olduğunu biliyorum ama inan bana, Nyx orada olabilseydi, o da orada olurdu." "Tutuklandı mı?"

"Wynter, tatlım, çeneni kapatmalısın," diye araya girdi Parker. "Anneye odaklanalım, babaya değil, tamam mı?"

Wynter mırıldandı, "Belki o burada olsaydı, benim burada olmama gerek kalmazdı."

Gülmek isterdim ama bu beni aşıyordu. Elim bir anda dışarı çıktı ve onunkini yakalayıp yerinde tuttum.

"Şimdi gerçekten de bir dua çemberine benziyor," diye takıldı Parker, Giulia'nın yine elini tuttuğunu fark etmemi sağladı.

"Ne yapacağız?" Homurdandım.

"Giulia'yı arabaya bindirip hastaneye götürmemiz gerekiyor," diye tekrarladı Parker *nazikçe* - bir kez olsun nazik olamayacak kadar sert olduğu için.

Kendimi kaybetmek üzere olduğumu anladığımı düşündüm çünkü sahip olduğum iş yüküyle başa çıkabilen beynim bir anda içinde tek bir madde olan yapılacaklar listesiyle başa çıkamaz hale gelmişti. Görünüşe göre Giulia'yı hastaneye götürmek onun için çok fazlaydı.

Yutkundum. "Onu sürebilirim. Evet, bunu yapabilirim."

"Benimle doğum odasına gelir misin?"

Gözlerim şaşıldı. "Orada seninle olmamı mı istiyorsun? Lily değil mi? O böyle şeyler için yaratılmış."

O çok tatlı-"

"Hayır! Sen çocuğumun vaftiz annesi olacaksın. Herkesten önce seni görmeli." "Nyx bile mi?"

Ben bile sabrımı kaybettim. "Wynter, bırak onu." Burası sıcak mıydı? Burası sıcak gibiydi. "Ben, tabii, evet, tamam, iyi, doğru, bunu yapabilirim."

Parker homurdandı.

Giulia'yı arabaya götürmemiz on dakika sürdü ve Wynter onun yanındayken, "İki dakikaya geliyorum" dedim.

Wynter homurdanmaya başlamadan önce, arka koltuktaki çocuk kilidinin onun kaçmasını engelleyeceğinin farkında olarak kapıyı arkasından kapattım.

Ön kapıdan bizi izleyen Parker, ona doğru koşarken bana dikkatle baktı. Elini tuttum ve gerildi, sanırım onu dışarı sürüklememi bekliyordu. Ama yapmadım. Onu içeri sürükledim.

"O sık kafalıyı hangi çukurdaysa oradan çıkar ve hastaneye götür, beni duyuyor musun?"

Parker, "İş için uzakta olduğunu sanıyordum." diye karşılık verdi. Ayrıntıları bilmiyordu.

Yaptım, ama umursamayı geçmiştim. Doğum odası.

Tanrım, doğum odasına girmemi mi istedi?!

Nyx'in O'Donnelly'yi halletmesi gerekiyordu.

"O doğum odasında Giulia'yla birlikte olan ben olmayacağım Parker," diye bağırdım. "Onu sen

getir.

Orada!"

Bana kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapabilirim? Numarası bile yok bende!"

"Bilgisayarıma gir ve oradan numarayı al. Onu ara. Cevap vermezse, TEKRAR ARA. Ara. Yapma. Durma. Aramayı. Ta ki. O. Cevap verene kadar. PARKER, beni anlıyor musun?"

Ofladı. "Kulak zarımda delik var. Valium'a ihtiyacın olup olmadığını sorardım ama bebeğin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bayılmamın da hoşuna gideceğinden emin değilim." Valium ihtimali benim de ağzımı sulandırdı. Omuzlarından tuttum, sıktım ve sarstım. "Ne iş yapıyorsun?"

Parker sırttı. "Benim yeminli görevim Nyx'i hastaneye götürmek."

"Sadece hastane değil. Doğum odası, Parker. Benim yerime o bakmalı-" "Rex nerede? Adamını bulamıyor mu?"

Her zaman bir çözümü olan hayatımın aşkına sarıldığımda zihnim neredeyse çöküyordu. "Bu doğru. Rex'i ara. Söyle ona. O bunu gerçekleştirecektir."

"Onu arayamaz mısın?" diye yakındı.

Giulia doğum yapmak üzere yanımda otururken aynı anda hem araba kullanıp hem de telefonla konuşmam mümkün değildi.

"Wynter yapabilir." Başımı salladım. "Evet, yapabilir. Tamam, sen Nyx'i dene, biz de Rex ve -"

"Rachel?" Parker mırıldandı, yirmi saniye boyunca olduğum yerde durdum, o kadar çok şekilde yırtıldım ki

Sadece donup kaldım. "Evet?"

Nefes aldım.

Ses tonu yine nazikti - paniğimden korkmadığımın bir göstergesiydi - "Zamanınız geldiğinde bir doğum planı üzerinde çalışmamız gerekiyor" dedi. Başımı okşadı, *kelimenin tam anlamıyla* başımı okşadı. "Şimdi git, o senin cipinde doğum yapmadan ve bebeği çeken sen olmadan önce-"

Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

METİN SOHBETİ

Nyx nerede?

Geliyor. Ben de geliyorum. Uzun sürmez.

Olmasan iyi edersin. Aman Tanrım, Rex, bu korkunç.

Bunu yapabilirsin, bebeğim. Sen halledersin.

Gerçekten bilmiyorum. Tek düşündüğüm, sıra bize geldiğinde bununla nasıl başa çıkacağım?

Orada olacağım ve bunu birlikte yapacağız, tatlım.

Biliyor musun, en son hastanedeyken beni bağladılar.

Şu amcıklar. Bu sefer bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Hayır, yapmayacağını biliyorum. Sadece bunu aşmam gerek.

Seni travmatize ettiler ama aynı şekilde yapmak zorunda değiliz bebeğim. Evde doğum yapabiliriz. En iyi doulayı tutarım, Stone da orada olur, hastaneye de uzak değiliz. Bunu başarabiliriz.

Bu fikri sevdim, yalan söylemeyeceğim.

Bunu yapacağım. Ama ben GTG. Az yaz, çok sür. On beş dakika içinde orada ol.

Teşekkür ederim. Seni seviyorum xo

Seni seviyorum. Her zaman, Rach. Ruhum senin ellerinde.

METİN SOHBETİ

Kardeşlerim, Samael ile tanışın. 1 kilo 9 gram. 23 santim.

Nyx: *Giulia uyuyor ama bunu bir şampiyon gibi atlattı.*

METİN SOHBETİ

Posse, Samael ile tanış. 1 kilo 9 gram. 23 santim.

Nyx: *Giulia sana doğumun berbat olduğunu söylememi istedi.*

Nyx: *Size söylememi istediği her şeyi söylemeyeceğim çünkü adamlarınız BENİM aletimi alacak.*

Nyx: *Ama o güvende, bunu bir profesyonel gibi atlattı ve bu küçük canavar şimdiden onun kalbini benden çaldı.*

Nyx: *Bu seferlik, umurumda değil. :D*

ELLİ BİR

LODESTAR

"Merhaba, rahip."

Havada on beş santim zıpladığında gözlerimi devirmeye zahmet etmedim.

"Ben rahip değilim."

E t k i l e n m e m i ş bir şekilde, "Biraz taşak büyütmeye çalışmalısın, evlat. Kilisenin seni iğdiş ettiğini biliyorum ama artık Tanrı'nın işini yapmıyorsun, değil mi?"

"Odamda ne halt ediyorsun?" Bana mı

öyle geliyordu yoksa sesi skandala

uğramış gibi miydi? Burnumu çektim.

"Seninle konuşmak istedim." "Ne

hakkında?"

"Bu gece olmaz."

Titrek bir nefes verdi. "Güzel."

"Yine de... Nasıl gitti?" Işığı yakarken sordum.

Kaşlarını çattı, gözleri ani patlamaya alışmaya çalışıyordu ama benim gözlerim ılık değişimlerine alışkındı, bu yüzden onu benden daha hızlı kavradım.

Yüzüne birkaç kan lekesi sıçramıştı, gözleri vahşiydi ve ifadesi sakindi.

Şu ana kadar Harlow bana James Dean'i düşündürdü. Etrafta dolanıp duruyordu, yüzü işkence görmüştü, acısı herkesin görebileceği şekilde ortadaydı.

Bunun iğrenç bir şey olduğunun farkında olmak için ne olduğunu bilmenize gerek yoktu.

Davası *olan* nihai *bir* asiydi ve ben buna bayılıyordum. Özellikle de gözleri o kadar maviydi ki-

Tamam, bu konuya girmemize gerek yoktu.

Sadece benim için çok genç değildi, aynı zamanda zaten özlemini çektiğim bir adam vardı. Harlow'u küçük bir çocuk gibi gösteren biri.

Bu düşünce karşısında ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

Conor'ı öpebilecek miydim?

"Öldü," diye basit bir cevap verdi ama beni düşüncelerimden kopardığında

sarsıldım. "Ona acı çektirdin mi? Nyx ellerini kirletti mi?"

Şaşkınlık içindeymiş gibi yavaşça başını salladı. "Kız kardeşine bir daha kimseyi öldürmeyeceğine dair söz verdi."

O tecavüzcüyü öldürdüğünü biliyordum ama bu sayılmazdı. Bu şartlar altında, o pislik herifi öldürmediği için onu mahkum ederdim.

"Sözünü tuttu mu?"

Verdiği cevap onun bilebileceğinden çok daha önemliydi.

"O yaptı."

Bu beni tatmin etmemeliydi ama etti.

Kendimde hiç olmasa bile, onurlu bir adamı severdim.

Ama Nyx'in eylemleri burada bulunmamın gerekli olduğu anlamına geliyordu; ona güvenmiştim ve karşılığını da almıştım. Bu da onu hapisten uzak tutmamın iki kat daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

"Nyx hastaneye çağrıldığında adam ölmüş müydü?" "Hayır."

Ve Giulia'yla birlikte olmak için gitmişti.

Awww. Nyx gerçekten büyüyordu.

Artık onu çıldırtacak bir oğlu ve kafayı yemiş bir Yaşlı Kadın vardı.

Herkese gönderdiği fotoğrafı, önünde minik bir şeytan olan tulum giymiş bebeği görünce rahiple görüşmem gerektiğini anladım.

Konuyu değiştirerek, "Kafayı yemiş gibi mi hissediyorsun?" diye sordum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bunu düşündüm. "Çılgılık atmak ister gibi mi?"

"Jessie'den beri böyle hissediyorum... Hayır. Bu gece çılgılık atmak istemiyorum." "Ah, demek kendini mutlu hissediyorsun, ha?"

Cevap vermeyip yatağının kenarına çöktüğünde ve boş gözlerle duvara baktığında cevabımı aldığımı anladım.

Birkaç dakika sonra yumuşak bir sesle, "Kendimi daha rahatlamış hissediyorum, evet" dedi. Bana bakmak için döndü ve bu biraz ürkütücü biraz da seksiydi. Ama zaten ben ucubeleri hep sevmişimdir. "Burada ne yapıyorsun? Sen Lodestar'sın, değil mi?"

"Cinayet işlediğini itiraf etmeden önce bu soruyla başlamalıydın herhalde," dedim, gerildiğinde eğlenerek. "Evet, ben Star. Buradayım çünkü..." Eğlencem azaldı. "Bir gün gelecek, ben artık buralarda olmayacağım-"

"Neden? Kulüp sana güveniyor, değil mi?" "Öyle, ama benim kendi görevim var." Yutkundu. "Oh."

Rahibin bunu herkesten daha iyi anlayacağını düşündüm.

"Hoşça kal demek için buralarda olmayacağım-" Kat dışında, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "- ama *yaptığınız* şey, göreviniz, ilgilendiğim bir şey. Çöpü dışarı çıkardığın için asla batmayacaksın. Asla. O yüzden bir daha olursa, bir daha olduğunda," diye düzelttim, "ve ben burada değilsem, temasa geçersin ve avını kolaylaştırırım."

"Öyle değildi. Biz geldiğimizde ceset depodaydı." Burnum kırıştı. "Bunun neresi eğlenceli?"

"O..." Rahip başını yana eğdi. "Eksik olan bu muydu?" Omuz silktim.

"Avlanmak eğlencenin yarısıdır."

Titrek bir nefes verdi. "İyiyim." "İyi mi?"

"Evet. Bir dahaki sefere burada olmazsan, seninle temasa geçerim. Bana bir e-posta adresi falan bırakır mısın?"

Üzerinde karalanmış bir web adresi olan bir kağıt parçasını ona uzattım.

"Site üzerinden bana ulaşın."

Kaşları çatıldı. "wherepriestsgotogether.com?"

Sırıttım. "Sadece bir şakaydı."

Bakışları kasvetliydi, beni inceledi. "Her şey şaka değildir, Yıldız."

Gergin, kasvetli bakışları tuhaflaşan, bilmiş bir ifadeye bürünen ben, "Dönüşüme ihtiyacım yok dostum. Sadece artık buralarda olmasam bile kışını elektrikli sandalyeden uzak tutmak için bana güvenebileceğini bilmeni istedim." Elim kaldırdım ve çenemde onunkinde lekeler olan yerleri işaret ettim. "Üzerinde kan var. Git ve temizle."

Ayağa kalkmadı, sadece bana yavaşça başını salladı ve sonra en ürkütücü cümleyi kurdu: "Tanrı'yla git, Yıldız."

Bir ürpertiği gizleyerek burnumu çektim. "Tanrı bana yardım edemez, rahip."

MAYIS

REX

"Siktir."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu doğru yaptığım anlamına mı geliyor?"

Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde oturan cadıya baktım ve mırıldandım, "Bu noktada nefes almaktan başka bir şey yapmana gerek yok ve bunu dünya standartlarında bir oral seks olarak kabul edeceğim. Ama evet tatlım, burada A sınıfı bir iş yapıyorsun."

Ucunu ağzına soktu ve daha önce ondan istediğim gibi başının etrafına emici öpücükler bıraktı. Tüm bunlar olurken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Çok başarılı. A+." Bir iniltinin ardından mırıldandım, "Dilini alt tarafta gezdir.

Evet, işte."

Kalçalarım sarsıldı ve hızlıca aletimin tabanını tuttum, böylece ağzına çok derin girmedim.

Glansın alt tarafındaki kenarı daire içine aldı, sonra bekledi.

Bu 'yön sorma' saçmalığı bu kadar ateşli olmamalıydı. Keskin bir nefes aldım ve gözlerimi tavana diktim. "Berbat."

O yaptı.

İnledim.

"Dilin düz kısmıyla çevresini dolaş, sonra yarığı hafifçe dürt." Tanrım.

"Daha fazla tükürük," diye homurdandım.

Mırıldandı ve aniden, glans, yükümü vurmak istememe neden olan sıcak bir kayganlıkla doldu.

"Ben boşalmadan önce bırak. Dilinle alt taraftaki damarı takip et."

Damardan aşağı doğru hareket ederken nefesi üzerimde geziniyor, yumruğumu aletimin tabanına sıkıştırmama neden olan ısırıkları emiyordu.

Parmaklarıma ulaştığında, tekrar başlamadan önce oraya bir öpücük kondurdu.

Bu küçük şefkat dozu, bunu bana yapanın o olduğunu bilmek çok daha tatlı hale getirdi.

On yıllardır oral seks yapmamıştım ve eğer bu işin sonunda kör olmazsam, bunu bir zafer olarak kabul edecektim. "Tükürüğünü topla ve dilini hareket ettir-" İnisiyatifi ele aldığı anda nefesim kesildi.

Sikimin etrafındaki damarları takip ederken, eklenen kayganlaştırıcı nedeniyle hareketleri artık daha kaygan, daha kolaydı.

"Şimdi ucu tekrar ağzına sok ve olabildiğince derine in. Ben emmeyi severim, hızı değil." En azından ben öyle sanıyordum.

Tanrım, hatırlamıyorum bile.

Her iki şekilde de dinledi.

Çenemi göğsüme indirdim, dudaklarının gerginleşmesini, yanaklarının içeri çekilmesini izledim ve kendimi uzanıp parmaklarımın girintileri izlemesine izin vermekten alıkoyamadım. Sola doğru kaydığında, aletimi orada da hissettim.

Sırıtarak ona, "Daha az oyalan, daha çok em." dedim. Gözlerini devirdi ama dinledi ve ben de "Siktir" diye tısladım.

Geçen seferkinden on kat daha gırtlaktan geliyordu. "Gömleğini çıkar."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "İçeri girmeyecekler," diye onu temin ettim.

Aletimi aşağı indirdi ve tekrar yukarı kaldırdı; vakum benzeri basınç, beni bir patlamayla serbest bırakana kadar çok iyi hissettirdi. "Soyunmayacağım."

Bir nefes çektim. "Buraya gelmiyorlar."

"Beynin aletinin içinde olduğu için kulakların çalışmıyor ama tartışıyorlar." Penis ucuna bir öpücük kondurup "Tadın çok güzel" diye fısıldadığında dişlerimi sıktım.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hoşuna gitti mi?"

Başını salladı, dili yarığın içine girip onu inletmek için dışarı çıktı. "Daha sert emebilir miyim?"

"Siktir," diye hırladım. "Evet."

"Bırak," diye fısıldadı, parmakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. "Hayır, çok derine itmek istemiyorum-"

"Bırakabilirsin," dedi, beni emerken gözleri benimkilerin üzerindeydi. Ardından gelen höpürdetme sesi, yavaşça serbest bırakmadan önce parmaklarımı sıkmamı sağladı.

Sikim geriye, karnımın düzlüğüne düştüğünde yumuşak bir kahkaha attı ve ben de bir damla tükürüğün güzel kırmızı dudaklarından sikime doğru süzülüşünü izledim.

Uzandım ve çenesini kavradım, başparmağım ağzının üzerinde gezindi. "Bu nasıl hâlâ kırmızı?" Bana eğlenen bir gülümseme attı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır." Olabilir.

"Leke." Uzandı ve çenemi sıkmana neden olacak kadar hızlı bir şekilde sikimi kaldırdı. "Toplantılar için dişlerime bulaşmasını engelliyor."

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de bakışlarım aletimi çevreleyen kırmızı uçlu parmaklara ve gömleğine kayan diğer parmaklara kaydığında. Göğüslerini yakasının üzerinden geçirdiğinde, neden o lanet şeyi çıkarmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şikayet edecek değildim.

Göğüsleri

mükemmeldi. Lanet

olası mükemmellik.

İnledim ve bir tanesine uzandım, avucumun içine aldım ve meme ucunu sıktım. Gerildi ve inledi, bana şu anda çok hassas olduklarını hatırlattı ve çimdiklemek yerine yuvarladım, gırtlaktan inlemesinin tadını çıkardım çünkü horozumu aldığı ilk emişle zamanladım.

"Ağzın yeterince ıslak mı?" Sertçe talimat verdim ve dudakları benimle dolduğunda başını sallamasını izlemek ekran koruyucumda istediğim resimdi. "O zaman başını aşağı yukarı hareket ettir ve emebildiğin kadar sert em."

Kabul ettiğinde, gözlerimi sıkıp kapatırken kaşlarım çatıldı. Zevk içime işledi ve homurdandım, "Taşaklarımda tükürük var. Elini yağlamak için kullan, böylece onları ovabilirsin."

birlikte."

Kalbimin teklemesine neden olan yumuşak bir inilti çıkardı.

"Bir dahaki sefere, bunu yaparken klitorisine dokunmanı istiyorum," diye gürledim. Bu sefer bunu yapmasını istemiştım ama o önce dersini almakta ısrar etmişti.

Bir inilti daha onun cevabı oldu.

"Bükün onları. Yavaşça! Portakal sıkarak gibi değil," diye bağırdım, bu da onun kıs kıs gülmesine neden oldu. "Sadece, bilirsin, avucunun içinde. Bu, bu," diye geveledim, kalçalarım sallanırken kıcım sıkılıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı geri çekilirken, zonklayan aletimin uzunluğuna doğru serin bir hava akımı üfledi.

"Evet, biliyorum bebeğim."

İnledi. "Bana bunu söylemen hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Ağzının günahkâr olduğunu bilmek hoşuna mı gidiyor? Şu anda boşalmamak için gerçekten çok uğraştığımı bilmek hoşuna gidiyor mu?"

"Tanrım, evet, biliyorum."

Hırladım, "O ateşli dudaklarını sikime geri koy, bebeğim. Spermimin tadına bakmanı istiyorum. Bununla iyi misin?"

Başını teredditle sallıyordu ve ben bu sallamayı kutlamak istedim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir adım daha ileri.

"Teşekkür ederim, tatlım. Bana çok iyi sakso çekiyorsun Rachel. Kimse bana böyle hissettiremez, hiç kimse. Sadece sen. Her zaman sen," diye mırıldandım, sonra dişleriyle penis ucuna baskı uyguladığında, "S.KTİR," diye ısırdım.

Geri çekildi ve tam sıçırıp batırdığımı düşündüğüm anda taşaklarıma doğru ilerledi ve birini dudaklarının arasına alıp diliyle avuçladığında "Tanrım" diye inledim.

"Bir dahaki sefere, sen bunu yaparken ben de seni yiyeceğim."

"Bir dahaki sefere bunu yaparken klitorisimi ovacağımı düşünmüştüm," diye alay etti hava almaya çıktığında. "Hepsini yapacağız."

"Listeden çıkarmak için önümüzde bir ömür var," diye kabul etti ve ucunu emerken usulca bir nefes bıraktı.

Taşaklarımı nazıkçe bükmeye geri döndüğünde "Siktir, yapıyoruz," diye inledim.

"Boşalmanı istiyorum, Rex. Dölünü ağzımda istiyorum ve zevk almanı istiyorum-"

At kuyruğunu tuttum ve *hafifçe* çektim. "Bebeğim, o kadar yakınım ki, tahmin bile edemezsin."

Alt taraftaki damarı tekrar dillerken bana sırıttı. "Doğru mu yapıyorum?"

Gözlerim neredeyse şaşır olacaktı. "Evet, doğru yapıyorsun." "Güzel."

Aniden, ılık bir tükürük fışkırması sikimi ıslattı ve başını hareket ettirmeye başlarken höpürdetti. Öncekinden daha hızlıydı, yaptığı işe daha çok güveniyordu.

Her nasılsa, beni etkileyen her şeyden çok bu oldu.

Kalçalarımı sallamama neden olan şeydi. Bu ders boyunca kendimi inkar ettiğim serbest bırakılmayı bulmak için zorlanırken beni ağzına sokan şeydi.

Başını daha hızlı salladığında, ona bunu yapmamak için uzanıp lanet saçlarımın bir kısmını tutup çekmeden önce uzun bir nefes aldım.

"Siktir, bebeğim, böyle, böyle, lütfen, siktir, sakın durma-" diye bir ses çıkardım. Ve ağzı etrafımda gerildi.

Ben gidiciydim.

İyi olup olmadığını merak edecek kadar aklım yoktu. Sadece ağzında patladım ve

beni aldı.
Her şeyimi.
İşte o zaman iki şey oldu.
Birincisi, kadınının çoğu zaman haklı olduğunu hatırladım.
İkincisi, ofisinin dışındaki çalışma odasının, kutsal mekânının kapısı açıldı.
Tepki vermek için birkaç dakikam vardı ve bir battaniye kaptım ve ikimizin de üzerine itmeyi başardım, böylece göğüsleri ve aletim açıkta *kalmadı*.
Wynter ve Rain fark etmedi. Birbirlerine bir şey ya da hiçbir şey hakkında söylenmekle meşguldüler ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.
"Sen bir ikiyezlüsün! Nasıl olur da barışı yaymak için orduya katılmak istersin? Barış savaşla yayılmaz, aptal."
Wynter ve Rain'in çok tartıştığını söylemek yanlış olmaz. Yine de bunun yerleşmesine yardımcı olduğunu düşündüm, çünkü yerleşmişti.
Neredeyse onsuz hiç olmamış gibiydik, ki bu harikaydı. "Çünkü insanlar berbat-"
Ne kadar haklıydı.
Rachel, küçük cadı, sikimi hızlıca emdi. "-ve bazen, sadece güç gösterisine saygı duyarlar."
Onlar tartışırken başını salladığını gördüm, bu da bir dizi yeni fanteziyi tetikledi ve sonra battaniyenin altından çıktı, gömleği düzeltildi, dudakları ıslandı ve saçları karıştı.
Hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü, at kuyruğunu hızla düzeltti ve elinde telefonuyla kanepeye yaslandı.
Gözlerimin arasına bir kurşun yemiş gibi hissettim, ama sanki çalışıyormuş gibi görünüyordu - ama saçlarını çekiyordu çünkü kesinlikle dağılmıştı. Ama doğal bir şekilde. Sanki stresliymiş gibi.
Çocuklar bu bakışa alışkındı.
"Rachel, Tanrı aşkına, çocuğuna ordunun iyi şeyler yapabileceğini söyler misin?" Rain sonunda kız kardeşine ters ters bakarak talepte bulundu.
"Yanlış kişiyle konuşmuyor musun Rain? Ben bu konuda Wynter'a katılıyorum," dedi soğukkanlılıkla.
O kadar soğukkanlıydı ki, az önce verdiğim her damla spermi yuttuğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.
On
u. İşte o zaman bunun en iyisi olabileceğini fark ettim.
Sonrası aceleye geldi, panik yapamadı ve bitti. Tartışacak bir şey yoktu.
İncelenecek bir şey yok.
Bir an önce çocuğumu ve kayınbiraderimi öldürebilecekken, birden onlara teşekkür etmek istedim.
Rain, "Rex, onlarla biraz mantıklı konuş," diye karşı çıktı.
"Neden? Ben de senin askere gitmeni istemiyorum. Eğer orduya katılacaksan, neden önce üniversiteye gidip subay olarak yazılmıyorsun?"
Rachel Rain'e kendini beğenmiş bir bakış attı. "Gördün mü? İşte akıllıca hareket bu, Rain." "Siz üçünüz ne zaman Cali'ye gideceksiniz?" diye homurdandı.
"Parti yok," diye homurdandım. "Nesin sen? Babam mısın?"

"Yarın. Böylece Wynter arşamba günkü finalleri için jet-lag olmayacak," dedi Rachel sakince.

"Bu battaniye de neyin nesi baba?" Wynter kanepeye doğru ilerleyip yanıma yerleşirken sordu.
Bu hiç de tuhaf değildi. "Uyuyacak mısın?"

Ona yumuşak bir gülümseme attım. "Evet, tatlım. Ben de öyle yapacağım."

Rachel homurdandı. "Burada değilsin. Farrow'un seçimleri ve yaklaşan ön seçimler hakkında konuştuğumuzu sanıyordum." Gülümsemesi başlı başına bir alaydı.

Sessiz bir söz vererek gözlerimi ona diktim.

Cevabı ne oldu?

Geniş bir sırıtış ve telefonuma bir mesaj geldiğinde kırımın zili çaldı.

İçeri dalacaklarını söylemiştim.

Sen yaptın. Küçük piçler. Neden iyi geçinemiyorlar?

Ayrı geçen yılları telafi ediyorlar.

Sen öyle diyorsan.

Rain'in onu kasabaya götüreceğini söylediğini duydun mu?

Ben yaptım.

Güzel. Beni becermeni istiyorum.

Ya sikimi emerek kurutursan?

Niyetim buydu, ama eminim bu duruma ayak uyduracaksın.

Ne kadar ıslaksın?

O kadar ıslak ki külotum sırılsıklam oldu.

Siktir.

Şimdiden zor mu?

Rex: *Kendini*

beğenmişliği bırak.

Rachel: *:P*

Ben cevap veremeden dışarıdan bir domuzun motor sesi geldi. Wynter çığlık attı ve koşarak bahçeye bakmak için pencereye gitti.

Harlow kulübün ona ödünç verdiği bisiklete alışmaya çalışıyordu. Link geçen hafta Harlow kickstand'i düzgün bir şekilde indirmediği için domuz sıyrıklarla geri döndüğünde neredeyse altına sıçacaktı.

Rachel bacağımı çimdikledi ve bana mesaj attı:

Ona bakıp durma. Ona aşık olmasına engel olamıyor.

Rex: *O kadar kardeş varken, yaşamak için pedofilleri öldüren birine aşık olmak zorundaydı.*

Bisiklete binmeye başlamasının zamanının geldiğini söyleyen sendin.

Yani bu benim hatam mı?

Sanırım çarpılmıştım. Harley daha da kötüleştirdi.

FML.

HAZİRAN

RACHEL

NANCY SINATRA - BU ÇİZMELER YÜRÜMEK İÇİN YAPILMIŞ

"Ön seçimlerden bahsetmiyorsun Rachel," diye uyardı Parker beni.
"Bahsetmiyorsun!" "Rain'in mezuniyet töreninden bahsediyordum," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Ön seçimler hakkında konuşmak yok! Ya da gelecek ayki bağış kampanyası hakkında da." Gözleri öfkeyle parladı. "Buna izin vermeyeceğim. İş yok. Sadece oyun."

"Yani beni çok sıkacağını bildiğin bebek partisinde ilgimi çeken şeyler hakkında konuşmama izin vermeyecek misin? Düzenlediğin konusunda bana defalarca yalan söylemene rağmen düzenlediğini bildiğim bebek partisinde mi?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "İkinci çayını sever misin, sevmez misin?"

"Mesele bu değil. İkinci çayını severim ama yine de bana yalan söyledin." Öfkelendim.

"Hepiniz yalan söylediniz.

Hainler."

Posse'un çoğu, hiç de özür dilemeden bana gülümsedi. Bebek Sam'i emziren Giulia, yolun karşısından bana düpedüz sırtıttı.

Dürüst olmak gerekirse, Nyx'in doğumhaneye gelmekte acele etmemesi sayesinde onu başka bir kadında görmek isteyeceğimden daha fazla görmüştüm.

Her şey için orada olmam gerekmediği için minnettardım. Hayat mucizesi pek çok kadın için büyük olabilirdi ama ben orada olmamaktan memnundum.

Giulia cıvıl cıvıl bir sesle, "Al bakalım, düğün çiçeği," dedi. "Ve biraz eğlen."

"Şu şampanya kadehlerinden birini içebilseydim daha çok eğlenirdim," dedim hüznle Lily ve Amara'ya, ilginçtir ki odada beni siyaset konuşurken dinleyen tek kişiler onlardı.

José 'Joseph' Ferrero, Rex kolunu бүktükten sonra oy pusulasında yer aldı. Bu бүkmenin ne kadar gerçekçi olduğunu bilmeme gerek yoktu.

Ferrero basın toplantısına alçıyla gelmemiştii, bu yüzden Rex'in şiddet uygulamadığını düşündüm. "Fazla uzun sürmez," diye yatıştırdı Lily.

Giulia nefesinin altından tısladı. "Isırmayı kes, çocuk. Çıkarılabilir değiller."

"Bir bebeğe düşmüş bir meleğin adını verdiğinizde ne bekliyorsunuz?" Tiff talep etti.

"Samael çok güzel bir isim," diye karşı çıktı Giulia, üzerinde 'Annesinin Küçük Şeytanı' yazan bir tulum giyen çocuğuna bakarak.

"Bugün öfkesini dışa vuruyor," diye alay etti Lily benden uzaklaşıp Sam'in başının üstündeki tutam tutam siyah saçları okşarken.

Sam'le ilgilenmediğim ve Giulia da bu yüzden benden nefret etmediği için kaka makinesinden uzak durdum ve Rex'e mesaj atarken inkar edemeyeceğim bir şekilde tadı çok güzel olan küçük bir

parfeyi mideye indirdim:

Berbatsın.

Neden?

"Her şeyde yanında olacağım bebeğim" de neydi?

Olacağım.

O zaman neden bu bebek partisiyle tek başıma uğraşıyorum?

Doğum odasını kastetmiştim. Doktor randevuları. Bunun gibi şeyler. Belirsiz bir süre boyunca

Posse ile kapalı bir alanda olmak değil.

Rachel: *Pfft.*

Eğlenmek mi? :P

Hiç sanmıyorum.

Nefesimi tutarak Wynter'ı aradım ve bir köşede bir yığın kekle, kulaklıklarını takmış ve telefonunu bir şeyler izlediğini söyleyecek şekilde eğmiş olduğunu gördüm. Onun rahat olduğunu bilmek rahatlamama yardımcı oldu.

Lily'nin sahip olduğu Bosendorfer Imperial baby grand piyanoyu çalarken onu dinlemiştim ve Rex'le birlikte evimiz için ona alacağımız piyanonun bu olacağına karar vermiştim.

Onu evde dinlemek için sabırsızlanıyordum.

Diğerlerinin Sam'in üzerine titremesini izlerken, çocuklardan pek hoşlanmayan Amara'ya "Azael ve Baal'ı veterinerde kontrol ettirdin mi?" diye sordum.

Giulia ve Nyx, Chihuahua ve Newfoundlander cinsi köpekleri yanlarına almış ve onlara düşmüş meleklerin isimlerini vermişlerdi.

Azael'inkinin en uygunu olduğunu düşündüm - düşmüş meleklerin en kötülerinden biri, şu anki Azael'in doğasına uyuyordu.

Baal 'Cehennem Dükü' değildi ama kesinlikle bir lorddu.

"*Tak,*" dedi Amara bana, yeni anneyle iyilik olsun diye onları o almıştı. "İkisi de iyi ama Azael'de artrit var."

"Bu yüzden mi bu kadar kaltak?"

Amara sırıttı. "Bence o doğuştan kötü bir kaltak." Ona homurdandım. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Elbette."

"Bana biraz daha kek getirebilir misin?"

"*Tak.*" Kocaman bir dilim çilekli kurabiye ile döndüğünde, "Sizce Oliver Farrow Şerif seçilecek mi?" diye sorarak onu daha da çok sevmemi sağladı.

"Neden olmasın anlamıyorum. Diğer aday zayıf ve Farrow Ferrero'nun desteğine sahip."

"Ferrero'nun adını söylemek zor."

Burnumu kırıştırdım. "Kusura bakma. Joseph senin için daha mı kolay?" "Ona Iosef diyeceğim."

"Güzel. Yine de ön seçimler ezici bir zaferle sonuçlanacak gibi görünüyor. Rex'e Joseph'in yeterince popüler olduğunu ve desteğinin sayılacağını söylemiştim. Dinlediğine sevindim."

"Tanrım, kadın, hala işten mi bahsediyorsun?"

"Benden ne yapmamı istiyorsun Parker?" Omzumun üzerinden ona ters ters bakarak homurdandım. Beni gafil avlamak için sinsice yaklaşmıştı. "Bebekler hakkında mı konuşayım?"

"Bu bir bebek partisi. Yapman gerekiyordu."

"Cam tavanlar kırılmak içindir, sevgilim," diyerek diğerlerini güldürdüm.

Lily'nin pembe odasında oturuyorduk, sandalyeler Giulia ve benim için çaydanlıkların, diğer herkes için şampanya ve kahvenin bulunduğu birkaç arabanın etrafında kümelenmişti. İkinci çaylarıyla özdeşleşmiş, üst üste dizilmiş en az yirmi tabak seti vardı. Her biri parmak sandviçler, kekler, hamur işleri, kurabiyeler, hatta küçük tuzlu çöreklerle doluydu.

Yemeklerin harika olduğu konusunda yalan söylemeyecektim ama bebekler hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Parker da bunu biliyordu. Bu noktada diğerkleri de biliyordu çünkü bebek bezi pastasının gerçek pastadan yapıldığını düşünmüştüm ve kesmeye gitmiştim.

Yirmi dakika sonra Lily'nin hizmetçilerinden biri kapıyı çaldı ve Lily ayağa kalkarak onunla konuştu.

"Oh, güzel! Geldi! Onu içeri davet et." "Kim davet etti?" Ben sordum.

Rory kapıda belirince öne atıldım ve sırtıtarak ona sarılmak için koştum.

Beni tekrar sıktı ve kulağıma "Bu kesinlikle bizim sahnemiz değil" dedi.

Sudan çıkmış balık gibi hissetme konusunda yalnız olmadığım için rahatlamış bir şekilde ona daha sıkı sarıldım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu kaçırmazdım." Sonra yüzünü buruşturdu ve nefret dolu bir ifadeyle, "Devam et, bana sorabilirsin," dedi.

Dudaklarım onun melodramı karşısında seğıirdi. "Sana ne sorayım?"

"Hunter dün gece bana bebeğin vaftiz babası olacağını söyledi." Eliyle karnımı okşarken burnunu kırıştırdı.

Çünkü, evet, bebeğin nerede olduğunu unutmuştum.

Unutmadım. "Eee?"

"Yani ikimiz de biliyoruz ki benden vaftiz annesi olmamı isteyeceksin. Dindar olmadığın için bu hiç mantıklı değil ama devam et, sor bana."

"Keyfin yerinde mi?"

"Özellikle yapmak istemediğim şeylere evet diyecek kadar iyiyim." Kıs

kıs gülererek, "Hunter'la konuşmana şaşırıdım" dedim.

Omuz silkti. "Zaman zaman yapıyorum."

Rory bunu çok zor bir şeymiş gibi anlatmıştı. Ona başımı salladım.

Benim İçin Ölü son mesajlaşmamızdan beri sessizdi ve bundan şikâyet edecek değildim ama Hunter'a bilgiyi verdiğimden beri onunla konuşmamıştım. Hâlâ güvende olduğunu bildiğim için mutluydum.

"Ondan hoşlandığını biliyorsun," diye homurdandım.

"Kimseden hoşlanacak vaktim yok," diye mırıldandı Rory, odanın içinde etrafına bakarken. "Yaşlı kadınlara benzemiyorlar."

"Neye benzemelerini bekliyordun? Fahişe mi?" Ben de karşılık verdim.

"Hayır," dedi şaşkın bir kahkahayla. "Sadece yirmi milyon dolarlık bir evleri olmasını ve bir köpekleri olmasını beklemiyordum... Bu ne biçim bir köpek böyle? Bir at mı?"

"Bir Newfoundlandlı."

"Evet, herkes pasta yerken ve çay içerken bir bebek arabasını koruyan bir Newfoundlander olmasını beklemiyordum."

"Sadece Giulia ve ben çay içiyoruz. Diğerk herkes şampanya ve kahve içiyor."

Gözleri rahatlamayla irileşti. "Şampanya mı var? Ver onu bana! İhtiyacım var!"

Dramatizmine gülererek ve geldiği için o kadar minnettarım ki -gelmesini beklemezdim, bu da gelmesini daha da tatlı kılıyordu- ona bir kadeh şampanya getirmeye gittim. Buna benden daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kariyerindeki değişimin bazı sonuçları olmuştu ve bu sonuçları gözlerinin altında beliren morarmış gölgelerde taşıyordu.

Rory'yi herkesle tanıştırtmanın eşiğindeyken, "Kardeşimin çocuğunu taşıyor. Sanırım ben de davetliyim."

Mutlu atmosfer bir anda dondu. "Bana onun Kendra olmadığını söyle," diye homurdandı Giulia. "O," diye tersledi Amara.

"Kendra kim?" Rory nefesinin altında bana sordu. "Rex'in bir kız kardeşi mi var? Yoksa babası düşündüğüm kişi değil mi?"

"Onun üvey kız kardeşi." Kaşlarımı ovuşturdum çünkü bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi. "West Orange'dan ayrıldığını sanıyordum," dedim özellikle kimseye söylemeden.

"O yaptı. Keira, onu oradan atana kadar Ohio'ya sürüklendiğini söyledi," diye cevap verdi Tiffany.

"Bırak gireyim, seni orospu! Ben bebeğin teyzesiyim!"

Giulia, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye bağırarak ayağa fırlayınca Sam hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Giulia, sakın ol," diye karşılık verdim. "Bununla ben ilgileneceğim."

"Yapacağım. Sen hamilesin," diye araya girdi Amara. "Strese girmemelisin. Onu incitmek benim için bir zevk." "Çok geç bebeğim, zaten stresliyim," dedim homurdanarak. "Cidden, bunu bana bırak."

Kapıya doğru yöneldim ve tam kapıyı açtığım sırada başımın yanındaki duvara bir şey çarptı. *İnce topuk mu?*

Koridora bakmadan önce şaşkınlıkla ona baktım ve Kendra'nın tek ayakkabısının üzerinde zıplayıp onu da çıkarmaya çalıştığını gördüm.

"Topuklu ayakkabıları bir silah olarak kullanmak senin için yeni bir alçalma olmalı Kendra," dedim soğukkanlılıkla. Hizmetçi özür diledi, "Çok özür dilerim. Hayır cevabını kabul etmedi." "Hayır, bu senin 'her zamanki' alışkanlığın gibi görünüyor, Kendra, değil mi?"

Beklediğinden daha hızlı bir öfkeyle ileri atıldım, çünkü elim koluna dolanmıştı ve o ne yaptığımı anlamadan onu dışarı çekiyordum.

Çılgılık attı ve neredeyse uçuyordu ama onu dik tuttum, çünkü eğer kıcının üzerine devrilecek olsaydı, bu kazara olmayacaktı.

"Sen neden bahsediyorsun, Rachel?" Kendra ayakkabısını elimden kaptığı gibi kolunu tuttuğum yerden çekerek tersledi. "Burada olmak için her türlü hakka sahibim. Taşdığın benim yeğenim ya da yeğenlerim."

"Burada olmaya hakkın yok," diye karşılık verdim. "Biz arkadaş değiliz ve hiçbir zaman da olmadık ve bu bebekle ilgili değil, benimle ilgili. İnan bana, bebekle ilgili olsaydı ben de katılmazdım." *Tanrım, ne kadar sıkıcı.* "Hoş gelmedin Kendra."

"Bu benim için açıklığa kavuşuyor," diye alay etti. "Seni dinlemek zorunda değilim. Sen büyük, yüce First Lady olabilirsin ama ben artık MC'de değilim."

"Birincisi, bu tavırla buraya neden geldiniz ki? İkincisi, bizi oyalarsan güvende olma şansın artarmış gibi konuşuyorsun. Tam tersi oluyor ve bunu henüz fark etmemiş olman bana ne kadar aptal olduğunu gösteriyor." Onunla yüzleştim. "Giulia'nın adına sana burada istenmediğini söyleyeceğim. Storm adına ben de sana hoş karşılanacağın tek yerin cehennem olduğunu söyleyeceğim."

Yanakları sıkıştı. "O adamı seviyorum-"

"Aşk mı?" Çılgılık attım. "Aşk mı? Şaka yapıyor olmalısın. Kafası iyiymen ondan faydalandın. Tüm üzücü detayları duydum."

"Eğer sana söylediği buysa, yalan söylüyor. Her dakikasını sevdi." Benimle alay etti. "Geldi, değil mi?"

Kırmızı gördüm.

Bu çocuk bunu giderek daha sık yapıyordu. Gözyaşları artık yerini öfkeye bırakmıştı, giderek daha az kontrol etme eğiliminde olduğum bir öfke.

Yüzümde her ne gördüyse, önce bana tokat atmak için uzandı.

Misilleme olarak saçlarını tuttum, o sallanan at kuyruğu beni deli ediyordu çünkü kafasını çok fazla savuruyordu ve onu saçlarından tutarak geri çektim.

Yine de ne yapacağımı biliyor olmalıydı çünkü tırnaklarını yanağıma geçirdi. Acıdan tısladım, gözyaşlarını tenimde hissettim ve bu sadece öfkemi daha da arttırdı.

Dengesi bozulmuş ve neredeyse düşmek üzereyken başını geriye doğru çekerek yüzüne tükürdüm.

Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de yaptım.

"Bu Storm için." Dizimi yukarı kaldırdım ve bacaklarının arasına nişan aldım. "Bu Giulia için çünkü o her zaman şiddeti seçecek." Bağırmasına rağmen karnıma bir yumruk atmaya çalıştı, ama o vuramadan elini yakaladım ve eklemimi burkacak kadar büküm. "Şimdi sana çok kibarca şehirden gitmeni söyleyeceğim. Bunu babanı sevdiğim için yapıyorum ve bu yüzden ona olan saygımdan dolayı Rex'e söylemeyeceğim. Karnıma yumruk atmaya çalıştığını bilseydi, West Orange'ı ilk sen terk ederdin. O yüzden uyarımı dikkate al Kendra ve sakın geri dönme hatasına düşme."

Onu bıraktım ve yere yığılmasını izledim.

Gidecek bir yeri olmadığını biliyordum ama sırt üstü yatmasını gerektirmeyen bir iş bulabilecek kapasitede olduğunu da biliyordum.

Ben daha ona acıyamadan, "Storm beni istedi-" diye homurdandı.

Daha önceki kırmızılık, yüz hatlarımı kaplayan kızıl dalganın yanında hiçbir şeydi. Ama ben kendimi kaybetmeden önce, sonunda yenildiğini anlayarak kaçmaya başladı.

O kaçarken arkamdan tezahüratlar duydum.

Arkamı döndüm ve ekibin alkışlayarak ve yuhalayarak beni izlediğini gördüm. Parker'ın gözleri kocaman açılmıştı, Rory ve Wynter'ın da öyle, ama Yaşlı Hanımlar şaşırmamıştı.

Onlara göre ben Rachel'dım. Kavgalara karışan ve arkadaşlarını savunan Rachel. Çünkü onlar artık arkadaşı. *Ve* aile.

Parker ve Rory sadece avukatı tanıyordu, Wynter da çoğunlukla öyle. Ama utanmayı reddettim. Düpedüz reddettim.

Şeytan'ın Günahkarları'nın MC'sinin First Lady'siydim ve hepsi bu kadardı.

METİN SOHBETİ

Kendra ile kavga ettim.

Benimle dalga mı geçiyorsun? WO'ya geri mi döndü?

Evet. Uzun sürmez.

Onu gönderdin mi?

Aynen öyle. En azından bu bebek partisini canlandırdı.

LMAO.

Bu işin içinde olmasan iyi olur.

Değildim. Yemin ederim. Bilseydim Parker'a zahmet etmemesini söyledim.

Duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Beni bu kadar iyi tanıdığın için cennette ödüllendirileceksin.

Rex: *O zamandan önce ödüller bekliyorum. ^^'*

Sana biraz çilekli kek getireyim. Çok lezzetli.

Bebeğim, etrafta dolaşsan iyi olur.

Hayır, bu üst düzey bir pasta.

Rachel!

Ne? Bu arada... Artık resmen Posse'um.

Bunu biliyordum.

Öyle mi?

Evet. Giulia bana seni Posse yapacağını söyledi. Neyi içerdiğinden emin değilim.

Sanırım içebilseydim daha eğlenceli olurdu.

Lol. Bir içkiyle her şey daha eğlenceli.

Bunun bile bebek partisini daha katlanılabilir yapacağını sanmıyorum.

LMAO. Koca bir bebek olmayı bırak.

Neden? Bir tane taşıyorum. Bu yaramazlık yapabileceğim anlamına gelmiyor mu? Beni korkumdan kurtarmak için şaplak atmak istemiyor musun?

Rachel... Aklıma fikirler sokma.

Rachel: *;)* Neden olmasın?

TEMMUZ

REX

"Siktir, iyi misin?" Görüntülü arama bağlandığında talep ettim.

Storm mahvolmuş görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

Bugün tam bir rezaletti ve bu şekilde sona ermesi bir mucizeydi. Storm bana sarsılmış bir şekilde başını salladı. "Neredeyse onları kaybediyordum dostum."

"O kaltak," diye bağırdı Link. "Cehennemde çürüyor olsa iyi olur. Eğer değilse, Şeytan'ın Günahkârlarından biri olmanın ne anlamı var?"

Haklıydı.

Hepimiz görüntülü görüşmedeydik ve Coshocton'da yaşanan karmaşanın sonuçlarıyla uğraşıyorduk.

"Kendra, Sticky, Hook, Grim ve Doc'a karıştı. Depolarımızdan birini ateşe verdiler, tüm adamlar o karmaşayla başa çıkmak için oraya gitti. Keira ve Cyan'ın ellerinde olduğu haberini alınca tek başıma yola çıktım.

"Kuzey geldiği için çok şanslıydım." Gözlerini ovuşturdu. "Adamlar Kırmızı Kod mesajını alır almaz koşma koşma evime geldiler. Arkamı kolladılar."

"Tabii ki öyle," dedim huysuzca. "Sen onların başkanıydın."

"Hayır. Grim, MC'nin arasına çok fazla muhalefet tohumları ekti." Çenesi sıkıştı. "Cidden boku yediğimi düşündüm. Keira Kendra'yı aldı ama. Üzgün olduğumu söyleyemem, dostum," diyerek beni hedef aldı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Rex ondan hepimizden daha çok nefret ediyordu," diye karşılık verdi Nyx. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Sin öne doğru eğildi. "Cruz'un aşağı gelip cesetlerden kurtulmasını ister misin?"

"Ben hallettim." Storm'un gözleri hatırladığı dehşetle yuvarlaktı. "Neredeyse onları kaybediyordum." "Ama yapmadın," dedim, ses tonum istediğimden daha keskindi ama bu durumdan kurtulmasını istiyordum. O

onları kaybetmemiştim. Hayattaydılar ve iyiydiler ve onun bu şekilde düşünmesine ihtiyacım yoktu. Bu, kızlarını kaybetmesi için kesin bir yoldu. "Güvendeler, seninle birlikteler ve o amcık öldüğüne göre artık bir geleceğin var."

Giulia bana geçen ayki bebek partisinde Kendra'nın Rach'ın karnına nasıl yumruk atmaya çalıştığını anlatmıştı. Eğer içimde ona karşı bir nebze sempati varsa bile, o anda yok olmuştu.

Babam ona bir tür miras bırakmamı istemişti ve ben de bunu yerine getirmiştim. Benden hayırsever olmamı istememişti.

"Ben gidiyorum dostum." Storm hâlâ kendinden geçmiş görünüyordu ve bunun seçtiği uyuşturucuyla hiçbir ilgisi yoktu. Daha çok korku ve adrenalin karışımı bir şeydi. "Fraction, Cyan'ın köpeği, veterinerle birlikte-"

"Ona zarar mı verdiler? Lanet olası piçler!" Nyx homurdandı.

Nyx'e yan gözle baktım. "Kardeşinin elindekini yakaladın mı?"

"Siktir git. Köpeği öldüremezsın. Bu lanet olası bir kanun gibi." "Gerçekten öyle değil," diye mırıldandı Link.

"Öyle olmalı."

"Storm, sen git dostum. Anlıyoruz. K ve Cy'a en iyi dileklerimizi ilet, tamam mı?"

"Yapacağım. Teşekkürler, kardeşlerim." Durakladı, sonra kaşları çatıldı. "Önemli bir şey olmayabilir ama..." "Ama ne?" Sessiz kaldığında araştırdım.

"Hook'un üzerinde çalışırken, buradaki yerleşkede gizli bir kasada saklanan pahalı bir kolyeden bahsetti."

"Ne olmuş ona?" Ben sordum.

"Orada gizli kasaları mı vardı?" Maverick şaşkınlıkla sordu.

"Evet, Rex'ten farklı şeyler yapıyorlardı. Butch hıyarın tekiydi. Kesimlerini adil bir şekilde bölüşmediler." Storm elini başının üzerinde gezdirdi. "Sadece Hook New York'taki bir suç ailesinden çalındığından bahsettiği için soruyorum. Bu konuda bir şey duydun mu?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım. Başka kimse var mı?" Masaya baktığımda herkesin bu konuda benim kadar kafasının karışık olduğunu gördüm. "Sence bu önemli bir şey mi?"

"Önce onu bulmalıyım, eğer varsa bile. Ben sadece... merak ettim, hepsi bu.

"Sin, Declan'a sorabilirsin, değil mi?"

"Tabii. İşimiz bitince ona mesaj atarım."

"Harika. Rach'a İtalyanlara sormasını söyleyebilirim. Bir şey çıkarsa sana haber veririm." Storm başını salladı. "Teşekkürler, Rex."

Link, "Keira'yı damgalayacağını duydum." dedi.

Kaşları kalktı. "Öyle mi? O da bunu istiyor mu?" "İstiyor." Yutkundu. "Zamanı geldi."

"Kahretsin, bu harika bir haber," diye homurdandı Nyx. "Kesinlikle öyle," diye gürlledi Steel.

"Evet. Yaşlı Leydimi geri aldım ve o amcık neredeyse onu benden çalıyordu." Storm'un çenesi sıkıştı. "Tamam, ben gidiyorum. Yakında konuşuruz, kardeşlerim."

Görüntülü görüşme sona erdi ve çoğumuz onun yüzü arka duvardaki TV ekranından kaybolduğu için koltuklarımızda sallandık.

"Bunun olacağından emin değildim," dedi Sin

yavaşça. "Ben de," diye yanıtladı Nyx.

"Biliyordum," diye mırıldandım. "Sadece kafalarını kışlarından çıkarmaları gerekiyordu."

"Evet," diye onayladı Link. "Üstesinden gelmeleri gereken çok şey vardı ama bunu birlikte yapamayacaksanız birini sevmenin ne anlamı var ki?"

O haklıydı.

Ki bu çok korkutucuydu.

Çelik boğazını temizledi. "Gizli bir kasada bir kolye mi? Ne bu şimdi? Bir Nancy Drew hikâyesi mi?" Hepimizin yüzündeki rahatlama ifadesine bakılırsa, konunun değişmesine hepimiz minnettardık.

Maverick şakağını ovuştururken, "Önemli olmasaydı bu konuyu açmazdı," dedi. Bu sık görülen bir şeydi. Şu lanet olası baş ağrıları. Onları ondan alabilseydim, alırdım. "Olanlar çok boktan. Eski Günahkârlar tarafından kaçırıldı, neredeyse öldürülüyordu, ailesi neredeyse-" Mav nefesini dışarı üfledi. "Bugün böyle bittiği için şanslıyız."

Yavaşça başımı salladım. Şu anda hissettiğim ana duygu rahatlamaydı. Bunun yüzde yetmiş

beşi kardeşimin ve ailesinin güvende olduğu gerçeğine yönelikti. Diğer yirmi beşi ise sadece cehennemden gelen üvey kız kardeşime teslim edilen kadere yönelikti.

Bu ne kadar korkunçtu? Kendra

ölmüştü.

Bana karşı kişisel olarak hiçbir yanlış yapmamıştı. Sadece onun varlığı bir hakaretti - gerçekten rahatlamamalıydım, ama hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim.

Kahretsin, annesine söylemek zorundayım.

Allah kahretsin.

Burnumun kenarını sıkarak, "O bölümde daha fazla huzursuzluk çıkması ihtimaline karşı onlara doğru at sürmeye hazır ol, Link, Sin," diye emrettim.

"Bana ne olmuş?"

Nyx'e bir bakış attım. "Peki ya sen, salak? Giulia ve Samael'i şu anda bırakıp gitmeye gerçekten razı mısın?"

Ağzı yuvarlandı.

Nyx'in yeni koşullarını unutmak gibi bir alışkanlığı vardı, sonra hatırladığında kafasına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi görünüyordu ve ardından...

Evet.

Aptalca sırtış.

Memnun bakışları karşısında neredeyse başımı sallayacaktım.

Bu beni korkutmaya başlamıştı ve tek korkanın ben olmadığımı biliyordum. En azından bu onu her zaman sustururdu.

"Huzursuzluktan bahsetmişken, bu konuyu sana açmak istiyordum ama Cruz'u konseye terfi ettirmeyi düşünüyorum." Hiç tartışma çıkmayınca, yani *hiç* çıkmayınca kaşlarımı kaldırdım. "Biraz eleştiri bekliyordum."

Sin omuz silkerek, "Neden? Çoğunlukla kıcıymızı hapisten uzak tutuyor," dedi.

Steel'in tek söylediği "Onun için bir pozisyon yok," oldu.

"Tek sorun bu mu? Bir tane yapsak nasıl olur? O bizim Azrail'imiz, değil mi?"

Nyx'in dudakları büküldü. "Ona bir yama bulmamız gerekecek."

"Artık evcilleştigiğine göre, bunu sana bırakıyorum." Bana ters

ters baktı. "Siktir git."

Ona sırtarak, "Siktirip gidecek bir yerim yok," diye mırıldandım. Harlow'un hala yaması yok. İkili bir kutlama yapabiliriz."

"Bana uyar. Ayarlamaları yapacağım," diye onayladı Çelik, Sekreter olarak.

Sin, "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bear'dan bu kadar kısa süre sonra parti yapmak doğru gelmedi..."

Herkes anlayışla başını salladı.

"Öyleyse... anlaştık mı?" Bir grup başını salladı ve itiraf etmeliyim ki hiç yoktan yeni bir konsey pozisyonu yaratmanın geri tepmemesi beni şaşırttı.

Cruz tanıdığım en iyi adamlardan biriydi, ama bu herifler tartışmacı salaklardı. En iyi oyunumu ortaya koymam gerektiğini düşünmüştüm.

Buna gerek yokmuş gibi görünüyordu.

Maverick başka bir konuya geçerek şunları söylediğinde bu gerçek iyice pekişti: "José ön seçimlerde Kinnock'un kıcını tekmeledi. Bir sonraki belediye başkanı o olacak. Eğer durum buysa, Farrow'un şerif olmasıyla ilgili bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Rachel bunu zorlamakta haklıydı; belediye binası ve şerif departmanı bizim elimizde olacak."

"O çok zeki, işte bu yüzden." Seçim yılı olduğu için yavaş hareket etmişim. Ne kadar miyop olduğumdan neredeyse utanıyordum ve Yaşlı Kadın'ımın ateşli bir bok olmasına minnettardım.

"Ben olacağım

birkaç hafta içinde onunla buluşacağım."

"Şehir sınırları içindeki gürültü yönetmeliğini kaldırmasını gündeme getirmelisin," diye gürledi Sin. "Geçen hafta birkaç kişi bu yüzden ceza aldı."

"Yapacağım. Başka bir şey var mı?"

"Yerleşkede ev inşa etmekle ilgili imar sorunları var. Şu anda tarım arazisi olarak görünüyor ama konut olması gerekiyor. Ayrıca kotaların da ayarlanması gerekiyor. Arsa altı evle sınırlı ama burada yaşamak isteyen sadece Giulia ve ben değiliz."

"Halledilmiş say."

Daha sonra, bize o kadar çok para kazandıran striptiz kulübünü tartıştık ki, Maverick gelirin çoğunu offshore banka hesaplarına mahsup etmek zorunda kaldı, böylece Sam Amca'ya değerinden daha fazla ödeme yapmamıza gerek kalmadı. Sonra West Orange'ın Verona ile olan sınırının eteklerinde bir tane daha açmayı konuştuk.

Daha sonra, Digger bizi tekrar bilgilendirmek için aradığında Storm'un başına gelenler hakkında konuştuk. İşte o zaman, Storm'u bugünkü sikiş festivalinde neredeyse kaybettiğimizi anladık.

Onu Ohio'da kaybetmek yeterince kötüydü, bir de mezarlıkta kaybetmek.

Geç saatlere kadar süren toplantı sona erdiğinde mırıldandım: "Sabah Cruz'la terfi konusunu konuşacağım. Bunu istemeyebilir."

Nyx, "Hayır, bunu isteyecektir," diye karşı çıktı. "Indy'nin şu TV programında finale kaldığını duydunuz mu? Bugün erken saatlerde haber aldık."

"Ben söyledim. Rach söyledi." Boğazımın kenarındaki mürekkebe dokundum. Adaletin terazileri - eğer hissedebilselerdi, şaibenin ötesinde olduğum için tenimde olmaktan nefret ederlerdi. "İyi ki çok ünlü olmadan önce ona ulaşmışım," diye takıldım.

Nyx sırtıttı ama çok gururlu görünüyordu. "Evet. Kendime Indy Sisson'ın sanat eserleriyle dolu bir sırt aldım."

Sin, "Ne yazık ki mayo modeli değilsin, bu yüzden halka gösteremiyorsun," diye şaka yaptı ve tabii ki Nyx ile ofisimden çıkarken atışmalarına neden oldu.

Teker teker gitmeye başladıklarında gözlerimi devirmeye zahmet etmedim. Link, çıkarken bana Lily'nin 'beyaz düğün' olacak düğünleri için Gelinzilla'ya gittiğinden bahsetti, Steel Stone'un vardiyalarının 'lanet' zamanlarını mahvettiğinden yakındı, sonunda Mav ve ben huzur içinde kaldık.

Gitmek için harekete geçmeyince kaşlarımı kaldırarak, "Senin de şikâyet edeceğin bir şey mi var?" diye sordum.

"Hayır. Alessa mükemmel. Eğer birini öldürmek istiyorsan, doktorlarımdan kurtulabilirsin. Benim için sorun olmaz."

"Seni iyileştirmeye çalışıyorlar. Sen iyileşme yoluna girene kadar onları öldürmeyeceğim."

Bana inançsızlıkla dolu bir bakış fırlattı. "Böyle bir şey olmayacak, Rex. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona kaşlarımı çattım. "Siktir git. Hayatını böyle yaşamaya devam etme. Pozitif olmalıyız."

"Hayatımı olumsuz yaşamıyorum. Dalga mı geçiyorsun? En az seksen yaşına kadar buralarda olmak istiyorum."

Alessa kesinlikle bir GILF olacak." Kıkırdadım. "Sapık."

"Bunu biliyorsun." Bana sırtıttı. "Sadece berbat olanı düzeltemezsin, onunla başa çıkmalısın demek istedim."

İyi ve kötü zamanlarım olacak, ama biliyorum ki o benimle ilgilenecek."

"Tıpkı senin onunla yapacağın gibi. Tıpkı hepimizin yapacağı gibi. Arkadayız"

kardeşim." "Biliyorum." Çenesini kaşıdı. "Drew'u hatırlıyor musun?"

"Okul saldırı mı?" Konunun değişmesine göz kırptım. "Ne olmuş ona?" "İki gün önce on yedi yaşına girdi ve Shady Pines'tan kaçtı."

Nefesimin altında tıslayarak, "Dışarı çıkmasına nasıl izin verdiler? Kafadan çatlaktı."

Mav omuz silkti. "Kayıtları örnek bir hasta olduğunu gösteriyor ve zaten gönüllü olarak oradaydı. Okul bitti, bu yüzden risk altında olduğunu sanmıyorum."

"Kaçmasının bir nedeni vardı," diye belirttim ama içime huzursuz bir his yerleştiği için cevap vermesine izin vermedim. "Ona dikkat et."

"Yapacağım."

"Ona verdiğim adrese hiç e-posta gönderdi mi?" "Hayır. Ama gelen kutusunu kontrol etmeye devam edeceğim."

"Sağ ol dostum. Bu konuyu takip ettiğin için minnettarım."

"Benim işim bu." Dizüstü bilgisayarını toplayarak sordu: "Sence Giulia, North'un tekrar radara girdiğini ve buraya değil de Ohio şubesine gittiğini öğrenince kızar mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Siktir, hiç bu şekilde düşünmemiştim." Mırıldandı. "Dikkat edilmesi gereken bir şey." "Bu lanet işte her zaman yok." Dudakları seğirdi. "Rach iyi mi?"

"Evet. Daha fazla kan tahlili yaptırdım. O ve bebek iyi. Ağustos sonu/Eylül başı gibi doğacak. Altıma sığıyorum."

Güldü. "Elbette seviyorsun. Onu sevdiğini böyle anlıyorsun."

"Bunu anlamak için dehşete kapılmana gerek yoktu." Gözlerimi devirdim. "Neyse, ben eve gidiyorum. Sen?" "Hayır. Alessa mutfakta. Yarın akşam yemeği için Ukraynalı bir şeyler yapıyor ve

hazırlanmak için bütün bir geceye ihtiyacı var."

"Alınma kardeşim ama Giulia mutfaka döndüğünde memnun olacağım." Mav'ın sırtıışı utangaçtı. "Alınmadım."

METİN SOHBETİ

Kendra öldü.

Keira söyledi. Nasıl hissediyorsun?

Rahatladım.

Anlaşılabilir. O bir belaydı.

Evet, öyleydi.

İyi misin?

Ben iyiyim. Sadece... Neredeyse Storm'u kaybediyorduk, Rach.

İnan bana, biz de o erimeyi yaşadık. Çok yakındı. Çok yakındı.

Yemin ederim kimse bize ulaşamayacak, Rach. Sana söz veriyorum.

Rachel: *Bunun sözünü veremezsin ve ne olursa olsun, hiçbir şeyi değiştirmezdim.*

Yapmaz mıydın?

Rachel: *Biliyor musun, senin hep Beyaz Saray için yaratıldığını düşünmüştüm ama onun yerine Karanlık Ev'in Beyaz Leydisi olmaya razı olabilirim.*

Lol!

Rachel: *:P*

Bu arada Storm bana hainlerden birinin ona söylediği bir şeyi sordu. Coshocton kulüp binasında gizli bir kasa varmış ve içinde New York'lu bir suç ailesinden çalındığı anlaşılan bir kolye varmış.

Rex: *Kulağa bir polisiye diziden çıkmış gibi geldiğini biliyorum ama Storm bunun yasal olduğunu düşünmeseydi bu konuyu açmazdı.*

Valentini'lere sormamı ister misin?

Lütfen.

Yapacağım. Bil bakalım Wynter bugün ne yaptı?

Rex: *Dünyadaki açlığı nasıl çözeceğinizi buldunuz mu?*

Bu yarının gündeminde. Bana anne dedi. Kazara oldu ama kulağa hoş geliyordu.

İki annesi olabilir, Rach.

Sus. Bana hep böyle demesine ihtiyacım yok. Sadece güzeldi ve anlayacağını biliyordum.

Rex: *İstiyorum, ama kendini sadece bir kez duymakla sınırlamaman gerektiğini düşünüyorum. Seni şaşırtacak. Göreceksin.*

Belki. Her neyse, eve ne zaman geliyorsun?

Rex: *José beni görmeye gelecek, ondan sonra da on iki gibi dönerim.
Bekleyeceğim.*

*Dinlenmen gerek. Sana
daha çok ihtiyacım var.*

Rex: *Mürekkebinin ne olacağına karar verdin mi?*

İleriyi planlıyoruz, değil mi?

Neden olmasın?

Bir taç olmalı, değil mi?

Bunun senin için çok klişe olacağını düşündüm.

Hayır. Bazı şeyler olması gerektiği gibidir. Ayrıca, Indy tasarlıyor, bu yüzden havalı olacağını biliyorsun.

Rex: *Nyx finallere gideceği için övünüyordu.*

Gurur duyulacak bir şey. Sırtı şimdi bir servet değerinde ve muhtemelen aileden olduğu için ona ödeme yapmadı.

Hayır, Nyx her zaman adildir. Ona iki katını öder.

Etkilendim.

Yani, bir taç? Aslında bunu sevdim.

Öyle yapmalısın. :P

Her gün emeceğim.

LMAO. Emmek mi?! Sadece öpebilirsin.

Bunun neresi eğlenceli?

AĞUSTOS

REX

Bir erkek kardeşin bir Yaşlı Kadın'ı olduğunda gelenek olduğu üzere, onun yamalarını kesisine diken kişi oydu.

Cruz için, bir dahaki sefere bir yama kazandığında, Giulia'ya gizlice diktirmem gerektiğini düşündüm çünkü Indy kesinlikle bir terzi değildi.

Dudaklarım, biraz eğri ve düşme tehlikesi olan Reaper yamasını görünce *seğirdi*. Yine de Cruz, odaya sırtmadan önce göğsündeki yamaya bakmaya devam etti.

Konseye terfi ettiği için bu kadar mutluyken sırtmamak çok zordu.

Kesilmiş elbisesini omuz silkerek giydiğinde, MC ayaklarını yere vurarak ve onu feci şekilde yanlış gitme potansiyeli olan bir kalabalık sörfünün içine çekerek onayını kükremişti.

Yanımda, Nyx'in göğsüne kafatası ve çapraz kemik desenli bir taşıyıcıyla bağlanmış olan bebek Samael miyavlıyor, ismine layık olduğunu kanıtlıyordu. Her nasılsa, Rach ve ben onun vaftiz ebeveynleriydik -Tanrı yardımcımız olsun.

Cruz bara dönerken bana "Teşekkürler dostum," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini sana anlatamam."

Ne anlama geldiğini biliyordum.

Annesi lanet olası bir FBI ajanıydı, hem de sahtekar bir ajan ve biz onu yine de konseye mi getirecektik?

Bu, ona olan inancımızın ve duyduğumuz güvenin bir göstergesiydi.

Cruz konseydeki yerini fazlasıyla hak ediyordu ve Günahkarlar bunun için çok daha iyi olacaktı.

Bara bu kadar yakın olan tek Yaşlı Kadın olan Rachel, yanımdaki tezgâha yaslanmıştı. Karnı gittikçe büyüyordu ve onu okşamamak, ona dokunmamak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Bu onu hâlâ korkutuyordu ama bazı günler onu sakat bırakan sırt ağrısı dışında durumu iyiydi.

Ona döndüğümde, diktiği kesiği bana uzattı - Giulia'nın kulüp terzisi olacağına dair onayımı aldım - ve kalabalığa şöyle bağırdım: "Etrafta kesiği ya da domuzu olmadan dolaşan bir kardeşimiz var. Bugün bunu düzeltiyoruz. Domuzu nihayet dışarıda ve şimdi kesiği burada, ellerimde, onu bekliyor."

Nyx, "Harlow, hangi cehennemdesin?" diye seslenirken kalabalıktan gelen alkışlar beni sırtlıyordu. Kaldır kıcını da buraya gel!"

Kardeş olmak Harlow'u daha popüler yapmamıştı. İnsanlar hâlâ onun etrafında dolanıyordu ve o da kulüpte bir hayalet gibi dolaşıyordu. Ama Maverick'e yardım etmeye başlamıştı ve defterler konusunda çok başarılıydı ve çoğunlukla konseyle takılıyordu ki bu A, alışılmadık ve B, şaşırtıcı bir şekilde o kadar da can sıkıcı değildi.

Her ne kadar Wynter'ın gözleri beni sinirlendirmeye başlasa da.

Harlow omuzlarını kamburlaştırarak bara doğru yürüdü. Kesiği kaldırırken, arkasındaki harfleri görünce gözlerinin açıldığını gördüm.

Bundan nefret edeceğini biliyordum ve bu benim onayımdı, ama Nyx onun yol adını seçmişti ve inkar edemezdim - o Rahip'ti.

Ona verdiğimde, "Artık her zaman bizim rahibimiz olacaksın" diye şaka yaptım.

"Ruhlarınıza göz kulak olmamı mı istiyorsunuz?" diye alay etti, son avdan -Sam'in doğumunun arifesinden- beri gösterdiğinden daha rahat bir şekilde. Elinde dünyaya kardeş olduğunu gösteren somut bir şey olduğu için kendini daha rahat hissettiğinin kanıtı mı?

Ona daha önce yama yapılmasını ayarlamayarak ona kötülük etmiştim, ama bugüne kadar işler o kadar çığırından çıkmıştı ki, kutlama yaptığımız için bile şanslıydı.

"Hayır, ruhlarımız uzun zaman önce sikildi," diye gürledi Link, bu da ona kalabalıktan bir kahkaha kazandırdı.

Priest omuzlarını silkerken, "Geçmiş bizi şekillendirdi, bugün bize ilham veriyor ve gelecek bizi uçuracak - biz lanet olası Şeytan'ın Günahkarlarıyız ve önümüzdeki elli yıl boyunca West Orange'a hükmetmeye!" diye ilan ettim.

Tezahüratlar yerini yüksek sesli rock'a bırakırken ve parti hareketlenirken Rachel'a doğru sürüklendim ve "Eve gitmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Ben hamileyim, yaşlanmadım."

Sırıttım. "Burada olmak istemesen de kalacaksın çünkü sorum her yerdeki kadınlara hakaretti, değil mi?"

"Aynen öyle," diye homurdandı.

Gülerek başımı salladım, kolumu omuzlarına doladım ve bir an için odaya göz gezdirdim.

Indy şu anda Cruz'un elleri kıkında, odayı okumadığını belli edecek şekilde kim bilir nereye götürülüyordu, çünkü Nyx Havoc için bir tarçın rulosuna dönüşmüş olabilirdi - Sam'e böyle diyordum çünkü tam bir baş belasıydı - ama söz konusu kız kardeşi olduğunda her zamanki gibi korumacıydı.

Yani, evet, Cruz *kesinlikle* cesur hissediyordu. Ya öyle ya da çok şanslı.

Başını olduğu gibi arkaya eğmiş olan Priest'i gördüğümde, gözyaşlarının eşiğinde olduğunu görebiliyordum ve aylardır göstermediği kadar duygusal olduklarını biliyordum.

Birkaç dakika sonra Rain ortaya çıktı ve Rain kulağını çiğnerken, birdenbire Wynter da ortaya çıkana kadar, onun kesiğinin önündeki parlak neon kafatası yamasını izleyişini izledim. "Harlow!" diye bağırdığında şaşkınlıkla sarsıldı.

Wynter yamalarını öve öve bitiremezken gözyaşları uzak bir anı olarak kaldı ve yerini parıltıya bıraktı.

"Onun burada ne işi var?" Homurdandım.

"Ona gelebileceğini söyledim. Neredeyse on sekiz yaşında, Rex."

Kaşlarımı çattım. "'Neredeyse' bu cümledeki anahtar kelime. Bu partilerde neler olduğunu biliyorsun.

Neden gelmesine izin verdin ki?"

"Ben ondan daha gençken onlara katılmıştım," diye belirtti.

Kaşlarımı o ve Rahip arasında çatarak, "Ben de bundan hoşlanmadım," diye mırıldandım. Rachel homurdandı. "Onları rahat bırak. Ondan hoşlanmasını engelleyemezsin."

Hırlamam onu kıkırdattı. "Ondan hoşlanmasını engelleyebilirim."

"Onları rahat bırakın," diye tekrarladı. "Belki de onu Tristate bölgesinde tutacaktır. Onları cesaretlendirmeyelim."

"Stanford'a gitmek istiyor, ha?"

"Juilliard'a gitmek istiyor."

"Onları ayırmaya çalışırsak yapmaz. Bizden de kaçır," diye yorum yaptı ve beni öfkeliendirdi.

Onunla tartışmanın eşiğindeyken, Yaşlı Bayanlar gelip etrafında kümelenmeye başladığında gözlerinin parladığını izledim, bu yüzden iyi bir Yaşlı Adam olmaya ve eğlenmesine izin vermeye karar verdim. Özellikle de MC partileri ona göre değilken.

MC'nin bize bağırıp çağırmasına neden olan bir öpücükle onu bırakıp, Lily ve Giulia onu kadınların sahiplendiği bu sığınağın hemen dışındaki daha küçük sığınağa götürürken, bara yaslandım.

Nyx, Havoc yüzünden hışımla müzik setine gidip sesini kısmıştı ve buranın sessizleşmesinden şikâyet eden herkes karşılığında ölümcül bir bakış alıyordu.

Kardeşlerden biri sigarasını yakmaya çalıştığında, "Sam etraftayken kimse sigara içemez," diye hırladı. "Birazdan gideceğim. O barda değilken kendinizi kanser edebilirsiniz."

Kaşlarını çatanlara aldırmadan yanıma yaklaştı ve Havoc'un sürekli burada olmasına katlanmamın nedenini bana gösterdi - çocuğa kurtarıcısıymış gibi baktı.

Belki de öyleydi.

Belki de Havoc, onu uzun süredir gittiği yoldan çıkarmak için gereken şeydi.

Wynter'ın beni değiştirdiğini biliyordum ve bebeğin ne yapacağı bir yana, onun yanımda olmasının dönüşmekte olduğum adamı şekillendirdiğini biliyordum.

Havoc bunu Nyx için neden yapmasın?

Birlikte dururken ikimiz de bir şey söylemedik, aramızda var olan ve bizi her zaman olduğu gibi birbirimize bağlayan o güçlü dayanışma bağı ortaya çıktı.

Sessizlik içinde kalabalığı izledik, ben Priest ve Wynter'ın neler yaptığını bakmamaya çalışıyordum, ta ki konseyin çoğu yavaş yavaş etrafımızda toplanana kadar. Nyx ortaya çıktığında Cruz'a laf atıyor, ağzını siliyor, Link Maverick'le şakalaşiyor, Steel Sin'e her zamanki iskambil destesine el koyduğu için çıkışıyordu...

Güzel zamanlardı.

En iyisi.

Sonunda Quin'in bana uzattığı büyük boy JD'yi kabul ederek rahatlamak üzereydim, çünkü Wynter ve Priest birlikte dans etmeye başladıklarında hırlamaya başlamıştım ki pencereden kapılardan gelen ışıkları gördüm.

Nyx hemen gerildi. "Neler oluyor? Kapılarda kim var?" diye tersledi. "Herkes zaten burada. Bu saatte kimsenin gelmemesi gerekir."

"Sin, git ve kontrol et," diye emrettim ama endişelenmiyordum. Işıklar kırmızı ve mavi yanıp sönmüyordu, yani önemli olan tek şey buydu.

Gerçi Sin'in onu uyarmamı beklemesine gerek yoktu; çoktan yola çıkmıştı. Beş dakika sonra, cılız bir çocuğu yakasından tutup sürükleyerek geri döndü.

Doğrulurken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Drew? Burada ne işin var senin?" "Drew da kim?" Link'in arkamdan mırıldandığını duydum.

Maverick iç geçirdi. "Bu uzun, lanet olası bir hikaye ve New Mexico'da başlıyor."

PRIEST

SEX & CANDY - MARCY PLAYGROUND

Wynter'ın elleri kesiğimin üzerinde geziniyor, Günahkârlar'ın yamasına bakıyor, ismime aah çekiyordu.
Turunçgiller ve baharatlı sıcak şarap gibi kokuyordu.
Bana sürtündü, elleri omuzlarıma değdi, dans ederken kollarımı okşadı. Şimdi, baştan
çıkarmanın gerçek anlamını biliyordum.
Bedenin ayartması.
Kalpten.
Hayatımda bu noktaya kadar olan her şeyin -tüm travmaların, tüm sefaletlerin, bozulan tüm
yeminlerin- beni buraya getirmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleştüğimde ürperdim.
Şimdi.
Bu noktaya kadar.
Tanrı bana huzur mu
veriyordu? Yoksa beni daha
fazla mı sınıyordu?

RACHEL

"Warren Kieran Winchester hakkında bilgiye ihtiyacım var. New Jersey'de yaşıyor." Dead To Me'nin kulağıma gelen sesi hiç de hoş değildi. Başka tehdit ve arama olmayınca Hunter'ı unuttuğumu umuyordum. Saflıktı ama gündemimde zaten yeterince sorun vardı, bir de o eklenmesin. Doğumdan sonra en azından birkaç hafta izin alabilmek için önüme bakmaya çalışmak, bu saçmalıklar olmadan zaten imkânsız gibi geliyordu.

"O kim lan?" Homurdandım.

Benim İçin Ölü dudak büktü. "Neden sana sorduğumu sanıyorsun?" Ve böylece aramayı kesti.

Nefesimin altında tıslayarak Hunter'ı aradım.

"Rach, bugün iyi bir gün değil. Büyükbabam mahkemede. Savcılığın kapanış konuşması; jüri müzakereye geçmek üzere."

Yüzümü buruşturmama rağmen, "Üzgünüm Hunter, ama bu benim için bir ölüm. Bir arama yaptın ve ona bazı cevaplar vermemiz gerektiğini biliyorsun."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Şimdi neye ihtiyacı var?"

"Warren Kieran Winchester adında bir adam hakkında bilgi istiyor. New Jersey'de yaşıyor." Bir çizik sesi duydum ve ismi not aldığını anladım. "Gün sonuna kadar sana bir şeyler getireceğim."

"Teşekkürler Hunter."

Cevap vermedi, bu da ne kadar stresli olduğunun bir göstergesiydi.

İroniktir ki, onun avukatı ol s a y d ı m , çok heyecanlanırdım. İşin en iyi kısmı kapanış konuşmalarıydı.

Hunter'la ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim çünkü gün bitmeden yapmam gereken devasa bir iş listem vardı ve sadece dört saat sonra ondan tekrar haber alacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Arayanın kimliğinde adı belirlediğinde, "Çok hızlıydı," diye cevap verdim. "Evet, kolay oldu. Windy Ocean Hayvan Mezarlığı'na defnedildi." "Ha?"

"Beni doğru duydun."

"Windy Ocean Hayvan Mezarlığı mı?"

"Kalemin var mı? İstersen sana adresi verebilirim." "Ne diye bize ölü hayvanları soruyor ki?"

"Kim bilir? En azından bu sefer kolay bir görevdi."

Haklıydı.

"Evcil hayvan için ne tuhaf bir isim."

"Daha gariplerini duydum. Adresi ister misin?" diye sordu aceleyle.

Adresi not ettikten sonra ona, "Bugün büyükbabanla iyi şanslar Hunter," dedim.

"Minnettarım, Rach. Her şey için teşekkürler."

Bilgileri mesaj yoluyla Dead To Me'ye gönderdim, yapılacaklar listemden çıktığı için rahatlamıştım, beş dakika sonra beni aradığında, "İstediğin bilgileri aldım. Bir işim var, biliyor musun?"

"Yaptın. Ama bu yeterli değil. Mezara gitmeni istiyorum."

"Senin için bir hayvan mezarlığını ziyaret etmemi mi istiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Gidemem. Ülke dışındayım."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Mezar taşının resmini istiyorum."

Kafam tamamen karışmıştı, "Çok fazla şey istiyorsun" diye tersledim.

"Hunter De Laurentiis'i hayatta tutmak için mi?" Cık cık etti. "Onun güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yapacağımı sanıyordum."

Dişlerimi sıktım ve yeni keşfettiğim kızgınlığının beni alt etmesine izin vermemeye çalıştım. "Tamam. Fotoğrafı sana yarın getiririm."

"Hayır. Bu gece. Bir an önce ihtiyacım var."

Cevap vermedim, sadece telefonu masanın üzerine çarptım. Bu yeterli olmayınca birkaç kez daha çarptım, ekranın basınç altında çatırdadığını duyduğumda gerçekten tatmin oldum.

Ofisimden çıkarken "PARKER" diye bağırdım.

"Tanrı aşkına Rach, benim ofisim seninkinin bitişiğinde," diye homurdandı. "Neden hâlâ buradasın?" diye homurdandım.

Sonunda bana tefecilerden bahsetmişti ama bu onu rahat bırakacağım anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa o ve ben böyle takılıyorduk.

Buraya taşınmasının nedeni de buydu.

Onu bir kez evden çıkarmıştım ve bunu da bir kazanç olarak görüyordum. Dudakları kıpırdadı. "Etrafında olmamı seviyorsun."

"Uh-huh," diye mırıldandım. "Tamam. Ben dışarı çıkıyorum."

Kaşları çatıldı. "Planlanmış bir randevunuz yok." "Artık var."

"Emile'i aramamı ister misin?"

"Hayır. Uzun sürmez."

Veda etmek için etrafta takılmadım. Çok kızgındım. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, muhtemelen ikinci kez düşünürdüm, ama düşünmedim. Daha önceki buz gibi doğam hamilelik hormonları ve çok fazla seks altında erimişti.

Uçucu doğru kelime değildi.

Telefonuma Windy Ocean Hayvan Mezarlığı'nın adresini yazdım, şimdi ekranın durumuna sinirlenmişim ama bir dakika sonra çıktım.

Çok uzak değildi, arabayla en fazla on beş dakika sürüyordu ama masamdan uzak kaldığım her an için acı bir şekilde içerliyordum.

Mezarlığa vardığımda küçük ofise yöneldim.

Bu kadar kızgınken kibar olmak zordu ama dişlerimi sıktım ve yalan söyledim, "Bana yardım

edebileceğinizi umuyorum hanımefendi. Babamın köpeği buraya gömülmüştü ama ölmeden önce Warren'ı nereye gömdüğünü bize hiç söylemedi-"

Yaşlı kadının benim adıma duyduğu üzüntü o kadar gerçekti ki, onu manipüle ettiğim için kendimi kötü hissettim. "Ah canım, bu çok trajik."

Cenazeyi kimin kaydettirdiğine dair soru sormadan önce, ki bu bilgiye sahip değildim, ismin bir anıyı tetikleyecek kadar tuhaf olması için dua ettim. "Köpeğinin adı Warren Kieran Winchester'dı." Bir köpek için ne kadar da ağız dolusu. Giulia'nın evcil hayvan isimleri seçimini normal gösteriyordu.

Ve bingo, şanslıydım.

Yaşlı kadının ağzını yumuşak bir gülümseme süsledi. "Oh, onu hatırlıyorum! Böyle bir ismi nasıl unutabilirim? Baban ona kardeşinin adını verdiğini ama kısaca Grizzly dediğini söylemişti. Onun ölümüne çok kızmıştı."

Ne söylemiş olursa olsun, bunu hiç beklemiyordum.

Bir an için kalbimin göğüs kafesimden fırlayacağından emin olana kadar göğsümde kabardığını hissettim.

Olamaz.

Olabilir mi?!

Grizzly muhtemelen yaygın bir evcil hayvan ismiydi.

Ama ortada şüpheli bir durum yoksa neden Benim İçin Ölü beni buraya göndersin ki? "Boz ayı, evet," diye boğuldum, neler olup bittiğinden emin değildim, tek bildiğim sanki

Beni nereye götüreceği belli olmayan bir uçurumun kenarında sallanıyordum. "Ne büyük kayıp. Çok genç."

Başını salladı. "Hatırlıyorum çünkü... şey, Warren buraya ilk defnedilenlerden biriydi ve bana yaşlı bir aptal diyeceksiniz ama Winchester? Bana o güzel Winchester kardeşleri hatırlattı."

Grizzly.

Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?

Resepsiyon görevlisi bir harita çıkarıp 'Grizzly'nin gömülü olduğu yeri daire içine almadan önce, "İşte buradayız," dedi. "Buradan çok uzakta değil," diye beni temin ettikten sonra bakışları hamile halime kaydı. "Sence başarabilecek misin? Dışarı çok sıcak."

"İyi olacağım," diye mırıldandım, sadece oradan çıkmak ve neler olup bittiğini anlamak istiyordum. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Çok naziktiniz."

Ayrıldık ve haritayı takip ederek gömü alanına doğru koşarken neredeyse tökezleyerek dışarı çıkıyordum.

Hoş bir yerdi, muazzamdı. Burada on binlerce mezar olmalıydı ve bu da belirli bir arsayı bulmayı zorlaştırıyordu ama buldum.

Mezarın tepesinde ahşap bir haç vardı ve üzerinde küçük gümüş bir plakette 'Grizzly' yazıyordu.

Warren Kieran Winchester

"Hayatta bir hayvan, ölümde bir hayvan."

İçimden bir ürperti geçti. Bu

bir tesadüf değildi.

Dizlerim çöktü ve yumuşak çimlerin üzerine düştüm ve Rex'e mesaj atacak gücü bulana kadar orada titreyerek bekledim:

Rachel: Rex, Warren Kieran Winchester ismi sana bir şey ifade ediyor mu?

Warren Kieran, Grizzly'nin ilk ve ikinci isimleriydi. Winchester büyükannemin kızlık soyadıydı. Neden? Bunu nereden biliyorsun?

Rachel: Benim İçin Ölü benden onun hakkında bazı bilgiler bulmamı istedi. Hunter onu bir

hayvan mezarlığında buldu. Neye baktığımı görmelisin.

Ona bir fotoğraf gönderme zahmetine girmedim, sadece bir video görüşmesi başlattım.

Gördüğü ilk şey olması için kamerayı mezarın üzerindeki levhaya doğru çevirdiğimde, Rex'in gözlerinin açıldığını ve yüksek sesle, "'Grizzly' Warren Kieran Winchester 'Hayatta bir hayvan, ölümdede bir hayvan'" diye fısıldadığını izledim. Nefesini içine çekti. "Bunu nasıl buldun?"

"Hunter'ın bilgiyi nasıl ortaya çıkardığını bilmiyorum, ama buradayım ve... bu Grizzly olmalı, değil mi?"

Bu mu?"

Rex elini yüzünde gezdirdi. "'Hayatta bir hayvan, ölümdede bir hayvan.' Evet, bu kulağa babamın vereceği bir cezaya benziyor."

İçimde bir rahatlama hissi kabardı ama bunu bastırarak fısıldadım: "Benim İçin Ölü'nün neden bilmek istediğini anlamıyorum-"

O cevap veremeden, gelen bir mesaj aldım.

Bir şey değil.

Benden yumuşak bir nefes kaçtı ve gözyaşları o zaman başladı.

Kapanışı yapmıştım ve çok meşgul olduğum için bunu kaçırdığımın farkına bile varmamıştım.

On dakika sonra, son bir mesaj gönderdiğinde daha da rahatlardım:

Güle güle.

LODESTAR

AYNI GÜN

Mezarlıkta.

Lodestar: Güzel.

Tüm bu gizlilik ve hançer saçmalıklarını anlamıyorum.

Ve Star, ben de lanet bir casusum. Neden ona tecavüzcüsünün nerede gömülü olduğunu bildiğini söylemedin?

Lodestar: Çünkü bizim öyle bir ilişkimiz yok.

Lodestar: Artı, o akıllı ve bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.

Cyn: Belki de ilk kez birine iltifat ediyorsun.

Lodestar: Evet, ne diyebilirim ki? O zeki bir kaltak.

Kıskanmalı mıyım?

Lodestar: Lol. Evet. Yapmalısın.

Büyüleyici. Bu hayvan mezarlığı da neyin nesi?

Lodestar: Kayınpederi kardeşini oraya gömdü. **Cyn:**

Huh. Evcil hayvan mezarlığına mı?

Lodestar: Evet. Piç herif işaretlenmemiş bir çukuru hak ediyordu.

Cyn: Neden?

Lodestar:

Tecavüzcü. Piç.

Lodestar: Aynen öyle. Notlarından, FIL'in kardeşinin ona tecavüz ettiğini bildiğini sanmıyorum, ama günlüğünde eski sevgilisine yaptığı bazı şeylerden bahsetmiş. Ona hayvan demiş.

Cyn: Yani onu bir hayvan mezarlığına mı

gömdü? Lodestar: Aile mezarlığına

gömülmesini istemedi. Cyn: Bunu mantıklı bir

şeymiş gibi söylüyorsun.

Lodestar: Bana öyle geliyor. Hayvanlar birbirine aittir.

İnsanlar sevdikleri hayvanları mezarlara gömüyorlar. Mezarlığı zehriyle kirletmiyor mu?

Lodestar: Kahretsin.

Cyn: Haklı olmamdan hoşlanmıyorsun, değil mi?

Lodestar: Hayır.

Lodestar: Artık Laker'ın hayatını zorlaştırmayı

bırakabilirsin. Cyn: Bize verdiği bilgilerden herhangi

*birine ihtiyacın var mıydı? **Lodestar:** Hayır. Yine de sizi bilgilendirdi, değil mi?*

Cyn: *Paylaşım konusunda gerçekten kötü olduğunu söyleyen oldu mu?*

Lodestar: *Ben tipik bir tek çocuğum.*

Aynen öylesin.

Lodestar: *Her neyse, yardımınız için teşekkür ederim.*

Ne zaman istersen. Aramanı bekleyeceğim. Beni kesme, Star. Kesersen çok kızarım.

Conor'ın teçhizatına bakarken telefonumu masanın üzerine bıraktım. Çok güzeldi.

Her yer öyleydi.

Burada olsaydı daha iyi olurdu, ama bu olmayacaktı ve eşyalarının etrafında olmak doğru hissettirdi. Ev gibi.

Ve annem öldürüldüğünden beri lanet olası bir evim yoktu.

USB belleği USB yuvasına taktım ve Conor için doldurduğum klasörü aktardım.

Bu klasörde terabaytlarca bilgi vardı çünkü Bear yıllar boyunca bu kadar çok şey toplamıştı. Ve bunların hiçbirini veri depolamak için kullandığı fotoğraflardan da değildi.

Bu akıllıca steganografinin arkasındaki hacker'ı henüz bulamadım.

Ne olursa olsun, eski kafalı biri için zihninin nasıl çalıştığı, nasıl bilgi topladığı etkileyiciydi.

Rachel'dan daha fazlasına iltifat ediyordum.

Bear sayesinde daha fazla isme, farklı gruplara, inisiyasyon uygulamaları hakkında bilgiye erişebildim. Bankacılıkla ilgili ayrıntılar ve ECD gibi örgütler içindeki hiyerarşiye dair dökümler vardı ve Birleşik Kardeşlik diye bir şey vardı - Rus bankacılar birliği. Masonların elit bir Rus versiyonu.

Ayrıca özel bilgileri de ortaya çıkarmıştım. Bear'ın kardeşini nereye gömdüğü gibi.

Rachel'ın korku içinde yaşamasına izin veremezdim. Cevap elimdeyken olmaz. Ama Hunter Lachlan'ın dikkat çekmemesi için onu oyalamak şarttı.

TB'larca verinin yüklenmesi tamamlandığında Conor'ın teçhizatı bip sesi çıkardı. Verileri *noxxioustar* adlı bir klasöre aktardım ve masaüstünde rastgele birkaç düzine alt klasörün içine yerleştirdim. Bilgiye sahip olmasını ama henüz erişememesini istiyordum.

Bu işlem tamamlandıktan sonra, güvenlik sistemine girdim ve dairesindeki varlığımın videosunu içeren bir e-postanın kendisine gönderilmesini tetikleyecek bir uyarı ayarladım.

Takvimi kontrol ederek, potansiyel olarak ölebileceğim tarihi seçtim. Ürkütücüydü ama gerekliydi.

Her şey ters gidebilir, aslında *her şey ters gidebilir*.

Sadakatim geçmiş ve gelecek arasında gidip geliyordu ama Conor'ı soğukta bırakmamın imkânı yoktu.

Bir kalem aldım, yazıcıdan bir parça kağıt aldım ve yazdım:

Zorla girdiğim için bana kızacağınızı biliyorum. Güvenlik sisteminizle oynadığım için bana iki kat kızacağınızı biliyorum. Gittiğim için bana ÇOK kızacağınızı biliyorum, ama ne kadar kızarsan kız, bir şeyi bilmeni istiyorum:

Hayatıma neşe kattın, Conor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum.

Keşke bu bir veda olmak zorunda olmasaydı ve öyle olduğunu düşündükçe ağlamak istiyorum.

Japonlar 'Sayonara'yı 'Sonsuza dek hoşça kal' ya da 'Hoşça kal, seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum' anlamında kullanırlar. Bu yüzden sık kullanmazlar.

Ne zaman olacağını bilmiyorum, bir daha görüşüp görüşmeyeceğimizi bile bilmiyorum, sadece görüşeceğimizi umuyorum.

Elveda Conor. Sana

da,

Yıldız

Ps. Babamın grubu ipucu aramaya başlamak için her zaman iyi bir yerdir.

Onların adıyla ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.

Bana deli diyebilirsiniz ama telefonumu elime aldım ve fotoğrafını çektim.

Benim için ikinci kez düşünmeye değer çok az insan vardı, ancak notumun fotoğrafını çekmezsem beni rahatsız edeceğini biliyordum. Yazdıklarımı ikinci kez düşünürdüm ve dikkatimi dağıtacak kadar üzerinde düşünürdüm.

Artık yazdıklarımın pişmanlık duyabilir, bunları kesin olarak yazdığımı bilebilir ve her yeniden okuduğumda içim sızlayabilir.

Güvenlik kamerasına baktım, notu ikiye katladım, sonra çöpe attım, bu videoyu gördüğünde, e-postasına geldiğinde hemen oraya bakacağını biliyordum.

Hizmetçisinin ofisine girmesine izin vermiyordu ve çöp kutusundaki birkaç gazetenin üzerindeki tarihlerden, notu oraya koymamın güvenli olduğunu biliyordum. Eylül sonundan önce bulabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum.

Ve eğer onu hiç bulamazsa, o zaman... Olmaması gerekiyordu.

Bırakmak istediğimden daha zordu, ama USB belleğimi topladıktan sonra beni ayağa kalkmaya itti ve sonra beni vurdu.

Sefalet.

Her şeyin sonluluğu.

Elimi masasındaki sandalyenin başlığına bastırarak nefesimi içime çektim ve gözlerimi kapattım; *hava onun kokusunu taşıyordu.*

Burası onun alanıydı.

Bu USB belleği ve bu notu ona kolayca verebilirdim. Onu ziyaret edebilirdim ve birlikte sevişebilirdik, ama...

Hayır.

Bunu yapamazdım.

Eğer bunu yapsaydım,

kalırdım. Ve

kalamazdım.

Sonunda, *nihayet* bir sonuca bağlanması gereken çok fazla bitmemiş iş vardı.

Kat'e uzaklara gideceğimi ve bunu aramızda bir sır olarak saklaması gerektiğini söylemiştim. Sonra buraya geldim.

Kalbimin sahibi olan iki insanın icabına baktıktan sonra, gölgelerin arasına karıştım. Onlardan bir daha asla çıkamayacağımın farkındaydım.

AVCI

AYNI GÜN

"Hunter, ben Stan."

Alnımı ovuşturarak, "Hey" diye mırıldandım. "Sesin acımasız geliyor."

"Hissediyorum."

Büyükbabam hapiste ölecekti.

Bu bir gerçektir.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Neden arıyorsun? Artık bilgisayar korsanlığı için Lodestar'ı kullandığını sanıyordum?" Stan homurdandı. "Biz eski dostuz, Hunt. Yardımdan başka bir şey için de arayabilirim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Saçmalamayı kes. Biz arkadaşız ama öyle bir arkadaşlığımız yok."

"Aurora..."

Doğrudum. "Peki ya o?"

"Bence gelip kendiniz görmelisiniz."

Kaşlarımı çattım. "Rory'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum." "Bence eder."

Eğer öyleyse, bu şu anlama geliyordu... Kahretsin. Bu bir şeylerin gerçekten yanlış olduğu anlamına geliyordu.

Bunu düşünmek bile beni öldürüyordu ama Aurora beni asla yanında istemezdi. Sadece işler kötüye gittiğinde beni yakınında isterdi.

Yumruklarımı sıkarak, "Her şeyi öylece bırakamam Stan," diye gürledim. "Biliyorum dostum. Biliyorum."

Yapmadı.

Büyükbabam hapisteyken, ben-Tanrım.

Ben lanet Camorra'nın başıydım. Ne tür bir hastalıklı şakaydı bu? "Onun nesi var?" "Çok çalışıyor, çoğunlukla."

"Zaten öyle yapıyor."

"O mutsuz, Hunt," dedi Stan yumuşak bir sesle. "Onu gülümsetebilecek tek kişi sensin, bunu inkâr ediyor olsa bile."

Sözleri içimde, o ne yaparsa yapsın ölmeyi reddeden bir şeyi besledi. Aurora ve ben ikinci bir şans değildik, en iyi arkadaştan sevgiliye.
Çok iyi arkadaştık.

Çok yakındık. Şimdi sadece
bir hiçtik. Ve bu çok acıttı.

Telefonum gelen bir mesajla çınladı. Elimi
çektim ve Rachel'in mesajını okudum.

Harika bir haber. Dead To Me bunun bizimle son teması olduğunu söylüyor.

Nedense bu, diğer her şeyden daha az mantıklıydı.

Benim İçin Ölü, akla gelebilecek en alakasız bilgiyi istemişti.

Onun hakkında harika şeyler duymuştum ama etkileşimlerimizden sonra hayal
kırıklığına uğradım. İşi batırırsam ölecek kişi ben olduğum için bu da bir şey
ifade ediyordu.

Ama o beni bir dizi nişangahla izlemeden ve büyükbabam davası bittiği için hapisteyken New
York'a gidebilirdim. Uzun süreliğine değil. En fazla bir hafta.

Ben: *Onun güvencelerine güvenebileceğinden emin misin?*

Evet.

Ben: *Bu konuda aracı olduğun için teşekkür ederim, Rach.*

*Seni seviyorum Hunter. Seni güvende tutmak için her şeyi
yaparım.* Bir nefes bıraktım.

Neden birbirimize aşık olamadık?

Hissettiklerimizin kardeşçe olduğunu biliyordum. İnanılmaz güçlü bir bağ ama
romantik bir şey değil. Aurora için hissettiklerim gibi değil.

Kahretsin, beni tüketti ve onu yıllardır görmemiştim bile.

Ben: *Ben de seni seviyorum, Rach.*

"Hunter?"

"Bu gece uçağa

bineceğim." "Emin misin?

Yarın-"

"Önemli değil." Gazetelerde yarın Victoria Otel'de gerçekleşecek olan son on yılın sosyete

düğününü okumuştum. Siyah kravatlı bir davet için kolayca hazırlanabiliyordum. "Orada olacağım."

EYLÜL

REX

Lisandra Sommer kollarıma verildiği anda sanki her şey değişmiş gibiydi. Sanki evren küçük ailem için mükemmel bir an yaratmak üzere bir araya gelmişti. Ama kesinlikle tüm zamanların en iyi beş anından biri olarak orada duruyordu.

Yanımda Rachel, doktorlar vücuduna birtakım saçma sapan şeyler yaparken hüngür hüngür ağlıyordu ve ben de hüngür hüngür ağlıyordum çünkü bebeğin taçlandığını gördüğümde ayaklarımın üzerinde sallanmamı asla unutturmayacağını biliyordum.

Adam öldürdüm.

Onlara işkence
ettim.

Ellerim kirliydi ve bu küçük, değerli bedeni tutmaya hakları yoktu... ve sonunda eve, bize döndüğünü gördüğümde titremeye başlamıştım.

Çünkü doğum yapmak normal değildi. Bazı insanlar bana bunun en normal şey olduğunu söyleyebilirdi çünkü herkes doğuyordu ama benim için değil. Bu bilim kurgunun ötesinde bir şeydi ve bana aksini söyleyebilecek kimse yoktu.

Sommer'i götürüp tarttıktan ve temizledikten sonra kundaktaki bebeği Rachel'ın kollarına geri verdiklerinde, yatağının yanındaki koltuğa ağır ağır çöktüm.

Sekiz aydan biraz daha uzun bir süre önce, burada, bu hastanede, başka birinin yatağının yanında oturuyordum.

Sekiz aydan biraz daha uzun bir süre önce, bok umutsuz hissettirmişti.

Kendimi

umutsuz

hissediyordum.

Kaybolmuş.

Ama Rachel'a baktığımda, bizi bu noktaya getirmek için neler yaşadığını düşündüğümde, doğum sırasında ne kadar cesur davrandığını, evde doğumla ilgili komplikasyonlar olduğunda hastaneye gelerek nasıl dayandığını ve bizi gururlandırdığını düşündüğümde, bulunduğumu biliyordum.

Ve onun ve bana hediye ettiği kızlar sayesinde bir daha asla kaybolmayacaktım.

LODESTAR

İşte buydu.

O gün gelmişti.

First Lady'nin kendisine gönderdiğim mesajı okumasını izledim. İki küçük kene maviye dönmüştü.

Michael Byrne'ün ölmek üzere olduğu bakımevinde hemşireyim. Bana numaranızı verdi ve size mesaj atmam için yalvardı. Ölmeden önce sizinle konuşmak istiyor. Cheile adında bir adam hakkında Alan'ın duymak isteyeceği bir şey bildiğini söylüyor.

Neredeyse paniğini hayal edebiliyordum.

Ne de olsa First Lady bir *Cheile*'ydi. İrlanda'yı birleştirmek için onlarca yıldır çalışan bir terör örgütünün parçasıydı.

Alan, kocası, Başkan'dı!

Tabii ki bir zamanlar birlikte olduğu sevgilisi ile şimdiki sevgilisinin Michael'ın hayali ölüm döşeginde bir araya gelme ihtimali karşısında altına sıçacaktı.

Kulağa casus romanlarından fırlamış gibi geliyordu ama hayat böylesine komikti.

Bir dakika önce bir kitapta bir şeyler okurken, bir dakika sonra sosyal medyada gizli bir örgütün gözünüzün önünde gerçekleşen uygulamalarını izliyordunuz.

Mesajıma tıkladığı anda, SMS'e bulaştırdığım solucan çalışmaya başladı. Cihazdaki tüm güvenliği atlattı çünkü onun özel yazışmalarını okumak gibi bir niyetim yoktu.

GPS izleyicisini ve arama işlevini etkiledi.

Conor'ın karşısındaki binadaki masamda -bana ahmak diyebilirsiniz- bekledim. Ve bekledim.

Yemimi yuttu mu?

Yapar mıydı?

Eamonn Keegan'ı, nam-ı diğer 'Dagda'yı ortaya çıkarmak için ona ihtiyacım vardı.

Yetenekliydi.

Onlarca yıldır hapiste olan biri için yetenekleri kısıktırıcıydı ve saklanmaya devam ederse ona karşı koyamazdım.

"Hadi, sürtük, *ısır*," diye fısıldadım nefesimin altında, dirseklerimi dayadığım dizlerim zıplıyordu

Böylece tüm varlığım sallanıyordu.

Michael Byrne ölmüştü. Bu yılın başlarında Conor'ın onu öldürmesini izlemiştim ve o da bir ses kaydı alıp bunu karanlık internette ECD'nin fark edebileceği bir yere koymamı kabul etmişti.

Eamonn Keegan benim sayemde kız kardeşini kimin öldürdüğünü biliyordu.

Eamonn Keegan benim sayemde kendi tarafının ihanetine uğradığını biliyordu.

Şimdi First Lady onu bana teslim edecekti ve ben de yapılacaklar listemden bir şeyi silebilecektim
-*Annemi götüren orospu çocuğunu* öldür.

Her şeyi mahveden. Beni

bu yola sokan. Babamı

yok eden. Dünyamızı

paramparça eden. İçindeki

ışığı kim aldı.

Bilgisayarımda bir uyarı pingledi.

Solucanın e-postalarına bulaştığını görünce şaşırdım ve Maverick'i bir daha görürsem onu tebrik edeceğime karar verdim.

Bu kötü amaçlı yazılımın korkunç yetenekleri vardı. Özellikle de hızlı bir izleme sonucunda, kendisini yazışmalarının dipnotuna eklediği ve mesajını açan herkese bulaştığı ortaya çıktığında.

"Yüce İsa."

Merakla, Mail uygulamasından gelen e-postaları gördüm ve yanıtlarını izledim.

Davidson'ın aile hesabından özel bir jet rezervasyonu yapıp ödemesi yapıldığında, bunu gizli tuttuklarını fark ettim.

Sonra Eric adında bir adam ona e-posta gönderdi ve onun güvenlikten sorumlu olduğunu öğrendim. Terminoloji sivildi ama Gizli Servis'ten olması gerektiğini düşündüm.

Eğer böyle kitap dışı konuşuyorlarsa, bu onun da bir *Cheile* olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa bir Serçe miydi?

Tanrım, sanki hayat yeterince karmaşık değilmiş gibi.

İçgüdülerimle hareket ettim ve Eric'in telefonuna erişmek için solucanı kullandım. Telefon bana açıldığı anda, lanet bir kitabın sayfasını çevirir gibi, haklı olduğumu anladım.

ECD'ydi ve Gizli Servis'in en tepesindeydi. Ondan sonra

işler hızlı ilerledi.

Yerel havaalanının kontrol kulesine girdikten sonra söz konusu jeti takip ettim ve New York'a uçarken izledim.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, o uçuşun iki saatini hava trafik kontrolörlerini dinleyerek geçirdim.

Jet sorunsuz bir şekilde iniş yaptı.

Ardından, şehir genelinde hızlı bir hareketlilik yaşandı.

Bakımevini ziyaret ediyordu.

Tatlı bir acı sevinç kapladı içimi.

Planım işe yarıyordu.

Yirmi dakika boyunca bakımevinde kaldığını gördüm ve sonra ihtiyacım olan tüm teyidi aldım. Bir arama yaptı ve ben de dinledim.

"*Lanet telefonu ne zaman açmaya tenezzül edeceğini merak ediyordum, Elizabeth. Neredeyse altı ay süreceğini fark etmemiştim.*"

Bu sesi tanıdım mı?

Tanıdığımdan emindim.

"Gangsterlerle konuşmaktan daha önemli işlerim var," diye tersledi kadın. Gangsterler.

Tanrım.

Bu alçak, çakıllı sesi Rachel, Rex, Nyx ve Priest'in Aidan O'Donnelly Sr. ile yaptıkları toplantıda duymuştum.

"Peki neden beni geri aramaya karar verdin?"

"Eamonn Keegan'ın çıktığını duydun mu?"

"Eski haber. Gerçi New York'ta görülmüş. Kocanızın göçmenlik politikası gerçekten de söylendiği kadar zayıf."

Hakaret karşısında bir tıslama duydu. "Michael kayboldu."

Cevabı kavgacıydı. "Ve?"

"Ne demek 'Ve'?" diye hırladı. "Onu koruman gerekiyordu."

"Onu kanserden nasıl kurtarabilirim ki? Eğer o piç gidip bileklerini kesmek için kendini taburcu ettiyse, dünyaya bir iyilik yapmıştır, değil mi?"

"Sen kalpsiz bir piçsin, Aidan," diye homurdandı Elizabeth. "Onu koruyan hiç adamınız yok muydu?"

"Benim işim değil."

"Bir anlaşma yaptınız."

Sesi öfkeyle titriyordu, "Michael'la bir anlaşma yaptım, tamam ama madem koruma istiyordu, o zaman ona bakması için çirkin arkadaşlarını getirmeliydi. Ben onun dadısı değilim, Elizabeth."

"Yani nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Michael'ın nerede olduğunu bilmediğimi söylemedim, değil mi? Beni araman çok komik. Geçenlerde biri kulağıma ikiniz hakkında bir şeyler fısıldadı."

"Michael'la aranızda bir şey olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Başkan bu konuda ne derdi merak ediyorum..."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Michael'ın nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Onu ilk kez soruyor olman daha da komik. Kanseri ölümcül," diye mırıldandı. "Küçük kadınının bunu önemseyeceğini düşünmüştüm."

"Aramız bozuldu," diye sözünü kesti Elizabeth. "Bir bakımevinde olması gerekiyordu ama onunla ilgili hiçbir kayıt yok-" Nefesinin altında tısladı. "Nerede o, Aidan?"

Onayımı aldım.

Conor'ın babası bu işe nasıl bulaştı?

Bu sadece bariz bir şey miydi? Adam kendini bir İrlanda vatandaşı olarak çok İrlandalı olarak görüyordu ve lanet olası ABD'den hiç ayrılmamıştı. O da mı ECD'deydi?

"Bu tür bilgilerin bir bedeli vardır," diye alay etti. "Saat üçte Greenwood Mezarlığı'nda olacağım. Seninle kardeşimin mezarı başında buluşuruz." Ona nasıl ulaşacağını tarif etti. "Eğer cevap istiyorsan, orada görüşürüz. Korumalarını da yanında getirmeyi aklından bile geçirme."

"Onlardan nasıl kaçacağım?" diye tersledi.

"Benim sorunum değil. Sevgilinin nerede olduğunu bilmek istiyorsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve bu arama sona erdiğinde, Eric'ten sadece 'Özel' olarak listelenen birine başka bir arama başladı.

"Eamonn? Greenwood Mezarlığı'na gidiyor. Padraig O'Donnelly'nin mezarında buluşacağız."

"Zaman mı?"

"Öğleden sonra üç."

Planım işe yarıyordu. İşe yarıyordu amına koyayım.

Eamonn Keegan saat üçte Greenwood Mezarlığı'nda olacaktı!

Seçeneklerim vardı - bunu ihbar etmek, First Lady'yi korumak, muhtemelen lanet bir onur nişanı almak, hayatımı yeniden yazmak, doğru yola girmek.

Bekle, olayların nasıl geliştiğini izle, tüfeğimi Greenwood'a götür, Dagda'nın gelip gelmediğine bak, onu vur.

Seçenekler.

Bir gelecek.

First Lady hayatta kalacak, Dagda vatana ihanetten vurulacak ve Aidan Sr... Ona ne olacağını bilmiyordum ama Five Points'i tanıyorsam bir saat içinde dışarı çıkacaktı.

Yine de bunu hak etmiş miydi? O tecavüzcünün sırf Nyx'i ağına düşürmek için masum bir kadına saldırmasına izin verdikten sonra mı?

Geçmişin yok edilmesi.

First Lady -hain pislik- ölecekti ve ben de ülkemi Beyaz Saray'daki o zehirli varlıktan kurtaracaktım. Dagda'yı vurabilir, dürbünümden ölümünü izleyebilirdim. Annemin intikamı alınmış olurdu.

Aidan Sr. bunun neresinde? ECD'ydi ama First Lady ile dost olmadığı açıktı. Dagda onu güvende tutar mıydı?

Onu korumasaydım, Conor bu ihanet için beni affedebilir miydi? İlişkileri berbattı ama kimin ailesiyle değildi ki?

Kafam karmakarışık, hala emin değilim, eşyalarımı topladım ve Brooklyn'e doğru yola çıkarken, bugünün bu lanet gezegendeki son günüm olabileceğinin farkında olarak bir mesaj gönderdim:

Başladı. Greenwood Mezarlığı. Öğleden sonra üçte. Oraya vardığımda sana koordinatlarımı gönderirim.

Yoldayım.

EKİM

RACHEL

LADY GAGA - BORN THIS WAY

YEDI HAFTA SONRA

Yeni mürekkebime bakıp sııttım, sonunda markama sahip olduğum için gururluydum ve Rex'e göstereceğim için heyecanlıydım. Bunu tek başıma yapmak istemiştim, böylece A, sürpriz olacaktı ve B, Sommer'a göz kulak olabilecekti.

Bir kızın ara sıra dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Giulia, daha önce göğüslerimi görmemiş olsaydı tüylerimi diken diken edecek bir tavırla göğsüme bakarak, "Neden orada olmasını istediğini bilmiyorum," diye düşündü.

Birlikte emziriyorduk ve Sommer'i emzirmeyi reddettiğinde neredeyse kendimi kaybettikten sonra onu emzirmekten vazgeçmememin tek nedeni oydu. Tuhaf bir şey yok.

"Neden orada olmasını istemeyeyim ki?"

"Bunun yeni serseri damgası olduğunu söylüyorlar, biliyorsun değil mi?"

"Hayatımda hiç serseri olmadım ve olsaydım bile, bunu söylemenin çok cinsiyetçi olduğunu düşünüyorum, Giulia."

Burnunu çekti. "Süslü mahkeme salonlarına giden ben değilim." Gömleğinin yakasından tutup aşağı doğru çekti. "Eşleşen mürekkep, bebeğim."

Indy'nin mandalalarından birinin tam göğüslerinin arasında, bir sütyenin kapatabileceği kadar aşağıda olduğunu görünce güldüm. "Ben de senin bir kaltağa dönüştüğünü düşünüyordum."

"Ben hiçbir şeye dönüşmedim." Bana göz kırptı. "Ben bu şekilde doğdum."

Indy homurdandı. "Ne zamandan beri süslü püslü bir avukat mahkeme salonuna göğüsleri dışarıda giriyor?" Giulia, "Haklısın. Kendini tutman gerekecek, Rach."

Gülerek başımı ikisine doğru salladım.

Indy bana bakım sonrası talimatları verdi ve faturamı ödedikten sonra sertifikaya ve onu ünlü yapan ve dövme dükkanını haritaya koyan primetime filminin duvardaki fotoğraflarına baktım.

"Beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

Giulia gururla, "Programı tıklar tıklar işliyor," dedi. "Hatta eşleşen dövmeler yaptırmak için Fransa'dan gelen çılgın kıçlarımız bile var."

"Hey, benim dehamı takdir ediyorlar," diye alay etti Indy ama yüzü gülüyordu. Onu suçlayamazdım.

Yarışmasını kazanmış, birkaç programda yer almıştı ve şimdi Cruz'la birlikte dükkânın üstünden taşınmayı planlıyorlardı ve Nyx ile Giulia'nın evi tamamlandığında yerleşkede bir yer inşa edeceklerdi.

Tuvalete gittim ve geri dönerken Amara ve başka bir müşteriyle meşgul olan Quin ile karşılaştım. Amara ona yardım ediyordu ama ona verdiği her görevi gözlerinde öyle bir sevgi ifadesiyle tamamlıyordu ki kalbim ısındı.

O kadar çılgındı ki, bu kadar şiddetli sevebildiğini unutmak kolaydı.

Döndüğümde burnumu çekmemeye çalışarak, "Bu hafta bir ara gelmenizi istiyorum," dedim. Sommer beni tam bir aptal yapmıştı.

"Neden?" Giulia şüpheyle sordu.

Bebek partisi için misilleme yapmayacağıma hâlâ güvenmiyordu.

"Çünkü Rex ve ben bir tarih belirledik ve töreni planlamam gerekiyor."

Parker'ı ve onu geri getirmenin bir yolu üzerinde çalışıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Indy ve ben yumuşak bir gülümseme paylaştık - o da işin içindeydi.

Bir sonraki müşteri geldiğinde Giulia ve Indy'yi bırakıp dışarı çıktım.

Soğuk bir fırtına geçirmiştik ama bugün güneş parlıyordu.

ABD kaos içindeydi. First Lady, Greenwood Mezarlığı'nda bir mafya babasının mezarını ziyaret ederken suikasta uğramıştı ve bu kamuoyuna açık bir bilgi değildi ama Aidan Sr.'ın da o gün öldüğünü biliyordum.

Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildim. O bir canavardı. Vicdansız. Ama onda sevdiğim bir şey vardı. Ham ve gerçek bir şey.

First Lady'yi öldüren suikastçının peşine düşülürken, ülke Serçeler yüzünden kilitlenmişti ve Başkan Davidson yas tutarken, onay oranı hiç bu kadar yüksek olmamıştı, sapla samanı ayıklarken hükümetin tüm yönleriyle ilgili derin soruşturmalar yapıyordu.

Amerika bir daha asla eskisi gibi olamayacak olsa da ailem bir araya gelmişti.

Wynter birkaç kasaba ötedeki bir sözleşmeli okuldaydı, Sommer nihayet geceleri uyumaya başlamıştı, Rain ahmağın tekiydi ve First Lady'nin ölümünden sonra askere alınmıştı ve Priest'e gelince, onu düşünmek bile istemiyordum.

Bir şekilde aileden biri olmuştu.

Ve Rex bundan nefret ediyordu çünkü Wynter'ın gözü sadece ondaydı. Onun ve aylarca bekletildikten sonra nihayet gelen büyük bebeğin.

Görünüşe göre, zekâsından başka yönleriyle de annesine benziyordu.

Telefonum çaldı.

Parker: *Hala şehirde misin?*

Ben: *Öyleyim.*

Parker: *Adil uyarı, Rex seni arıyor.*

Ben: *Neden uyarıya ihtiyacım var?*

Parker: *İkinizi de rahatsız etmemem söylendi, lol.*

Bir sırtıma çenemi kırıştırdı.

Ben: *O zaman öğleden sonra için siparişlerinizi aldınız, değil mi?*

Parker: *Kulak tıkacı taktığımdan emin olacağım.*

Ben: *LMAO. Üzgünüm, üzgün değilim.*

Telefonumu çantama geri koyarken homurdandım.

Berrak güneş kemiklerimi ısıtıyordu ama kanımı asıl ısıtan neydi?

Rex'in bebeğimizi kucağına almış, nefret ettiği ve son kadın doğum randevumdan sonra Verona'ya gittiğim cipin yolcu koltuğunda otururkenki görüntüsü.

"Buraya nasıl geldin?" Arabaya tırmanırken sordum.

"Nyx beni bıraktı."

"Siz ikiniz West Orange'da kafesler içinde dolaşmanın zorluğuna oldukça iyi dayanıyorsunuz" diye takıldım.

"Biz modern motorcularız," dedi bana

sırıtarak. Şaka yapıyordu ama doğruydı.

Sommer, babasının göğsüne bağladığı bebek taşıyıcısıyla sayamayacağım kadar çok konsey toplantısına katılmıştı. Ne öğrendiğini sadece Tanrı biliyordu, ama neden öğrenmesin ki?

O ve ablası tüm bu çılgınlığı miras alacaklardı, değil mi?

Neden kızlarımızdan biri geleceğin başkanı olmasın? Çünkü Sommer kesinlikle oydu. Benim için başka çocuk yok.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Militan

görünüyorsun." Ona sırttım.

"Uh oh, Sommer, bebeğim, annenin gözlerinde tehlikeli bir parıltı var," diye alay etti ve devam etti, "Hadi, bana iyi şeyleri göster."

Bileğim, kalçam ya da omzum gibi güvenli bir yere gideceğimi düşündüğünün farkında olarak, emzirme gömleğimi göğüslerimin arasındaki tacı ortaya çıkaracak kadar aşağı çektiğimde nefes nefese bir bekleyiş beni vurdu. Gözlerinin genişlediğini gördüm ve o anda onun için hiç bu kadar seksi olmadığımı anladım.

Ve inanın bana, doğumdan sonraki ilk yedi hafta seksi hiçbir şey olmuyordu. Sabahları pantolonun içine girmek bile büyük bir başarıydı.

Öne doğru uzandı ve bir otoparkta olduğumuzu, insanların arabanın içine bakabileceğini umursamadan, mürekkebin kendisine dokunmamaya dikkat ederek parmaklarını çizgilerin etrafında gezdirdi.

Taç erkeksi bir tasarıma sahipti ve sekiz noktasını da ortaya çıkarmak için yan yatırılmıştı. Siyah ve gri tonlarındaydı ve tek rengi, sivri uçları boyunca ısıldayan ve her birini süsleyen buz sarkıtlarını daha da parlatan güneşi temsil etmesi amaçlanan bilinmeyen bir ışık kaynağından geliyordu.

Rex, "Çok güzel," diye mırıldandı ve ona gülümsediğimde uzanıp ağzımın kıvrımlarını yokladı. "Lütfen bana kadın doğum uzmanının onayladığını söyle."

"Neden bugün mürekkep aldım sanıyorsun?" Alay ettim. Motoru çalıştırırken mırıldandım, "Sanırım çok uzun bir uykuya ihtiyacın var, Sommer."

"Katılıyorum," dedi Rex, sesi neredeyse hırıltılıydı. Çenemi kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "Bebeğim, eve gitme vakti geldi."

METİN SOHBETİ

Lodestar: *Vana, bir şeyi bilmeni istiyorum.*

Savannah: *Serçeler hakkında mı?*

Lodestar: *Sadece onlar hakkında değil. Bizim hakkımızda da.*

Savannah: *Tamam, söyle bakalım. Ne yaptın ve kime rüşvet vermem gerekiyor?*

Lodestar: *Eski günlerdeki gibi mi?*

Evet. Noxxious'un başlangıç kadrosunda olan grupla gizlice kaçmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?

Lodestar: *Ben biliyorum. Pek iyi gitmedi.*

Savannah: *Ve bu benim sana yardım etmemle oldu, lol.*

Savannah: *Geçen hafta Madison Square Garden'da onları izledim. Doğrudan zirveye çıktılar.*

Lodestar: *Aidan Jr.'ın seni tecrit edeceğini sanıyordum. Hayır.*

Aidan ve ben biriyle buluşmak için oradaydık. **Lodestar:** *İş mi?*

Savannah: *Her zaman.*

Savannah: *Her neyse, ne oldu?*

Lodestar: *Bir süre benden haber alamayabilirsiniz.*

Savannah: *Geçen seferki kadar uzun mu?*

Lodestar: *Belki daha uzun.*

Kahretsin.

gelen arama

Star, aç şu lanet telefonu.

Lodestar: *Hayır. Konuşmak istemiyorum. Yaptığım her şeyin bir sebebi olduğunu bilmeni istiyorum.*

Bu bir intihar konuşmasına benziyor.

Lodestar: *A, ne? Tanrım, Vana. Şunu indirmeme izin veremez misin?*

Hayır. Bana mesaj yoluyla interaktif bir intihar notu vermeye çalışıyorsan hayır.

Lodestar: *Ölmek istemiyorum.*

Savannah: *Güzel. Bu savaşın yarısı.*

Lodestar: *Bu, bazı insanların ölmemi istemediği anlamına gelmiyor.*

Bebeğim, bazı insanlar ölmemi istiyor. Doğru yaptığımızı bu şekilde anlamıyor muyuz?

Lodestar: *Bu senin ışıltılı kişiliğin. Kaltak.*

Neden seni yine özledim? **Lodestar:** *:P*

Lodestar: *Yakında postayla bir paket alacaksınız. İçinde senin için bir sürü bilgi var.*

Cehennemi tetikleyebilmelisin.

Savannah: *Senden aylardır haber alamıyorum ama her zaman hediyelerle geri geliyorsun.*

Sohbetlerimizde her zaman en son mesaj atan kişi olduğumu biliyorsun, değil mi?

Lodestar: *Üzgünüm.*

Hayır, değilsin. Ve eğer cehennemi tetikleyecek olursam, bunu görmek için etrafta olsan iyi

edersin. Kişisel cehennemimize hükmetmeyi hep sevmişizdir, değil mi?

Lodestar: *Babalarımızın yaptığı şeyler bizim girdiğimiz şeylerden daha çok cennete benziyordu,*

Vana. Savannah: *Onların hedonist olması ve bizim bu boktan dünyanın derinliklerine dalmamız*

ne kadar çılgınca, değil mi? **Lodestar:** *Kendilerini kanıtlamaya çalışan tipik ikinci nesil.*

Savannah: *Yeterince kanıtladığınızı düşünüyor musun?*

Lodestar: *Hayır, görmedim.*

O zaman ben de yapmadım. Bu işte beraberiz.

Lodestar: *Mutlu olmanı istiyorum, Vana.*

Öyleyim. Aidan beni çok mutlu ediyor. Beni de kızdırıyor ama bu beklenen bir şey. Buna sahip

olmanı istiyorum Star. Mutlu olmanı istiyorum.

Lodestar: *Mutluluk benim gibi insanlar için değildir.*

Saçmalık. Bunu da alabilirsin. Bu savaşı birlikte yürütmeye devam edebiliriz, siperlerde

savaşabiliriz ve kazanana kadar durmayacağız.

Lodestar: *Seni seviyorum.*

Ben de seni seviyorum. Ama duymak istediğim bu değildi. Neyin var senin?

Yıldız mı?

Yıldız mı?

Savannah: *Lanet olsun, cevap ver bana.*

Star, seni kaltak, bunu yapma.

Savannah: *Lanet olsun sana. Neden hep gidiyorsun?*

Bir hafta sonra

Yıldız mı?

Dört hafta sonra

Savannah: *Lütfen cevap verin.*

Altı hafta sonra

Güvende kal. Seni seviyorum.

Sekiz hafta sonra

Savannah: *Sana*

ihtiyacım var. Lodestar:

Sorun nedir?

BITTİĞİ YERDE BAŞLASIN...

OTUZ YIL SONRA

SEMISONIC - KAPANIŞ ZAMANI

Saçlarım rüzgârda savruldu ve içimden bir kahkaha yükseldi. Bu, İhtiyar'dan paslı bir kahkaha gelmesine neden olan olaylar zincirini başlattı.

Arkamda, sanki biz organize etmişiz gibi -Posse pek çok şey yapabilirdi ama bu onlardan biri değildi- etrafımda bir koroya yakışır yuhalama sesleri yükseldi.

Domuzların motorlarından gelen kükreme göz önüne alındığında etkileyici bir başarıydı, ama yolumuza devam ediyorduk. Sonunda.

Rex'in bir ay önceki doktor randevusu işleri biraz karıştırmıştı. Anjini vardı - tamamen kontrol altındaydı - ama bu bana neyi beklediğimizi sorgulattı.

Elli yaşına bastığından beri hayalini kurduğu, iş yüzünden sürekli ertelediği büyük yolculuk onun için bir işaret fişegi gibiydi. Bir rüya.

Bundan bıkmıştım. Hayalimin gerçeğe dönüşmesini istiyordum.

Onun da bunu istediğini biliyordum ve onun kadar inatçı olmadığım için bunu gerçekleştirdim.

Birkaç yıl önce emekli olmuş olabilirim ama hâlâ korkutucuydum. Nyx'in torunu ilk adımlarını onsuz atabilir diye West Orange'dan ayrılamamaktan yakınmayı bırakmasına yetecek kadar. Maverick sonunda bilgisayarlarını geride bıraktığı için sızlanmayı bıraktı ve Link ile Steel geçmişte bıraktı - çocukları bir araya geldiğinden beri tartışıyorlardı.

Sin, ancak Tiff kabul ederse gidebileceğini söylemişti ve bu benim en büyük mücadelelerimden birini gerektirmişti çünkü on yıl kadar önce bir kaza geçirmişlerdi ve o zamandan beri bir bisikletin arkasına binmeyi reddediyordu.

Cruz'un kolunu Indy üzerinden bükmuştüm, çünkü en küçük çocuğu şehirde yüksek lisans yaptığı için üç eyaletli bölgeden ayrılmak istemiyordu.

İkna etmesi en kolay olan Storm'du, çünkü SIL'im ve o uzun yol seyahatlerini seviyorlardı. Geçen yıl Kanada'da Cabot Trail'e binmişlerdi ama bu onlar için daha kolaydı çünkü çocukları artık Coshocton bölümünün başkanıydı. Keira bunun hiçbir şeyi kolaylaştırmadığını iddia ederdi ama ben aynı fikirde değildim.

Digger ve MaryCat de ata binmişti - oğlu Gray ve Sommer'a spektrum teşhisi konulduğunda yakınlaşmıştık. Digger'ın arkasında serbest kaldığını görmek güzeldi.

Tatlı Dudaklar, Yaşlı Hanımına öyle bir şey haykırıyordu ki, beni gülümseten bir kahkaha atarak başını geriye eğdi.

Hawk, Quin ve Amara bile buradaydı ve hiçbir hayvan barınaklarını geride bırakmaktan hoşlanmadığı için bu da başka bir sert tartışmaydı. Ben önümdeki yola dönmeden önce Hawk ve North birbirlerine bir şeyler bağıyorlardı.

Bu yolculuğu gerçekleştirmek için yalvardım, çaldım ve ödünç aldım.

Önce ABD'nin üst eyaletlerinden geçecek, klasik rota olan Route 66'ya inmeden önce Montana bölümünü ziyaret edecektik ve sonra Vegas'a indiğimizde orada bir ay kalacaktık, böylece eve uzun yoldan dönmeden önce Hunter ve ailesini orada yakalayabilecektim - Teksas ve Doğu Kıyısı boyunca şehre geri dönecektik.

Sonuç olarak, en az on iki ay sürecekti çünkü seyahat programını, Rex'in ABD kıtasındaki her bir eyaleti bir noktada ziyaret etmesini sağlayacak şekilde çizmiştim.

Belki gelecek yıl ona Alaska ve Hawaii'ye bir gezi ısmarlayabilirdim ama bu bizim için olabilirdi. Bu aile içindi.

Başımı çevirip konvoyu baktım ve Bear ile Rene'nin ne düşüneceğini merak ederek sııttım - Yaşlı Hanımların giydiğı parlak pembe deri Posse kesimlerinden çok etkileneceğini biliyordum,

Rex'in bir hayalini gerçekleştirdiği için mutlu olacağını biliyordum. Her ikisinin de çocuklarının bir arada olmasından daha da mutlu olacaklarını biliyordum.

Bizim için kan döken kız kardeşler; bizim için öldüren erkek kardeşler.

Buruşmuştuk ve bazılarımız hastaydı, bu yolculuğu kemiklerimiz için zorlaştıracak artritimiz vardı ve bazılarımız muhtemelen Viagra-Link ile sarsılmıştı - ama lanet olsun, hala tekmeliyorduk.

Hala sürüyorum.

Hâlâ karanlık ve kirliydik ve ölene kadar da öyle olacaktık.

Bunun ne zaman olacağını bilemezdim ama Rex, ben ve neslimizin geri kalanı bu fani dünyadan göçüp gidene kadar, bayrağı son kez çocuklarımıza devrettiğimizde, şeytan'ın Günahkârları'nın bildiği tek şekilde, *bir Harley'in arkasında* yaşayacaktık.

LODESTAR'IN HİKAYESİ GELİYOR... PİSLİK İÇİNDE!

www.books2read.com/FilthyFeck

YAZAR NOTU

Biliyorum.

Güven bana,
biliyorum. Ve
nefes al.

Ve sonra biraz daha nefes al.

Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim, bu noktaya geldiğiniz için teşekkür ederim, ölene kadar günahkâr olan bu kardeşler grubuna katıldığınız için teşekkür ederim.

Sanırım hepimiz bu seriyle nereye varmak istediğimi biliyoruz.

Gitmeden önce size birkaç şey söylemek istiyorum. Amerika'nın kadınlar için güvenli olmadığına dair istatistiklerim RAINN'den geliyor. BÜTÜN bir yaz boyunca Grease'i her gün, bazı günler iki kez izledim, bu yüzden bu ilhamı nereden aldığımı biliyorsunuz lol ve bu sözler:

Ama lanet olsun, hala tekmeliyorduk.

Hala sürüyorum.

Hâlâ karanlık ve kirliydik ve ölene kadar da öyle olacaktık.

Onları her okuduğumda beni ağlattılar.

Ve biraz daha nefes al.

Pekâlâ, Günahkârlardan daha fazlasına ihtiyacınız varsa, MaryCat ve Digger'ın hikâyesine mutlaka göz atın - **FILTHY SINNER** - www.books2read.com/FilthySinnerSerenaAkeroyd

Ama ondan önce, FILTHY KING'in HAZİRAN ayında çıkacağını unutmayın!

Ve bu önemli çünkü o kitapta Rachel ile tekrar tanışacaksınız ve ayrıca Ağustos'taki kitaplarında **RORY & HUNTER** ile tanışacaksınız!

Rex ve Rachel'in hikayesi olan yolculuk boyunca bazı insanlarla tanıştınız ve evet, yayınlanmış ya da yayınlanmak üzere olan kitapları var.

Günahkarlar serisi dışında yayınlanmış hikayeler

şunlardır: Luciu & Jen - **THE DON** - www.books2read.com/ValentiniOne

Declan & Aela - **FILTHY DARK** - www.books2read.com/FilthyDark

Savannah & Aidan Jr. - **FILTHY HOT** - www.books2read.com/FilthyHot

Yayınlanacak hikayeler:

Conor & Lodestar - **FILTHY FECK** - www.books2read.com/FilthyFeck

Hunter & Rory - **The Revelation Duet (Title TBA)** - www.books2read.com/ValentiniThree

Savannah & Aidan Jr. - **FILTHY KING** - www.books2read.com/FilthyKing

VE!!

Havarilerle tanıştın!!

Cassandra Robbins ile ortak bir proje yazacağımı duyurmaktan çok memnunum!!! Müritlerinden bir karakter bir Fecker'a aşık olacak!!

Buradan ön sipariş verebilirsiniz: www.books2read.com/FilthyDisciple

:O

Umarım siz de bu konuda benim kadar heyecanlısınızdır!

Her şeyin iç yüzünü öğrenmek için haber bültenime katılabilirsiniz:
www.serenaakeroyd.com/newsletter

Ama daha da önemlisi, Diva okuyucu grubuma katıldığınızdan emin olun. Yayın haftası boyunca büyük çekilişler olacak VE başka yerlerde açıklanmayan haberleri ve güncellemeleri burada veriyorum! www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas Ayrıca Rachel 500 incelemeye ulaştığında gruplarımda bonus bir sahne olacak!!! <3

Hepinize çok sevgiler ve evrendeki bir sonraki kitap için heyecanlı olduğunuzu umuyoruz:

İĞRENÇ KRAL!

Serena

xoxo

NOT. Evrenin okuma sırası için bir sayfa kaydırın. <3

GÜNAHKÂRLAR VE VALENTİNİLER İLE ÇAPRAZ OKUMA SIRASI

FILTHY
NYX
BAĞLAN
TISI
PIS ZENGİN
GÜNAHI
ÇELİK PIS
KARANLIK
CRUZ
MAVERICK
PIS SEKS
ŞAHİN PIS
SICAK
FIRTINA
DON THE
LADY
PIS SIR REX
RACHEL <- SEN BURADASIN PIS
KRAL
VAHİY BİRİNCİ KİTAP
VAHİY İKİNCİ KİTAP
FILTHY FECK - Conor'ın hikayesi

ÜCRETSİZ KİTAP!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaşınca, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma, hatta daha da iyisi, ona bağlama şansına sahip olduğunda, bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkânsız mıdır?

Bu hikâyede BDSM ortamında orgazm kontrolü yer almaktadır.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

SERENA İLE BAĞLANTI KURUN

[En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!](#)

Ama benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları öğrenebileceğiniz Diva okur grubumda görmeyi çok isterim. [Buradan](#) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

YAZAR HAKKINDA

Ben bir aşk romanı koluğiyim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyacıma uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal olarak MF, menaj ve ters harem (neden romantizmi seçmelisiniz olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.